

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Adrian Onciu

Cu mâinile legate

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Alexandra Fusoi

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Photographer is my life
Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Liliana Bartha

Corectură:
Ioana Patriche
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ONCIU, ADRIAN

Cu mâinile legate / Adrian Onciu. - București : Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0584-7
821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0584-7

Prolog

Dacă mi-ar fi spus cineva acum trei luni că, într-o după-amiază plăcută de toamnă, o să fiu pe bancheta din spate a unei mașini de Poliție, speriat și cu cătușe la mâini, aș fi râs ca la o glumă bună. Doar că acum nu-mi venea deloc să râd, mai degrabă să-mi plâng de milă. Eram într-o situație de-a dreptul disperată. Culmea este că, în ciuda a ceea ce *știam* că se întâmplase, mă chinuia un puternic sentiment de vinovăție. Și îmi dădeam seama că sentimentul se va accentua, inevitabil. Oricât m-aș fi învârtit în jurul cozii, oricât aș fi pretins că, de fapt, fusesem victima unei înscenări, cătușele reci din oțel cromat mă aduceau repede la realitate. Ele spuneau un singur lucru: că greșisem și trebuia să plătesc!

Îmi era ciudă. Alții ar fi protestat, s-ar fi dat cu capul de pereți, și-ar fi smuls părul, ar fi făcut un întreg circ. Însă eu preferasem să mă comport suspect. Suspect de calm, ceea ce nu mă caracteriza. Deși nu-mi plăcea să recunosc, acel stupid sentiment de vinovăție mi-ar fi putut fi fatal. Aproape că-l înțelegeam pe Rusu. Zece din unsprezece procurori ar fi procedat la fel. Cât despre judecător,

ce să-i reproșez? Că nu manifestase suficientă empatie pentru un tip fără cazier? Că nu fusese acolo, să vadă cu ochii lui ce se întâmplase? *Bullshit!*

Mă dă râma gândul că îi dezamăgisem cumplit pe Mihai și pe Daria. Prietenii, rudele, vecinii, foștii colegi, cunoștințele de pe Facebook, dușmanii aflaseră cu toții că eram un soi de monstru. Cei din urmă așteptaseră evenimentul ca pe o confirmare a propriului instinct sau a unui sumbru presentiment. Stătuseră la pândă și, iată, momentul venise. Răbdarea le fusese răsplătită cu vârf și îndesat. Odată și odată trebuia să iasă la iveală adevărata mea față. Alta decât cea de bărbat deseori antipatic și pus pe harță. Ceilalți, prietenii sau indiferenții, își zisese ră probabil că pe lumea asta trăiau mulți psihopați și că, într-adevăr, aparențele înșelau.

De când începuse nebunia, uneori eram resemnat, îmi doream să mor, alteori îmi venea să urlu de nervi și de neputință. Presiunea enormă, ochii care mă priveau în felul ăla acuzator, nu făcuseră decât să adâncească depresia. Crezusem că ultimele zile vor fi și cele din urmă. Supraviețuisem printr-un miracol. Și coșmarul de-abia începea, conștientizam asta. Ca să scap de el, aveam o singură cale: să-mi demonstrez nevinovăția. Altfel, mai devreme sau mai târziu, aveam să cedez. Definitiv.

Mașina a oprit din nou în traficul infernal al Capitalei. Eram atât de absent, încât cu greu îmi dădeam seama unde mă aflu. De pe scaunul din dreapta șoferului, comisarul Manolache mă privea discret în oglindă. Parcă s-ar fi temut să nu fac vreo prostie, să-l lovesc pe colegul lui, să-l strâng de gât pe șofer și să sar din mers, înainte ca mașina să oprească într-un stâlp de pe marginea străzii. Fix ca în filmele americane de duzină. Doar că aptitudinile mele

fizice ar fi putut, în condițiile alea, să mă ajute cel mult să încasez doi pumni în plină figură. Departe de mine cel mai mic gând să evadiez.

Comisarul a răspuns la telefon. I-a anunțat pe colegii de la arestul Poliției c-o să ajungem în 10–15 minute. O să fie circ la televizor, ca de obicei când presa avea subiecte-bombă. Însă începusem să mă obișnuiesc. Eram pe jumătate vaccinat, găsisem antidotul, deși era ultimul lucru pentru care să-mi fac probleme. Mă așteptau situații infinit mai dure. Dacă nu voi fi pregătit, voi ceda foarte repede. Pușcăriile românești puteau fi iadul pe Pământ.

Pe lângă noi a trecut în viteză o Salvare cu sirenele pornite. Mă uitam cu coada ochiului la Ifrim, părea relaxat. Butona pe mobil, dădea impresia că are tot timpul din lume. Aerul său degajat, plictisit, făcea parte din războiul psihologic. Războiul nervilor, care pe care.

Mașina Poliției înainta încet, în coloană. Au depășit-o doi cicliști angrenați într-o cursă de curierat. Altădată i-aș fi invidiat, din postura de șofer prins în ambuteiaj; acum îmi erau indiferenți. Cu cât ajungeam mai târziu, cu atât mai bine. În fond, unde ne grăbeam?

Am intrat în curtea Poliției pe poarta metalică grea, care culisa zgomotos pe roțile ruginite. O văzusem pe YouTube, imaginea ei mă bântuise în ultimele nopți. După cum mă așteptam, am avut parte de o primire rezervată VIP-urilor. În timp ce mașina oprea în fața porții, foto-reporterii și cameramanii s-au repezit să prindă măcar un cadru cu *vedeta* arestului preventiv. Încercam să mă stăpânesc, să fiu calm. În alte condiții, le-aș fi spus vreo două, le-aș fi tras și câteva șuturi. Aveam multe de reglat cu șacalii care îmi săriseră la gât. Vânatul căzuse, fusese doborât, acum nimic nu-i mai putea opri. La câte aberații

scriseseră despre familia Zaharia, nu era de mirare că mi se urcase sângele la cap. Deocamdată, am ridicat doar mâinile încâtușate și le-am arătat degetul mijlociu. În timp ce poarta se închidea în urma noastră, inspectorul Ifrim m-a ajutat să cobor protejându-mi capul, grijuliu. Fotoreporterii se cățăraseră pe gard să mă pozeze. Povestea mea făcea toți banii, ridicase ratingurile până la cer, devenisem subiectul *must have* al oricărei emisiuni de dezbatere. Jurnalele de știri începeau și se terminau cu mine. Dacă mă putea consola cu ceva, devenisem aproape la fel de popular ca Simona Halep.

Ajunși în mediul lor, polițiștii râdeau la bancul porcos al inspectorului Ifrim. Un gardian mi-a verificat lucrurile personale: ceasul, verigheta, țigările, bricheta, portofelul cu acte, carduri și bani. A urmat amprentarea, apoi mi-au luat șireturile și cureaua. Mi-au comunicat programul, orele de deșteptare și de stingere, orele de masă, ce aveam voie să fac și ce nu, câte vizite și pachete puteam primi. Polițistul care mă preluase să mă conducă în celulă nu fusese nici amabil, dar nici măgar. Ca toată lumea, aflase multe despre mine. Și, dacă m-ar fi înjurat, n-aș fi avut replică, la ce portret îmi făcuse presa.

Voi sta o perioadă într-o cameră cu patru paturi supra-puse câte două. De cum am intrat, am remarcat dușul și veceul pe dreapta. Mirosurile de clor și de aer închis m-au izbit încă din ușă. De asta mă temusem cel mai tare, de primul impact. Colegii de garsonieră par niște simpatici: doi găinari, hoți de buzunare, recidiviști a enșpea oară, plus un contrabandist de țigări. După tatuajele pe care le afixau, cu siguranță nu urma să discut cu ei despre *Pescărușul* lui Cehov. Găinarii par încântați să mă vadă, îmi zâmbesc de parcă vor să le dau un autograf. În schimb,

contrabandistul, un tip musculos și foarte grav, este mai reținut, cu el s-ar putea să am mici probleme.

Mă aștept să nu pot închide ochii în primele nopți. Trebuie să fiu tare, trebuie să rezist. Daria și Mihai mă vor ține în viață. Încă sper. Singura mea șansă este să am în continuare încredere. Și să lupt până la capăt.

București, cu 12 săptămâni înainte

Ajung cu întârziere în platoul televiziunii și îl simt pe Marius, producătorul, cum îmi aruncă săgeți. Scuzele cu traficul nu mai țin, le-am tot folosit. Anca, roșcata de la make-up, mă preia din zbor în cabina de machiaj, înainte să țipe Marius. *Sunt probleme cu aerul condiționat, unde dracu-i meșterul ăla?* răcnește producătorul, cu mobilul la ureche. După cinci minute, mă sună plin de nervi. Comut pe *speaker*.

— Hai, Dragoș, ne mișcăm și noi mai cu talent?

— Imediat, șefu'...Gata, ultimul retuș.

Îi fac cu ochiul Ancăi, care îmi zâmbește în timp ce mă dă cu fond de ten. E o puștoaică de 21 de ani, învață din mers tainele meseriei și tind să cred că alte calități au recomandat-o atunci când și-a luat postul în primire. Altfel, i-aș fi recunoscător dacă după machiaj nu arăta ca un zombi.

Îi mulțumesc, îmi pun costumul de scenă și ajung, în sfârșit, în platou. Sunetistul Nick face probe de microfon; le strâng mâna invitaților, iar pe colega de la UNATC, Cornelia, o îmbrățișez. Schimbăm două vorbe, de complezență.

Nu ne văzuserăm de ani buni, ea divorțase recent și rămăsese cu doi copii. O întreb dacă să-mi pară rău sau nu. Îmi șoptește că se simte ușurată, a scăpat de-o mare pacoste.

Regizorul de platou ne anunță că mai avem 30 de secunde. De data asta era o emisiune înregistrată, mă așteptam să am mai puțin trac. Ar fi trebuit să filmăm a doua zi, seara, în direct, însă, din motive care îmi scăpau, mă chemaseră inopinat la sediul televiziunii.

Pe monitorul de control începe să ruleze genericul, pe fundalul muzical live al trupei din platou. Dansez în ritm împreună cu asistenta Iulia. Îl aud în cască pe regizor, trag aer în piept.

— ... și 3, 2, 1, *intrăm!*

— Bună seara, doamnelor și domnilor, și bine ați revenit la emisiunea-concurs Roata Norocului, numai aici, la VIP TV!

Timp de 90 de minute, încerc să fiu agreabil, mă rog, cât îmi permite textul citit de pe prompter. E un format de show pentru publicul larg, fără pretenția de a revoluționa divertismentul. Dintre cunoscuții mei, nu se uită niciunul la Roata Norocului. De fapt, mulți chiar au renunțat la televizor. Dacă vor să vadă vreo emisiune, oricare, o găsesc lesne pe internet. Cât despre mine, încerc din rășputeri să nu arăt publicului cât de tare mă dau în vânt după show-ul de la VIP TV în care am calitatea de gazdă.

Pentru un tânăr actor din București, fără un contract pe termen lung cu vreun teatru, colaborarea cu un post de televiziune național e mai mult decât onorabilă. De fapt, simțeam că l-am prins pe Dumnezeu de un picior. Jobul mi-a oferit notorietate și o satisfacție materială greu de atins în breasla actorilor. Așa că, indiferent de propria părere legată de Roata Norocului, când m-au sunat în urmă cu trei ani să dau o probă, m-a încântat ideea că aș putea să semnez

contractul. În fond, câți actori ajung să joace doar rolurile la care visează? Mulți zic mersi și pentru o simplă figurație într-o reclamă ieftină. Așa că nu am motive să mă plâng. Iar Daria m-a liniștit atunci, în felul ei. Mi-a promis, ironic, că, oricât de slab ar fi show-ul, îl va urmări cu atenție, duminică de duminică.

Răsuflu ușurat când pe ecran se derulează genericul de final. Invitații s-au mobilizat peste așteptări — au glumit, au râs, s-au ciondănit amical, iar Cornelia chiar a câștigat și ceva bănuți de buzunar. Înainte să plece, mă invită la o cafea. Cu regret, îi spun că rămâne pe altădată, urmează ședința de analiză cu cei din staff. Fusesse ultima ediție a sezonului și, ca de obicei, se trăgea linie și se luau decizii: ce schimbăm, ce aducem nou în sezonul viitor, cum putem crește ratingul, ce invitați-vedetă avem pe listă.

În afară de regizor, directorul de imagine și producătorul show-ului, la analiză participa și directoarea de programe, Sanda Lupu. De ea depindea cam tot ce mișca în televiziune. Sanda avea ultimul cuvânt în legătură cu orice emisiune nouă sau cu orice actor. Era deplin conștientă de puterea ei, pentru că la nivel național doar trei directori de programe contau cu adevărat. Trei posturi de televiziune încasau crema bugetelor de publicitate. Iar câștigurile din publicitate, vitale, influențau în mod direct bugetele emisiunilor. De obicei, cu cât un program TV costa mai mult, cu atât cei implicați câștigau mai bine. Cu o singură condiție: să aibă rating!

În ultimele trei săptămâni primiserăm semnale îngrijorătoare. Din păcate, după șase sezoane se întâmplase inevitabilul: publicul se cam săturase de Roata Norocului, iar asta se vedea clar în rapoartele de monitorizare a audienței și, implicit, în încasările din publicitate.

Ședința începuse într-o atmosferă grea, încordată. Marius îmi împinge în față două foi cu cifre pe care le știam în mare. În ciuda antipatiei reciproce dintre noi, și el avea de pierdut dacă treburile mergeau prost. Îi înțeleg cu greu expresia de satisfacție de pe chip.

Mă privește lung și lansează primul avertisment.

— Dragoș, ceva nu merge la show-ul ăsta...

Primesc lovitura cu grație. Îi zâmbesc strâmb.

— Începem să pierdem bani, îmi explică el pe același ton sobru, ca unui tip picat din Lună. Costurile depășesc încasările.

Colegii întorceau foile pe toate părțile, încercând să pătrundă dincolo de cifre. Se căuta un țap ispășitor, iar cel mai la îndemână era nimeni altul decât gazda emisiunii. Directoarea Sanda îmi cerea un punct de vedere, fie și formal. O vedeam cum se foiește. Simțeam că decizia fusese luată, doar că din procesul-verbal lipsea mea culpa.

Și îmi sare țandăra.

— Vrei să spui că oamenii nu se mai uită la Roata Norocului pentru că le-am devenit brusc antipatic?!

— Uite ce-i, n-am chef să ne certăm...

Că tot pornise balul, m-am gândit să le zic ce aveau pe suflet. Mi se părea incorect să plătesc doar eu oalele sparte.

— Dacă e să-mi reproșez ceva, Sanda, este că nu am reușit să vă conving să schimbați la timp unele lucruri.

Directoarea mă privește de sus, aparent surprinsă.

— La ce te referi? m-a întrebat, cu ochii în telefonul mobil.

— Scriptul e foarte prost... Citesc de pe prompter numai tâmpenii. V-am rugat să mă lăsați să-mi scriu singur textul.

— Ai impresia că ești mai talentat decât scenaristul nostru? rânjește Marius.

— Cu siguranță! Punctul doi: formatul emisiunii este depășit. La orice propunere de îmbunătățire v-ați făcut că plouă, stimați colegi.

Sanda, mirată, își ridică ochii din telefon.

— Ce propuneri?!

— Îți spune Marius. Credeam că ți le-a comunicat. Punctul trei: ați ales invitații de capul vostru. Sugestiile mele au fost catalogate drept stupide.

Directoarea este surprinsă.

— Ce sugestii, Marius?!

— Ei... Prostii! A descoperit Dragoș roata în televiziune, îți dai seama.

Arogantul și deșteptul pământului ar fi meritat un pumn în plină figură. Reușise să mă scoată din pepeni. Am încercat să mă abțin.

— Punctul patru: totul a mers bine până ați luat decizia înțeleaptă de a programa emisiunea duminică seara, la concurență cu cel mai tare show. Ăla costă de douăzeci de ori mai mult decât Roata Norocului și are un rating de patru ori mai mare. Ce vreți de la mine, în condițiile astea? Cum să mă lupt cu ei? Să-mi dau jos chiloții, în direct?! Dacă nu investiți, dacă vă doare-n cot de propunerile mele, dacă rămâneți încremeniți în aceleași proiecte prăfuite, cum să iasă altceva decât un mare fâs?!

Mă încinsesem și explodasem. Așteptam demult momentul, avea și răbdarea mea o limită. Sanda își pusese mobilul deoparte și îl țintuia cu privirea pe Marius. Părea șocată că le-o spusese atât de direct. Cine mă credeam? În fond, eram un biet actoraș, nu-i așa?

— Din păcate, Dragoș, ne oprim aici cu Roata Norocului. Emisiunea iese din grilă. Astăzi am înregistrat ultima ediție, spune ea cu falsă părere de rău.

Primesc un SMS. E de la Daria: *Să nu întârzii, te rog. Avem o surpriză!* Orice surpriză îmi pregătise soția, eu aveam una și mai mare.

Producătorul ținea morțiș să plătească niște polițe.

— Iar dacă te dai așa deștept, lasă-te de meserie, prietene, că oricum nu ți se potrivește... Fă-te producător, da?

Calm, întind mâna, iau de pe masă paharul plin cu apă, beau o gură și îi arunc restul în ochi lui Marius. Rămâne o clipă interzis, apoi sare ca ars, să mă lovească. Reușesc să mă feresc, îi trag un pumn zdravăn, însă al doilea ratează ținta, înainte ca regizorul să ne despartă. Figura îngrozită a directoarei face toți banii. Se temea, probabil, să nu-i cârpesc și ei vreo palmă.

Ies din sala de ședințe sub o ploaie de înjurături. Marius îmi zbiera, printre altele, că mă dă pe mâna Poliției și n-o să mai pup în veci un job în televiziune. Avea falca umflată, îl puteam înțelege. Colegii îl țineau de mâini să se calmeze, însă zbaterea lui de pit bull turbat părea forțată. Dorința de a-și lua revanșa fusese inhibată de teama că și-ar agrava, inutil, situația. Știa că avea șanse infime să mă atingă.

În parcare din spatele clădirii văd că am pană, roata din stânga-spate se dezumflase. Ghinion. Dacă n-aș fi coborât rapid cu liftul, aș fi zis că la mijloc era răzbunarea tâmpitului de Marius. Îmi aprind țigara, îmi suflec mânecile și iau cricul din portbagaj. Asta e, o terminasem cu VIP TV, dar măcar mă răcorisem. Pur și simplu mă scosese rădăcină din sărite aroganța și tupeul lor, pe lângă faptul că mă dăduseră afară. Eram conștient că alții în situația mea ar fi înghițit în sec, le-ar fi dat dreptate și și-ar fi cerut scuze că ratingul o luase la vale, asumându-și mare parte din vină, în speranța că directoarea Sanda Lupu, în mărinimia ei, le va oferi o nouă șansă.

Mă așteptam ca incidentul să aibă urmări. Amenințările lui Marius aveau un oarecare temei, se bazau pe solidaritatea de breaslă. Producătorii TV, puțini câți erau, se cunoșteau bine între ei. Și chiar dacă nu se iubeau, puteau să mă facă să regret gestul. Nimeni nu avea nevoie, în propria curte, de un prezentator bătauș. Iar dacă povestea ajungea cumva în ziarele de scandal, atunci cariera mea în televiziune se termina la fel de abrupt cum începuse.

Înainte să strâng ultimul șurub, îmi scot altă țigară, sprijinit de capota mașinii. De nicăieri, apare un cerșetor care mă sperie.

— Ce faci, șefu'? Te știi de la televizor... Ai doi lei de-o pâine?

La întrebarea asta, de obicei rămân fără reacție. Bărbatul insistă.

— Măcar o țigară... N-am fumat de trei zile, să mor dacă te mint.

Continui cu roata de rezervă, strâng șurubul și arunc cricul în portbagaj, împreună cu cauciucul spart. Îi resping apelul Dariei. Când dau să plec, omul face o ultimă încercare.

— *Speak English? Deutsch?*

Reușește să mă amuze. Găsesc o bancnotă de un leu și i-o întind. O ia și o studiază în zare, ca și cum ar fi bănuț că-i falsă. Pornesc motorul și îl aud ca prin vis:

— Un leu?! *Thank you, sir!* Gura mă-tii de calic care ești!

Mi-a plăcut. După o zi ca asta, m-a făcut să zâmbesc. Îl văd prin oglinda retrovizoare, își aprinde o țigară, trage cu sete și suflă rotocoale de fum. Totuși, viața e frumoasă!

De la sediul televiziunii până acasă, în Voluntari, ajung de obicei în cel mult 20 de minute. Mi-era greu să-mi scot din cap întâmplarea din timpul ședinței și, mai ales,

posibilele urmări. Însă până la consecințe aveam o certitudine: aventura mea la Roata Norocului tocmai se încheiase spectaculos, cu un pumn în plină figură. Trebuia să recunosc, m-am simțit atât de bine când l-am pocnit pe Marius! Omul o meritase, adunasem prea multă frustrare în ultimii ani. Iar eu n-am fost nici pe departe primul actor care să se plângă de comportamentul individului. Din punctul ăsta de vedere, aveam puține regrete. Colegii mă vor felicita.

Priveam în urmă fără mânie la perioada mea de glorie. Lumea începuse să mă recunoască pe stradă, să mă salute cu simpatie. În plus, cumpărasem casa din Voluntari, fusesem cu familia în concedii relativ exotice, ne permiseseșăm mici extravagante. Până la ședința de astăzi, conștientizaseam foarte puțin faptul că, la un moment dat, aș putea rămâne fără job. Cât lucrurile au mers bine și am fost, cumva, pe creasta valului, trăisem cu senzația că totul va dura o veșnicie. Însă iată că am căzut pe neașteptate de acolo, din vârf, iar acum existau șanse mari să mă doară mai tare decât aș fi crezut. Și să-mi revin foarte greu. Sau deloc. Deschid porțile cu telecomanda și, în timp ce bag mașina în curte, încerc să-mi imaginez cum o să decurgă discuția cu Daria și ce o să-i spun lui Mihai. Îi dezamăgisem de puține ori.

În living — surpriză! Daria face o poză cu mobilul în timp ce eu mă uit lung la tortul de pe masă, pe care ard două lumânări cu numărul 80. Lângă tort, șampanie și pahare. Mihai se amuză de figura mea tâmpă, fără reacție. Sar amândoi pe mine și mă strâng în brațe.

— Felicitări, Dragoș! Și la cât mai multe emisiuni de succes!

Mă sărută scurt. Daria se ținuse de promisiune și urmărise fiecare ediție. Cu cea de azi, se adunaseră optzeci în ultimii trei ani. Le ținuse evidența într-un carnețel. Motiv

de sărbătoare, nu-i așa? Doar că, oricât aș fi încercat să-mi exprim bucuria, degajam doar neliniște, supărare și îngrijorare.

— Ce-i cu tine?! S-a întâmplat ceva?

Cad moale pe fotoliu, deschid șampania cu zgomot și torn în pahare.

— Dragoș?!

— Mulți ani! Îi urez, cu un zâmbet chinuit.

Încerc să amân momentul. Ciocnim și bem. Ea doar o gură, eu până la fund. Mihai abia aștepta să primească dulcele preferat, tortul cu cremă de nuci și frișcă.

— Mama, vreau tort.

Daria îi dă o felie, în timp ce eu îmi torn încă un pahar de șampanie, înainte de a-i spune vestea cea mare.

— Azi am avut două ghinioane... Cu care vrei să încep?

Tonul meu nu prevestea nimic bun, așa că Daria îl duce pe Mihai în camera lui, să-și termine prăjitura. Când revine, eu deja sunt la al treilea pahar.

— Zi-mi despre ghinionul mare, mă îndeamnă Daria.

Îi povestesc cât pot de calm. Mă ajută mult băutura. Aș vrea să ies să fumez, dar întâi trebuie să-i spun tot. Pe măsură ce află, mă simt din ce în ce mai mic. Daria era total împotriva violenței. De când ne căsătoriserăm, aflase despre două mici încăierări, ca între bărbați, niciuna cu consecințe grave. De fiecare dată mă muștruluse zdravăn. Știa că în anumite situații puteam fi foarte arțăgos și încerca să mă tempereze.

Acum părea dărâmată. Vestea o întorsese pe dos, abia scosese două vorbe, deși în împrejurări similare cu greu o puteam opri. Îi dăduseră lacrimile și chestia asta mă doboară, așa că mă apropii și dau s-o îmbrățișez.

— Lasă, ne descurcăm noi...

M-aș fi așteptat ca încurajările să vină din partea ei. O sprijin, luând-o pe după umeri, dar ea mă respinge.

— Cum ne descurcăm, Dragoș?! Avem de plătit rata la casă. Îl avem pe Mihai... Cum, îmi spui?

— Câteva luni, până îmi găsesc ceva, ne ajung banii de la Roata Norocului... Ultimele patru ediții.

— Tu glumești?! Să zici mersi dacă tipu' ăla nu-ți face plângere la Poliție.

— Ce legătură are una cu alta? Am un contract, Daria...

— Și în contract scrie că poți să-i bați, să-i insulti și pe urmă să-ți dea banii, nu-i așa?! Ești copil!

Trebuie să fumez, discuția începuse să-mi dea dureri de cap. O las pe Daria plânsă, cu felia de tort neîncepută, îmi iau țigările și bricheta și mă retrag pe terasă. Are dreptate, e posibil să rămânem fără banii ăia. Iar ca să-i dau în judecată, în afara onorariului pentru avocat, exista o probabilitate destul de ridicată de a pierde procesul și aș putea fi obligat să le plătesc și daune. De-abia acum realizăm în ce rahat intrasem.

Șampania m-a amețit cât să adâncească și mai tare rana. Mă consolez că mâine, după un somn bun, o să privesc dezastrul cu alți ochi. Dau să intru în casă, dar mă ciocnesc de Daria. Simte nevoia unor explicații suplimentare și asta mă enervează. Cred că am încasat suficiente lovituri pentru o singură zi.

— Și acum, ce urmează? mă întreabă senină, în timp ce-și trage scaunul.

Pare să fi depășit prima undă de șoc.

— Nu știu... Încerc la alte televiziuni.

— Tu auzi ce vorbești?! Ce televiziune te mai angajează după scandalul ăsta? M-ar mira să te primească și la Teatrul

Godot... Ți s-a dus buhul de recalcitrant, de bătaș, de om care face probleme pe unde ajunge.

— Zău?! Chiar așa?

— Ți-ai găsit momentul să fii ironic. Degeaba ai talent cu carul, dacă te porți ca un derbedeu.

— Tu n-ai fost acolo, Daria... Îi cunoști prea puțin pe cretinii de la VIP TV. Ne tratează ca pe ultimii papagali.

— Crezi că are importanță dacă-ți dau dreptate? Vrei să schimbi tu lumea? Știi bine, așa merg treburile în showbiz. N-a fost ca și cum ai fi vreun novice. Dacă iubești meseria asta, atunci acceptă-i regulile. Dacă nu, du-te și dă cu mătura la teatru... Sunt convinsă că acolo n-o să te mai supere nimeni.

— Mda, bine... Fii sigură că nu mi-e rușine să dau cu mătura, dacă-i nevoie.

— Dragoș, în meseria ta, alții fac regulile. Pricepe odată! Bun, pot înțelege, te-ai răcorit, aveai o chestie personală cu Marius. Dar tocmai în public ți-ai găsit, în sediul televiziunii, de față cu directoarea și colegii lui?!

— Ai dreptate. Am greșit.

— Doar atât?! Sunt foarte curioasă cum o să ne descurcăm.

— O să-mi găsesc ceva. Orice... Dacă e nevoie, renunț la actorie, bine?

Mă ridic rapid, intru în casă fără să-i aștept replica. În momentul ăsta, continuarea discuției ar agrava lucrurile. Ar isca un scandal domestic de care vreau să mă lipsesc.

Când trec prin bucătărie, Dariai îi sună mobilul. Era Vanda Roca, mama lui Tudor, băiețelul cu care Daria făcea meditații la engleză. Îi dau telefonul și mă trimite să deschid poarta. Băiatul era cu un an mai mare decât Mihai și se împrieteniseră de când Tudor începuse să vină la noi la meditații. Părinții lui o găsiseră pe Daria printr-o

recomandare, iar aranjamentul le convenea și pentru că locuiau foarte aproape, tot în Voluntari.

O salut pe Vanda, după ce își ia rămas bun de la Tudor și îi urează spor la treabă. Femeia urcă sprintenă într-un BMW X6 negru și îmi face semn cu mâna înainte de-a pleca. Abia reușesc să schițez un gest, atât de dărmăt sunt.

În timp ce Daria își începe ora de engleză cu Tudor, îl rog pe Mihai să nu-i deranjeze și mă retrag în biroul de la etaj. Pe site-ul OLX.ro găsesc sute de locuri de muncă. Le exclud din start pe cele legate de actorie, puține la număr, foarte prost plătite și cu minime cerințe de experiență sau talent. Până mă lămuresc dacă mai am vreun viitor în televiziune, ar fi bine să mă gândesc la variante. M-ar tenta, măcar temporar, să fac taximetrie la Uber, însă Golful nostru prăfuit nu se încadrează în exigențele firmei. Joburile de instalator, electrician, zidar sau alt gen de meseriaș sunt și ele excluse. Iar să muncesc în străinătate am urât dintotdeauna. Mai exact, am urât din momentul în care un foarte tânăr actor, bun prieten, altfel tonic și pozitiv, a plecat disperat în Germania, pentru că nu-și găsisese un rost în țară. Acolo, în scurt timp, s-a produs tragedia. Într-o clipă de depresie, s-a aruncat sub roțile trenului. Câteva zile am încercat să-mi dau seama ce i s-a întâmplat. Ce a fost în mintea lui Cornel? Cât de dureros trebuie să fi trăit sentimentul inutilității, al eșecului profesional? Cornel iubise teatrul, iubise neșpus actoria. Îl măcinase încontinuu faptul că, sub presiunea constrângerilor materiale, acceptase orice, acceptase să joace în București roluri minore, insignifiante, mult sub talentul său, să alerge tot timpul după puținii bani de supraviețuire. Într-un cuvânt, se simțise umilit. La o bere, îmi povestise cu mult umor, dar și cu amărăciune, cum încercase să intre prin concurs la

două teatre de stat din Capitală, unde jocurile fuseseră deja făcute. Ieșise de la interviuri plin de furie. Sentiment pe care îl trăisem și eu, cu ani în urmă. Lui îi plăcuse în mod special scena, contactul direct cu publicul. Televiziunea și filmul îl atrăseseră doar din perspectiva banilor. Mult timp mă gândisem la ce însemna să fii un actor atât de talentat și să-ți găsești sfârșitul într-o gară din Germania, departe de cei dragi, fără speranțe, dezamăgit de ce-ți oferise viața.

Citind anunțurile cu locuri de muncă, mi-l imaginam pe Cornel. Îmi imaginam disperarea lui. Conflictul său interior. Lucrase ca muncitor necalificat într-un supermarket din Berlin, unde împingea cărucioare cu marfă, în timp ce visa la aplauzele spectatorilor. Mă cutremuram că aș putea ajunge în aceeași situație. Uneori, drumul de la extaz la agonie era atât de scurt! Și de dureros.

Anunțurile de pe OLX mi se derulară prin fața ochilor, dar parcă mi se pusese o ceață, le vedeam ca prin vis: consilier vânzări, mecanic auto, operator calculator, ospătar, operator pariuri sportive, arhivist, DJ part-time, model pentru mascotă, animator petreceri, solist de muzică ușoară, fotograf, manager club de noapte, coregraf, bucătar, copywriter... Deja obosit, riscam să mă cuprindă și mai tare depresia. Încerc să rămân optimist. Mai erau și alte televiziuni în afară de VIP TV. N-o fi dracul chiar atât de negru. La urma urmei, Roata Norocului avusese succes până de curând, iar succesul fusese, cumva, legat și de numele meu.

Mă duc la geam și-mi aprind țigara. E foarte cald pentru sfârșitul lunii mai. Dincolo de gardul din spate al casei este o livadă de meri. Aparține unei unități militare, de fapt Serviciului de Informații Externe, SIE. Când înfloreau copacii, era o plăcere să-i privești. Florile căzuseră și

pe iarbă părea că ninsese din loc în loc, unde vântul adunase grămezi de petale albe.

Nici nu știu cum a trecut ora de meditație. O aud pe Daria ieșind pe terasă la o cafea, împreună cu Vanda, care îl lăsase pe Tudor să se joace pe consolă cu Mihai. Fumez la geam mascat fiind de balcon, așa că aud ce discută cele două femei fără să fiu văzut. Se înțeleg bine, prietenia dintre copii a contribuit decisiv la relația dintre mămici. Daria îi spune Vandei că Tudor face progrese la engleză. Dacă ar continua și în vacanța de vară, ar ajunge la un nivel intermediar de conversație. Vanda e bucuroasă de idee. Apoi o întreabă pe Daria dacă are probleme, că pare supărată.

După un timp de tăcere, Daria îi împărtășește necazul.

— Cu Dragoș ar fi niște... hai să le zicem, probleme. L-au anunțat că i se suspendă emisiunea din toamnă. Partea proastă e că ar trebui să primească banii pe ultimele patru ediții și... sunt șanse mari să nu-i mai vadă deloc.

— De ce?!

— Mă rog... e complicat. Mi-e și jenă să-ți spun.

Și mie să ascult pe furiș, dar sunt foarte curios.

— Daria, dacă te pot ajuta, cu mare drag.

— Mulțumesc, e greu să mă ajuți... Dragoș a făcut-o lată. L-a bătut pe producător, chiar în sediul televiziunii. Erau în ședință cu directoarea... Un întreg scandal, îți dai seama.

— Dar ce s-a întâmplat?!

— S-au acumulat tensiuni. Plus o antipatie reciprocă. Plus anunțul cu suspendarea emisiunii. Plus firea războinică a lui Dragoș, pe care uneori nu-l înțeleg...

Nici eu nu mă înțelegeam de multe ori.

— Ar fi putut să se abțină... Dar e prea orgolios. Și cu cine? Cu cei care-l plătesc?!

— Sunt convinsă că o să găsească altceva... E un actor foarte talentat.

Mersi, Vanda, ești drăguță.

— Poate lucra la orice televiziune, Daria. Are charismă, notorietate, un CV... doar nu-i un necunoscut de pe stradă.

Dragă Vanda, dacă mai continui mult cu complimentele astea, mă duc cu CV-ul direct la CNN.

— Încerc să văd dincolo de aparențe — producătorii din televiziuni sunt o castă, Vanda. Își fură reciproc actorii, și-i rotesc între ei, iar când apare unul ca Dragoș, care suportă greu mitocăniile și are antecedente în materie de altercații...mi-e teamă că au de unde alege.

Punct ochit, punct lovit. Îmi era teamă de același lucru.

— Dragoș mai are vreun job, în afară de cel din televiziune?

— Nu. Colaborări sporadice... Rareori reclame, prezențări la câte un eveniment, spectacole de club într-o trupă de teatru independent. Nu știu cum o să facem cu rata la casă, sincer.

— Aș vrea să te încurajez să vezi partea plină a paharului, Daria. Sunteți o familie reușită, aveți un copil extraordinar... Dacă totul s-ar reduce la bani, înseamnă că eu ar trebui să radiez de fericire, nu-i așa?

Pe Vanda o văzusem oricum, dar nu nefericită. O brunetă senzuală, echilibrată, cu un ușor aer misterios, al cărei fizic ar trezi interesul oricărui bărbat cu pretenții. Întâmplător sau nu, se nimerise ca soțul ei, Viktor Roca, să fie milionar, în Top 300 cei mai bogați români.

— Înclin să cred, fără vreo urmă de ironie, Doamne ferește, că problemele tale sunt un pic mai ușor de suportat, îi replică Daria.

— Depinde cum privești lucrurile... Când sunt în joc chestiuni existențiale, pierderea unui cămin sau asigurarea traiului zilnic, atunci da, se nasc tragedii... Dar crezi că aspectele care țin de sentimente, de relația în cuplu, de respectul reciproc, generează altceva decât drame? Cunosco oameni cu bani de o mie de ori mai nefericiți decât ați putea fi voi doi acum. Fără să bagatelizez suferința voastră...Ca să nu mai vorbesc de cei bolnavi. Știi cum e, mai bine cerșetor viu, decât rege îngropat.

— Să înțeleg că ai vreo problemă de...?

— A, nu, suntem sănătoși, slavă Domnului! Și eu, și Viktor, și Tudor... Însă unii bărbați manifestă un egoism exacerbant. Lipsesc cam toată ziua, uneori zile la rând, iar când vin acasă fie par absenți, fie își descarcă frustrările în sânul familiei... Pe urmă spiritele se încing inevitabil și Tudor suferă enorm... Din păcate, Daria, la nervi oamenii își pierd bruma de inteligență.

Aici m-a lovit în plin.

— Îmi pare rău să aud asta, Vanda...

— Ți-am spus-o doar ca să vezi că există suficiente motive de optimism cât timp sunteți sănătoși și vă iubiți.

Habar n-aveam ce era acum în mintea Dariei, însă, în ce mă privea, greu mă puteam consola cu faptul că și bogății plâng.

— Mi-e teamă de ce va urma. Am construit atât de greu căminul ăsta, ne-am bucurat de el și dintr-odată... Cum o să-i spun lui Mihai?

— Poate n-o să fie nevoie... Încearcă să rămâi optimistă. Orice problemă are cel puțin o rezolvare, să știi. Chiar și micile mele contre cu soțul, de care-ți ziceam adineauri.

— Dar eu nu vreau să mă întorc într-un apartament de bloc, Vanda. Nu vreau. Mai bine mă mut la țară și cresc animale. Serios!

— O să se rezolve, stai liniștită... Primul șoc emoțional este cel mai greu de depășit. Măine o să vezi lucrurile altfel, o să vezi imaginea de ansamblu. Sunt convinsă că Dragoș se gândește deja la o soluție.

Da, sigur, eram plin de soluții. Adevărul e că mă lăsașem în voia sorții. Era evident că o să vină și momentul ăsta, mai devreme sau mai târziu. Nu puteam ieși la pensie de la Roata Norocului. Dar cumva trăisem cu impresia că voi trece, inevitabil și firesc, de la o etapă la alta, de la un show de televiziune la altul, că voi face pași înainte, nu înapoi. Doar că astăzi îmi complicasem singur existența.

Aș vrea să le întrerup confesiunile, simt că duc într-o fundătură. Cobor la parter și ies pe terasă, salutând-o pe Vanda. Îmi fac de treabă cu un trandafir agățător, pe care îl leg de suportul din lemn. Cum bănuiam, Daria e gata să plângă.

Vanda se pregătea să plece, se ridică și o îmbrățișează.

— Trebuie să ajung acasă... Sună-mă, te rog. Oricând.

— Bine, OK... Cu Tudor ne vedem marți la aceeași oră?

— Da, sigur, marți, la șase.

— Mulțumesc mult pentru...

— O să fie bine, ai să vezi.

Se îmbrățișează din nou. Încep să mă simt penibil. Ce căutam acolo?! Vanda își ia rămas bun, îi răspund cât pot de politicoasă, apoi intră în casă cu Daria, să-l recupereze pe Tudor din living, unde juca FIFA 19 cu Mihai. Îl aud pe băiat protestând, ar vrea să mai rămână. Însă tonul Vandei e suficient de autoritar încât să-i înăbușe eventualele insistențe.

Suntem din nou singuri, pe terasă. Îmi aprind țigara. Zilele astea o să fumez mult. Ne uităm unul spre altul, de fapt privind în gol. Parcă ar vrea să-mi accentueze

sentimentul de vinovăție, are nevoie de o descărcare emoțională și nu știu dacă sunt pregătit.

— Ce facem, Dragoș?

Grea întrebare.

— Vrei un răspuns acum, pe loc?

— Bine că lui Marius i-ai putut da răspunsul pe loc... În plină figură.

— Iar începi?!

— Da! Suntem într-un mare rahat, Dragoș, înțelegi? Pot și eu să mă revolt puțin sau trebuie să înghit cu noduri, în tăcere?

— Ai libertatea să faci ce vrei... dă-mi două palme, dacă te ajută.

— Nu fi mitocan!

— Nu sunt. Dar chestiile astea se întâmplă.

— Zău!? Da' unde te crezi, în comuna primitivă, când se reglau conturile cu parul? Erai altfel, Dragoș... De unde răbufnirile astea de mardeiaș de cartier? Ce nemulțumiri, ce neîmpliniri atât de profunde ai în viață? Ce se întâmplă cu tine?!

La ultimele două întrebări se ambalase cam tare. Cât să o audă Mihai și să bage capul pe ușă.

— Iar vă certați?!

Daria îl liniștește, ca de obicei.

— Nu-i nimic, Mihai, vorbesc cu tatăl tău. Hai, du-te la joacă.

Ca mulți copii singuri la părinți, Mihai reacționează când ne certăm. Îi este teamă. Vrea să ne vadă fericiți, orice dezechilibru îl clatină și pe el. Ar fi prematur și inutil să-l încercăm cu problemele noastre, dar deja mă gândesc cu groază la momentul ăla.

Adrian Onciu

— Ai putea să eviți chestiile astea de față cu Mihai, îi atrag atenția cât pot de împăciuitor.

— Și tu ai putea să eviți multe lucruri.

— De pildă?

— Vrei să-ți desenez? Chiar am vorbit degeaba? Mă scoți din sărite cu ironiile tale de doi lei!

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

— Nicăieri! Aș ajunge la o mănăstire. Poate acolo îmi găsesc, în sfârșit, liniștea.

Pleacă în viteză, să n-o văd plângând. Dacă aș fi pierdut jobul pur și simplu, fără alte incidente, oare ar fi fost aceeași atmosferă? Mă întreb de ce trebuia Daria să caute de fiecare dată un vinovat. Poate ca să scape de o parte din povara de pe umerii ei. Sau să se răcorească lovind într-un sac de box.

Prevăd c-or să vină zile grele.

Am așteptat patruzeci și opt de ore să văd dacă incidentul de la VIP TV rămâne îngropat sau apare în vreun ziar de scandal. Din fericire, băieții hotărâseră că era convenabil pentru imaginea postului de televiziune să meargă mai departe, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Un comunicat oficial m-ar fi pus într-o situație grea. Sunt convins că informația va apărea la un moment dat, fie și pe surse. Pe de altă parte, de la Poliție nu promisem, deocamdată, vreun semn că s-ar fi depus plângere. Intuiam că cei din conducerea postului căutau să mă lovească unde mă durea cel mai tare.

Cred că puteam spune adio unor bani cu care m-aș fi descurcat măcar până-n toamnă. Împreună cu Daria, recitisem cuvânt cu cuvânt contractul. Ajunseserăm amândoi la concluzia că în cazul unui proces aș pierde nu doar banii, ci și imaginea mea ca prezentator, încă neștirbită. Preferam de o mie de ori să creadă lumea că emisiunea se întrerupsese din cauza ratingului slab, fără legătură cu faptul că îl lovisem pe Marius. De fapt, asta era adevărul. Bătaia încasată de producător venise doar în semn de *mulțumire* pentru buna colaborare timp de trei ani.

E dimineața a treia de după dezastru. Se încheiase sezonul de primăvară și televiziunile importante își făceau planuri pentru grila de toamnă. Ar fi momentul să încerc o discuție cu producătorii de la cele două posturi TV concurente. Cu unul dintre ei, Robert, mă întâlnisem anul trecut, când Roata Norocului era în top cu un rating foarte bun. Mă sunase să-mi propună transferul la postul lor de televiziune, unde să prezint un reality-show filmat în Cipru. Condițiile financiare erau excelente. Doar că mă prinsese într-o pasă proastă, așa că i-am explicat că mă simțeam bine la VIP TV (cu excepția relației cu Marius, de care nu-i pomenisem) și că pe mine schimbările mă cam speriau. Fusesse doar o scuză. Simțisem atunci că într-adevăr mă doreau, pentru că Robert insistase vreo săptămână cu telefoanele. Ne despărțiserăm în final prieteni, după refuzul categoric, așa că primul impuls de după apocalipsa de la VIP TV a fost să-l sun, ca să stabilim o întâlnire.

Acum condițiile erau exact pe dos. Nu el, ci eu îi ceream ceva. Ne-am văzut într-un bar. S-a purtat ca un gentleman, uitase că l-am refuzat în urmă cu un an. Am vorbit despre ce se întâmplă în televiziuni, de ce scădeau bugetele de publicitate, ce programe noi vor apărea, ce vedete se mai combinaseră între ele și cum vedea Robert viitorul. I-am spus, direct, că am terminat cu VIP TV și eram în căutarea unui alt proiect. Știa, aflase, dar a fost suficient de politicos încât să mă lase pe mine să-i comunic noutățile.

Zâmbea pe sub mustață și mi-am dat seama că știa și partea de culise.

— Cum ai aflat? l-am întrebat.

— Ei, și tu... Spune-mi un secret din showbiz. Există așa ceva?!

A trebuit să-i dau dreptate. Apoi și-a scos telefonul și mi-a arătat știrea despre bătaia de la VIP TV.

— Uite, e proaspătă.

N-o văzusem. Titlu cu litere de-o șchioapă, pe site-ul wowbiz.ro: *Șocant! Prezentatorul de la Roata Norocului, Dragoș Zaharia, l-a bătut măr pe producătorul emisiunii*. Ca de obicei, totul era exagerat, cu înflorituri specifice presei tabloide. Publicaseră și poza mea, fără vreo declarație. Oricum, ar fi fost una inventată, pentru că nu mă sunase nimeni să-mi ceară părerea. Cât despre faptul că l-aș fi bătut măr, mi-ar fi plăcut, ce să zic.

Robert părea prea puțin afectat de ce mi se întâmplase la VIP TV. Am presupus că și el avea o antipatie față de Marius. L-am întrebat dacă vedea vreo posibilitate de colaborare. A fost sincer, mi-a povestit în amănunt despre proiectele lui. Nu apăruseră motive serioase să renunțe la vreun prezentator căruia să-i iau locul. Contractele fuseseră deja semnate. Dacă vor apărea emisiuni noi din primăvara anului viitor, cu siguranță or să mă caute. Înainte de a ne despărți, mi-a mărturisit că șefa lui fusese dezamăgită după ce îi refuzasem. Dar îi trecuse supărarea. Și, în orice caz, pe viitor, el mă va susține.

Chiar dacă avuseserăm o discuție plăcută, cu greu mi-am ascuns dezolarea. Ratasem primul obiectiv și îmi pusesem mari speranțe în întâlnirea cu Robert. Urma să încerc cucerirea ultimului bastion, poate și cel mai dificil — DOT TV.

Postul fusese cumpărat de o casă de producție cu sediul în Germania și în cinci ani devenise lider de piață în România. Cam toate vedetele autohtone de succes colaborau cu DOT TV. Și nu oricum, ci pe bani mulți. Trebuie să admit, de când începusem să lucrez în televiziune, visul meu fusese

să ajung la DOT TV. Aveau audiență dublă față de concurență, bugetele emisiunilor erau generoase și lucrau cu cei mai buni profesioniști. Accesul depindea și aici de o singură persoană, directoarea de programe Felicia Grasu. Pe biroul ei ajungeau zilnic zeci de formate de emisiune, liste cu actori, prezentatori și vedete de toate categoriile. Dacă își dădea OK-ul în privința unei persoane, existau șanse mari să se lege o colaborare. Însă fuseseră și situații când cei din managementul postului, doi nemți detașați la București, îi respinseseră propunerile.

Ca să ajung la ea, trebuia să trec printr-un adevărat filtru. Persoanele importante de genul Feliciei ridicau în jurul lor un adevărat *firewall*. Uneori părea mai ușor să ai o discuție cu președintele țării decât cu un director de programe ca Felicia Grasu. Aveai nevoie de răbdare, tact și cunoștințe în proximitatea țintei. Ar fi însemnat pierdere de timp să merg la un subaltern fără putere de decizie.

Trei zile am dat telefoane în stânga și-n dreapta până am reușit să aflu numărul de mobil al Feliciei. Doar că am sunat în zadar. Ea răspundea exclusiv la contactele din agendă. Derutat, i-am trimis un SMS cu numele meu și rugămintea de a stabili o întâlnire. Ar fi fost prea simplu. M-a ignorat ca pe ultimul debutant. Am început să mă întreb dacă refuzul avea vreo legătură cu știrea din wowbiz.ro.

În unele situații, cu cât cineva mă respingea mai mult, cu atât eram mai insistent. Așa că am căutat să-i aflu programul. O întâlnire pur *întâmplătoare*, în care să schimb două vorbe cu ea, m-ar fi ajutat să aflu dacă aveam vreo șansă.

Am salutat-o într-o vineri seară la restaurantul Shift, unde obișnuia să mănânce. Era cu o colegă, așteptau nota de plată. Mi-am cerut scuze, m-am prezentat, părea să mă știe de undeva, destul de vag (am sperat că nu din wowbiz!).

Cu genul ăsta de femeie conștientă de importanța ei, frumoasă, arogantă și rece, aveam dificultăți să stabilesc repede un canal bun de comunicare. Îmi trebuia timp. Am trecut direct la subiect. I-am spus că mi-ar plăcea să vorbim despre un proiect de televiziune și i-am lăsat numărul de telefon. A rămas că mă sună.

O săptămână întreagă am stat cu emoții. Fiecare apel mi-a ridicat pulsul. Apoi am realizat că așteptarea tindea să se prelungească la infinit. Îmi făcusem speranțe deșarte, nu eram pe gustul directoarei de la DOT TV. Încă o șansă irosită, din păcate ultima.

Celelalte televiziuni generaliste se zbăteau într-o mediocritate de nefrecventat. Auzisem povești cu angajați și colaboratori neplătiți de luni întregi, cu șefi idioți (mult mai idioți decât Marius) și infatuați, cu bugete extrem de modeste, reflectate în contractele derizorii de publicitate. Ar fi fost un gest sinucigaș să mă arunc cu capul înainte doar din dorința de a apărea în continuare pe sticlă. Tinerilor actori fără obligații, fără familie, fără copii, fără rate la bănci, poate că aventura li se potrivea. Câștigau măcar un strop de notorietate. Eu nu-mi permiteam luxul ăsta, să muncesc fără să fiu plătit. Cât despre televiziunile de știri, ce să caut acolo? Până și pentru rubrica meteo mi-ar fi trebuit fustă scurtă, picioare lungi și silicoane. Îndeplineam doar o singură condiție din trei. Mult prea puțin.

Am avut o discuție deloc confortabilă cu Daria și am ajuns la concluzia că voi spune adio televiziunii. Cel puțin pentru moment. Să aștept să pice vreo ofertă la toamnă, la anul sau cine știe când ar fi fost riscant. Rămăsese să fac o listă scurtă cu variante.

Trei săptămâni mă amăgisem că aș putea supraviețui decent cu reprezentațiile teatrale din cluburi. Doar că cei

patru colegi de trupă aveau și alte angajamente. Cu greu ne adunam toți, iar asta mă demoraliza. Puținii bani se duceau la fel de repede precum veneau.

E joi dimineață. După o nouă discuție tăioasă cu Daria, sunt decis să iau taurul de coarne. Oricât aş vrea să fac ce-mi place, e mult mai important să-mi plătesc facturile la timp. Iar pentru asta, trebuie să recurg la un compromis.

Mi-am băut cafeaua pe terasă, gândindu-mă că mă așteaptă o zi grea. Și foarte călduroasă. Am programat la prima oră un casting, apoi trei interviuri pentru diverse joburi găsite pe OLX. Daria intrase între timp în vacanța de vară, odată cu Mihai. A coborât să mă întrebe dacă mănânc și m-a rugat să cumpăr cartofi din oraș.

Ies cu mașina pe traseul Arcul de Triumf – Piața Alba Iulia, spre sediul agenției MediaX Casting. Aveau nevoie de doi actori pentru o reclamă la berea Bucegi. O știam pe producătoarea Ema, colaborasem cu ea pentru alte spoturi publicitare și mă sunase să mă întrebe dacă aş fi interesat. Împreună cu regizorul și cu reprezentantul clientului, urma să-i aleagă pe protagoniști dintr-o listă lungă, de vreo șaptezeci de actori. Mă nimeresc în același interval orar cu cinci dintre ei, îi știam măcar din vedere și i-am salutat; cu Sebi fusesem coleg de facultate, aveam amintiri neplăcute de la ultima noastră întâlnire. Pe-atunci eram amândoi burlaci și după câteva beri ne-am luat la harță de la o studentă la UNATC faimoasă pentru lejeritatea cu care trecea dintr-un pat în altul. Ieșise cu bătaie, îl șifonasem destul de rău pe Sebi, iar de atunci ne evitaserăm reciproc. Să-l întâlnesc tocmai acum în sediul agenției îmi crea o stare de disconfort maxim. Mai ales că Ema ne pusese să ne dăm replicile în timp ce jucam table și beam bere. Spotul publicitar, destul de țărănesc după gustul meu, era conceput pentru

publicul-țintă – consumatorii de bere Bucegi –, cu replici pe măsură: „*Uite, ia niște brânză, e din Franța*“, zic eu. „*Păi și ce pute așa a hoit?!*“, e nedumerit Sebi. În final, mâncăm cârnați de Pleșcoi, care se combină mult mai bine cu berea Bucegi decât brânza cu miros de hoit, din Franța. Mă străduisem să iasă OK, însă regizorul strâmbase din nas. Voia comedie, nu dramă. Repetăm scena, fără să găsesc tonul comic potrivit. Mă enervez și arunc foile pe jos, apoi ies valvârtej. Ema vine după mine să mă întrebe care-i treaba, îi zic că trec printr-o perioadă proastă. Nu știu cât din puseul nervos i s-a datorat lui Sebi sau pur și simplu stresului acumulat în ultimul timp. Poate ar fi trebuit să-mi păstrez cumpătul. Era doar un amărât de clip la o bere românească, nu un casting pentru cel mai nou episod din franciza *Războiul Stelelor*.

Respir adânc după ce ies din sediul agenției. Mă plimb vreo oră prin oraș, fără direcție, să mai treacă timpul. Primesc un apel de la Daria, vrea să știe cum a mers. Îi explic că am avut ghinion să dau peste un coleg de facultate, iar tipul mă scosese din sărite. Nu, nu se punea problema să filmez acel spot. Îi simt dezamăgirea din voce și închid înaintea ca discuția să devină stânjenitoare.

Următorul popas e la o firmă din cartierul Cotroceni, care căuta actori pentru spectacole de teatru în limba engleză. Urma să-i binedispun pe copiii diplomaților și ai expaților din multinaționale. În condiții normale, un astfel de job part-time ar fi pentru tineri studenți. Mă atrăsese anunțul de pe OLX, pentru că în facultate jucasem două piese în limba engleză și condițiile de plată păreau atractive. La ora stabilită, în biroul firmei mă întâmpină o tipă de nici 25 de ani, cu blugi mulați, zâmbet larg și atitudine tonică. Mă servește cu cafea și mă întreabă, indirect, cu nedisimulată satisfacție, cum de-am ajuns în halul ăsta, ce

mama naibii căutam acolo. Adică din postura de prezentator la Roata Norocului, un soi de vedetă națională, să aterizez la o micuță firmă care încerca să-i distreze pe copiii diplomaților?

Îi zic, rânjind, că mi-au plăcut dintotdeauna copiii. Aproape că mă crede. Mă întreabă dacă o fi adevărat ce scriau ziarele, că am fost dat afară din televiziune după ce l-am bătut pe tipul ăla. Da, era adevărat. Și da, Marius o meritase din plin. Însă cu copiii nu eram deloc violent. Aveam și eu unul de șapte ani, Mihai, nu-i atinsesem un fir de păr. *Vă dau numărul soției, întrebați-o.* Noroc că tipa știa de glumă. Mă roagă să dau o probă în limba engleză (durează foarte puțin!). Accept cu noduri în gât.

Intrăm într-o cameră goală, unde gazda mă îndeamnă să îmbrac un costum de rechin. Pentru autenticitate. Proba e filmată cu o cameră video fixată pe trepied. Pe scurt, trebuie să cânt piesa *Baby Shark* după un negativ și să dansez cât mai haios, spre deliciul publicului. Oare de ce am senzația că tipa își bate joc de mine? Parcă în anunț era vorba de teatru, nu de animație pentru copii.

Mă rog, dacă tot intrasem în horă, mă gândesc să merg până la capăt. N-aș vrea s-o dezamăgesc pe Daria cu un alt eșec exclusiv din vina mea. Vizionez pe YouTube clipul cu cântecelul *Baby Shark*, pentru categoria de vârstă de la 1 la 4 ani. Mi-a plăcut și asta se vede când încep să cânt și să dansez, cu masca de rechin pe față. La finalul reprezentației, tipa aplaudă entuziasmată, ca în sala de spectacole.

Mai penibil de-atât cred că mă simțisem o singură dată, când fusesem surprins de frati-miu, Șerban, în pat cu prietena lui. Aveam 18 ani, tocmai luasem bac-ul, levitam de fericire și entuziasm, de parcă eram singurul din arborele genealogic al familiei cu diploma de absolvire în buzunar.

Șerban intrase de trei ani la facultate și se iubea cu o colegă de grupă, Nicole. Tipei i se pusese pata pe mine, ori era ea nimfomană, ori aveam eu ceva deosebit. Oricât încercasem să-i spun că țineam mult la Șerban și apărea o problemă de etică în familia Zaharia, într-o bună zi mă trăsese la pieptu-i generos, mă sărutase franțuzește și mă împinsese în patul lui Șerban. La 18 ani, când venea vorba despre sex, aveam mintea unui puști de 12, cădeam imediat pradă instinctului primar. Nu că acum aș fi foarte diferit. Doar că tipe atât de hotărâte ca Nicole întâlnisem extrem de rar, spre nenorocul meu.

Pentru Șerban, fusese o tragedie să mă vadă gol, în pat cu Nicole. Era mega-îndrăgostit, își făcuse planuri cu ea. Două luni nu mi-a vorbit deloc. Țin minte că i-am trimis un e-mail în care i-am povestit cum se întâmplase, că fusese ceva neprogramat, un impuls de moment al Nicolei, iar eu nu avusesem puterea să acționez rațional. Îmi exprimasem regretul profund. Îmi pusesem singur ștampila de IDIOT și îmi cerusem iertare. Eram dispus să fac orice să ne împăcăm.

Supărarea îi trecuse de la sine, cumva. Trăgând linie, realizase că Nicole nu îl iubea. Îi deschisese ochii. Ce-i drept, cam brutal. Însă mai bine o decepție timpurie, decât una terminată cu copii și bunuri de împărțit.

Amintirile mi se derulaseră rapid prin fața ochilor, în timp ce tipa cu cântecelul *Baby Shark* mă ruga să-mi dau jos costumul de rechin. Făcea parte din recuzita firmei. Măcar mă distrasem bine. O întreb dacă mă credea cretin, să accept jobul ăsta, sau ce-o fi. Adică una era piesa de teatru în limba engleză din anunțul lor și cu totul alta măscăreala de adineauri. Îmi zice că va fi și teatru, însă deocamdată aveau nevoie de animatori. Câte două, trei reprezentații pe săptămână, în regim de colaborare, cu plata la oră. I-aș fi

tras o înjurătură în loc de *la revedere*, să se convingă că articolul din wowbiz, cu bătaia de la VIP TV, avea la bază fapte și întâmplări reale.

Două țigări sudate mă ajută să mă calmez. Transpirasem de nervi. Mi-e foame și intru într-un fast-food Springtime, unde beau și o cafea. Următorul interviu era programat într-o oră jumate. Deschid internetul pe telefon și caut articole despre munca într-o firmă de tip call-center. Țasta ar fi un job la disperare, ca ultimă variantă înainte să mă arunc în Dâmbovița, cu un pietroi mare legat de gât. Bine, teoretic aş munci oriunde dacă se pune problema supraviețuirii, dar încă mai am speranțe că în cele din urmă voi găsi ceva rezonabil.

Din câte îmi dădeam seama de pe internet, jobul de operator într-un call-center mi se potrivea la fel de bine ca ăla de soldat pe frontul din Afganistan. Înțelegeam că trebuia să fiu disciplinat, lucru aproape imposibil. Orice întârziere la începerea programului, fie și de cinci minute, se taxa ca și cum aş fi lipsit o oră întreagă. Din anunțul pe care îl găsisem reieșea că firma angajatoare urma să-mi ofere cursuri de specializare. Însă ideea de a respecta programul bătut în cuie, de opt ore în fața unui calculator, îmi crease stări de anxietate. În ultimii ani mă obișnuisem cu un stil de lucru boem, de artist. Trecerea brutală către un mediu aflat la polul opus risca să mă dea peste cap, să mă bage într-o depresie profundă.

Cu toate astea, ajung la timp în clădirea înaltă din sticlă și oțel, sediul multinaționalei cu operațiuni de telecomunicații. În așteptarea interviului, mă întreb ce mama dracului căutam acolo. Dau să ies, când o asistentă foarte elegantă, îmbrăcată *office*, îmi strigă numele. Mă introduce într-o încăpere mare cu zeci de operatori despărțiți de paravane

nu foarte înalte. Au căști cu microfoane și vorbesc cu clienții, e un zgomot continuu ca într-un stup de albine, doar că zgomotul pare greu de suportat. Parcurgem sala până în capăt, unde ar trebui să aibă loc interviul. E un birou simplu, cu două fotolii și un scaun ergonomic. Scaunul îmi fusese rezervat. Asistenta mă lasă pe mâna comisiei de evaluare. Cei doi, o ea și un el, poartă cămașă, sacou și ecusoane cu numele și funcția, iar în față au o măsuță cu laptop. Tipa îmi zâmbește în timp ce trage cu ochiul pe ecran, uitându-se probabil pe CV-ul meu. Mă întreabă de ce răspunsesem la anunțul de recrutare, de ce credeam că mi se potrivește.

— Îmi place să discut cu oamenii, îi zic. Am observat că pot fi convingător dacă îmi propun.

— Chiar și atunci când părerile sunt diametral opuse?

— Da!

Cei doi își aruncă priviri sceptice. Mai văzuseră zmei ca mine. Tipa îmi explică, în mare, care ar fi atribuțiile unui operator de call-center, programul de lucru, regulile casei. Apoi îmi spune că testul va consta într-o convorbire telefonică simulată cu un client al firmei de telecomunicații. Mă roagă să-mi pun casca, apoi fac și ei același lucru, pentru a asculta discuția.

Aud o voce masculină, ușor iritată.

— *În sfârșit, ați răspuns!*

— Ne cerem scuze, liniile sunt foarte aglomerate în perioada asta a anului.

— *Mda, mă rog... Sunt Antonie Popescu, din Iași, vreau să mă ajutați într-o problemă.*

— Bună ziua, îi răspund. Sunt Dragoș Zaharia. Spuneți, despre ce-i vorba?

— *Am un pachet cu trei servicii, telefonie, internet și televiziune IPTV, la un preț total de circa 112 lei. Aș vrea să renunț la serviciile de telefonie.*

— De ce vreți să renunțați? îl întreb.

— *Nu mai am nevoie de telefonul fix. Îl foloseam să vorbesc în altă localitate, dar persoana respectivă a plecat din țară.*

Mi se suflă în căști ce ar trebui să-i spun clientului.

— Îmi pare rău, dumneavoastră aveți un pachet de servicii care sunt incluse într-un contract, iar acesta expiră abia peste cincisprezece luni. Până atunci, suntem în imposibilitatea de a schimba termenii contractuali.

Explicația îl scoate din minți pe clientul virtual. Mi se adresează tăios, renunțând la pluralul de politețe.

— *Știi ceva, mi se rupe de contractul vostru! Vă dau în judecată! Cum adică, îmi bagi pe gât un serviciu pe care nu-l folosesc?! Și mă obligi să-l plătesc?! Ce-i cu măgăria asta?*

— Vă rog să vă calmați. Eu vă spun care sunt posibilitățile din punctul nostru de vedere.

— *Mă piș pe posibilitățile voastre, scurt! Ori îmi scoateți serviciul de telefonie, ori renunț de tot la abonament și aleg o firmă serioasă. E bătaie de joc!*

— Repet, contractul încheiat cu dumneavoastră nu îmi dă posibilitatea să îl modific în perioada minimă de douăzeci și patru de luni.

— *Dom'le, matale ești turc?! Nu folosesc serviciul ăsta și punct! De ce să-l plătesc?! Măcar oferă-mi altceva în loc, care să mă intereseze... Să nu dau banii de pomană.*

Mă uit întrebător spre membrii comisiei. Mi se suflă în cască răspunsul clasic.

— Un abonament de telefonie mobilă v-ar interesa?

— *Nu. Am deja unul, sunt foarte mulțumit.*

Aud în căști alte variante de luat în calcul.

— Atunci o viteză superioară la internet și mai multe posturi de televiziune?

— *Despre ce viteză vorbim?*

— Până la 1 000 de megabiți, dacă suportă rețeaua în zona unde locuiți. Plus pachetul complet cu 155 de canale TV și HBO GO.

— *Și cât m-ar costa abonamentul cu modificările astea?*

— Imediat vă calculez...

Tipa din fața mea îmi spune cifra corectă: 142 de lei, cu 30 de lei mai mult decât actualul abonament al clientului. Când îi comunic, bărbatul ia foc.

— *Băi, ești nebun?! Eu vreau abonament mai ieftin, nu mai scump! Păi, ce-am făcut?!*

Îi explic după dictarea din căști.

— Ca să vă pot schimba datele contractuale, trebuie ca abonamentul nou să fie mai mare decât cel vechi.

— *Dar asta e o mare mizerie! Vă reclam la Protecția Consumatorului.*

— Este dreptul dumneavoastră.

— *Nu fi măgar, că vin la tine la firmă și te pocnesc! Cum ziceai că te cheamă?*

— Dragoș...

— *Dragoș și mai cum?*

Mă gândesc să-l iau peste picior, cum ar merita.

— Mă găsiți la sediul nostru, Piața Presei Libere nr. 3 – 5. Sunt brunet cu părul creț și ochi albaștri. O să am un buchet de trandafiri în mână.

Tipa din fața mea zâmbeste și convorbirea se întrerupe. Părea că am trecut testul. Însă urmează o altă discuție virtuală, cu un vorbitor de limba engleză. Tonul iritat al clientului se păstrase, însă eu încep să-mi ies din fire pe măsură ce-mi dau seama că îmi găsesc cu greu unele cuvinte. Spre final, scap un *Fuck off!* de mai mare dragul.

Mă despart în condiții bune de *head hunter*-ii firmei de telecomunicații, fără să am un răspuns clar. Clasicul *Vă*

contactăm noi, în cazul în care ați trecut testul. Din ce știam, dacă nu mă vor căuta în următoarele douăzeci și patru de ore, înseamnă că pot să dorm liniștit. Și chiar dacă m-ar suna, aveam mari dubii că aş accepta postul. Aș înnebuni după opt ore de convorbiri telefonice cu cretini care își varsă nervii la telefon. Iar dacă m-au supus la un astfel de test de stres, cu siguranță aveau mulți clienți supărați. Mai degrabă ar angaja psihiatri. Poate în felul ăsta ar scădea și numărul cazurilor de violență domestică. Adică de ce să-ți bați nevasta, când poți suna la firma de telefonie ca să-ți descarci nervii? Înjură-l pe psihiatru, fă-l albie de porci, distrează-te, eliberează-te!

Să stau opt ore ținut la birou, cu căștile pe urechi, și să vorbesc cu idioți era foarte departe de jobul visurilor mele. Dar speranțele încă nu muriseră de tot. Mai aveam un interviu, în două ore. Ca să nu pierd vremea pe drumuri, până acasă și înapoi, decid să văd un film la mall. Primesc un apel de la Daria. Mă abțin să-i dau detalii până diseară, ca să fiu cât mai detașat. Acum, la cald, aş fi mult prea nervos. O asigur că interviurile decurseseră conform planului, îmi rămăsese o ultimă întâlnire, însă trebuia să pierd vremea prin oraș. Mă cheamă acasă să mănc, îmi pregătise budincă la cuptor. Îi zic că nu mi-e foame. O întreb de Mihai, pe urmă urc la mall să-mi iau bilet la un thriller.

Urmasem actoria cu gândul să joc în filme. După terminarea facultății, mă lovisem însă de realitatea crudă: o suprasaturație de actori de toate vârstele și categoriile, interese meschine în teatrele de stat, posturi de televiziune puține și neprofesioniste, unde actorii erau tratați ca mână de lucru ieftină, ușor de găsit și de exploatat. Cât despre filmele românești, bătaia pe roluri era și mai dură. Cu fonduri insuficiente, la limită, producătorii căutau actori în toată

țara și strângeau cureaua la maximum, ca să-și oprească partea leului. Jucasem roluri secundare în două astfel de filme, un ofițer român din armata mareșalului Antonescu și un muncitor într-o fabrică de rulmenți din perioada comunistă. Două experiențe cinematografice pe care cu greu le-aș repeta, îmi lăsaseră un gust foarte amar.

În facultate, comparasem filmele românești cu cele americane, deși erau puține lucruri comparabile, mai degrabă ar fi trebuit să fac trimitere la producțiile europene. Prinsesem microbul Hollywoodului, crescusem cu actorii, scenariștii și regizorii de acolo, unii geniali, capabili să trezească emoții puternice, vii, indiferent de profilul spectatorului. Filmele lor aveau în spate tradiție, pasiune și mulți bani. Noi, românii, eram din păcate constrânși să ne descurcăm doar cu multă pasiune.

În filmul de la mall, *Flight*, îl văzusem pe unul dintre actorii mei preferați, Denzel Washington, în rolul unui pilot de avion plin de vicii, care, din postura de erou național, riscase să-și distrugă cariera și să ajungă la închisoare.

Iubita lui stewardesă îmi amintise de Daria, cea de pe vremea când o cunoscusem. Blondă, delicată, slăbuță, cu un ușor accent provincial, se simțea stingheră și încerca timid să intre în atmosfera petrecerii de Revelion. Venise cu soră-sa, Iulia, colegă de-a mea de facultate, care ne făcuse cunoștință. Habar n-aveam ce văzuse la mine, pentru că mă îmbătase destul de tare, așa că m-am mirat când la final mi-a zis că voia să ne mai vedem. A doua zi, mă trezisem din mahmureală fără să-mi amintesc nimic.

După o pauză de două luni, ne-am intersectat din nou, întâmplător, la altă petrecere. Am dansat, ne-am sărutat undeva în beznă, pe scara de incendiu, apoi relația a evoluat. În urma examenului de titularizare, Daria prinsese (cu un

dram de noroc) postul de profesoară la Școala 125, pe lângă București. Nu fusese chiar visul ei să predea engleză unor copii nemotivați, își dorise altceva. Sperase să câștige o bursă de specializare, trimisese scrisori de intenție la universități din Anglia și America. Aveam să aflu, destul de târziu, după ce ne căsătoriserăm, că plănuise încă din timpul facultății să emigreze. Se simțea foarte puțin legată de România. Apoi apăruse Mihai. Faptul că îi frânsesem aripile, destul de brutal, nu rămăsese fără urmări.

Denzel Washington mi-a plăcut și de data asta. Se pregătise special pentru rolul din *Flight*, se îngrășase câteva kilograme și vorbise cu dependenți de droguri, ca să-i perceapă mai bine. Mă pusesem în pielea lui, deși situațiile erau complet diferite. Fumasem iarbă în studenție, era cool printre actori, doar că pe vremea aia nu conduceam nici măcar o bicicletă, darămite un avion Boeing cu două sute de oameni la bord. Ca să fii conștient că de tine depindeau viețile atâtor indivizi și, cu toate astea, să ai un viciu atât de perfid, îți trebuia o doză mare de aroganță, dublată de înțelegera propriei valori.

În cazul meu, aroganța din studenție mă costase pierderea unei iubite. Mă îndrăgostisem de Ioana, o colegă de an care manifesta aversiune față de orice fel de vicii. I se trăgea din familie, taică-su murise în urma excesului de alcool și țigări. Insistase să renunț la iarbă, îmi dăduse chiar un ultimatum. Luasem povestea în glumă, așa că mă trezisem într-o joi că nu-mi mai răspundea la telefon. Abia atunci mă hotărâsem să abandonez viciul, o căutasem zile în șir, insistasem cu zeci de mesaje. Degeaba. Răul fusese făcut, Ioana își luase gândul de la mine.

Am ieșit din mall la timp ca să ajung la interviu. În drum spre postul de radio, am început să-mi plâng de milă.

La o anumită vârstă, e foarte dureros să te întorci de unde ai plecat sau chiar mai rău de-atât. Depășisem anumite etape, îmi fusese imposibil să admit că direcția vântului s-ar putea schimba la un moment dat, că, în loc să ajung undeva departe, spre vârful Everestului, eram nevoit să revin, brusc și neașteptat, la tabăra de bază. Și s-o iau de la capăt, poate în condiții mult mai vitrege.

Eram conștient că, dacă ești suficient de puternic și-ți plac provocările, atunci e OK. Dacă nu, te împaci cu soarta. Așa ți-a fost scris. Trebuia să se întâmple, clar. Însă dacă ești genul prăpăstios, pesimist, te paște un mare pericol. Eșecul îți distruge viața, într-un fel sau altul.

După interviurile de astăzi, aveam nevoie de încă puțin ca să depășesc granița dintre supărare și depresie. Un mic ghiont.

Am intrat în sediul postului de radio, iar secretara m-a rugat să aștept; înaintea mea fusese programat un tip cărunț, la vreo 55 de ani, cu cravată și costum la mână a doua, posibil bugetar proaspăt concediat după un act de hărțuire sexuală. Fizionomia îl recomanda, deși la fel de bine putea fi șofer de tir sau profesor de educație fizică. Secretara și-a cerut scuze că se decalaseră interviurile, mi-a oferit cafea și am ieșit să fumez pe terasa din capătul holului.

Discuția cu tipul de dinaintea mea a durat sub cinci minute, oamenii de la radio se lămuriseră rapid. Când zic *oamenii*, mă refer la o duduie care s-a prezentat drept directoarea postului, mi-a întins mâna și m-a îndemnat să iau loc. În afară de ea și de secretară, nu mai văzusem pe altcineva. Probabil era zi scurtă, dacă nu cumva căutau personal pentru toate pozițiile din organigramă.

Directoarea, o femeie matură care se străduia să-și ascundă vârsta, își injectase botox în buze și avea pe față

un strat consistent de fard. Aș fi descoperit multe îmbunătățiri cu silicon dacă mi-ar fi permis s-o studiez mai îndea-proape. Ceea ce, evident, nu era cazul.

Se plânge că mi-a rătăcit CV-ul pe undeva, avusese o zi cumplit de grea, cu zeci de candidați, și mă roagă să-i spun ce experiență relevantă aveam. În mod clar, nu mă știa de la Roata Norocului. O lămuresc rapid că pășisem pentru prima dată într-o redacție, experiența mea în presă era la fel de relevantă ca abilitățile în domeniul neurochirurgiei cu laser. Încearcă să mă liniștească, inclusiv ea pornise în carieră de la zero. Doar să am voce radiofonică și suficiente elemente de cultură generală.

— La ce vă referiți când spuneți *elemente de cultură generală*? o întreb, neinspirat. De exemplu, eu nu țin minte chiar toate elementele din tabloul lui Mendeleev.

Nu gustă gluma. O văd cumva crispată. Cu siguranță o fi avut probleme cu chimia, în anii de liceu.

— Mă refer la informații din sfera sociopolitică, îmi explică duduia, cu un aer superior. Sunteți la curent cu noutățile din presă?

— Oarecum... Citesc știri pe internet, când am timp. Dar mă pot documenta, dacă este nevoie.

— Spuneți-mi, cine este președintele Camerei Deputaților?

— De la noi din țară?!

— Da, sigur. Dacă îl știți și pe cel din Franța, aveți un bonus...

Zâmbește ironic. Mă prinsese nepregătit. Ca să știu cine era boss la Camera Deputaților ar fi trebuit să citesc și alte ziare în afară de tabloidele *Cancan* și *Click*. Politica mă lasă rece. Oare ce căutam la interviul ăsta stupid?

— Îmi scapă numele, îi zic.

— Măcar partidul din care face parte.

Mi-era imposibil. Ca să mă tortureze în continuare, tipa mă întrebă despre primarul sectorului 5, câte Camere are Parlamentul României, cine este directorul Serviciului de Informații Externe, care-i capitala Olandei. Pe asta din urmă o știam, întotdeauna tânjisem după cartierul roșu din Amsterdam, unde canabisul și femeile erau la liber.

Stânjenit de vastele cunoștințe de cultură generală, dau să mă ridic. Directoarea mă oprește, poate simțise că aveam potențial. Îmi împinge în față o știre de câteva rânduri, despre turneul președintelui american Donald Trump în Asia. Mă roagă să arunc o privire, apoi s-o citesc la microfon.

Mă descurc acceptabil, cu două mici bâlbe. Dacă aș fi într-o dispoziție mai bună, aș crede că tipa mă simpatizează. Își descheie bluza, iar sânii siliconați aproape că i se revarsă din sutien, reușește cu mare greutate să-i țină în frâu.

— Știi că-i târziu, dar... beți o cafea? O apă?

Exact ce-mi lipsea. E clar, directoarea scosese la concurs și postul de gigolo cu normă întreagă. Îmi stă pe limbă s-o întreb cu cât plătea orele suplimentare, dar mă tem de reacții necontrolate. Cine știe, la nervi putea pretinde că o hărțuisem sexual. Părea genul.

— Nu, mulțumesc... Asistenta dumneavoastră a fost drăguță, m-a servit cu cafea adineauri.

Situația tinde să devină penibilă, tipa tace, încă mă studiază. Zâmbesc aiurea și încep să transpir. Mi-o imaginez rupând hainele de pe mine, ținându-mă pe canapea cu o pereche de cătușe, apoi posedându-mă sălbatic. Diferența de vârstă dintre noi era de cel puțin zece ani. În plus, dintr-un motiv deocamdată neclar, îmi transmisese o acută stare de neliniște. Ceea ce mi se întâmplă foarte rar când sunt față în față cu o femeie.

— Asta-i tot? o întreb timorat, în speranța că voi scăpa teafăr.

— Da, deocamdată. Dar... sigur vreți să lucrați la noi?!

Mă citise, debordam de entuziasm. În curând, o să-mi spună că puteam dormi acolo, pe canapea, de ce să consum benzina până acasă, n-avea rost, jurnalul de dimineață începea la șase. La o adică, la șase fără un sfert m-ar fi trezit ea.

— Sigur, de ce nu?! îi zic aparent surprins de întrebare, în timp ce mă îndreptam spre ieșire.

Răspunsul neconvingător o dezamăgește, dar ce importantă mai avea? Bine că scăpasem!

În timp ce fumez în drum spre mașină, încerc să-mi dau seama dacă avusesem anul ăsta vreo zi la fel de proastă, în afară de cea în care îmi pierdusem jobul. Și îmi pusesem mari speranțe, mă trezisem dimineață cu sentimentul c-o să răstorn munții. Câteodată, puteam fi atât de naiv! Sau de visător — ca să-mi păstrez bruma de respect de sine.

M-am întors în timp, fără să vreau. Cu mai bine de zece ani în urmă, eram cam în aceeași situație. După absolvirea facultății, ai mei mă lăsaseră să mă descurc, mă certasem la cuțite cu maică-mea, și, oricum, aveau și ei greutăți, tăică-miu se îmbolnăvise și nu stăteau pe roze cu banii. Atunci mă angajasem prima dată chelner la o bodegă de cartier. Câștigam puțin, din bacșișuri în principal, până m-am certat cu patronul (un analfabet arogant, și cu cazier pe deasupra), care pretindea să împărțim bacșișul cu el. Am plecat să-mi caut altceva, orice, ca să pot completa veniturile modeste din spectacolele de teatru independent. După trei interviuri ratate, mă angajasem la o piscină de fițe, parte a unui complex *spa*. Acolo am cunoscut-o pe Mădălina, o tipă cu trei ani mai mare, fată de bani gata, cu tăticu' deputat, om de afaceri influent, conectat la rețeaua de profitori ai

regimului. M-am agățat de ea cu disperarea actorului fără o lețcaie, capabil de mici compromisuri. O iubeam doar declarativ și asta îmi crea un disconfort psihic permanent, greu de compensat cu precarul echilibru financiar. Un timp, am rezistat. Apoi a venit momentul în care mi-a spus, emoționată, că vrea să mă prezinte părinților, era evident că urmau complicații, întrebări ce așteptau un răspuns, planuri de viitor. Nu-mi propusesem să merg cu compromisul chiar atât de departe.

Ne-am despărțit într-o zi de 8 martie, i-am dat flori și un cadou de rămas-bun. Am lăsat-o în lacrimi, nu înțelesese absolut nimic din explicațiile mele, parcă aș fi vorbit la pereți. Următoarele două luni m-a bombardat cu mesaje și telefoane, m-a căutat disperată. Fuga mea aparent bizară îi stârnise la maximum orgoliul, în fond, avea de toate, arăta bine, era singură la părinți, provenea dintr-o familie respectabilă, iar eu îi întorsesem spatele. Respinsă ferm, Mădălina devenise și mai îndârjită. Parcă făcuse un pariu cu sine să mă aducă înapoi, prin orice mijloace. Când, exasperat, am scuturat-o puțin, la propriu, a apelat la ultima și cea mai redutabilă armă: șantajul! Mi-a trimis SMS că se sinucide dacă o părăsesc. A trebuit să joc teatru, m-am îndrăgostit peste noapte de o colegă de grupă, pe care am sărutat-o de față cu Mădălina, în schimbul unei mese la restaurant. Abia atunci a renunțat, nu înainte să mă înjure copios și din inimă. Mi-am făcut cruce, scăpasem relativ ieftin, nici nu voiam să mă gândesc ce-ar fi fost dacă taică-su ar fi trimis doi bodyguarzi să-mi bage mințile-n cap.

Diferența e că acum, după zece ani, eram căsătorit și aveam un copil. Plus rata la bancă. Iar astea mă apăsau enorm.

Se înnoptase când am ajuns acasă, în Voluntari. Mihai a ieșit bucuros din living, de la consola PlayStation, să mă întrebe ce i-am adus. M-a văzut apatic, obosit și s-a întors repede la jocurile lui. Pe urmă i-am zis Dăriei că mă schimb și intru la duș, să mă aștepte puțin cu masa. Speram să mă relaxeze apa fierbinte, înaintea unei discuții potențial conflictuale. Și eu, și Dăria, acumulaserăm nemulțumiri, nervi abia ținută în frâu, reproșuri refulate care așteptau să explodeze. Doar că momentul era foarte prost, aș fi preferat să mă bag în pat fără să-i spun nimic.

Am început să mănânc cu noduri. În timp ce-i povesteam, mă privea cu o combinație de compasiune și reproș, de îmi venea să-mi dau palme. Mă așteptam să pună sare pe rană, găsise ocazia potrivită să plătească unele polițe mai vechi.

— Situația e critică, Dragoș... Am făcut azi un calcul.

Își scoate carnetul din geantă și îmi arată cifrele, cu pixul în mână, ca la școală.

— Cu leafa mea de profesoară plus meditațiile, veniturile pe ultima lună au fost de 4 540 lei. Din ăștia, 500 de euro se duc direct la bancă, aproape 500 de lei au fost facturile, lumina, gazul, telefoanele, internetul, apa, gunoiul... Pe urmă, benzina ne-a costat 450 de lei, restul am dat pe mâncare. Adică 335 de lei pe săptămână, 48 de lei pe zi. Ai idee cum e să faci mâncare cu 48 de lei pentru trei persoane?

— Vag, îi răspund, ca să evit o replică mai tăioasă.

— Și ține cont că nu am luat în calcul cheltuielile cu școala lui Mihai. Cât despre haine, coafor sau ieșit în oraș, mi-am luat gândul... Ca să nu mai spun că Mihai și-a spart azi ochelarii, la fotbal. Ne costă cel puțin 400... Mai ai spectacol duminică, la Godot?

— Nu. Cristina e plecată din țară... Fără ea, nu putem juca.

— Perfect! Înseamnă că trebuie să împrumutăm.

— Păi nu ți-au dat leafa pe vacanță?!

— Încă nu. Săptămâna viitoare, dacă am noroc... Și o să întrerupem cursurile de pictură și înot ale lui Mihai.

Întindea coarda, simțeam că mai am puțin și-mi ies din fire.

— Daria, tu poate ai senzația că am vrut să se întâmple toate astea!

— Nu. Am senzația că ne paște falimentul. Intrăm pe minus... Știu că-i dureros, dar discuția era necesară, Dragoș. Sunt aproape două luni de când trăim doar cu leafa mea.

— OK, îmi pare rău... Dacă nu ți-ai dat seama, tocmai m-am întors de la niște interviuri de căcat. Ce să fac mai mult de-atât?!

Trântesc furculița în farfurie. Îmi pierise pofta de mâncare.

— Dacă mă ascultai, acum eram departe...

Oare cât să mai rezist cu aceleași reproșuri cu care mă freca la cap de trei ani? Da, fusesem împotrivă. Și? Daria câștigase la loteria vizelor și era aproape să-și vadă visul cu ochii, să emigreze în America. Însă Mihai avea doar patru ani, iar eu manifestasem un soi de aversiune față de ideea de-a pleca din țară. Începusem jobul la Roata Norocului, tocmai cumpăraserăm casa, lucrurile păreau să intre pe un făgaș. În America, eram convins c-o să fac cel mult figurație în filme de categoria a patra. Daria, în schimb, avusese o altă perspectivă asupra viitorului nostru. Obosise să le predea unor copii modești, apăruseră primele simptome ale plafonării, ale lipsei satisfacțiilor profesionale. Orice loc de muncă din America i se părea de o mie de ori mai atrăgător. Inclusiv pe partea financiară.

Chiar după o zi proastă cum fusese cea de astăzi, aveam puține regrete. Îmi știam foarte bine limitele ca actor, mi-ar fi trebuit un noroc chior să răzlesc în America. Când ai trăit cu filmele lui Anthony Hopkins, Tom Hanks sau Robert De Niro, orice ai face pe platoul de filmare ți se pare infantil, lipsit de valoare. Iar să vând hamburgeri sau să car bagaje la hotel nu era tocmai visul meu american.

— Da, ce să zic... Depinde de repere, Daria. În State am fi fost departe de România, dar și departe unul de celălalt.

— Văd că și aici ne îndepărtăm pe zi ce trece, din păcate.

— Ce vrei să spui?

— Nimic... Mai ții minte când mi-ai adus ultima oară flori?

— Asta era?!

— Da, și asta, și altele, nu are rost acum... Revenind la discuție, dacă nu găsim soluții în legătură cu banii, o să fim nevoiți să vindem casa. Mă cuprinde groaza când mă gândesc cum o să-i spunem lui Mihai, ce reacție o să aibă.

— E cea mai mică problemă, crede-mă.

— Te înșeli. Mihai s-a atașat foarte tare, este căminul lui, aici găsește protecție, liniște... Am plecat de la bloc, știi și tu cum a fost acolo... Pentru Mihai, aș face orice sacrificiu ca să păstrăm casa.

— Înțeleg unde bați, Daria. O să accept orice, până la urmă. Acum ești mulțumită?

M-am ridicat brusc și am ieșit pe terasă, să fumez. Eram conștient că va trebui să fac compromisuri în legătură cu viitorul job, însă mă așteptam ca Daria să manifeste puțină empatie.

Și-a tras scaunul lângă mine și a încercat, surprinzător, să schimbe tonul.

— Te rog frumos să mă scuzi, am fost cam dură. Sunt și eu foarte stresată...

Mihai iese din cameră agitat, supărat, îi picase semnalul de internet, mă întreabă ceva în legătură cu jocurile lui de pe consolă. Îi explic în două vorbe, cât mă pricep, îl asigur că problema cu internetul o să se rezolve. Fusesse o defecțiune de la *ei*, nu de la noi.

După ce Mihai se întoarce în casă, Daria încearcă din nou să schimbe subiectul.

— Am avut meditație cu Tudor, am uitat să-ți spun... Vanda, mama lui, ne-a invitat sâmbătă la ei.

— Cu ce ocazie?

— E ziua lui Tudor, dau o mică petrecere.

— Crezi că am dispoziție pentru așa ceva?!

— Tudor și Mihai se înțeleg bine, ar fi păcat...

— Poți să te duci tu, dacă insiști.

— Nu ți-ar strica nici ție. Ieșim din rutină, se distrează și Mihai, mai uităm de-ale noastre, socializăm...

— Cu cine să vorbesc? Nu cunosc pe nimeni.

— Pe Vanda o știi. Soțul ei, Viktor, e un tip OK, are tot soiul de relații.

Mi-am amintit că, după primele ore de meditație cu fi-su, Tudor, îmi povestise ceva despre milionarul Viktor Roca. Aflase amănunte de la Vanda, se apropiaseră mult pe măsură ce copiii găsiseră pasiuni comune. Și Mihai, și Tudor erau înnebuniți după fotbal, jucau pe terenul din curtea școlii, dar și în casă, pe consola PlayStation.

— Cine știe de unde sare iepurele? îmi zice, continuându-și ideea.

Îmi zboară gândul și pierd esența.

— Ce vrei să spui?!

— Păi, vine lume importantă la petrecere... Oameni cu bani, cu influență. Ar fi păcat să ratăm o șansă, dacă se ivește...

Adrian Onciu

Aha, deci asta era! Mă și văd discutând cu grangurii de-acolo, după două pahare de vin: știți, am fost la zeci de interviuri, nu-mi place nimic, mă ciocnesc numai de cretini, mă scuzați că întreb, aveți un job bun pentru mine? Sunt Dragoș Zaharia, de la Roata Norocului! Dați o căutare pe YouTube, mă găsiți pe-acolo.

Îi spun Dariei că existau și alte modalități prin care să mă umilesc. Nu trebuia musai să vorbesc cu prietenii milionarului Viktor Roca. De pildă, aș putea să merg la școala ei, să-i las directoarei un CV pentru postul de paznic.

Daria îmi întoarce spatele, nervoasă. Măcar evitasem o ceartă la cuțite. La cât eram de stresat, ar fi ieșit urât. Și aveam mare nevoie de liniște.

Voluntari, sâmbătă după-amiază

Puteam să fac omletă direct pe bordul mașinii, era caniculă fără pic de vânt. Aerul condiționat bâzâia molcom în living, îi dădusem drumul pentru prima dată de când ne mutaserăm. În zilele normale de vară, izolația clădirii menținea în interior o temperatură suportabilă. Însă la peste 40 de grade la umbră, fără aer condiționat erai pe jumătate mort.

O întreb pe Daria cum să mă îmbrac.

— Ia-ți blugi și tricou. Vanda mi-a zis să venim în ținută de picnic, nimic special.

Nu știu ce însemna ținută de picnic pentru milionarii lui Viktor Roca. Probabil pantofi Dolce & Gabbana asortați cu pantaloni Gucci și cămașă Versace. La ce chef aveam de socializare și distracție cu genul ăsta de petrecăreți, m-aș fi dus direct în pijama, să trag un pui de somn undeva la răcoare. Acceptasem să merg doar la insistențele lui Mihai. E singur la părinți, îl înțeleg, abia așteaptă să se vadă cu alți copii. În special în vacanță. Cel mai apropiat parc de joacă era prea departe de noi, iar copiii vecinilor aveau alte preocupări.

După ce împachetase cadoul — un joc LEGO Ninjago —, Daria încropise buchetul de flori cu trandafirii pe care mă rugase să-i tai din grădină. Mihai stă ca pe ghimpi, ne întreabă din minut în minut când plecăm. E atât de entuziasmat, încât mă face să mă simt prost că nu-i împărtășesc sentimentele. De obicei, mă bucur când se bucură el, indiferent de context. Acum însă, parcă aș fi pus la o corvoadă, ideea de a conversa cu invitații lui Viktor Roca mă întristează, intuiesc cam ce e de capul lor.

Mă consult cu Daria dacă vrea să chemăm un taxi Uber. Pe jos, am ajunge în 15 minute, doar că sunt foarte comod. Și prefer să evit zăpușeala.

Respinge ideea taxiului. Se oferă să conducă ea la întoarcere, se va sacrifica doar cu apă și suc, cu condiția să spăl mașina cu furtunul. Parcat în curte cu fața spre casă, Volkswagen-ul nostru Golf 4 argintiu, vechi de zece ani, arăta ca după o cursă *off-road* prin noroaie, aproape ne ruga să-l spălăm. Amânaserăm de câteva ori să ne luăm altă mașină, nu ajunseserăm la un model care să ne mulțumească pe amândoi. În plus, soția se îndrăgostise, realmente, de Golful argintiu, iar insistențele mele de a intra în rând cu lumea bună se loviseră de refuzul ei vehement. Bănuiam că ține la vechea mașină ca la un talisman norocos.

Îi spun Dariei s-o lăsăm așa, să fie o pată de culoare printre bolizii de lux cu care or să apară amicii lui Roca. Sare ca arșă. Ține la etichetă. Om fi noi ultima găină la petrecerea lui Tudor, dar nu avea rost să ne facem de râs, să venim cu Golful plin de glod.

Spăl mașina fără tragere de inimă, simt cum soarele mă arde prin șapcă, parcă aș sta cu capul direct pe grătarul de mici. Apoi mă îmbrac și urc la volan, cu Mihai chiuind de bucurie pe bancheta din spate.

Daria mă privește îngrijorată.

— Dragoș, zâmbește! Ești prea crispat, zău așa.

Mă uit în oglindă și-i dau dreptate. Ai zice că mergeam la un priveghi. Nebărbierit, nedormit, bosumflat. Daria îmi atrage atenția să virez pe prima la stânga; iau curba în viteză, puțin neglijent, și îmi sare în față un individ. Apăs brusc frâna la podea, îl evit în ultima clipă. După cum arată și cum se mișcă, în reluare, realizez că-i vorba de un bețiv.

— Dumnezeule, ce-a fost asta?! mă întreabă Daria.

Apoi se întoarce spre bancheta din spate.

— Mihai, ești bine?

E prea speriat ca să spună ceva. Îi dăduseră lacrimile. Daria coboară din mașină să-l liniștească, în timp ce eu scot capul pe geam să-l înjur pe cretin.

— Băi nebunule, cască ochii în paștele mă-tii de bețiv! Vrei să mori?!

— Lasă-l, Dragoș! Nu-l vezi?! Abia se ține pe picioare.

Daria se teme să nu-l altoiesc, deși ar fi meritat măcar o palmă. Se întoarce pe scaunul din dreapta, se uită la Mihai, care pare OK. Bețivul se deplasează, încet, până pe trotuar. Răsuflă ușurat, ca și cum acolo ar fi fost în siguranță, înconjurat de prietenii de pahar. Îmi arată degetul mijlociu și în loc de la revedere rânjește cu cei patru dinți pe care-i mai are în gură.

— Bine, băi idiotule! îi zic. Ai dreptate.

Demarez cu scrâșnet de roți și după vreo 500 de metri trag pe dreapta. Am ajuns la destinație. Daria o sună pe Vanda, coborâm și tastez la interfon combinația 233, pe care i-o transmisese gazda. Se aude un clic și intrăm în curte, Mihai cu cadoul în mână, Vanda cu trandafirii, eu cu cheile de la mașină. Când văd cum arată casa familiei Roca, mi se accentuează starea de anxietate. E ditamai vila

modernă, cu două corpuri albe lipite în formă de L, placcate pe anumite porțiuni cu piatră naturală. Pe acoperișul plat, în stil grecesc, ar fi loc de două terenuri de handbal. Până la intrarea în casă, mergem pe o alee lungă, pavată cu bucăți groase din lemn și mărginită de arbuști ornamentali. Gazonul fusese tuns la milimetru, aspersoarele aruncau apă cu frenezie, grădina arăta ca în cataloagele pentru oameni cu mulți bani. Daria părea fascinată de plantele exotice, copacii pitici aduși de prin Asia și aranjamentele florale de bun gust, care făceau să pălească buchetul nostru de trandafiri.

Pe măsură ce înaintăm, se aude muzica, însă nu într-atât de tare încât să-i scandalizeze pe vecini. Oricum, cea mai apropiată casă pare să fie la cel puțin o sută de metri.

Vanda ne întâmpină într-o costumație alb-negru lejeră și foarte sexy, se scuză că tocmai o trimisese Tudor în magazie să-i aducă salteaua gonflabilă și nu putuse să vină să ne deschidă, Daria îi dă trandafirii, se îmbrățișează, o felicit și eu, mai timid, Vanda mă strânge la piept cu căldură, vede că mă simt stingher. Ne conduce la locul petrecerii. Piscina din spatele casei, de dimensiuni olimpice, are de jur împrejur o instalație de climatizare cu vapori de apă care face canicula suportabilă. Atmosfera pare din filme, pe marginea bazinului sunt vreo treizeci-patruzeci de invitați, în timp ce copiii se distrează în apă cu doi animatori. La oarecare distanță, lângă grătarul fumegând, doi bucătari se agită în jurul proșapului. Undeva, în fundal, zăresc terenul de tenis cu nocturnă. Trei mese sunt pline cu gustări calde și reci, e autoservire în regim de bufet suedez. Pentru băuturi de orice culoare și în orice cantitate, remarc un barman roșcat în spatele tejghelei improvizate pe marginea piscinei. Prevăd c-o să mă fac praf.

Vanda îl strigă pe Tudor, care iese din apă să-l întâmpine pe Mihai. Acesta îi întinde, sfios, cadoul. Rareori îmbrățișa pe cineva în situații similare, cu atât mai puțin acum, când sărbătoritul e ud learcă. Mihai pare nerăbdător să intre în piscină, alături de copii, doar că omisesem să-i luăm șortul de plajă. Se dezumflă, îi cad dintr-odată umerii, i se umezesc ochii. Însă Vanda îl liniștește rapid, prevăzuse și asta, așa că îi dă un șort Nike nou-nouț, cu etichetă. Luase vreo patru perechi de diverse mărimi, să fie în caz de nevoie. Mihai îi mulțumește ca și cum ar fi primit trofeul de campion mondial la FIFA 19.

Apoi apare din senin Viktor Roca. Milionarul. Spre 50 de ani, încărunțit prematur, bine bronzat, cu barbă tunsă scurt, ochelari de soare Ray-Ban, conștient de valoarea lui. Alesese pentru petrecerea lui Tudor o combinație elegantă de pantofi sport, pantaloni albi și tricou polo grenă. Era înalt cât Vanda (când ea purta tocuri). Ceasul de la mână cu care ține paharul de whisky valorează, probabil, cât casa noastră. Ne salută degajat, ne mulțumește că am venit și Vanda face prezentările. Mă simt ca un amator care intrase din greșeală în același ring de box cu campionul mondial Floyd Mayweather. Am senzația că jucăm în filme diferite, chiar dacă suntem pe aceeași scenă.

Ar fi bine să beau cât mai repede ceva tare. Mă duc glonț spre bar.

Tânărul roșcat îmi prezintă colecția de băuturi fine și, evident, scumpe: șampanie, votcă, whisky, coniac, vin, bere, tequila, cocktailuri. Mă atrage votca. Pentru început, am nevoie de doza de șoc. Roșcatul mă întreabă dacă prefer cu suc de roșii, simțise că sunt stingher și își dădea interesul să mă introducă în atmosferă.

Alcoolul îşi face efectul imediat, încep să văd lumea în alte culori.

Trag din Țigară cu sete.

— Cum e? mă întrebă barmanul, după al doilea rând de votcă.

— Foarte bună, dar pe căldura asta aş încerca un vin alb... Şpriţ, te rog.

— Sigur, imediat. Poţi să-mi spui Tom, dacă vrei.

— OK, Tom. Eu sunt Dragoş.

Îmi zâmbeşte; se prinsese că proveneam din altă ligă. Dacă ar fi fost Şerban de faţă, mi-ar fi spus că era păcat să stric vinul cu apă minerală. Era ca şi cum aş face dragoste cu Miss Univers, dar cu zece rânduri de prezervative.

Daria se acomodase repede, o văzusem într-un grup, discuta cu Vanda. În piscină, copiii fac valuri, la propriu. Mihai pare în elementul lui, se distrează, râde, animatorii încropiseră un joc cu mingea. Aş sări în apă îmbrăcat dacă aş fi suficient de beat.

— Vă salut!

Apariţia neaşteptată a bărbatului mă face să tresar, de parcă m-ar fi surprins cu chiloţii în vine. Mă întorc şi-l văd, aşteptă cu mâna întinsă. I-o strâng vioi.

— Dragoş.

— Silviu Bulgaru, încântat. Soţia vă urmăreşte în fiecare duminică...

Fac ochii mari. Asta-i culmea, să mă recunoască invitaţii lui Roca! Bărbatul pune pe tejghea paharul gol, iar Tom toarnă şampania elegant, cu şervetul pe mână, dintr-o sticlă desfăcută în frapiera cu gheaţă.

— Serios?! Îl întreb proteste, de parcă mi-ar fi mărturisit că nevastă-sa se uita la filme porno cu lesbiene.

— Da, pe bune! Îi plac show-urile astea de... cultură generală.

Cultură generală pe naiba!

— Din păcate, au scos emisiunea din grilă... A fost ultimul sezon, din toamnă nu se mai face.

L-am lăsat cu gura căscată.

— Să bem pentru asta, îi zic plin de voie bună, ca să salvez situația.

Ciocnim și tipul bea șampania până la fund. Tom îi umple din nou paharul. Dă să plece, nu înainte de a mă consola.

— Sper să continuați cu alte emisiuni la fel de bune... Ne mai vedem. Distracție plăcută!

— Mulțumesc, la fel.

Ridică ușor paharul cu șampanie, spre barman.

— Mersi, Tom.

— Cu plăcere.

În timp ce se îndrepta spre grupul lui Viktor Roca, încercam să-mi dau seama de unde-l cunosc. Inutil, memoria mă trădează. Tom mă ajută din nou.

— Domnul *deputat* Bulgaru...

— Aha... Deputat. Puteam să jur că îl mai văzusem.

— Păi da, normal. Bulgaru apare la televizor mai des decât prim-ministrul... E ahtiat după publicitate.

Mă uit la Tom surprins.

— Te pasionează politica? îl întreb.

— Să zicem... Tradiția, bat-o vina.

— Adică?!

— Unchi-miu lucrează la Palatul Victoria. Bunicul a făcut și el politică, pe vremea comuniștilor... Gena asta se transmite, la naiba!

Râde. Tom pare mult deasupra condiției de barman. Mă întreb ce caută acolo.

Simt o undă de simpatie reciprocă.

— Tovarășul Bulgaru duce mai departe, cu succes, idealurile Partidului Comunist. Și, dacă l-ai asculta pentru prima dată la Realitatea TV, ai zice că-i ultraliberal.

— Când colo...

— Când colo, e doar un dobitoc marxist-leninist. Și mare demagog pe deasupra... Când se îmbată, ar fi bine să-i cânti în strună. Face urât.

Tom mă surprindea din nou, îi plăcea să șocheze.

— Înțeleg că-l cunoști destul de bine.

— Îi știu pe toți tovarășii de-aici.

Roșcatul își toarnă un suc de portocale. Parmalat.

— Întrebă-mă!

Devine brusc foarte serios. Ca și cum urma să-l supun unui test profesional. Îl provocase presupusul meu interes pentru distinșii oaspeți, abia aștepta să mi-i descrie în amănunt, om cu om. O fi distracția lui preferată sau pur și simplu voia să mă impresioneze. Decât să discut baliverne cu Viktor Roca, prefer să-l ascult pe Tom. Poate și pentru că mă intriga să aflu amănunte despre *clasa conducătoare*.

— Mai sunt pe-aici și alți politicieni în afară de Bulgaru?

— Oho! Dacă-mi permiți, o să încep cu unchi-miu. Îl știu cel mai bine, îți dai seama. Tipul brunet, cu cămașă albă și ochelari de vedere... Fumează trabuc, îl vezi?

— Da.

— Viktor Roca l-a pus ministru la Transporturi.

— Cum adică?!

— Uite-așa. A vorbit la partid... Știi ce înseamnă asta?

— Ce?

— Dacă la 3 noaptea Viktor îl sună să vină să-i aducă țigări, se execută fără să clipească. Mișto, nu?

Ridic din umeri.

— Cât mă pricep eu la politică...

— Ție ți se pare normal ca unchi-miu, care are două facultăți și doctorat în Anglia, să fie sluga unui milionar?!

— Nu știu... Poate plătește un preț cam mare.

— Fii sigur de asta!

Scrâșnește. Îmi aprind țigara, abia așteptam să aflu continuarea. Dar aveam o nedumerire.

— Dacă unchiul tău e ministru, tu ce cauți aici, după teaguea?

— Servesc patria!

Zâmbește și îmi umple din nou paharul.

— Îmi plac banii câștigați ușor... Cinci sute de euro în câteva ore. E o afacere bună, nu-i așa?

Cred și eu! Mă întreb cine ar refuza jobul în locul lui Tom. Sau dacă Roca m-ar plăti la fel s-o fac pe barmanul. Eram uluit de lejeritatea cu care vorbise Tom despre micile secrete de familie. Ori mințise cu o seninătate dezarmantă, ori problema îl copleșise și simțise nevoia să o împărtășească.

— Și ai tăi, babacii?

— Au rămas acasă.

— De ce?

— Nu agreează genul ăsta de petreceri...

Mi-l arată din nou pe *domnul ministru*, avea o atitudine supusă, cu ochii în pământ, după ce Viktor îl prinsese de după umeri și îi dăduse o palmă după ceafă, amical, să nu aibă nimeni vreun dubiu cu privire la relația lor. Începeam să-l înțeleg pe Tom.

— Unchi-miu și deputatul Bulgaru provin din același partid. Doar că au idealuri diferite... Și gusturi diferite.

Îl văd pe deputat râzând în timp ce-i pune mâna pe fund, discret, unei tipe zglobii, cu picioare până-n gât.

— Nevastă-sa?

— Da' de unde?! Damă de companie. Sunt vreo trei la fiecare petrecere, special pentru bărbații fără partener... Câștigă pe oră cam cât fac eu toată seara. Îți las plăcerea să le descoperi, OK?

Mă uit cu atenție printre invitați, puteam să jur că dibuisem măcar o a doua animatoare.

— Și dacă le confund cu soțiile unora?

— Important e să n-o confunzi pe gazdă.

— Pe Vanda?

— Da. O știi?

— E mult spus. Ne-am salutat de câteva ori.

— Și ce părere ai?

— Arată bine.

— Doar atât?

— Mă rog... foarte bine! Totuși, e soție de milionar.

— Aici toți sunt milionari, mai mult sau mai puțin. Inclusiv unchi-miu.

Îl privesc cu neîncredere.

— Și atunci, de ce...?!

Îmi intuiuse întrebarea, parcă abia o așteptase.

— Simplu. Când ai bani, vrei putere. Reciproca e la fel de valabilă.

Tipa care bănuiam că venise în interes de serviciu apare la bar, cu paharul gol. Tom îi pregătește cocktailul, îi cunoștea preferințele în materie de băuturi. Mă privise fugar, sunt convins că mă filmase cu Daria și Mihai, ar fi fost inutil să mă abordeze. În schimb, eu aveam chef de distracție.

— Ce bem în seara asta?

Reușesc să-i surprind pe amândoi. Tom scăpă paharul pe tejghea, în încercarea de a mă avertiza. Mă fac că nu pricep. Îi întind mâna fetei.

— Dragoș.

Mi-o strânge moale, fără chef. Totuși, zâmbitoare.

— Ivona... Încântată.

O servesc cu țigări. Daria mă văzuse când îi oferisem Ivonei un foc, însă știa că pentru mine flirtul era ca o joacă nevinovată. Îmi plăcea să stârnesc reacții, să-i pun pe oameni în dificultate. Iar Ivona avea acum o problemă. Venisem cu soția și copilul, cum ar trebui să se comporte? Să mă ignore? Să fie amabilă, dar până la un punct? Ce indicații îi dăduse șeful, pentru astfel de situații? Încerc să află, jocul părea amuzant.

Tipa se așază lângă mine, fumăm amândoi pe scaunele înalte de la bar. Revin în punctul de unde plecasem.

— Deci, ce bem?

Barmanul îi pune băutura pe tejghea.

— Mersi, Tom... Cum se cheamă cocktailul ăsta?

— Blue Lagoon. Votcă, lichior de curaçao, sirop de agave, limete, gheață.

— Perfect! Eu beau șpriț. Noroc!

— Noroc!

Ciocnim și îl simt pe Viktor cum ne privește, discret, prin ochelarii de soare.

— Și cu ce te ocupi? o întreb, spre disperarea lui Tom.

— Lucrez în publicitate...

Aha, acoperirea ideală. În fond, unde ar putea lucra o tipă cu calitățile ei? În niciun caz la fisc!

— Tu?

Stau puțin în expectativă, mă întreb dacă să-i spun adevărul sau s-o iau direct pe arătură. Sigur nu era genul care să se uite la Roata Norocului.

— Polițist... Inspector la Secția 14, Biroul Investigații Criminale.

Tresare și îmi aruncă săgeți din priviri, de parcă aș fi întrebat-o dacă adoră sexul cu animale de companie.

— Glumești?!

— Deloc. De ce, n-am față de polițist?!

Râde cam forțat.

— Ba da. Doar că ai fi primul care vine la petrecerile lui Viktor.

— Zău?! Atunci mă bucur că am spart gheața.

Discuția îl amuza pe Tom, care între timp îi servise pe alți invitați. Rămânem singuri din nou.

— Și cu ce se ocupă un polițist de la Biroul Investigații Criminale? Îi arestează pe criminali, pe contrabandiști?

Studiez cu atenție țigara din care trag ultimul fum înainte să o sting.

— Pe astea le-am cumpărat, să știi. Nu te-aș fi servit niciodată cu marfă de contrabandă... Însă șampania de la bar este fără timbru.

— Ce vrei să spui?!

— Am confiscat-o din Club Trident, sâmbăta trecută... Pe Viktor l-a costat un fleac, trei mii de euro.

Până să-mi dau seama dacă o convinsesem că eram un mare mincinos, au apărut lângă noi Vanda și Daria. Asta m-a obligat să fac prezentările, spre deliciul lui Tom. Toată acoperirea mea s-a dus naibii când Ivona mi-a dat lovitura de grație:

— Îmi închipui ce palpitant este să fii soție de polițist...

Luată prin surprindere, Daria a rămas cu gura întredeschisă. Noroc cu Vanda, care a intervenit.

— Vi-l răpesc puțin pe Dragoș. Avem o urgență.

Mă uit nedumerit, însă nu era locul potrivit pentru explicații. Daria mă ia de mână și abia apuc să-i salut pe Tom și pe Ivona. Aflu că Vanda intenționa să ne prezinte casa, fapt ce mă pune pe gânduri. Diferența de statut social dintre familiile Roca și Zaharia era imensă; pe lângă ei, noi păream niște milogi. Și, cu toate astea, voiau să le fim prieteni. Acum, după încălzirea cu votcă și vin, parcă respiram mai ușor în atmosfera rarefiată a petrecerii de cinci stele. Mă simțeam bine în propria-mi piele, decalajul se estompase cu viteza cu care se împrăștiaseră prin creier aburii alcoolului.

Mihai ne striga din piscină, părea fericit, se acomodate instantaneu, în pielea goală era greu să-i distingi pe prinți de cerșetori. Maică-sa l-a întrebat dacă avea nevoie de ceva, apoi Vanda ne-a condus în casă, prin ușa care dădea în grădină.

Încerc să mă stăpânesc, de obicei aveam ceva de comentat în orice situație. Intrăm în living, unde predominau lemnul masiv și fotoliile din piele; camera fusese mobilată în stil american, clasic. Opus stilului nostru minimalist, modern, cu influențe industriale. Mobilierul cu nuanțe de nuc era sculptat manual, iar pereții fuseseră acoperiți cu lemn. Inclusiv tavanul, care, luat separat, părea o adevărată operă de artă. Singurele elemente moderne, câteva corpuri de iluminat, erau încastrate discret în bârnele masive din tavan. Șemineul cu cele două fotolii din apropiere îmi plăcea mult, le-aș fi văzut în livingul nostru. Din clipă în clipă, mă așteptam să apară un sclav negru, cu șervetul pe mână, atât de pregnant trăiam senzația de vilă colonială sudistă din timpul Războiului de Secesiune.

Livingul era format practic din trei încăperi în formă de L, despărțite de uși grele. Prima, zona de relaxare, avea șemineu și o plasmă camuflată în perete, după un panou din lemn, urma camera unde se servea masa și apoi așa-numita bucătărie, mare cât livingul nostru. Momen-tan, între cele trei încăperi ușile rămăseseră deschise. Imposibil să estimez cât costase mobilierul.

După felul în care reacționa, Daria părea în transă. Vanda reușise să-i taie răsuflarea. Însă gazda noastră era foarte atentă să nu deranjeze, știa că granița dintre agree-bil și penibil putea fi extrem de delicată, se străduia să rămână cu picioarele pe pământ, fără fițe de vedetă.

— Când e cald, luăm masa afară.

Ușa glisantă despărțea bucătăria de terasa acoperită, cu sistem de climatizare. Era atât de mare, încât familia Roca avea loc de o nuntă ca-n povești.

Am urcat pe scările cu trepte din marmură și, la etaj, Vanda ne-a arătat dormitorul matrimonial, camera lui Tudor, de vreo 80 de metri pătrați, și alte șapte încăperi a căror utilitate rămânea un mister pentru mine. Fiecare cameră avea baie proprie. Și la etaj predomina stilul ame-rican.

— Când am construit casa, împreună cu Viktor, am avut lungi discuții cu privire la dimensiuni. Eu visam maxi-mum patru dormitoare și un birou. Mă gândeam la un dormitor matrimonial, două camere pentru copii și una rezervată oaspeților. Până la urmă a ieșit un soi de motel... Uneori, mă întreb dacă nu ar fi bine să o transformăm în pensiune și să ne mutăm într-o casă normală.

Descopăr la parter biroul lui Viktor, cu bibliotecă și pian. Dacă citise măcar un sfert dintre cărțile cu care tic-sise doi pereți, atunci, trebuia să recunosc, îmi formasem

o imagine complet greșită despre milionarii țării. Mă uit mai atent și remarc câteva titluri, autori clasici și contemporani, albume de pictură, enciclopedii, dicționare groase, cărți vechi, de anticariat, Vechiul Testament cu foi îngălbenite, diverse romane în limba engleză (inclusiv *Harry Potter!*). Printre cărți, dau peste un sistem audio performant, cu boxe mari și un pick-up cu lămpi. Viktor Roca avea o colecție impresionantă de discuri de vinil.

Vanda sesizează interesul pentru pick-up.

— Vrei să pun o placă?

— Dacă nu deranjez prea tare...

Încă o surpriză. Familia Roca avea gusturi rafinate inclusiv în materie de muzică. Ascultăm un fragment dintr-un concert simfonic pentru pian. Vanda îmi arată coperta discului: Chopin. Pianul sună divin în boxele alea, zici că te afli în sala de concerte, la doi pași de interpret. Mă uit la Daria, părea fermecată, uitase de petrecere.

Discul se oprește. Deschid capacul pianului. E un Steinway. Mult superior hârbului din facultate pe care obișnuiam să cânt *Dunărea Albastră* și *Sonatina în sol major*. Nu rezist impulsului. Mă așez și mângâi clapele într-un început de partitură. Studiasem pianul după ureche, ca lăutarii, așa că nu-mi forțez norocul, mă opresc, riscam să mă fac de râs.

Vanda mă privește admirativ, părând decepționată că n-am continuat. Ridic mâinile, mă predau.

— Nu trageți în pianist! Apropo, cine-i pianistul? Viktor?

— A, nu! Viktor știe două solfegii mari și late. L-am cum-părat pentru Tudor... Din păcate, nu-i place în mod deosebit. Dacă ar fi după el, l-ar vinde să-și ia jocuri pe calculator... Parcă și Mihai studiază pianul...

Jenată, Daria își ferește privirea. După ce îmi pierdussem jobul, fuseserăm nevoiți să întrerupem lecțiile de pian.

I-a oferit, totuși, o explicație.

— Da... Îl împingem de la spate, știi cum e cu băieții. Fotbal, calculator, PlayStation, internet... Profesoara mi-a zis că are ureche muzicală. Se descurcă binișor.

— Oricum, mai bine decât mine, o completez pe Daria.

Încheiem turul casei la demisol, unde descoperim piscina cu saună, jacuzzi și salină. Tot pe-acolo trecem pe lângă sala de fitness. Daria o întreabă pe Vanda cum întreține proprietatea, de câți oameni are nevoie pentru casă și grădină.

— Am încercat să limităm numărul angajaților. Bucătarul vine când îl chemăm, grădinarul are program flexibil și... ar mai fi menajera pentru curățenie. Ne place intimitatea... Pe cât posibil, evident.

Afară, Daria îmi șoptește că cel mai tare o impresionează sala de sport, în special banda de alergare cu ecran TV încorporat, la care visa de când ne mutaserăm la casă. Eu, unul, ce să zic, m-aș fi mulțumit cu piscina acoperită.

Mirosul de grătar m-a lovit direct în stomac. Cu multe insistențe, Vanda i-a scos pe copii din apă și le-a pus halatele de baie, în timp ce unii dintre invitați se așezau la rând în așteptarea porției de friptură la proțap. Daria, împreună cu Vanda și alte două mămici, i-au servit pe copii cu frigărui, mici, mușchiuleț la grătar și cartofi pai. De la bar, Tom le-a adus sucuri naturale, iar agitația specifică lor, cu râsete și voie bună, m-a făcut să uit de toate problemele.

Daria a rămas să aibă grijă de copii, așa că m-am retras cu farfuria la o masă liberă, să savurez în liniște cotletul de porc cu costițe și un sos special, cu arome orientale, pe care reușisem să-l descifrez doar parțial. Ivona a venit înspre mine, dar s-a oprit la o masă alăturată, unde apăruse, de nicăieri, deputatul Bulgaru. Păreau să fie vechi cunoștințe, numai că Ivona strâmbase din nas când se așezase lângă ea

fără să-i ceară voie, măcar din politețe. Între timp, bărbatul trecuse pe bere, își golise paharul și îi făcuse semn lui Tom să-i aducă alte două, unul pentru Ivona. Tânăra mi-a zâmbit ironic, ca de la damă de companie la polițist, profitând că Bulgaru se ridicase să-și pună încă o porție de friptură.

Credeam că va fi, totuși, o după-amiază plăcută, până să mă întrebe Viktor Roca dacă mă deranja să-mi țină companie. Venise cu farfuria în mână, dinspre terenul de tenis, și nu-l văzusem, ar fi fost o măgărie să-l refuz. Până să deschidem un subiect de conversație, Tom vine să ne ofere ceva de băut. Îi spun că aş merge pe bere. Heineken la dozator. Viktor îi cere un pahar de vin roșu.

— Și, cum e? mă întreabă, într-un final.

— Sosul e minunat!

Întrebarea fusese despre orice altceva în afară de mâncare, însă simțisem că răspunsul se potrivea de minune. Ne uitam spre masa copiilor, aproape terminaseră, erau nerăbdători să se întoarcă în piscină, la joacă. Mihai se așezase lângă sărbătorit.

— Se înțeleg foarte bine, îmi zice.

— Da, așa cred. E o diferență de aproape un an între Mihai și Tudor.

— Când e născut Mihai?

— Pe 25 octombrie.

— Deci e Scorpion, ca zodie?

— Da, Scorpion. Foarte încăpățânat.

— Mie-mi spui?! Și eu sunt Scorpion.

Bine că mă limitasem cu descrierea la *încăpățânat*.

— La vârsta lor, continuă Viktor, cam toți sunt la fel, din punctul ăsta de vedere. Tudor e Leu... Are convingerile lui, de nezdruccinat.

— Printre ele, se numără cumva și faptul că FIFA 19 este mai tare decât orice joc în aer liber?

— Absolut! Uite, avem la doi pași teren de fotbal, de tenis, de baschet, de ce vrea el... Știi cât de greu îl convinge Vanda să bată mingea? Îl scoate din casă cu forța, altfel nu iese. A trebuit să-i pun lecții private de tenis.

— Ei, are piscină, mai înoată...

— Vrea companie. Se plictisește foarte repede... Sindromul copilului singur la părinți, căruia i se fac toate mofturile.

— Și Mihai abia așteaptă să socializeze. Se simte izolat aici, în Voluntari. La bloc, se lua cu alți copii, erau parcuri de joacă, mă rog... Unul dintre puținele dezavantaje ale traiului la casă.

Tom ne lasă discret băuturile și pleacă spre ceilalți invitați. Îl întreb pe Viktor dacă îl deranjează fumul de țigară. Ivona profită de moment și-mi cere un foc. Deputatul părea că se charchelise, era roșu la față și se mișca în reluare. Se apleacă la urechea femeii să-i șoptească un mare secret, apoi izbucnește în râs, spre exasperarea acesteia.

Încerc să păstrez discuția în proximitatea copiilor. Un subiect neutru, la care noi, tații, ne pricepeam la fel de bine ca la fotbal, politică și femei.

— Cum e școala privată la care merge Tudor?

— Scumpă.

Mă uit să văd dacă glumise. Cât de scumpă putea fi, la banii lui Roca?! Începe să-mi spună ce crede despre sistemul privat de învățământ.

— Bani aruncați, după părerea mea... Vanda a insistat, eu l-aș fi înscris la o școală de stat.

— De ce?

— E într-o clasă cu copii de bani gata. Aștia se cred zmei. Au impresia că li se cuvine orice. Iar când se dau cu capul

de primul obstacol, riscă să clacheze... Singurul lucru bun e că fac engleză intensiv.

— Totuși, parcă la stat presiunea e prea mare. Învățătoarea lui Mihai îi înscrie la o groază de concursuri, se merge pe sistem competițional, motivațional. Cine-i tare la matematică și română, rezistă. Cine nu, plânge în pumni... Nu mi se pare normal. De ce-ar fi mai bun un copil cu aptitudini la matematică decât unul talentat la desen, spre exemplu?

— Dacă e talentat la desen, ar trebui să urmeze o școală de arte.

— Teoretic. Practic, te duci la școala cea mai apropiată de casă și unde, eventual, ai informații despre învățătoare. Până ajunge în clasa a V-a sau chiar la liceu, copilul ăla talentat la desen o să sufere pentru că nu știe matematică la nivel de olimpiadă, cum vrea doamna profesoară, care caută să-și bifeze în CV încă un rezultat de excepție.

— Pe de altă parte, apropo de competiție, cum îl motivezi să fie mai bun?

— Tocmai ăsta-i secretul învățământului de calitate, după părerea mea. Profesorii aleg calea facilă, îi bombardează pe elevi cu calificative, încurajează rivalitățile, întocmesc clasamente, fără să le pese de ce simt copiii, de eventualele traume... Ridică ștacheta, stârnesc confuzie, lasă lucrurile în coadă de pește, pe jumătate explicate, cu un singur scop.

— Care?

— Să-i atragă la meditații. În condițiile în care salariile sunt de mizerie, aproape că-i înțeleg... Dar nu-i aprob. Dimpotrivă. Am discuții nesfârșite cu Daria pe tema asta.

— Și crezi că învățământul privat e mai breaz?

— Pe alocuri, da... Depinde de școală, de cine o conduce. Sunt școli private care merg pe sistem Cambridge sau chiar după model finlandez. Din păcate, la noi centrul universului

sunt profesorii, și nu copiii, cum ar fi normal... Sindicatele din învățământ sunt o pacoste, după părerea mea, promovează mediocritatea și fac abstracție de principii doar ca să-și apere interesele. Eu pe liderii de sindicat din învățământ i-aș împușca, la pachet cu politicienii... Bine, pe unii dintre ei. Cei de față se exclud.

Mă ambalasem cam tare, fără motiv. În fond, ce voiam să-i demonstrez lui Roca? Că mă interesa soarta copiilor noștri? Că-l invidiam pentru că avea bani să-l dea pe Tudor la o școală decentă?

Golesc paharul și mă ridic.

— Mă scuzați. Mi-e sete.

Îl găsesc pe Tom în spatele tejghelei, servindu-l pe unchi-su (dom' ministru, să trăiți!) cu whisky. N-aș fi vrut să le întrerup discuția. După votcă, vin și bere, începeam să am mici probleme de echilibru. Grătarul îmi fusese de ajutor, însă, dacă nu mă opream la timp, riscam să devin violent. Să mă încarc cu energie și, la un moment dat, să explodez.

Prefer să-i dau lui Tom paharul gol în schimbul unei cafele. Mă întreabă ce fel de cafea vreau.

— Espresso cu lapte.

— Imediat.

Unchiul lui Tom mă studia fără reținere, nu știa de unde să mă ia. Îi întind mâna.

— Dragoș Zaharia.

Reacționează cu întârziere, îmi strânge mâna palid, posibil din cauza băuturii în exces.

— Cristian Vâlcu. Îmi pare bine.

Apoi îmi întoarce spatele și pleacă agale, luându-și paharul de whisky. Și-o fi amintit că eram clovnul ăla de

la Roata Norocului. Încerc să fac abstracție de gestul lui, deși mă doare.

Tom îmi întinde ceașca de cafea. Văzuse faza și dorea să-mi arate că era din alt aluat.

— Când bea, unchi-miu uită de maniere.

Ridic din umeri. Fumez două țigări la cafea, fără să schimb o vorbă. În piscină se încăieraseră doi copii, îl văd pe Tudor bătându-se cu unul dintre invitați. Animatorii se străduiseră să-i despartă, intervenise în final și Vanda, care îl certase pe fi-su. Pe urmă, gazda profitase de incident ca să-i scoată din apă, urma momentul festiv, tăierea tortului. Se aprind artificii, se cântă *Mulți ani trăiască!*, Tom desface sticle de șampanie. Invitații filmează cu telefoane mobile de ultimă generație. Daria mă vede stingher și îmi face semn să vin lângă ea, în mijlocul evenimentului. Îi dau de înțeleles că totul era OK.

Copiii începuseră să mănânce tortul când ministrul Vâlcu s-a împiedicat și a căzut, caraghios, în piscină. Dacă nu ar fi dat senzația că s-ar putea îneca, la cât de beat era, faza ar fi fost de *Cascadorii Râsului*. Prietenii lui Tudor chiar au râs, inclusiv Mihai. Pe post de salvamar, Tom a alergat ca în *Baywatch* și a sărit în apă. Cei doi au ieșit din bazin uzi learcă, unul sprijinit de celălalt, sub privirile amuzate ale asistenței. S-au dus direct în casă, urmați de Vanda, care intrase să le găsească niște haine. Acum, parcă mă simțeam mai bine.

Ivona rămăsese cu deputatul. Nu avea de ales, era obligată să-și facă meseria. Mă duc să mă plimb prin grădină, deși canicula persista, riscai să iei foc în lipsa instalației de climatizare. Trec printre arbuști ornamentali, pe o potecă pietruită, până la terenul de tenis. Mă așez pe canapeaua din paie cu umbrelă de soare, să fumez în liniște. Era prima

mea petrecere cu milionari și, mai mult ca sigur, ultima. Totuși, nu-mi părea rău că venisem, măcar pentru distracția lui Mihai. Cât despre Daria, fusese în elementul ei.

Mă trezesc cu Viktor Roca lângă mine, cu două sticle de bere în mână. Îmi întinde una și mi se alătură pe canapea.

— Ce cretin!

Ridic din sprâncene, încerc să fiu nedumerit, ca și cum n-aș ști.

— Tipu' care-a căzut în piscină...

— Aaa, da! S-a răcorit bine.

— I-a dat Vanda un costum de-al meu de 5 000 de euro... O să-l pun să mi-l plătească.

Bea direct din sticlă. Nu știam cât de serios vorbește.

— Și tu, cum ești? Am înțeles că ai avut o emisiune la VIP TV...

Sperasem să discutăm despre orice altceva. Trag un gât de bere, înainte de a-i satisface curiozitatea.

— Da... Bine că s-a terminat. Nu mai suportam mediul ăla, cu tot felul de dobitoci.

Bravasem inutil. Probabil aflase de la Vanda.

— Și? Ai un proiect nou?

— Nu, deocamdată... Iau o pauză.

— Știi, nevastă-mea conduce o revistă, RST. Te-ar interesa să scrii articole pentru femei, din perspectiva unui bărbat?

Puțin spus că mă luase prin surprindere. De unde și până unde propunerea asta?! Să fi vorbit Daria cu Vanda, fără să mă avertizeze? Și ce legătură aveau actoria cu jurnalismul?

— Habar n-am, îi zic... Ce-aș putea să scriu ca să fie suficient de interesant?

— Orice... În redacția Vandei sunt numai femei. Are nevoie de cineva care să vadă lucrurile așa cum sunt, nu așa cum își imaginează ele că sunt... Înțelegi?

Dau din cap, mecanic. Ce să înțeleg? Mă luase pe nepregătite, mă trezisem incapabil să judec normal.

— Deci... Te vezi luni cu Vanda și stați de vorbă, da?

Se ridică și îmi pune mâna pe umăr. Mă blocasem.

— Nu știu... Dacă vrea...

— Bine, așa rămâne. Te sună ea să stabiliți ora.

Pleacă înainte să-i mulțumesc, măcar formal. Mi se accentuase bănuiala cu privire la Daria, ar fi singura explicație. O rugase pe Vanda să ne ajute sau îi sugerase cumva. Asta mă pune într-o situație penibilă față de familia Roca. Abia aștept să ajungem acasă, prevăd c-o să iasă cu scântei. Fumez gândindu-mă la discuția cu Viktor. Ce-o fi și cu revista asta, RST?

O caut pe internet, pe telefonul mobil. Găsesc un editorial de-al Vandei. Făcea trimitere la creatorul de modă Karl Lagerfeld și cel mai recent show Chanel de la Paris. Abia dacă auzisem de Lagerfeld, eram ignorant în domeniul modei, îmi trecuse pe la ureche ascultând știri la televizor. Ce să caut în lumea asta? Cum să scriu despre chestii pe care nu le stăpâneam absolut deloc? Și cine ar fi interesat de părerile mele neavizate, de diletant? Propunerea lui Viktor mi se părea bătaie de joc, clar.

O extrag pe Daria dintr-o discuție aprinsă despre școală (dacă merita să-ți lași copilul la *after-school*). Îmi confirmă bănuielile, îi mărturisise Vandei că aveam probleme, însă nu-i ceruse ajutorul.

— Ce-i cu tine, s-a întâmplat ceva?!

Îmi stătea pe limbă să-i spun, doar că momentul și locul erau prost alese. Amân confruntarea.

Daria insistă.

— Te-a supărat Viktor?

Ne văzuse pe terenul de tenis, ar fi fost aiurea să neg.

— Vorbim mai încolo, OK?

Tom îl trimisese acasă pe unchi-su, nu-l mai zăream în curte. Hainele lui Viktor, departe de a fi măsura lui, l-ar fi făcut să arate de-a dreptul caraghios. După încă o bere, încep să detest locul. Vreau doar să plec cât mai repede.

Când încercăm să-l convingem să se despartă de piscină, Mihai plânge și o imploră pe Daria să-l mai lăsăm încă zece minute. Vanda mă întreabă dacă mă simt bine, era nedumerită. Ce explicații să-i dau? Adevărul m-ar pune într-o situație penibilă, așa că invoc o criză biliară. Se oferă să mă ajute, Viktor avea și el probleme similare, putea să-mi aducă medicamente din casă. O refuz, îi spun despre remediile mele homeopate, singurele care mă scoteau repede din criză.

Daria conduce prudent, în timp ce Mihai, pe bancheta din spate, regretă printre suspine că îl smulsesem din grupul de copii. Evit o ceartă de față cu el, Daria mă văzuse încruntat și încercase în zadar să afle ce mă supăraseră atât de tare. Îi povestesc în bucătărie despre propunerea lui Viktor Roca. Magnatul își bătuse joc de mine. De unde îi venise ideea asta cretină, să scriu la o revistă pentru femei?!

— Dragoș, crede-mă, nu am rugat-o nimic pe Vanda. Poate au vorbit între ei și s-au gândit să ne ajute.

— Zău? Așa ajutor... mersi!

— Nici măcar nu știi ce vrea să-ți propună. Dacă e ceva la care te pricepi?

— Cum ar fi psihologia femeii măritate cu un actor ratat, nu?!

Sunt plin de nervi. Mă ridic și urc iute la etaj. Deschid calculatorul să mă calmez, poate descopăr ceva amuzant pe Facebook. Vanda Roca avea pagină personală, cu articole din revistă și postări legate de fashion. Nu găsesc nimic despre viața ei de familie. Trebuie să recunosc însă, tipa arată cool, este cam tot ce-și putea dori un milionar de talia lui Roca.

După interviurile din ultima vreme, să dau cu piciorul unei propuneri fără să știu măcar despre ce era vorba ar părea o aroganță de neînțeles. Încerc să intru în pielea Dăriei și realizez că exagerasem.

Prevăd c-o să am o noapte agitată.

Revista RST avea sediul într-o zonă de case din sectorul 3, în spatele primului rând de blocuri de la stradă, lângă Piața Alba Iulia. Vanda mă sunase de dimineață să stabilem întâlnirea, îmi fusese greu s-o refuz. Până la urmă, familia Roca se purtase impecabil cu noi, prietenoși, deschiși, fără aere de superioritate. Îi datoram Dăriei o explicație argumentată în cazul unei ezitări.

Am oprit mașina lângă o casă cu etaj, la intersecția dintre două străzi. Locurile de parcare din curte erau ocupate, așa că m-am învârtit câteva minute prin zonă până am găsit unde să-mi las Volkswagenul. La balconul de la etaj fumau două tipe, m-au zărit când am sunat la interfon. Mă priveau insistent, de parcă aș fi purtat la gât un vibrator mare și negru.

Din difuzor a răzbit o voce feminină.

— Da, spuneți vă rog.

— Dragoș Zaharia sunt. Am întâlnire cu Vanda Roca.

Ușa se deblochează. Pășesc înăuntru, am emoții. Dacă nu ar fi cele patru computere Macintosh, aș putea crede că mă aflu într-o locuință obișnuită, de bun-gust, primitoare, care emana căldură. Pe un fotoliu-puf, o tipă butona

la telefon, absentă, alta lucra la calculator. Spre deosebire de fumătoarele de la balcon, colegile lor nu se obosesc să-mi arunce vreo privire. Aștept până mă invită la etaj o blondă subțirică. Poartă pantaloni negri din stofă, mulați, și e atât de slabă încât mă tem că suferă de anorexie. La o adică, aş putea urca zece etaje cu ea sub braț fără să obosesc prea tare.

Mă conduce până în biroul șefei, care era ieșită.

— O cafea, un suc, o apă?

— Cafea, mulțumesc.

Rămân singur. Pereții albi sunt tapetați cu reproduceri înrămate, picturi în ulei, fotografii, coperti de revistă și diplome. Spre deosebire de mobilierul de la parter, Vanda preferase pentru biroul ei un stil minimalist, cu influențe nordice. Combinația cu picturile părea neobișnuită, dar plăcută.

Asistenta blondă revine cu două cești de cafea, lasă una pentru Vanda.

— E fără zahăr.

— Mulțumesc, mă descurc.

Când apare șefa, mă ridic să o salut. Se uită la ceas.

— Scuză-mă. Am fost până jos, la colegii de la DTP.

— DTP?!

— *Desktop publishing*. Tehnoredactarea... O să le înveți pe parcurs.

Fumează IQOS la cafea. Inutil s-o întreb dacă puteam aprinde clasicele mele țigări Kent.

— Cum ești? mă descoase, în timp ce-și încrucișează picioarele lungi pe scaunul directorial din piele.

— Bine... cred.

Mă studiază fără ocolișuri. Cunoșteam acea privire. Mă făcuse să mă simt mic, deși mă îndoiam că asta intenționase.

— *Eu* i-am propus lui Viktor să vii aici. RST este afacerea mea, sută la sută... Daria mi-a povestit prin ce-ai trecut. Ne-am împărțășit micile necazuri, ca între prietene. Știi și tu cum e când se întâlnesc două femei...

Ei, aș! Cum să nu?! Îmi aminteam bine cum trăsesem cu urechea, în timp ce doamnele discutau la cafea, pe terasa din Voluntari.

— S-a nimerit să avem nevoie de un coleg... Poți fi tu sau altcineva care se potrivește profilului.

— Și de ce m-aș potrivi tocmai eu?! o întreb.

— Habar n-am. Poți să-i zici intuiție. Încercăm... Dacă îți place și te descurci, ar putea fi un loc de muncă plăcut. Vreau să zic, mai plăcut decât în televiziune.

Mă îndoiam că m-ar plăti mai bine decât la VIP TV. Tindeam să cred că aș avea alte avantaje, doar că îmi era dificil să le intuiesc.

Îndrăznesc să-mi exprim temerile:

— Am terminat actorie. Singurele texte pe care le-am scris sunt două piese de teatru. Din păcate, nu s-au jucat nici-odată... Jurnalismul e o treabă complet diferită, bănuiesc.

— Hai să vedem ce iese... Promite-mi că rămâi la noi săptămâna asta. Va fi o perioadă de probă, Dragoș. Plătită, bineînțeles. ABC-ul se învață repede... O să fii ucenicul Alinei. E o colegă foarte talentată, are răbdarea necesară să-ți explice tot ce-ar trebui să știi... O chem imediat, scuză-mă.

Vanda mă luase prea repede, aproape că mă pusese în fața faptului împlinit. Ar fi fost aiurea s-o refuz, fără un motiv solid.

Dă pe *speaker* în timp ce vorbește la iPhone.

— Alina, ești jos?

— Da.

— Urcă, te rog, două secunde.

— OK. *Right now.*

— Mersi.

Soarbe din cafea. Dacă ăsta fusese scopul, să mă țină o săptămână în redacția de la RST, atunci și-l atinsese destul de ușor.

Îmi dau seama că pe Alina o zărisem fumând la balcon. Ne strângem mâinile, pare să mă știe de la televizor. Are în jur de 35 de ani și pe buze un roșu care contrastează puternic cu pielea albă. Depune eforturi să-și mențină silueta în limite normale, probabil ține dietă și merge la sala de fitness.

Își trage scaunul lângă mine, așteptând cu interes să vadă de ce fusese chemată.

— Alina, săptămâna asta ai o sarcină în plus.

— *Sure, no problem.* Ascult.

— Dragoș va fi ucenicul tău. Îl iei pe teren, îl înveți cum se documentează și cum se scrie un articol.

— OK... Te-ai gândit la un domeniu?

— Da. Fiind actor, ar fi bine să scrie despre teatru, film, televiziune... showbiz în general.

Mă privește, așteaptă să-i dau acordul, nu vorbisem despre aspectul ăsta.

Alina mă scoate din impas.

— Da, e în regulă... *I'll do my best.*

— Dragoș, în jurnalism, dacă ai surse credibile, treaba este pe trei sferturi făcută. Ai tot sprijinul Alinei și al meu, mă poți suna oricând, uite numărul de mobil.

Îmi întinde cartea de vizită.

— Vorbim pe măsură ce aflăm lucruri noi.

Alina se ridică, iar Vanda îmi strânge mâna cu vigoare și îmi urează baftă. Cobor la parter, simt că trebuie să fumez. Ies în fața ușii de la intrare (al doilea loc pentru fumători, pare-se) și o servesc pe Alina cu un Kent.

Îmi aprinde țigara cu bricheta ei mare, argintie.

— Cum ai ajuns aici, *bro*? mă întreabă, fără ocolișuri, ca orice jurnalist care se respectă.

Încerc să scap cu fața curată. Îmi știa, probabil, istoricul.

— Mi-am zis că, după Roata Norocului, ce-ar putea fi mai rău?

Îi smulsesem, în sfârșit, un zâmbet. Deci nu era chiar din beton. Însă tipa a insistat, iar asta mi-a displicut.

— De unde o știi pe Vanda-*The-Bitch*?

— Bunicul ei și mătușa mea sunt din același sat.

Explicația ireală o convinge la fel de tare ca și când i-aș fi spus că aveam o relație intimă cu Vanda.

— *What the fuck*, Dragoș?! Las-o cu vrăjelile. Vorbim serios sau ne râdem?

O fac mai departe pe prostul.

— Înțeleg că fără pile e imposibil să prinzi un job aici...

— Dacă ești un tip cu caș la gură, *yes, for sure*! Ai apucat să citești vreun rând din RST? Fără modestie, față de alte căcaturi de reviste suntem o publicație de top, *very respectable, if you know what I mean*... Nu le-ai cunoscut, încă, pe viitoarele tale colege. Au în spate ani buni de presă.

— Pe când eu, săracul...

— Asta-i realitatea, *no offense*, Dragoș. Ar fi prima dată când Vanda ar angaja un novice... Suntem un colectiv vechi și bine sudat. Patru din cinci redactori lucrăm în formula asta de când a apărut revista, *believe me*.

Începuse să mă scoată din sărite cu expresiile în romgleză.

— Și al cincilea?

— Nora. Venită de la concurență. De la noi nu pleacă nimeni... Condițiile sunt prea bune, dacă ne raportăm la presa scrisă. *Generally speaking, it's too good to leave, bro*.

— Să înțeleg că mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap.

— Ia-o cum vrei, *but in short, yes*. Ai mare baftă dacă rămâi aici, *believe me*. Mai ales că ai fi al doilea bărbat dintr-un colectiv de gagici. *Fuck me, how lucky you are, man!*

Îmi trage un pumn în piept, să fie mai convingătoare.

— Și celălalt tip?

— Fotograful, nea Gică. Are 59 de ani, o să-l cunoști. *Fucking man*, știe o groază de secrete. Lucrează în presă *since I was born, or something like this*.

— Nu credeam că mai există fotografii, de când cu telefoanele mobile.

— Suntem o publicație de lifestyle pentru femei, cu accent pe fashion. Telefoanele au limitele lor, dă-le dracu'! Revista are doar treizeci la sută text, restul e parte grafică. Deci fotografiile trebuie să fie i-re-pro-ș-a-bi-le. *Best of the best!*

— Înțeleg.

— Vanda mi-a zis că trebuie s-o luăm de la zero.

— Mda...

— Asta înseamnă că după ce-ți arăt cum se documentează un articol, te duci frumușel acasă și bagi cărbuni la teorie. Îți dau manualul de jurnalism... Până mâine, să fii tobă de carte, *bro*.

Mă bate pe umăr prietenește.

— Mă iei la mișto?!

— Nu. Dar dacă nu citești, *it will be hard*. Șapte zile e foarte puțin pentru inițiere... Vanda m-a rugat să te ajut. Dacă iese prost, înseamnă că am pus-o. Pe mine mă belește. *I don't give a shit about you, fuck me if I'm wrong*.

— OK. Ar trebui să știu și alte amănunte despre redacție, în momentul de față?

— Da. Avem ședința de sumar în fiecare zi, *Monday to Friday*, la 9:15 punct. Încearcă să vii la timp, Vanda ne rupe dacă întârziem.

— Nu mi-o pot imagina în ipostaza asta...

— Înseamnă că n-o cunoști, *bro*. *She's such a bitch, sometimes!* Știu ce zic.

— Bine, am reținut... Altceva?

— În afara ședinței matinale, programul e flexibil. Poți sta cu scula-n mână toată ziua, *if you want*. Important e să livrezi materialele la timp.

— Și... cine citește ce scriu?

— Eu. Iar la final, Vanda.

— Scuză-mă că te-ntreb. Ești un fel de boss pe plantație?!

— *Yeah, bro*. Editor coordonator. Ce apare în revistă trece mai întâi prin mâinile mele. *Got it?*

Strivește chiștocul pe gresie, fără grație, cu vârful papucului. Îi place să pună punctul pe „i”, pare genul de femeie-bărbat încă nemăritată, cu o groază de complexe și pretenții infinite. Pe bune, Alina, ce nebun s-ar culca cu tine?

— *Wait me to finish a story*. Mergem pe teren după aia, OK?

— OK.

Ne întoarcem în redacție, Alina la calculator, eu într-un fotoliu. Citesc ultimul număr al revistei. Articolele despre fashion erau departe de ce-aș putea scrie. Mă îmbrăcam simplu, de obicei în blugi și tricou. Aici se opreau gusturile mele în materie de modă masculină. Cât despre ținutele *haute couture*, le apreciam în funcție de cum arăta modelul care le purta. Nici nu știam că existau rochiile *office*, până să citesc un Top 7 pentru sezonul de toamnă-iarnă. Amă-nunte despre pantofi, genți și accesorii, machiaj, coafuri, cosmetică, dietă, horoscop, rețete și altele de același calibru fuseseră foarte departe de preocupările mele cotidiene, mă pasionaseră la fel de mult ca filmele chinezești, așa că îmi venea să fug mâncând pământul. Parcă eram un luptător

de sumo care aterizase din întâmplare direct pe scena Teatrului Balșoi, în plin spectacol de balet cu *Lacul Lebedelor*. Mă simțeam ca un cui pătrat într-o gaură rotundă, mai groaznic de-atât nu se putea. Nici nu era de mirare că tipele din redacție mă priviseră circumspect. Deși poate că mi se păruse, poate că exagerasem. La urma urmei, în ochii lor puteam să fiu orice: agent de vânzări, curier, cunoștință de-a Vandei, creator de pantofi cu toc, producător TV, șomer sau chiar lucrător în industria de video-chat.

M-aș fi așteptat ca Vanda, sau măcar Alina, să mă prezinte în redacție. Consideraseră probabil că ar fi prematur. Până la urmă, eram în probe, inutil să facă valuri. Și apoi, cum să mă prezinte? *Știi, el este Dragoș, viitorul posibil coleg, cu condiția să treacă testul*. Mai bine că rămăsesem în umbră. Zborul sub radar, la joasă înălțime, mă putea feri de complicații.

După încă o țigară în fața redacției, o sun pe Daria și plec în oraș cu Alina. Până la mallul din Băneasa am fi putut ajunge cu mașina mea, însă Alina insistase să luăm un taxi. Aveam să aflu ulterior că se deplasa doar cu taxiul, dintr-un motiv pe care nu-l ghicisem. Până la mall, a rămas suspect de tăcută. Abia mi-a aruncat două vorbe despre ce-o să facem acolo, a stat non-stop pe Facebook, a dat like-uri și a postat chestii. O fi genul de persoană care ți-ar da like și-n somn. Aveam prieteni conectați intim la rețeaua de socializare, îmi răspundeau instant la orice mesaj, distribuiau zilnic sute de poze și filmulețe, comentau despre orice, oricând, intrau în polemici aprinse, țineau să se afirme cu orice preț în mediul virtual. Dacă li s-ar permite, sunt convinși că și-ar da jos chiloții și ar intra, în direct, pe Facebook. Era spectacolul lor preferat, televiziunea murise demult, pe internet se treziseră dintr-odată persoane publice, aveau

ceva important de comunicat, de exteriorizat, simțeau nevoia ca lumea să le aprecieze inteligența, spontaneitatea, compasiunea pentru cei năpăstuiți, sinceritatea dusă la extrem, deseori vecină cu prostia. Din sute de prieteni virtuali, întotdeauna se găseau măcar doi, trei cu aceleași afinități sau poate doar amabili, dispuși să-ți ofere un like generos. Ce putea fi mai înălțător? Confirmarea propriei valori te trimitea la culcare împăcat cu gândul că nu erai singurul idiot de pe lumea asta.

E drept, și eu îmi făcusem pagină de Facebook, îmi sugerase directoarea de programe, Sanda Lupu. Cică dădea bine să ai fani virtuali, ca vedetă de televiziune. Însă de aici și până la postări din intimitatea familiei era cale lungă.

La mall, asistăm la un spectacol de fashion al creatorului Costin Săndulescu, foarte cunoscut ca urmare a deselor apariții TV. Alina mi-l arată pe fotografii redacției, nea Gică. Se mișcă vioi în primul rând, cu aparatul în poziție de tragere, le mitraliază pe modele din multiple unghiuri. Cât timp defilaseră fetele, mă uitasem ca mâța-n calendar. O întreb pe Alina dacă ar fi trebuit să observ ceva, să rețin vreun amănunt, în afară de nuditatea explicită pusă în evidență de piesele vestimentare *haute couture*. Mă liniștește, nu era treaba mea deocamdată. Urmează să ne documentăm la petrecerea de după, organizată special pentru presă.

Creatorul Costin Săndulescu a apărut la final pe podium, încadrat de două modele, în aplauzele invitaților. Alina îl sorbea din priviri, ca pe un monstru sacru al industriei mondiale de fashion. Dacă aș fi femeie, mi-ar fi dificil să mă apropiu de el. Are ceva respingător sau poate doar un aer excentric cu care rezonăm mai greu. Negase vehement că ar fi gay, deși presa de cancan scrisese despre posibile

legături amoroase cu bărbați, în afara celor bineștiute cu numeroase reprezentante ale sexului frumos.

Ne retragem într-un restaurant, unde designerul Săndulescu pregătise băutură fină și mâncare ca la nuntă. E conștient că în industria modei, unde totul înseamnă imagine, nu are cum să răzbească fără ajutorul jurnaliștilor. Îi striga pe numele mic, îi cunoștea pe toți, avea relații apropiate cu ei, știa să se facă foarte plăcut, și asta îl propulsase printre preferații presei. Mai ales că participase ca invitat la diverse reality-show-uri de televiziune, iar aparițiile îi aduseseră un plus de notorietate.

Mă așez pe canapea cu Alina și alte trei colege de breaslă. Sunt printre puținii bărbați din peisaj. Alina mă îndeamnă să bem un whisky, să scap de trac, și încep să înțeleg de ce preferase taxiul. Pentru spațiile închise, își luase țigara electronică. O invidiam. Ar fi trebuit să parcurg o distanță apreciabilă până la primul fumoar, așa că înghit în sec.

Jurnaliștii tăbărâseră pe platourile cu mâncare de parcă abia ieșiseră din greva foamei, îi urmăream uluit cum își puneau în farfurii cu ambele mâini și în același timp, culmea, încercau să pară decenti. Alina dă peste cap primul pahar de whisky și se ridică să-și ia ceva de ronțăit. Mă îndeamnă s-o imit, nu aveam timp de mers la restaurant. O întreb dacă fenomenul era specific petrecerilor de după show-urile lui Costin Săndulescu sau se întâmpla la orice pomană pentru presă. Aflu că Săndulescu se respecta ca vedetă, nu se uita la bani când venea vorba de imaginea lui. După încă un whisky, încep să mă îngrijorez, o să-mi fie imposibil să țin pasul cu Alina. Pare băutoare profesionistă, de cursă lungă, mă bătea clar la capitolul ăsta. Se încălzise,

începuse să vorbească mult, să gesticuleze larg, îmi dădea senzația că vrea să-i atragă atenția lui Săndulescu.

Bărbatul a venit, în sfârșit, spre noi, s-a îmbrățișat și s-a pupat cu Alina, apoi cu colegele de pe canapea. A dat mâna și cu mine.

— Te știi de undeva?

— Da, îi zic. De la televizor.

— Roata Norocului, îi suflă Alina, la ureche.

— Aaaa, daaa! Sigur că da. Bravo, Dragoș!

Mă bate pe umăr de parcă aș fi câștigat un premiu Emmy.

— Cum ți s-a părut noua colecție Săndulescu?

Îmi stătea pe limbă să-i spun o porcărie. Mă abțin.

— Superbă! Felicitări!

Chiar dacă prinsese ușoara ironie, s-a făcut că plouă. S-a întreținut în particular cu Alina, au râs, a atins-o în locuri sensibile, încât îl suspectam că avea de gând să-i provoace un orgasm chiar acolo, în plină petrecere. O fi fost *documentarea* despre care îmi vorbise colega mea. Cu unul ca Săndulescu, mi-ar fi imposibil să mă documentez. Oricum, faza mă amuzase.

Între timp, mă abordează o tipă de la DOT TV. Mă întreabă cum fusese cu scandalul, dacă era adevărat ce se scrisese, că îl pocnisem pe Marius. Îi satisfac curiozitatea, înflorind pe ici, pe colo, de dragul conversației. Cât despre ce căutam la lansarea colecției lui Săndulescu, am preferat s-o dau cotită (însoțeam o prietenă, mă plictisise acasă).

O văd pe Alina fericită. Dă peste cap încă un whisky și se desparte de vedeta zilei. Vine lângă mine.

— *Hey, bro! What's up?*

— Habar n-am ce-aș putea scrie după un eveniment ca ăsta, îi mărturisesc.

— *No problem.* Stai liniștit, avem ce ne trebuie. Am vorbit cu Săndulescu, nea Gică a făcut poze, articolul e ca și scris, dă-l dracu'! Tu ce faci, stai pe uscat? *Fuck me!*

Toarnă whisky în ambele pahare. Prevăd c-o să am probleme. DJ-ul lui Săndulescu schimbă ritmul, Alina flutură mâinile deasupra capului, încântată, trage din țigara electronică și începe să danseze. Nu pricepea de ce eram atât de apatic.

— *What the fuck is going on, bro?* Ne distrăm sau ce?

Dacă ăsta era jurnalismul de calitate, mă îndoiam c-o să fac mulți purici la revista Vandei. Sau, cine știe, poate nu apucasem să beau suficient. Plus că mă enerva și programul de dimineață, cu ședințe la ora nouă. Când o să înceapă Daria și Mihai școala, o să fie dificil. Va trebui să-i duc pe ei cu mașina, apoi s-o frec la redacție vreo oră, până începe ședința. Sau să mă plimb prin oraș, de nebun. Sau să-mi cumpăr încă o mașină. Dar cu ce bani?

Mă ridic și plec să fumez, întrebând un agent de pază unde e ieșirea. Îi explic Dariei, la telefon, că se lungise treaba, urma să mă întorc la redacție, era posibil să ajung acasă abia spre seară. Voia să știe cum a fost, simțise că băusem și încerca să afle contextul. O liniștesc, îi povestesc pe scurt despre petrecerea lui Costin Săndulescu.

Mă trezesc cu Alina lângă mine, mă văd nevoit să termin brusc convorbirea.

— Vreau o țigară adevărată, îmi zice.

Îi întind pachetul, își scoate bricheta și se sprijină de balustradă. Mi-e frică să nu vomite. Dacă aș fi ținut pasul cu ea, aș fi fost într-o stare deplorabilă. O credeam capabilă să bea cot la cot cu soldații ruși, pe frontul de la Stalingrad.

— Și ce ți-a zis Săndulescu? o întreb ca să sparg momentul apăsător, de reculegere.

- Dă-l dracu' de bou! *Fuck him!*
- Te-a supărat... Aveam senzația că vă aveți ca frații.
- Pe naiba! *He's such an asshole!*
- Nu insist. O las să aleagă.
- Voia să mi-o tragă, *fuck him!*

O spune de parcă i-ar fi fost scârbă, deși comportamentul din urmă cu doar câteva minute sugerase exact contrariul. Vezi Doamne, *animalul* își permisesese să-i propună o partidă de sex. Cine se credea? Jean Paul Gaultier?! Roberto Cavalli?!

Postura de posibilă victimă a unei agresiuni sexuale o prindea la fel de tare ca și aia de maică-stareță la Mănăstirea Agapia. Mai lipsea să verse câteva lacrimi ca să mă înduioșeze definitiv.

Intru în mall și revin cu două cafele. Îmi mulțumește cu jumătate de gură, de parcă aș fi ofensat-o. Mă prinde de mână și începe să plângă, sprijinindu-și capul pe pieptul meu. Deși situația era potențial periculoasă, evit să o resping; aproape mi se făcuse milă. Cine știe ce probleme avea.

Fumăm în tăcere, până se decide să-mi spună.

— *I've been in a fucking relationship with Costin. Can you believe it?!*

Se iubiseră vreme de trei luni, crezuse că era o relație serioasă, până când celebrul creator de modă își dăduse în petic, îi spusese verde-n față că pentru el fusese doar o aventură. Îmi mărturisește că adineauri jucase teatru, voise să pară indiferentă, neafectată.

Încerc să-i înțeleg starea, poate de aici și frenezia cu care golise paharele de whisky. Fix de asta aveam nevoie la prima ieșire pe teren, ca proaspăt ucenic într-ale jurnalismului. Să empatizez cu drama sentimentală a Alinei, s-o încurajez ca nu cumva să-și taie venele într-un moment de rătăcire.

Una din două: ori tipa într-adevăr îl iubise și suferea, ori îi plăcea să se dea în spectacol. Însă cu ce scop? O fi vrând să mă impresioneze că era o fată sensibilă, care avusese ghinionul să întâlnească un golan.

Îi dau șervețele să-și șteargă nasul. Mă întreabă dacă își distrusese *fucking* make-upul. Confirm, *it's really fucked up!* O aștept să se întoarcă de la toaletă, apoi luăm un taxi. Din nou, se pierde în telefonul mobil, uită de mine.

Când ajungem, redacția e goală, Alina ar trebui să-mi arate cum să scriu articolul despre lansarea lui Costin Săndulescu. Deschide calculatorul și începe să tasteze rapid, parcă intrată în transă, îmi era imposibil s-o urmăresc. Îl sună pe nea Gică, are nevoie de fotografii, colegul le salvase în Google Drive, le putea găsi acolo.

În treizeci de minute terminase, textul părea bun, coerent, apărea inclusiv declarația designerului. Mă frapase tonul pozitiv, laudativ. După povestea cu iubirea neîmpărtășită, m-aș fi așteptat la un atac sub centură. În schimb, Alina se întrecuse în superlative și metafore despre *superba colecție a cunoscutului creator de modă*. Îl ridicase în slăvi fără nuanțe, îl pusese pe un pedestal, conturându-i portretul de vizionar. Aveam un mare dubiu. Oare încă îl mai iubea? Poate era într-atât de profesionistă, încât știa unde să tragă linia de demarcație între viața privată și obligația de a rămâne, totuși, obiectivă.

Mă întreabă ce cred despre textul ei, ce notă i-aș da pe o scară de la 1 la 10.

— Șapte, sincer.

— *You motherfucker! How could you?! De ce șapte?!*

— Din articol reiese că totul a fost perfect la colecția lui Săndulescu. Adică zero dubii, zero critici!

— *Fuck off!* Hai că m-ai enervat! Te pomenești că te pricepi și la fashion, bobocule!

Îmi trage un *Asshole!* printre dinți înainte să iasă la fumat. Suportase greu ofensa din partea unui novice. Are noroc că sunt calm, fără chef de harță. Și cam tolerant, date fiind circumstanțele.

Vanda ne surprinde la fumoar, n-o zărisem când își parcase mașina.

— Ei, cum a fost? mă întreabă, binedispusă.

O las pe Alina să dea raportul.

— *Very entertaining!*

— Mă bucur. Ai scris ceva?

— Da. Ți-am trimis pe mail... Eu aș pleca. Ne vedem mâine, OK?

— În regulă... Dragoș, mai rămâi cinci minute, te rog.

— Sigur.

Alina își cheamă taxiul, îmi dă manualul de jurnalism și iese. Urc la etaj în urma Vandei. Fusta despicăță îi scoate în evidență glezna de felină, încordată pe tocul relativ înalt. Îmi era imposibil să mă fac că plouă, să ignor peisajul.

Mă provoacă să-i povestesc aventura de la mall. Voia să afle ce îmi explicase Alina.

— Nu am avut timp de prea multe discuții, îi mărturisesc cu o sinceritate care mă uimește. Costin Săndulescu a dat o petrecere pentru ziariști... Alina i-a luat declarații, au stat de vorbă în particular.

— Și cum vezi chestia asta? Te provoacă să scrii ceva?

— Atât cât mă pricep la fashion... Adică deloc, din păcate.

— Da, mi-am închipuit. Dar nu ăsta a fost scopul. Alina te-a luat cu ea să-ți arate cum se documentează un articol. Ia să mă uit, să văd ce-a ieșit.

Citește textul pe calculator. Fără să vreau, mă pierd în decolteul femeii. Mi se pare cel mai bun lucru pe care l-aș putea face cât aștept să termine lectura.

— Da, e în regulă.

Tresar când realizez că mă surprinsese ținut în defileul dintre sâni.

— Mi s-a părut cam exaltat, îi zic.

— În ce sens?

— Adică fără pic de agresivitate. Îi datorăm ceva lui Săndulescu?!

Îmi zâmbeste.

— Nu, dar te înțeleg... Costin s-a nimerit să fie un tip talentat. Trecând peste micile curențe la nivel comportamental. În articol, vorbim strict despre colecția lui... Apropo, ți-a plăcut?

— N-aș vedea-o pe Daria purtând hainele alea. Nici măcar la un eveniment ieșit din comun.

— OK. Atunci ce te-a impresionat?

— Colegii din presă, cred.

— Perfect! Scrie o pagină despre asta, fă un mini-reportaj.

— Vorbești serios?!

— Da, normal!

— Bine, dar... pentru ce?!

— Ca să discutăm pe marginea lui. Ar fi un punct de plecare. Ce zici?

— Încerc.

Decid să las mașina la redacție, băusem și mă temeam să nu mă oprească vreo patrulă de poliție.

— E o problemă dacă las mașina în curte? o întreb.

— Nu. De ce?

— Duhnesc a whisky...

Râde, de parcă aș fi glumit.

— Bine. Te duc eu până-n Voluntari. Mai ai treabă în oraș?

— Nu, nu! Gata, îmi ajunge pe ziua de azi, m-am distrat suficient.

Urcăm în BMW-ul hibrid al Vandei, cu tapițerie din piele, sistem de navigație de ultimă oră, faruri bixenon, pilot automat și, în general, cam tot ce-i lipsea mașinii mele. Îmi manifest din plin curiozitatea, ca un copil ajuns prima dată la Disney World, o întreb despre dotări și îmi povestește cu lux de amănunte cum făcuse comparația cu un Mercedes din aceeași categorie și cum îl convinsese pe Viktor că BMW-ul ar fi alegerea perfectă. Părea pasionată de mașini. Doar că, spre deosebire de mine, și-ar permite câte una din fiecare model al clasei de lux, la o adică. Când bateria era complet încărcată (adică după vreo trei ore de stat la priză), BMW-ul Vandei consuma prin oraș circa șase litri la suta de kilometri, foarte puțin dacă mă gândeam la greutatea mașinii. Când rezervorul de benzină se golea, cu bateria plină putea merge încă 31 de kilometri cu tracțiune sută la sută electrică, însă cu maximum 120 de kilometri pe oră. Făcea 70 000 de euro, cu dotări suplimentare.

Conducea prudent, fără să bruscheze accelerația. Privirea mi-a fugit spre picioarele femeii, parțial dezgolite. Atât mașina, cât și șoferul, inspirau putere și rafinament. Două calități pe care, din păcate, Daria nu le va avea niciodată.

O rog să mă lase în fața unui chioșc. Trebuia să cumpăr pâine, mă rugase Daria. Îi spun la telefon că sunt în magazin, la doi pași, și o întreb dacă mai are nevoie de ceva.

Când intru în casă, Mihai sare pe mine să vadă ce i-am adus. Doar o pungă cu pufuleți. Se retrage la consolă dezamăgit și Daria mă lasă să fac un duș înainte să-i povestesc. Revin în bucătărie cu halatul de baie pe mine.

Mă ia tare.

- Unde-i mașina?!
- Am lăsat-o la redacție.
- De ce?!
- Am băut un whisky la mall. La lansarea lui Costin Săndulescu.
- Chiar era necesar?
- Simțeam nevoia să intru în atmosferă... Altfel, ar fi trebuit să dispar încă din start.
- Să înțeleg c-a fost aiurea...
- Pentru mine cel puțin, care nu sunt obișnuit cu evenimente din astea... mă rog...
- Și cum ai ajuns acasă?
- Cu taxiul.

Mințisem dintr-un impuls de moment. Nu știu de ce, dar parcă îmi fusese mult mai ușor decât să-i fi spus că m-a adus Vanda.

— Perfect! Deci mâine pleci tot cu taxiul. Alți bani, altă distracție... Plus că am și eu treabă în oraș.

— Vino cu mine dimineață, îți dau mașina.

— Zău?! Eu am nevoie la douăsprezece. Puteai să mă întrebi înainte să bei... Hai că m-ai supărat, Dragoș, zău așa!

Încep să mănânc. O las câteva momente să-și revină, știu că discuția putea aluneca rapid înspre ceartă dacă insistam cu argumentele mele.

— Stăm bine cu banii... Ce facem, îi aruncăm pe taxiuri?!

Exagerează, însă mă abțin să-i dau replica. Întâi să termin de mâncat. Pe de altă parte, dacă se ambalează și o ignor, iarăși sunt în pericol. Am nevoie de tot calmul din lume.

— A fost o zi foarte grea, Daria...

— Te cred. Dar puteai să te gândești și la mine când ai lăsat mașina în oraș... Ia zi, cum e cu Vanda?

În fine, pare că și-a revenit.

— Urmează o perioadă de probă. O săptămână... Cică mi-o plătește.

— Foarte bine. Și?

— Și trebuie să învăț în timpul ăsta. Sper să mă descurc. E revistă pentru femei, totuși... Sunt multe subiecte la care nu mă pricep, efectiv.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi moda, de exemplu. M-a lăsat rece colecția lui Săndulescu.

— Da, normal... Și ce-a zis Vanda?

— Să nu-mi fac griji. O să scriu despre teatru, film, televiziune, mă rog... chestii cu care am interacționat și îmi sunt familiare. Doar că...

— Ce?

— Îmi trebuie timp să învăț. Mi-a dat un manual de jurnalism.

— Aha... Și crezi că ai putea să faci treaba asta?

— Nu știu. Încerc.

— Despre salariu ați vorbit?

— E prematur. Colega care mi-a dat manualul de jurnalism mi-a zis că sunt condiții bune.

O simt cumva ușurată. Speră să ieșim din coșmarul cu vânzarea casei ca ultimă soluție, în condițiile în care nu puteam plăti rata la bancă. Bilanțul contabil pe ultima lună ieșise negativ, practic mă forța să găsesc un job, oricare.

Sus, în birou, deschid calculatorul și mă apuc să scriu textul despre petrecerea lui Costin Săndulescu. Mă amuz în timp ce tastez.

Lansarea colecției cunoscutului creator de modă s-a lăsat cu o petrecere în stilul caracteristic — cu mâncare și băutură care le-ar fi

putut băga în spital pe anorexicele modele plătite de Săndulescu să defileze pe catwalk. Oricum, n-am văzut niciuna apropiindu-se de platourile cu mâncare, semn că ori aveau interdicție (ca să ajungă fursecurile pentru ziași), ori depășiseră deja porția de calorii pe ziua respectivă.

Atmosfera a fost una de revelion, iar DJ-ul s-a străduit să fie pe gustul invitaților, care, după primele pahare de whisky, s-au simțit în largul lor, au dansat și au socializat, comentând între două aperitive tendințele scoase în evidență de colecția Săndulescu. Amfizionul petrecerii a aruncat bezele în stânga și-n dreapta, în sacoul său colorat la fel de viu ca un papagal din filmul Rio. Nu-mi dau seama dacă a realizat câte din complimentele jurnaliștilor fuseseră legate de calitatea colecției și câte de calitatea băuturii de la bar. Oricum, s-a manifestat la fel de exuberant ca întotdeauna. A fost o plăcere să-l urmărești, mai ales când le-a pipăit pe ziariste, încercând să le recomande cea mai bună clinică de chirurgie estetică.

Însă designerul Săndulescu s-a comportat absolut normal pe lângă colegii din mass-media. I-am văzut cum au tăbărit pe platourile cu mâncare și m-am întrebat dacă nu cumva era totul pierdut pentru presa din România. Spectacolul din jurul farfuriilor s-a dovedit a fi mult mai spectaculos decât cel de modă.

Scriu încă jumătate de pagină pe același ton și-i trimit textul Vandei. Realizez că îmi plăcuse, ca primă experiență. Apoi scot pe birou manualul de jurnalism și încep să extrag chestiile care mi se păreau importante. Le notez într-un carnetel și-mi propun să le discut cu Alina.

În pat, mă foiesc, nu pot adormi, aprind lumina și verific mesajele de e-mail în așteptarea unei reacții din partea Vandei. Inutil, probabil îl trimisesem prea târziu. Simt un freamăt, o emoție ca înaintea sesiunii de examene din facultate. Ce mă apucase?! E drept, erau puține variante de

ales, Daria mă presa și, dacă ratam șansa asta, exista riscul să accept un job cu efect distructiv.

Adorm târziu, spre dimineață, și, când sună ceasul, parcă anunță sfârșitul lumii. Daria încă doarme în cameră cu Mihai, n-o trezesc, beau repede cafeaua și chem un taxi.

La redacție ajung devreme, odată cu Nora. Deschide ușa cu cardul de acces și mă întreabă dacă îmi băusem cafeaua de dimineață. Aveau un automat în holul de la intrare.

— Ar mai merge încă una, îi zic.

O iau și ies să fumez, în timp ce Nora rămâne în redacție. Apare și Vanda, își lăasă BMW-ul în curte, lângă mașina mea. De data asta poartă blugi și o bluză vaporosă, are un aer de vacanță, ai fi zis că venise să ne anunțe că pleacă pe litoral, la plajă. Deschide portiera din spate și se întinde să-și ia servieta maro din piele, în care ține laptopul Macintosh. Bluza îi saltă până peste talie, descoperindu-i posteriorul demn de calendarele Pirelli.

Mi-o ia înainte cu salutul.

— Bună dimineața, îmi zice din mers și mă invită în biroul ei.

Își toarnă dintr-un termos plin cu cafea adusă de acasă, scoate țigara și o pune în dispozitivul electronic IQOS.

Abia după ce se așază confortabil în fața laptopului îmi spune că a citit textul încă de aseară.

— Mi-a plăcut, Dragoș. Sincer. Ai talent, dar...

— Întotdeauna intervine un *dar*, normal.

— Aș vrea să iei observațiile mele drept ceea ce sunt. În niciun caz reproșuri. Ești la început, e absolut normal să-ți scape unele nuanțe.

— Evident. Ascult... De fapt, notez.

Îmi scot pixul și carnetelul.

— Te-am rugat să-mi trimiți textul ăsta ca să văd cum scrii. Atât. Tonul diferă mult de cel din revista noastră. Se apropie mai degrabă de ziarele de cancan.

— Da, recunosc... Și subiectul era de așa natură.

— Așadar... ca o primă regulă de ținut minte, atacurile la persoană sunt departe de stilul RST. Articolul ar putea fi distractiv, dar te întreb: care este motivația, de ce l-am distruge pe Costin Săndulescu? Doar pentru că-i excentric? Sau pentru că se zvonește că ar fi gay?

— Ai dreptate. Nu m-am gândit...

Îmi arată pe birou ultimul număr al revistei.

— RST funcționează ca orice afacere din industria media. Supraviețuirea ei depinde de publicitate... Săndulescu este un client bun, își promovează colecția prin intermediul revistei. Dacă în particular are un caracter infect, e treaba lui, cât timp are succes din punct de vedere profesional, își vinde colecțiile și își achită facturile de publicitate... Deci unui client ca Săndulescu îi scoatem în evidență calitățile, apropo de semnele tale de întrebare vizavi de articolul Alinei. Am fost foarte transparentă, ca să înțelegi perfect mecanismul.

— Da, e OK.

— Uită-te la presa de scandal. E cu totul alt stil. Ei fac bani din înjurături, din șantaje... Urăsc genul ăsta de fițuici. RST are credibilitate, are reputația unei publicații serioase, fără derapaje... În concluzie, îmi place mult cum scrii, dar trebuie să-ți canalizezi talentul către aspectele pozitive. Crezi că poți?

— Sigur.

Trage cu ochiul la ceas, se făcuse ora de ședință. Mă roagă s-o însoțesc până în încăperea alăturată, unde ne așteptau colegele, în jurul mesei ovale. Lipsea tocmai Alina.

Nora intervine cu o explicație.

— M-a sunat să-mi spună că întârzie. Se simte rău.

Deși eram abia în prima zi a perioadei de probă, Vanda a decis să mă prezinte. Și-a luat un ton autoritar, de șefă, altul decât cel obișnuit. Discutam despre subiectele pentru următorul număr al revistei, colegile fac propuneri, lansează sugestii. Nora amintește evenimentele săptămânii și Vanda vrea să afle cine și unde o să meargă.

La început, mă surprinsese faptul că aveam zilnic ședință. Comunicarea pe internet devenise rutină, mă gândisem că am fi putut să ne vedem mai rar. Însă acum, asistând la ședința de dimineață, îmi dau seama că schimbul de opinii față-n față are, neîndoielnic, o serie de avantaje. Vanda urmărește pas cu pas fiecare subiect, o interesează fiecare nuanță, fiecare virgulă, are o rigoare dusă la extrem. Pe cât de nonconformistă și liberală pare în rest, pe atât de inflexibilă e la slujbă. Instituiuse un regim cazon, care își arăta din plin rezultatele. Revista era citită, audiențele de tiraj creșteau, concurența spumega de invidie. O admiram pentru asta.

Aștept să vină Alina să mă ia pe teren, iar între timp citesc, discret, din manualul de jurnalism. Evit să mă vadă colegile, rămân sus, în sala de ședințe. Și așa am senzația că-s paralel cu fișa postului, nu e nevoie să le dau motive în plus de distracție.

Mă sună pe mobil Vanda, vorbise cu Alina, care lipsea toată ziua, din păcate. Ar trebui fie să mă duc acasă, fie să merg cu ea pe teren. Avea programat un interviu cu scriitoarea de romane siropoase Tania Nemțeanu. Ultima ei carte, *Tenebre*, fusese prima în topul celor mai furate cărți din librării. Îi accept invitația, ar fi complet aiurea să-mi văd

de-ale mele când aveam atâtea lucruri noi de acumulat, iar cineva părea dispus să mă învețe.

Mergem cu mașina Vandei până la ceainăria din Centrul Vechi unde ne aștepta cunoscuta scriitoare. Tania Nemțeanu e mai tânără decât mi-o imaginam, are sub 30 de ani și o imaginație care-i permite să analizeze intim emoțiile cuplurilor îndrăgostite, un talent deosebit de a scoate în evidență conflicte interioare și reflecții surprinzătoare, pline de substanță, dublate de o poveste de tip telenovelă sud-americană, adaptată însă realităților românești. Succesul ei la public surprinsese inițial, apoi criticii văzuseră și altceva în afară de clișee. Tipa chiar avea condei, din ce îmi povestise Vanda în drum spre ceainărie. Îi citise două dintre romane și rămăsese impresionată. Îi propusese interviul Alinei, care stabilise locul, ziua și ora, doar că se nimerise să se îmbolnăvească și eu să am nevoie de un îndrumător.

Tania ne-a povestit că a lucrat o perioadă în televiziune ca reporter, i-a plăcut jobul, apoi dintr-odată a trebuit să renunțe. Remarcasem o tristețe permanentă pe chipul femeii, chiar și când zâmbea. De parcă viața ei ar fi fost un lung șir de evenimente neplăcute. Ne-a povestit, *off the record*, despre marea ei iubire, un colonel care, printre altele, avusese multiple misiuni în Afganistan. După ultima dintre ele, când revenise în țară, o găsisese pe Tania gata să nască. Fusesse o adevărată tragedie, copilul se născuse mort, iar de aici intervenise ruptura definitivă.

A trecut brusc peste episodul nefericit, fără să verse vreo lacrimă, ca să ne spună în ce condiții începuse să scrie.

— Îmi luasem concediu de maternitate pe ultima sută de metri a sarcinii. Când am revenit, după două luni, cei de la DOT TV mi-au spus că redusese schema și postul meu

dispăruse... Se evaporase, pur și simplu. Odată cu el, îmi pierdusem și speranța că o să am un viitor în televiziune...

Se încruntă în timp ce soarele dispăre după nori.

— Vă rog să nu menționați asta... A fost o perioadă cumplită, cu depresie și alcool. M-am gândit mult la ce-ar trebui să fac ca să ies din starea aia. Așa am început să scriu...

Clasic. Autorul căruia îi venea inspirația direct din sticla de votcă. Sau poate că nu?

Aș fi putut să mă abțin, dar mă trezesc vorbind.

— Tot Felicia Grasu era directoare la DOT TV?

— Da... Dar ea n-avea treabă cu redacția de știri. Mă rog, așa a fost să fie.

A intervenit Vanda, la timp.

— Și cum ți-ai dat seama că scrisul este calea?

— Dintr-o întâmplare. Terminasem prima poveste și i-am trimis-o unei prietene din televiziune. S-a arătat foarte entuziasmată, m-a încurajat să continui, până am debutat cu proză scurtă... Trei edituri mi-au respins manuscrisul până să ajung la directorul editorial de la Nemesis ART. Căruia țin să-i mulțumesc și pe această cale.

Pe măsură ce curge interviul, îmi dau seama că Vanda are abilitatea de a pune întrebările potrivite la momentul potrivit, știe cât să asculte fără să intervină. Cariera de scriitoare a Taniei explodase odată cu apariția primului roman, inspirat din propria-i viață. Publicase apoi alte trei titluri cu vânzări de top.

Nu-și ascunde dezamăgirea că nu se putea întreține doar din scris, lucra într-o librărie. Era foarte mândră pe critici, care vedeau exclusiv partea siropoasă a poveștilor ei.

Stabilim în final, încă o dată, ce parte a interviului va rămâne *off the record*, nepublicabilă. O întreb pe Vanda,

când ajungem în mașină, dacă Tania putea avea încredere deplină că ne vom respecta promisiunea.

— Ar fi o mare greșeală să încurcăm borcanele. Este ca atunci când îi promiți unei surse că-i protejezi identitatea... Pe moment, povestea necenzurată a Taniei probabil că ar suscita un mare interes. Am vinde câteva mii de exemplare în plus. Dar s-ar afla imediat că nu ne-am ținut de cuvânt și potențialii subiecți ar fugi de noi, de frică să nu pătească la fel ca ea.

— Da, înțeleg, e logic.

Încerc să o provoc.

— Totuși, am putea face o excepție.

— Nu cred. Știi cum se zice, excepțiile sunt o sursă permanentă de dezamăgire.

Îi arunc o privire surprinsă. Îmi zâmbeste.

— Mi-e foame. Mergem să mâncăm ceva?

— Nu știu ce să zic...

— Fac cinste... Mai vorbim despre interviu.

Oprim la restaurantul libanez de la parterul unui hotel de cinci stele, unde aş mânca doar dacă aş fi soția lui Viktor Roca. Altfel, era mult prea scump.

Vanda ia pentru început un platou cu aperitive calde, două salate *fattoush* și două pahare de vin alb, fără să-și facă probleme că urma să urce la volan. Se așezase pe canapea, în timp ce eu rămăsesem pe scaun, în fața ei. Trecerea de la aerul condiționat din mașină la cel din restaurant mă făcuse să ignor zăpușeala de afară. Nu știam de ce, dar în preajma Vandeii mă simțeam confortabil, uitasem că îmi era șefă. Atitudinea caldă, prietenoasă, contrasta cu fermitatea de la ședința de dimineață. Era o altă Vanda, cea pe care o știam de când venea la noi, să-și ia băiatul de la meditații.

Ciocnim și bem vin. Începe să-mi spună despre începuturile revistei, cum îi venise ideea și cât de mult visase să se impună pe piață. Îi fusese greu să lupte cu titlurile în spatele cărora se aflau multinaționale cu zeci de ani de experiență în presă. Dar tocmai lupta o ambiționase și mai tare, cu atât mai mult cu cât recent primise propuneri de a vinde revista. Le refuzase categoric. RST îi era ca un al doilea copil, ținea enorm la afacerea ei, ridicată cu atâtea eforturi.

Îi prețuiam dorința de a fi pe propriile picioare, cumva independentă față de multimilionarul Viktor Roca. Mă gândeam că veniturile din revistă erau relativ modeste în comparație cu afacerile soțului, dar îi asigurau un trai decent fără să stea cu mâna-ntinsă la partenerul ei. Asta cred că o atrăsese și pe Daria, văzuse în Vanda femeia care visase să ajungă. Văzuse tot ceea ce ea nu era.

M-a lăsat la redacție înainte să plece la o întâlnire de afaceri și m-a rugat să scot interviul de pe reportofon. Am deschis calculatorul de lângă Nora, singura care mai rămăsese, ca să alegă fotografiile de la lansarea lui Costin Săndulescu. A terminat înaintea mea și m-a întrebat dacă aveam card de acces, voia să se retragă. Ușa se închidea automat, iar dacă ieșeam la fumat nu mai puteam să intru înapoi în redacție. I-am zis c-o să rezist fără țigară.

Îmi amintesc de discuția cu Vanda, scot din interviu pasajele pe care ne rugase Tania să nu le publicăm. Apoi trimit textul pe e-mail și înainte să ies activez codul sistemului de alarmă, după indicațiile Norei. Parcă aș lucra la RST dintotdeauna.

O sun pe Daria în drum spre casă, îmi spune să iau apă minerală și înghețată. Venise frati-miu pe la noi. Când ajung, îi găsesc pe Șerban și pe Mihai la consolă,

înfierbântați. Aproape că mă ignoră, joacă FIFA 19. Frati-miu era idolul lui Mihai, știa o mulțime de lucruri despre universul distracției pe tabletă, consolă, calculator, telefon sau orice dispozitiv electronic care te țintuia în scaun până se termina bateria sau până făceau părinții o criză de nervi. E drept că-l ajuta și meseria, își găsisese un job la firma de software Blue Horse. Visul lui Mihai era să ajungă ca Șerban, programator. N-avea rost să-i scot asta din cap când îl vedeam atât de pasionat. Doar că mă îngrijora lipsa activității fizice, ieșea foarte rar din casă, mă chinuiam să-l conving să alerge după o minge sau să se urce pe bicicletă. Aveam de gând să-i schimb rutina: minimum o oră de sport pe zi.

Daria ne-a servit cu înghețată, ne-a făcut și câte un suc din sirop natural de căpșuni. Stăm în living, unde încerc să le povestesc despre experiența mea la revistă, cât timp Șerban și Mihai se străduiesc să câștige partida de fotbal. Se entuziasmează atât de tare la fiecare gol, de parcă miza ar avea o valoare inestimabilă.

— I-am luat interviu unei scriitoare, le zic. Tania Nemțeanu.

Numele nu-i spuse nimic Dariai.

— Trebuia să fi auzit de ea?! mă întrebă, ironic.

— Cred că da... E una dintre cele mai vândute din noul val. Scrie romane de dragoste.

— Bine, m-am lămurit.

— Parcă am citit ceva, interveni Șerban.

De obicei, era foarte rezervat când venea vorba să contrazică pe cineva. Rareori îl văzusem agresiv. Avea o finețe și un bun-simț care păreau pe cale de dispariție. Când îi dis plăcea un lucru, prefera să tacă. Iar dacă-i dis plăcea profund, avea o expresie simpatică: *Să mor dacă înțeleg ceva!*

— Ce-ai citit? îl întrebă Daria, de dragul conversației.

— Că a lucrat în televiziune...

Confirm.

— Da, așa-i... A renunțat la televiziune și s-a apucat de scris.

— Exact ca tine, nu?

Daria râde, abia așteptase să mă atace. Îi răspund calm.

— Doar că eu sunt la începuturile carierei. Mai am până la consacrare.

Îl surprinsesem pe Șerban, începuse să-i placă, se distra de fiecare dată când mă vedea tchinându-mă cu Daria. Probabil se întrebase dacă asta îl aștepta și pe el după ce-și va găsi o parteneră. Deocamdată, îi plăcea viața de burlac. Nu se grăbea, la 35 de ani considera că ar fi prematur să-și pună verigheta pe deget. Degeaba încercasem să-l împing de la spate, micile mele răutăți îl mișcaseră la fel de tare ca atunci când îi propusesem să-i fac rost de o damă de companie.

În calitate de frate mai mic (însă mai îndrăzneț), care avea grijă de fratele mai mare (dar mai timid), îi făcusem cunoștință cu Iuliana. Păruse în al nouălea cer. Îi adusesem, în sfârșit, ceva de calitate. Iuliana și Șerban aveau multe în comun, tipa terminase Facultatea de Inginerie Electrică și Informatică Aplicată, diferența de vârstă era de opt ani, acceptabilă, începuseră să se vadă zilnic și, împreună cu Daria, ne gândiserăm să le fim nași de cununie. Până când, din senin, frati-miu mi-a dat vestea cea mare: se despărțiseră. Fără alte explicații. În zadar am tras de el să-mi spună ce se întâmplase. Fie avusese o mare parte din vină, fie se petrecuse altceva care îl puneă într-o postură proastă. Discreția dusă la extrem mă scosese din răbdări, aș fi vrut să-l înjur și să-i trag o palmă frățească după ceafă, ca în vremurile de demult. Din clipa aia, îmi propusesem să-l las în pace,

să-și caute singur parteneră. Implicarea mea nu făcuse decât să-mi provoace stări de nervi. Iar lui Șerban, senzația că încercasem să-i bag pe gât o scorpie (dacă o fi fost vina ei!).

După ce a dus la bucătărie ceștile goale de înghețată, Daria a vrut să afle amănunte.

— Cu Vanda cum a fost? S-a purtat OK?

— Da. Foarte bine chiar...

Evit să-i spun despre micul nostru popas la restaurantul libanez.

— Încearcă să mă ajute.

— Cine-i Vanda, Dragoș? mă întreabă Șerban, imediat după explozia de bucurie a lui Mihai, care tocmai înscriesese un gol.

Realizez că Daria îl lăsase în ceață în legătură cu jobul meu.

— E patroana revistei RST, îi explic. Șefa... Soție de milionar.

— Ce milionar?

— Viktor Roca.

— Tipul care învârte imobiliare?

— Imobiliare, turism, comerț, mă rog... are multe afaceri.

— S-a băgat și în industria de IT?

— Habar n-am. Posibil... De ce, te-ar interesa un transfer?

Mă privește uimit.

— Nu... Ar fi ultimul lucru la care să mă gândesc. Îmi merge bine unde sunt.

— Doamne ajută pe mai departe, să fie măcar la fel.

Când Daria se retrage, îi povestesc lui frati-miu conjunctura prin care ne cunoscuserăm cu familia Roca. Pe urmă, mă duc în birou să studiez manualul de jurnalism. Aveam foarte multe de învățat și timpul mă presa.

Vineri dimineață, redacția RST

Am tras tare zilele trecute, am terminat manualul de jurnalism și Alina mi-a explicat câteva lucruri la care aveam nelămuriri. Între timp, scrisesem încă două articole, la sugestia Vandeii. Eram conștient că fuseseră doar exerciții pentru calibrarea stilului, nimic mai mult. Alina evitase să pună calificative, îmi făcuse unele observații, în timp ce Vanda mă încurajase să continui pe aceeași linie. La sfârșitul programului, ar trebui să aflu dacă trecusem cu brio de perioada de probă. Aveam mari emoții.

Am ajuns la redacție, ca de obicei, mai devreme. N-am văzut mașina Vandeii în parcare, însă am auzit-o vorbind sus, la telefon. Nora m-a tras de mânecă să fumăm, nu îna-
inte să aducă două cafele de la automat. E simpatică, știe bancuri, îi place să fie multă veselie în jurul ei, să ne facă să râdem. Pe cât de sobră pare la prima vedere, pe atât de haioasă e după ce apuci s-o cunoști. Mai nou, se distra pe seama unui sportiv care se îndrăgostise de ea până peste cap. Părea de modă veche, trecea pe la redacție aproape zilnic, să-i aducă flori sau mărunțișuri. Îl cunoscuse la

sala de fitness. Tipul făcea culturism, tricourile mulate îi scoteau în evidență mușchii, care contrastau aproape hilar cu figura inocentă, de șoarece de bibliotecă. Nora nu-i răspunsese avansurilor, însă nici nu-l respinsese categoric, încât aproape îmi era milă de bietul om când îl vedeam pe-acolo. O întreb dacă vine și astăzi.

— Sper că da...

— Îți place să-l chinui, recunoaște.

— Până apare marfă nouă la orizont, știi cum e... M-a învățat mama că-i bine să am o manta pentru vreme rea.

— Aha... Te-ar deranja dacă i-aș spune tipului ce crezi despre el?

Mă împinge cât să vărs puțină cafea din pahar.

— Nesuferitule! Ce-ți pasă, ești însurat! Îți convine să râzi de noi, astea care visăm la un Făt-Frumos deștept, bogat și cu mușchi.

Apare și Alina, coborâse dintr-un taxi. Îmi smulge din mână țigara încă neaprinsă.

— *What the fuck is going on, bro?* Ești cam palid. Ultima zi de probă, *am I right?*

Rânjește satisfăcută.

— Sărbătorim și noi undeva, după marele anunț? Dai un whisky?

— Da, da, bună idee! sare și Nora, entuziasmată.

Chiar dacă reacțiile fetelor îmi dau motive de optimism, mă gândesc cu tristețe că până-n ziua de leafă eram destul de strâmtorat.

— Bine, OK, ați câștigat... Dar mai întâi să așteptăm verdictul.

Alina răspunde la mobil. Fumătorii redacției tocmai fuseseră chemați la ședință. Se făcuse 9:15.

Vanda aștepta propuneri de subiecte noi pentru numărul de săptămâna viitoare, era nemulțumită cu ce aveau. O roagă pe Alina să citească titlurile materialelor deja scrise.

— *First of all, we have a fucking story about* cum să prepare un *smoothie* care te ajută să slăbești. Înlocuiește masa de dimineață cu această *fucking* băutură și vei scăpa rapid de kilogramele în plus, *bro...*

— Căcat! îmi șoptește Nora, suficient cât s-o audă Vanda și să-i arunce o privire încruntată.

— ... *Number two!* Cea mai ingenioasă *fucking* metodă de a realiza bucle perfecte! N-ai nevoie nici de placă de păr, nici de *fucking* ondulator, *bro!*

— Cum vine asta?! mă trezesc întrebând.

— Citește revista, mi-o retează scurt Alina, apoi trece la punctul următor. *Three.* Cum să porți dungile ca să pari mai slabă, *like a fucking model.* Trucurile care te ajută să obții cele mai inspirate ținute. *Four.* Povești de succes. Oana Mantale, târg de design contemporan și cultură vintage.

Vanda e surprinsă.

— Cine a scris materialul?

Crispată, Maria ridică două degete, ca la școală.

— Și eu de ce nu l-am văzut?

— I l-am dat Alinei.

Editorul coordonator își face mea culpa, a uitat să-l dea mai departe. Promite că îl va trimite imediat după ședință. Pe urmă, continuă înșiruirea.

— OK, *let's move on. Five.* Totul despre cancerul la sân, rubrică în colaborare cu *fucking* doctor Petru Manolache. *Six.* Cum a slăbit Teodora 16 kilograme într-un timp record. *Seven.* Cinci accesorii de care te vei îndrăgosti în această vară. *Hey, are you kidding me?!*

— Alina, te rog scoate-l pe ăsta. E foarte slab.

— OK. Restul le citesc pe repede-nainte: Cine a adus în România modelul de educație danez, Cel mai tare *fucking* remediu natural pentru tusea seacă, Yoga, pilates și fitness cu Ana, *Homeschooling*-ul, reportaj cu o familie din București care și-a retras ambii copii de la școală. *Fucking cool, bro!* Aaa... și avem o traducere, Ce mai fac vedetele de la Hollywood, cine pe cine mai hărțuiește sexual. *That's all*, Vanda!

— Mulțumesc... Subțire. Foarte subțire. Deci, la ce alte materiale mai lucrăm?

În zece minute, ședința se termină într-o notă veselă, șefa părând mulțumită de noile propuneri. Ar fi trebuit să-mi zică ceva, însă preferase să amâne momentul. Înapoi să iasă, Alina o întreabă despre mine. Intenționase să ieșim împreună pe teren, să-mi arate atelierul de creație al unei tinere antreprenoare. Vanda îi taie din elan, o anunță că avea alte planuri.

Rămânem singuri. Îmi spune că a vorbit cu Liliana Tender, cunoscuta bloggeriță pasionată de călătorii. Urma să-i luăm un interviu, pe la unsprezece și jumătate. Habar n-am ce urmărea, de ce îmi deviasse traseul stabilit de Alina. Poate că vrea să-și dea seama cum mă descurc pe teren, că tot e ultima zi a perioadei de probă. Cumva, are dubii în legătură cu calitățile mele de jurnalist. Cine știe ce i-o fi spus Alina... Mă străduisem să-mi dau seama care-i treaba cu editorul coordonator, însă tipa era foarte ciudată, nu puteam s-o cataloghez în niciun fel. Tocmai când îți dădea impresia că-i cool, avea tot felul de toane, trecea din senin de la râs la plâns și invers, uneori credeam că joacă teatru ieftin dintr-un motiv alunecos, dincolo de capacitatea mea de percepție. Când o întrebam, frontal, despre

cum scrisesem, evitase să-mi dea calificative, schimbase subiectul sau pretinsese că nu era momentul. Raportul Ali-nei ar trebui să conteze în luarea unei decizii, sunt convins că Vanda va ține cont de părerea ei.

Rămân singur să fumez la intrare, până aud cum coboară șefa. Sting repede țigara.

Se oprește, indecisă, și se uită lung în parcare.

— Putem merge cu mașina ta?

Propunerea mă ia prin surprindere.

— Da, sigur... Ce s-a întâmplat cu BMW-ul?!

— L-am băgat în service. Un mic accident, trebuie vopșită portiera... Nimic grav.

Începe să-mi povestească incidentul, în timp ce bag în mașină și intru în trafic. Pare afectată mai degrabă de cum se întâmplase decât de faptul că rămăsese fără mașină. Cei de la reprezentanță intenționaseră să-i dea, temporar, un BMW identic în locul celui lovit. Îi refuzase. Oricum, bănuiam că garajul familiei Roca adăpostea cel puțin doi bolizi de rezervă.

Bloggerița Liliana Tender insistase să ne dea interviul fix la aeroport, urma să plece într-o călătorie în India. La 28 de ani, vizitase deja șaptezeci și șase de țări. Când am văzut-o, am avut un mic șoc. După cum era îmbrăcată, aș fi zis că-i corporatistă, mă așteptam la ceva *flower-power*, cu blugi, tricou și adidași. Liliana purta cămașă albă și pantaloni din stofă, cu pantofi și bijuterii de firmă, arăta ca un *speaker* la un congres internațional al specialiștilor din industria de parfumuri. Îmi imaginam cum ar fi să scoată din valiza elegantă pe care-o ținea lângă scaun un rucsac de munte, o lanternă, un cuțit multifuncțional, eventual și un ceaun pentru mămăligă. Oare în călătoriile ei trăgea la hoteluri de 4 și 5 stele, cu *spa*, din care ieșea doar însoțită

de ghizi locali? Oare tăticu' milionar se ocupa de pasiunea fetei sau avea un sponsor generos, anonim? Aveam să aflu imediat răspunsul (chiar dacă parțial); tocmai aparențele care contrastau cu miezul poveștii o provocaseră pe Vanda să-i găsească Lilianeii un loc în paginile revistei.

Un sfert de oră mai târziu, Vanda mi-a confirmat că aveam suficiente informații pentru material. Mi-a plăcut că nu a intervenit, m-a lăsat să conduc interviul, a vrut să vadă cum mă descurc.

— O să luăm pozele direct de pe blog, cu acceptul Lilianeii.

În parcare, după ce sting țigara, Vanda mă roagă să mergem la o adresă din sectorul 4. Trebuia să se vadă cu un posibil client, poate îl convingea să cumpere spațiu de reclamă. Mă așteptasem să-mi spună cum mă descurcasem cu bloggerița, măcar voalat, însă ea deviasse discuția. Îi plăcea să mă țină în tensiune.

— Fumezi de mult? mă întreabă, privind în gol.

— Din facultate... O prostie. Tu când te-ai lăsat?

— Nu m-am lăsat. Fumez din astea electronice. I-Q-O-S.

Îmi arată dispozitivul. Uitasem. Îl folosisese în câteva rânduri, dar, pentru că nu scotea fum, îl ignorasem.

— Ai încercat?

Scutur din cap. Îmi întinde țigareta să trag un *fum*. O fac fără prea mare entuziasm.

— Cum e?

Încerc să fiu sincer.

— Măcar nu miroase.

— Așa zic și eu... Pentru o femeie, e un avantaj major.

— Nu te tentează să revii la vechiul obicei?

Mă privește pe sub sprâncene.

— Mai întrebi?!

Îi întind pachetul de țigări și bricheta. Se uită lung la ele, apoi le respinge ușor, fără să mă simt ofensat.

— Mersi. Nu-i momentul... Poate altădată.

Să circuli prin București într-o zi de vară, cu mașina mea, care mai nou avea probleme cu aerul condiționat, putea fi testul suprem de rezistență pentru o persoană ca Vanda. Și-a scos pachetul de șervețele, transpirase abundent. S-a șters pe gât, cu gesturi naturale, apoi a coborât încet pe piept, între sâni, fără să se sinchisească. Îmi crea o stare de neliniște, îmi e teamă să nu-și dea cumva seama că-i urmăream mișcărilor, ca un puști care trage cu ochiul prin gardul de la nudiști. Însă impulsul era prea puternic. Am deschis geamul complet, trebuia să mă răcoresc. Mă așteptam din clipă-n clipă ca o pală de vânt să-i ridice rochița. Când schimb viteza și-i ating genunchii fără să vreau, parcă mă electrocutează.

Calvarul erotic are șanse mari să se termine prost. De câteva minute se lăsase tăcerea, ceea ce nu mă avantaja, mă făcea să mă concentrez asupra unui singur lucru. Iar cu cât se scurge timpul, cu atât am mai tare senzația că știe ce-mi trece prin cap. Probabil se distrează copios.

În lipsă de altceva, pornesc aplicația Waze pe telefonul mobil și introduc adresa din sectorul 4, deși cunosc foarte bine traseul. Sper ca indicațiile de orientare în trafic să-mi distragă atenția. Ceea ce se și întâmplă, într-o oarecare măsură.

Ajungem la destinație fără ca Vanda să mai scoată vreun sunet. Zăpușeala o doborâse.

— Îmi cer scuze, îi zic. Poate un taxi cu aer condiționat ar fi fost ideal.

— Niciodată!

Coboară și trânteste portiera. Mă roagă să scriu materialul cu Liliana Tender, ca să-l citim împreună, în redacție. S-o aștept neapărat, ajunge și ea după ce-și termină treaba prin oraș.

Singur în mașină, răsuflu ușurat. Mă uit lung la bancheta din dreapta și încă nu-mi vine să cred. Ce-a fost asta?! De ce mă simțisem ca un maimuțoi în călduri? E drept că Vanda arată *într-un fel*, dar până în urmă cu cinci minute o văzusem doar în două ipostaze: de prietenă a Dariei și de șefă. Atât, nimic mai mult! De unde impulsul ăla animalic? Să mă fi incitat dinadins, ca să-și râdă de mine? Foarte posibil. Nevestele de milionari aveau tot felul de ciudățenii, cred.

Până una, alta, încerc să șterg cu buretele momentul penibil. Trec pe la McDonald's să mănânc pe fugă un hamburger, mă rodea stomacul de la atâtea emoții. Era ziua cea mare, voi afla dacă am trecut testul. În timp ce conduc spre redacție, ascult din nou interviul înregistrat pe telefon. Încerc să-mi dau seama cum ar suna începutul articolului, cu prezentarea Liliane Tender. Cel mai probabil, o să scriu textul la persoana întâi, cu primele impresii de la aeroport, de când o remarcasem la cafenea. Mi-e ciudă că nu-i cerusem permisiunea să-i fac o poză. Ca de obicei în situații similare, imaginea ar fi spus mai mult decât o mie de cuvinte. Va trebui să mă mulțumesc cu fotografiile de pe blogul ei de călătorie.

Când dau să intru în redacție, mă intersectez cu Maria. Tocmai se retrăgea spre casă, îmi urează spor la treabă. Rămân să fumez, iar Alina apare să-mi țină de urât.

— *Hey, bro! Tell me*, cum a fost cu șefa? Mai bine decât cu mine?

Aproape mă face să roșesc. Retrăisem momentul în care îi atinsesem Vandei genunchiul.

— Nu, nici pe departe. Ești cea mai bună profesoară *ever*.

— *Don't fuck with me, bro!* Minți, du-te dracu' de bandit!

— Am eu față de mincinos?! Pe bune!

Îi povestesc despre interviu. Se oferă să mă ajute, dar îi spun că n-aș suporta să-i fiu dator vânzând pentru jobul ăsta. Preferam să-l scriu singur. Era un ultim test, dacă meritam, vom fi colegi, dacă nu, să-mi fie de bine! De mâine, mă găsea la firma de call-center.

Transcriu interviul pe calculator și încerc să-i dau forma finală. Îmi ia mai mult timp decât m-aș fi așteptat, recitesc fiecare propoziție, fiecare cuvânt, fiecare virgulă, până am certitudinea că sună bine. Pe urmă pierd vremea pe Internet, în așteptarea Vandei. În redacție nu mai rămăseserăm decât Alina și cu mine.

Colega a ieșit din nou să fumeze și m-a întrebat dacă putea citi materialul. Îi zic că îl trimit pe e-mail.

Până să-și dea cu părerea Alina, a apărut Vanda, s-a scuzat că întârziase și m-a invitat la ea în birou.

— A trebuit să dau o fugă până la tipografie, îmi spune în timp ce urcăm.

— Probleme?

— S-a stricat un utilaj. Încearcă băieții să-l repare până săptămâna viitoare... Cum a mers interviul, te-ai descurcat?

— Da... A ieșit cam lung. Șase pagini.

— Hai să ne uităm. L-ai trimis?

— L-am pus pe Google Drive.

Își deschide Mac-ul. Păstrez distanța, mă așez pe canapea, n-aș vrea să retrăiesc senzațiile din mașină. Îmi caut de lucru pe telefon, doar că din poziția aia am o privilegie amplă, văd cam tot ce mișcă pe sub biroul Vandei.

Alesesem prost, trebuia să fi rămas pe scaun. Priveliștea mă atrage puternic, sunt pe cale s-o dau în bară dacă mă observă, așa că mă ridic și studiez tablourile. Pe măsură ce așteptarea se prelungește, mi se umezesc palmele din cauza emoțiilor.

Aud bătăi ușoare în ușă. E Alina, îi spune Vandei că trebuia să plece, îi lăsase materialele pe Drive. Își urează reciproc weekend plăcut, o salut și eu pe Alina (care îmi șoptește la ureche s-o sun, să-i dau vestea cea mare, doar îi promisesem un rând de whisky, ea nu uitase!), apoi rămân din nou cu șefa. O urmăresc cum tastează la laptop, îmi corectează materialul. Sunt curios ce observații avea, după părerea mea, îl scrisesem foarte bine. Cu siguranță omisese unele chestii, ori interpretasem ceva greșit.

În fine, își ridică privirea, se relaxează, se lasă ușor pe spătarul scaunului, își introduce țigara în dispozitivul electronic. Preferam să-mi spună direct, decât să mă ia pe ocolite, cum că aș avea talent, dar poate că jurnalismul nu mi se potrivea.

— A ieșit bine.

O privesc sceptic. Dacă era așa de bine, de ce corectase aproape întruna?! Ce greșisem? Mă apropii timid de laptop, trag cu ochiul.

Vanda începe să-mi explice. Simțise nevoia să completeze, să taie în unele locuri, să reinterpreteze. Păream ușor contrariat, orgoliul de scriitor își spusese cuvântul, iar Vanda mă citise fără să-i ofer explicații.

— Patru mâini scriu întotdeauna mai bine decât două, Dragoș. Și aici mă refer strict la revista noastră, nu la romanele polițiste. Acolo e altă discuție... O să te obișnuiești, un articol complet înseamnă, din punctul meu de vedere, un efort colectiv. Tu, Alina, eu ne străduim ca

produsul final să aibă ceva în plus față de concurență. Un alt unghi de abordare, o idee deosebită, o expresie care să te uimească... Așa că micile vanități nu-și au locul, cât timp obținem rezultatul așteptat. Ești OK cu asta?

— Da... cred că da. În fine, mă obișnuiesc.

— Altă soluție nu ai. Putem discuta pe marginea fiecărei modificări... Nu sunt genul de șef care să aibă ultimul cuvânt *no matter what*.

Încep să cred că romgleza era un *must have* în redacția RST. Mai lipsea s-o imit și eu pe Alina, ca să fie tacâmul complet. În ciuda frustrării, aveam motive de bucurie. Fără să mi-o spună direct, Vanda îmi dăduse de înțeles că trecusem cu bine de perioada de probă.

Își închide laptopul și își face ordine pe birou. Dau să ies, dar Vanda mă reține.

— Mergi spre casă?

— Da.

— Mă duci și pe mine, te rog?

Uitasem că își lăsase mașina în service și, în același timp, scosesem definitiv din calcul posibilitatea repetării momentelor de coșmar în care hormonii mei o luaseră razna.

— Sigur că da...

— Cobor imediat.

— OK.

În așteptarea Vandei, îmi găsesc greu locul. Ar trebui s-o sun pe Daria, să-i dau vestea, însă acum gândul îmi zboară doar la următoarele minute de mers la volan alături de Vanda. Senzațiile îmi sunt încă foarte vii, prezența ei începe să-mi provoace reacții bizare, puternice, greu de controlat. Încă nu pricep de ce mi se întâmplau toate astea. Până de curând, îmi fusese indiferentă. Adică, îmi

dădusem seama că e o tipă beton, cu infinite calități, doar că, dintr-un motiv rămas în ceață, mi se păruse inabordabilă. Totuși, se măritase cu un milionar! Ce șanse aș avea să-i fiu pe plac? Și mai ales, de ce?! Avea o căsnicie minunată, probabil că între ea și Viktor Roca exista o relație puternică. Eram un mare tâmpit (nicio surpriză!), altfel de ce m-ar fi tentat ideea?

Slavă Domnului, afară se răcorise. Urcăm amândoi în mașină, îi deschid galant portiera și încerc să schimb vitezele fără s-o ating.

Convenabil, discuția alunecă spre chestii domestice, despre copii.

— Ce mai face Mihai? Cred că abia așteaptă școala.

— Nu știu cât așteaptă el, dar eu, cu siguranță. Stă prea mult în casă, se joacă ba pe tabletă, ba pe consolă, m-a înnebunit cu chestia asta.

— Lasă, că și Tudor e la fel. Degeaba are piscină și teren de tenis în curte. Trag de el, efectiv... Îi explic în fiecare zi că are nevoie de mișcare.

— Pe Mihai l-am dus la cursuri de înot. I-a plăcut la început, pe urmă a început să mârâie. Ba că apa-i prea rece, ba că domnișoara instructor îl pune să facă prea multe ture de bazin, ba că nu știu ce...

— Da, clasic. Au cam aceleași reacții, parc-ar fi frați... I-am spus lui Tudor că-i arunc electronicele din casă dacă nu înțelege să respecte programul de vacanță... Bine că-ncepe școala.

— Da... Deși dimineată o să fie jale.

— De ce?

— Trebuie s-o las pe Daria la slujbă, pe urmă îl duc pe Mihai, apoi vin la redacție. Ajung pe la opt și douăzeci.

Până la ședință, am timp de zece cafele și un pachet de țigări.

— Înțeleg...

Nu pare dispusă la un compromis. Și ar fi complet deplasat să-i cer să lipsesc de la ședință.

— Cum ți se pare colectivul, Dragoș? Te-au primit bine fetele?

Fusesem tentat să spun că da, cu o excepție. Dar am preferat să par integrat sută la sută, fără reacții de respingere.

— Da, excelent! Fetele sunt de gașcă... Atmosfera e foarte bună în redacție.

— Și Alina?

Oare să-i fi spus Vandei ceva rău despre mine?

— Da, e OK... M-am obișnuit mai greu cu romgleza ei, dar face parte din farmecul locului.

— Să știi că boala poate fi molipsitoare. Mă trezesc uneori trântind din senin câte-un *Fuck me!* sau ceva similar. Mi-e frică să nu fie prin preajmă persoane simandicoase... Unii au urechi sensibile. Iar când înjurătura vine din partea unei distinse doamne, îți dai seama...

— Din fericire, eu agreez înjurăturile. Le-am și practicat destul de des.

Mă privește neîncrezătoare.

— În televiziune, normal.

O făcusem să râdă copios, deși fără intenție. Îmi scăpa ce anume o amuzase atât de tare.

— *Fuck me, man!* Hai că m-ai înveselit! Tocmai îmi spuneam că am avut o zi proastă.

Conduc prudent prin traficul aglomerat, să nu risc vreo tamponare. Era ora la care lumea iese buluc de la serviciu și, dintr-odată, mașinile merg bară la bară. Toți vor

să ajungă repede acasă, nervii cedează când se fac depășiri la limită, pe contrasens, pe linia de tramvai, pe lângă coloana oprită la semafor, pe oriunde. Înjurăturile, parte din civilizația urbană a Bucureștiului, uneori mă binedispun, alteori mă agresează. Cele mai spumoase le știam de la taximetriști, campionii absoluți ai conversațiilor buruienose. La multe dintre ele, orice femeie cu o minimă pudoare și-ar astupa urechile. Oare și Vanda?

Acum pare pierdută. O surprind dintr-odată melancolică, privind pe geam cu gândurile departe. Când iese din carapacea de șefă intransigentă, de tipă inabordabilă, mă pândește un mare pericol. Cum a fost dimineață, în mașină, sau atunci când m-am așezat pe canapeaua din fața biroului ei. Devenea de-a noastră. Pământeană, vulnerabilă.

Ajungem în Voluntari, în fața casei familiei Roca, la șapte fără un sfert. Vanda îmi mulțumește, deschide portiera să coboare, apoi o închide la loc.

— Hai să-ți arăt ceva, te rog.

— Unde?!

— La mine... Trage mașina pe dreapta.

Dau să mă conformez, din reflex (doar e șefa!), însă mă opresc cu mâna pe cheia din contact. Propunerea mă luase prin surprindere.

— Nu vreau să deranjez. E vineri seara...

— Viktor se întoarce luni. E plecat în Polonia, cu afaceri... Iar pe Tudor l-am lăsat la bunici. Deci niciun deranj, Dragoș... Hai, durează puțin. E vorba de revistă.

Coboră din mașină și îmi arată unde să parchez. Pășesc prin curte cu mari emoții, de parcă m-ar urmări cineva din spatele ferestrelor. Ideea că vom fi doar noi doi în ditamai casa de milionar îmi ridică părul pe mâini. Mă

tem să nu se repete, să nu revină *impulsul*. Trebuie să plec repede, sub pretextul că mă așteaptă Daria. Cu siguranță Vanda nu avea nici cea mai palidă intenție, însă îmi era frică de propriile reacții. Reușisem să obțin jobul cu greu și, chiar dacă visasem la altceva, pe moment mă scotea dintr-un mare impas. Așa că trebuia să fiu foarte atent, orice gafă sau gest necontrolat m-ar fi pus într-o situație fără ieșire.

Intrăm în living. Dintr-un dulap, Vanda scoate revista RST și mi-o aruncă în brațe.

— E primul număr, ediție de colecție... Sunt curioasă ce părere ai despre articolul meu. Citește-l, te rog, cât fac un duș.

Dă să iasă, apoi se întoarce.

— Bem un whisky, OK? Sărbătorim intrarea lui Dragoș Zaharia în frumosul nostru colectiv.

Se duce la bar să toarne în pahare, mă luase prea repede ca să apuc s-o refuz.

— Felicitări, Dragoș!

— Mulțumesc.

Ciocnim și Vanda golește paharul ca pe apă.

— Sper să avem o colaborare de tip *win-win*... reciproc avantajoasă, ca să folosesc un clișeu.

Pe urmă dispare grațioasă din peisaj. Mă așez într-un fotoliu masiv din piele, băutura fină mă făcuse să mă simt bine, îmi pusese sângele în mișcare. O turnase dintr-o sticlă de cristal, așa că marca rămăsese o enigmă. Mă intrigase dexteritatea Vandei de a bea whisky pe nerăsuflăte, părea să aibă antrenament. În locul ei, aș fi scos flăcări mai ceva ca dragonii din *Urzeala Tronurilor*.

Termin băutura și mi-e aproape imposibil să mă concentrez. Stau cu revista-n brațe, deschisă la prima pagină, și

mi-o imaginez pe Vanda sub duș, masându-se cu buretele pe coapse, pe spate, pe sâni, în timp ce eu mă chinui să-i descifrez mesajele subtile, lansate printre rândurile editoriale din RST. Nu văzusem nimic deosebit, ori poate whisky-ul îmi luase mințile, deși nu cred, băusem prea puțin.

O să vină dintr-un moment în altul și habar n-am ce să-i spun. Îmi torn încă un rând de whisky, măcar să prind curaj.

Când apare într-o rochiță albă, simplă, decoltată și suficient de scurtă încât să rămân cu privirea blocată preț de două secunde (foarte mult, după opinia mea!), îmi trece prin cap că mai aveam o singură șansă: să-i spun la revedere și să fug mâncând pământul. Fără explicații, pur și simplu. Doar că îmi e imposibil, stau ținut în fotoliu și privesc lung editorialul. Aștept o mână salvatoare.

Vanda își toarnă whisky. Îmi smulge revista, o aruncă pe covor și se trânteste în fotoliu.

— Dă-l încolo de articol! Sunt o nostalgică... În realitate, e foarte prost scris.

— Nu, n-ai dreptate.

— Hai, lasă, știu că-i plictisitor. Noroc!

Bea din nou pe nerăsuflăte, de parcă am fi pus rămășag în legătură cu cine-o să cadă primul sub masă. Mă tem că n-o să țin pasul, pare s-o întreacă până și pe Alina, căreia i-aș fi dat patru stele din cinci la capitolul ăsta.

— Mi-e foame, îmi mărturisește. Ce zici?

Îi sclipeau ochii într-un anume fel. Stă cu piciorul stâng sub fund, relaxată, cu părul pe jumătate ud, la fel de provocatoare ca și când ar fi fost complet goală. Nu înțeleg ce vrea.

Încerc să mă ridic, fără prea mare elan.

— Ar trebui să plec... E târziu, mă așteaptă Daria.

— Daria?! Dă-i telefon, zi-i să vină aici. Sărbătorim împreună.

La asta chiar nu mă așteptasem. Fac ochii mari.

— Ce stai? Vrei s-o sun eu?!

Se duce să-și ia mobilul, cotrobăie prin geantă. Îl flutură victoriosă.

— Ura, l-am găsit!

— Lasă, OK, o sun eu... Ies puțin afară, scuză-mă.

Deschid ușa spre terasa din spatele casei. Rămân singur, mă uit pe geam cum butonează telecomanda televizorului. Apoi o sun pe Daria. Îi spun că sunt la redacție, am de terminat un articol. Întârzii vreo oră. Și da, se pare că trecusem testul, voi lucra la RST.

Nu am chef să vină. Cu riscul de a afla ulterior adevărul de la Vanda. Dacă va fi nevoie, o să-i explic conjunctura, să înțeleagă de ce mințisem.

Când revin în living, Vanda tocmai pleca spre bucătărie.

— Dragoș!

— Da.

— Vino puțin.

O găsesc în fața frigiderului, deschisese ambele uși ale combinei, să-mi arate rafturile aproape goale.

— Asta-i cam tot ce am... Îi facem o surpriză Dariei: paste carbonara. Știu o rețetă delicioasă.

Se întinde să scoată cutia cu spaghete dintr-un dulap. Pune pe blat caserola cu ouă, brânza de oaie pecorino și bucata de șuncă din frigider.

— Hai, ce te uiți?! Ia cuțitul ăla și taie șunca... Fă-o cubulețe. Eu pregătesc apa pentru spaghete.

E atât de entuziasmată, încât aș supăra-o dacă i-aș spune că Daria n-o să vină. Cred că nici nu luase în calcul

ipoteza unui refuz. O s-o ajut, apoi găsesc eu o scuză credibilă ca s-o șterg. Poate un fals mesaj de la Daria, cum că se simțea rău.

Iau cuțitul de pe blat și încep să tai șunca. Vanda pune pe aragaz cratița pentru spaghete și caută tigaia din ceramică. Se enervează că n-o găsește, înjură în engleză. Familia Roca mânca des în oraș, iar acasă aveau bucătar. Cum ar fi putut să le știe pe toate?

Până la urmă, găsesc eu tigaia undeva în fundul dulapului, pun bucățile de șuncă și învârt butonul aragazului. Vanda mă atenționează să las deoparte sticla de ulei. Rețeta era mai simplă decât aș fi crezut. Peste șunca prăjită crocant în propria grăsime, Vanda toarnă pastele fierțe, apoi amestecul de gălbenușuri și brânză.

— E gata... Mănânci condimentat?

— Da.

— Foarte bine, și eu.

Presară piper din abundență.

— Ia să văd ce vin ar merge... Când ajunge Daria?

Deschide răcitorul de vinuri, unde avea un bogat sortiment, și scoate o sticlă de chardonnay îmbuteliată în California. Mi-o arată.

— Ce zici?

— Îmi pare rău, mă pricep la vinuri ca la tranzacțiile bursiere.

— Mai bine că nu te pasionează bursa... Warren Buffett spunea că în afaceri prima regulă este să nu pierzi bani. Iar a doua este să nu uiți niciodată de regula numărul unu.

— OK. O să țin minte, dacă o să fiu vreodată în viața asta în postura de a face investiții... Ceea ce nu cred!

— Cine știe, Dragoș? Poate, la un moment dat, te fac partener la revistă.

— Glumești?!

— Deloc... Alina are șapte procente din acțiunile firmei.

— Foarte tare!

— Până atunci, te pricepi să desfaci sticla asta?

— Dacă-mi dai un tirbușon...

Îl caută prin sertare și îl găsește, în cele din urmă.

— Poftim... Când vine Daria, ai sunat-o? Se răcesc pastele.

Oricât aș vrea, îmi e imposibil să amân răspunsul.

Vanda așază pe masă farfuri, furculițe și pahare.

Înfig tirbușonul în sticlă.

— Daria nu vine...

Trag tare, iar dopul iese cu zgomot.

— De ce?!

Îmi torn vin în pahar, îl degust, apoi îl umplu și pe al Vandei.

— I-am zis că sunt la redacție.

Știam din experiență că adevărul durea cel mai puțin.

Dacă l-ar fi aflat de la Daria, lucrurile s-ar fi complicat.

— Păi atunci, ce mai stăm? Hai, la masă!

Sper să fi înțeles. Mă temusem de reacția Vandei, să nu creadă cine știe ce bazaconii. Însă ea, dimpotrivă, o luase ca pe un fapt banal. Acum ar trebui să plec, să găsesc pretexte, doar că mă simțeam vinovat și în același timp obligat să rămân.

Împarte pastele în două farfurii.

— Porția Dariei îți revine. Asta e, te sacrifici.

— În regulă, mersi... Să gustăm întâi vinul. Mulți ani!

— Mulți ani!... Dragoș, mi-aș dori să avem o colaborare lungă, plină de satisfacții.

— Să dea Domnul!

Golesc paharul, ca să uit repede. Mă copleșise sentimentul de vinovăție. Vanda, în schimb, era încântată de cum gătise.

— Mmm... foarte bune pastele!

— Da, delicioase. Să trăiască bucătarii!

Îmi torn din nou băutură. De data asta, Vanda se grăbește încet, soarbe fiecare înghițitură. Pe cât de rapid dăduse peste cap whisky-ul, pe atât de domol își bea vinul. Termin din farfurie și constat surprins că sticla e goală. Vinul se potrivea de minune cu paste carbonara.

Mă amețisem binișor, aș mai fi băut. E o atmosferă intimă, poate prea intimă, de cină în familie. Vanda scoate încă o sticlă și ne mutăm cu paharele pe canapea, unde îmi arată un album cu fotografii personale. Unele sunt legate de activitatea revistei.

Remarc poza cu Vanda în costum de baie, alături de o femeie la fel de sexy. Cele două stau la plajă pe șezlong și citesc, chipurile, RST. Disting coperta revistei, cu susul în jos.

— Cine-i tipa?

— Elvira... Fostă colegă de școală. O foarte bună prietenă. Aici ne distram în Grecia, acum doi ani.

— Singure?!

— Eu cu Tudor, ea singură... E divorțată, n-are copii.

— Și Viktor?

— În București, cu afaceri. Ca de obicei...

Se lipește de mine când se întinde să scoată alt album. Mă curentează puternic, mai tare decât dimineață, când o atinsesem în mașină. Are un parfum discret și foarte plăcut. Îmi vine să fac un gest nechibzuit, iar vinul mă ajută, îmi dă mult curaj.

Mă privește într-un fel, parcă prea insistent, își mușcă buza de jos, una dintre bretele îi cade, lăsându-i umărul dezgolit. Se apropie și mai tare. O sărut fulgerător, impulsul viguros fusese de-a dreptul irezistibil.

Îmi răspunde imediat, cu limba în gură, de parcă s-ar fi așteptat. În îmbrățișare, caută febril să-mi dea jos pantalonii. Ne ridicăm de pe canapea, în timp ce o las fără sutien, apoi cobor ușor, pe coapse, unde realizez că-i lipseau bikini. Asta mă scoate din minți, mă dezlănțui cu o frenezie adolescentină, de care nu m-aș fi crezut în stare. O mângâi între picioare, printre gemete, până când degetele își fac loc... Se lasă pe spate, pe covorul moale, mă împinge în ea cu ambele mâini, de parcă se aștepta din clipă în clipă să explodeze. Aveam nevoie de puțină concentrare, altfel riscam s-o dezamăgesc.

Se ridică deasupra și preia controlul cu o mișcare neașteptată, o privesc cum trăiește la maximum momentul, începuse să transpire, parcă mă imploră să rezist, îi simțeam toți mușchii zvâcnind, își dă capul pe spate și murmură un *Fuck me!* care mă răscolește și mai tare. Caut să schimb dinamica, mă sprijin în coate, pe urmă o răstorn pe spate și opresc brusc jocul. Înțelege. Mă sărută pe abdomen până decidem să reluăm, însă acum pare că vrea să experimenteze. Se ridică și mă trage după ea, rămâne în picioare, cu spatele la mine și coatele pe masă, fremătând de plăcere, iar când mă temeam că se va termina prea repede, scoate un țipăt care mă eliberează la timp.

Am căzut îmbrățișați pe covor. Sunt istovit de parcă aș fi încărcat un vagon de nisip, lopată cu lopată. Îmi trag blugii și tricoul, iar Vanda își pune rochița.

— Ies puțin să fumez, îi zic.

— Dă-mi și mie una.

Îi întind pachetul, surprins. Rămâne în living, pe canapea. Îmi cere bricheta.

— Fumăm în casă?!

— Da... Scrumiera e acolo, în dulap.

Îmi arată direcția cu mâna, aduc scrumiera și stăm lipiți unul de altul. Toarnă whisky pentru amândoi, însă prefer să nu sar calul. Aburii alcoolului îmi ieșiseră prin toți porii, aș bea o cafea tare înainte de-a ajunge acasă.

— Știi să umbli cu espressorul?

— Cred că mă descurc...

Nu fusesem convingător, așa că îmi explică:

— Doar apeși pe buton... Adu-mi și mie una. Cu lapte, te rog.

— OK.

Eram incapabil să raționez corect. Fusese ca un drog foarte puternic, încă pluteam. Și totul se întâmplase uimitor de repede!

Când revin din bucătărie, Vanda își aprinde altă țigară. O văd cum se frământă, sper să nu fie vorba despre remușcări. Îi sună telefonul mobil, observ pe ecran numele lui Viktor. Încep să tremur ușor, am palpitații, simt că nu-mi ajunge aerul, mă duc să deschid fereastra. Un atac de panică, mă gândesc.

Vanda respinge apelul, ca și cum ar fi fost deranjată în plină ședință. Se încruntă, fără să pară speriată.

— De ce n-ai răspuns? o întreb.

Nu-mi spune nimic. Bem cafeaua în liniște. La a treia țigară, începe să-mi povestească.

— Dragoș, viața mea nu-i așa de roz cum pare...

Oare încearcă să se justifice? Să se victimizeze? S-o facă pe Maica Tereza, surprinsă într-un moment de rătăcire?

— De ce spui asta?

Adrian Onciu

— Viktor...

— Ce-i cu el?

— Se poartă mizerabil...

I se umezesc ochii. Sunt incapabil să reacționez, din păcate. Se agață de gâtul meu și plânge printre sughituri. Femeia puternică și sexy de la RST avea umbrele ei. Secretele ei.

Vineri, după o săptămână

Am avut și zile mai bune. Primele nopți de *după* au fost albe. N-am dormit aproape deloc. Am re trăit clipele alea, gândindu-mă că Vanda îmi dăduse viața peste cap. Nu fusese, evident, o simplă aventură. Cel puțin din punctul meu de vedere. Pe urmă mi-am spus că o prinsesem într-un moment delicat, de slăbiciune, neputință și furie. În alte condiții, cu siguranță m-ar fi respins brutal. Însă chimia mi s-a părut reală, palpabilă. Avusesem parte de o partidă memorabilă de sex, mă bântuie, scenele alea nu-mi dau pace, îmi stârnesc imaginația, mă excită încontinuu, de parcă aș fi ajuns la fructul oprit după lungi cazne și acum, când în sfârșit gustasem din el, eram pe cale să-l pierd.

Perspectiva adulterului urmat de divorț mă și speria, pe de altă parte. Mă obișnuisem cu Daria, cu defectele ei (nu mai mari decât ale mele!), pe urmă era vorba și de Mihai. Riscam să-l dezamăgesc cumplit. Îmi era imposibil să-i explic fiului meu că mă îndrăgostisem de altă femeie. E drept, intervenise inevitabil rutina, între mine și Daria rămăsese doar relația de prietenie, pigmentată cu multe

certuri. Cu toate astea, simțeam că Mihai nu m-ar ierta niciodată.

Noapțile nedormite au fost pline de spaime, zburcium, incertitudine și multe vise cu ochii deschiși. Luni, când m-am văzut la redacție cu Vanda, avusesem prima confirmare. Se purtase foarte distant, rece, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici măcar nu adusesese vorba. Regreta, evident fusese un simplu accident pe care voia să-l ștergem rapid cu buretele. Ne luase valul pe amândoi, pur și simplu. Vanda, pe fondul emoțional al problemelor cu Viktor, iar eu, după câteva pahare de vin în plus.

Și, în fond, ce i-aș putea oferi? Pe lângă Viktor, sunt un NIMENI. Îmi făcusem iluzii că ar simți ceva pentru mine, ea, o femeie independentă, puternică și care își urma interesele. O prinsesem într-un moment vulnerabil, băuse un whisky, așa că n-ar fi fost exclus să fi văzut în mine un partener ocazional. Îl folosești o dată și-l arunci cât colo.

M-a durut atitudinea ei. Îmi făcusem atâtea gânduri, inutil. În același timp, mi se luase o piatră de pe inimă, perspectiva de a o înșela în continuare pe Daria îmi dădea palpitații. Da, voi suferi o perioadă, va trebui să uit ce se întâmplase în livingul Vandei, și aveam o bănuială că-mi va fi foarte greu.

Mă temusem ca nu cumva să sufăr repercusiuni. De pildă, să-mi facă probleme la serviciu. Doar că Vanda se comportase exemplar din punctul ăsta de vedere, mă sprijinise să învăț lucruri noi, o rugase pe Alina să mă ajute în continuare și îmi dăduse de înțeles că mă aflu pe drumul cel bun.

Preventiv, încercasem să limitez contactele directe, vorbiseram mai mult la telefon, cu excepția ședințelor de dimineață. Mi-aș fi dorit să avem, cândva, o discuție

lămuritoare, deși nu știam dacă voi fi vreodată capabil să deschid subiectul.

E vineri după-amiază. Luni va ieși din tipografie primul număr de când lucrez la RST. Primele mele articole. Nu sunt din cale-afară de bucuros, de parcă le-ar fi scris altcineva. Și, în mare parte, asta era adevărul. Alina și Vanda contribuieră din plin.

Am ajuns în oraș împreună cu Alina, s-a oferit să mă însoțească pe teren, urma să-i iau interviu unei tinere actrițe. Violeta are 16 ani, învață la Liceul Dinu Lipatti și făcuse un rol mare în lungmetrajul românesc *Fake News*. Îmi plăcuse cum intrase în pielea personajului, îi propusesem Vandeii subiectul și păruse entuziasmată.

Am găsit-o la bar. Minionă, șatenă cu ochi căprui, cum o știam din film, a simțit nevoia să bea o votcă pentru a-și domoli emoțiile. Alina și-a comandat coniac, în timp ce eu am cerut cafea. Pe urmă, discuția a curs lin, natural, fără să intrăm în intimități. N-a vorbit mult despre ea, a preferat să-mi spună cum se pregătise pentru rol. Se documentase, vorbise cu medici, cu psihologi, cu adolescente care trecuseră prin experiențe similare. Se comportase ca un profesionist de la Hollywood și mă făcuse să mă simt mic cu rolurile mele de duzină din filme de aceeași categorie. În final, am asigurat-o c-o să iasă un articol interesant, i-am urat baftă pe mai departe, să-și împlinească visele ca viitoare actriță profesionistă. Mi-a confirmat că vrea să urmeze UNATC-ul, se pregătea intens pentru examenul de admitere.

În fața barului, ne-am aprins țigările. Violeta și-a luat rămas-bun înainte de a-l săruta pe prietenul ei, care o așteptase afară.

— Hei, *bro*, mi-e foame. Mergem undeva?

Propunerea Alinei picase la țanc.

- Ai vreo idee?
- *Sure!* Ești dator, ai uitat?
- Cum așa?!
- Cine zicea că dă de băut? Aud?
- OK, m-ai prins.
- *You bet your ass, bro!*

Colega mea nu suporta bodegile sau fast-foodurile cu scaune din plastic. Era clienta restaurantelor cu fețe de masă, lăutari și chelneri care te primeau cu șervetul pe mână. Am intrat la Terasa Doamnei cu strângere de inimă, mă gândeam deja la nota de plată și îmi venea să invoc false dureri în piept cu stări de leșin, doar ca să amân chermeza până în ziua de leafă. În fine, am renunțat la idee, am rămas afară, în sectorul pentru fumători. Era cald și plăcut, adia ușor vântul. Se strânseseră ceva nori, văzusem pe internet că s-ar putea să plouă răzleț.

Am răsfoit meniul și am remarcat prețurile măricele pentru bugetul meu. Am întrebat-o pe Alina, cu noduri în gât, ce ar vrea să comande.

— Ceva ușor. Tochitură moldovenească și mămăligă cu sos de usturoi. *Fucking cool, man!*

A râs cu poftă. Mă surprinsese, m-aș fi așteptat să ceară salată cu fructe de mare, mușchi de vițel cu sos Choron, grătar de somon cu dressing de portocale sau alte sofisticării la 150 de lei porția.

- Glumești?
- Deloc! Și o sticlă de vin roșu. Pinot noir de Sâmburești. Aoleu, ești cu mașina, *what the fuck!* Bei și tu? Hai, că luăm un taxi.
- Un pahar, cel mult.
- OK, *bro*, mie-mi convine. Și ce mănânci?

— Mda... O să iau aripioare de pui cu sos *barbeque*, cartofi pai și... salată de roșii.

Tocmai când reușisem să calculez totalul (inclusiv bacșișul) și răsuflam oarecum ușurat, chelnerul (un tip la vreo 50 de ani, cu burtă, discret, sobru, cu memorie bună în loc de pix și carnețel) îmi permite să se joace cu nervii mei.

— Doriți niște aperitive reci până la felul principal?

Închid meniul, îl înjur în gând și refuz oferta fără să clipesc. Alina, în schimb, comandă bruschete și *un whisky Jim Beam, de încălzire*. Chelnerul dispare în bucătărie. Mă străduiesc să-mi ascund crisparea, însă fără succes.

— Lasă, nu fi trist. Astea le trecem în contul meu, *bro*.

Zâmbește și mă bate pe umăr, mă făcuse să mă simt ridicol. Îi răspund tot printr-un zâmbet, însă neconvincător.

— Ia zi, Dragoș, cum e, îți place la noi? E mai bine sau mai prost decât în televiziune?

— Sunt avantaje și dezavantaje... Dar, una peste alta, îmi place deocamdată.

— Adică ce dezavantaje ar fi, *man?! Te referi la bani?*

— Nu. Mă refer la faptul că îmi lipsește publicul... Sunt actor, Alina.

— M-ai dat gata, *bro!* Fă-mi un semn, că bat din palme, ce dracu'!

Chiar bate din palme, amuzată. Chelnerul revine cu aperitivele și băutura. Începuse să plouă, dar eram în siguranță acolo, sub copertină.

— Alina, nu știi dacă am ce-mi trebuie pentru a fi jurnalist... Sincer.

— Mă lași? De unde atâta modestie?! Hai noroc! *Cheers!*

Părea încântată de companie. Încerc să profit, să-mi schimb starea, săptămâna de tăcere din partea Vandei mă adusese în pragul disperării, discuția cu Alina speram să mă ajute să înțeleg mai bine ce mi se întâmplase.

— Ia și tu bruschete. Mmm... foarte bune.

Mă îndemnase cu gura plină, comportamentul ei masculin, brutal, fără prea multe maniere, mă inhiba. În special când mă provoca să vorbesc despre mine.

Gust din aperitive și încerc o mică diversivune.

— Nu mi-ai zis cum ai ajuns să faci presă. Ai fost dintotdeauna jurnalist?

— *Fuck me, no!* E o poveste lungă...

— Sunt curios.

— Am terminat Facultatea de Fizică.

— Fizică?!

— Cum auzi. Trebuia să intru în sistemul de învățământ românesc. La o școală de pe lângă București, în cel mai fericit caz. *Pretty cool*, nu-i așa?

— Soția predă engleză.

— *Wow!* Și, e fericită?

— Nu prea.

— Vezi? Despre ce vorbim?! Să fii profesor în România e *fucking disastrous, man!*

Îmi ridicase mingea la fileu, abia așteptam s-o provoc.

— Ei, nici chiar așa!

— *Are you kidding?!*

— E un job bunicel. Vacanțe fără număr, muncă relativ ușoară, stres aproape inexistent. Depinde de școală, de copii, de materie...

— Ai uitat de bani. Profesor debutant — 300 de euro. *Am I right, bro?*

— Cred că da.

— Cât femeia de serviciu care dă cu mătura la noi în redacție. *End of story. What the fuck are we talking about?*

— Deci ai fugit de învățământ doar din cauza banilor?

— Nu numai. Din cauza submediocrității. *Believe me*, știu ce hahalere sunt prin cancelarii... Sistemul e putred, *bro*. Selecția se face anormal. Cei mai buni absolvenți de facultate fug de catedră, își găsesc joburi te miri pe unde, fără legătură cu școala. Uită-te cât de greu se intră în învățământ în țările nordice. În Norvegia, în Finlanda, în Suedia... Ca să fii *teacher* în Helsinki îți trebuie vocație, simț pedagogic și note foarte mari în facultate... Deci, despre ce învățământ vorbim în România?

— Dar acolo statul te plătește foarte bine.

— Aia e! Ne învărtim într-un cerc vicios. Profesorii noștri sunt, în mare parte, necalificați, iar politicienii îi tratează ca atare... Cei calificați se descurcă și ei cum pot. Fac meditații, în principiu. Ca soția ta, *I guess*.

Apare chelnerul cu mâncarea, destupă sticla de vin și toarnă în pahare. Alina își înfige furculița în tochitură.

— Poftă bună!

— Mersi, la fel.

— Pe mine nu mă deranjează că unii profesori câștigă din meditații, reia Alina. Mă deranjează că cel care are de pierdut, *finally*, este bietul elev.

— Total de acord... Așadar, ai fugit de învățământ și... ai ajuns în presă?

— Nu chiar. Eram prietenă cu un coleg de facultate, Codrin. M-am mutat la el după absolvire... eu nefiind din București. Ai mei au luat foc, babaci de modă veche, cunoști stilul. Mi-au zis că am înnebunit, trebuia să mă mărit, ce-i aia *fucking* concubinaj?

— Și?

— Și Codrin avea visele lui, de antreprenor. Luase bani de la taică-su, care învârtea afaceri, ca să deschidă o agenție de turism. Mă implicase și pe mine... Primii doi ani ne-am descurcat, până a venit o țeapă de zile mari de la un *tour operator* din Israel... Am pierdut 40 000 de euro din banii clienților, din care doar 10 000 erau asigurați. *Can you believe it?*

Mda... aiurea.

— Lovitura ne-a distrus și relația. Ne-am despărțit urât... Babacii au fost fericiți, mi-au trimis bani să plec în weekend la Paris. *Crazy people!*

— Și după agenția de turism?

— Am avut câteva încercări eșuate. Două luni copywriter la o agenție de publicitate, trei zile dealer la o reprezentanță auto...

— Trei zile?! De ce doar trei zile?

— Din cauza unui nenorocit de client. *Fucking asshole!* Am ieșit din oraș să testeze mașina și a făcut-o praf... S-a distrat, boul! A intrat cu ea pe arătură, prin toate bălțile și șanțurile, pe urmă a dat vina pe mine. *Such an idiot!*

— Distractiv!

— Mie-mi spui? Mai ales că-i vorba de Costin Săndulescu.

— *Vestitul* Costin Săndulescu?! Creatorul de modă?!

— Chiar el. Așa ne-am cunoscut... Pe urmă ne-am împrietenit, m-a invitat în oraș să-și ceară scuze, în fine, s-a comportat ca un gentleman. Prin el am ajuns la Vanda, care mi-a spus că avea un proiect... O revistă pentru femei.

— Apropo, e adevărat că te-a cooptat în acționariat?

— Da. Simbolic... Ți-au zis fetele?

— Îhî...

— Când are interes, Vanda știe să fie o *fucking lady*. Dar și când o calci pe bătăături, să te ferească sfântul să-i stai prin preajmă... Voi doi, tu și cu Vanda, de unde vă știți?

— Nu ți-am povestit?!

— Nu.

— Soția face meditații la engleză cu Tudor. Băiatul Vandeii.

— *Fucking cool!* Și eu care credeam că i-o tragi...

Mă privește insistent, ca și cum ar fi fost mai mult decât o simplă glumă. Mi se urcase sângele în obraji, așa că iau paharul de pe masă și beau ca să-mi revin.

Imposibil să-i fi povestit Vanda. Și atunci?!

— Mă faci să râd. Ce-ți veni?!

— Nu știu. Ziceam și eu.

Zâmbetul parșiv al Alinei mă tentase să-i răstorn mâncarea-n cap. Ce-o fi văzut la mine și la Vanda?! În ultima săptămână abia ne salutaserăm. Oare blufase ca să mă tragă de limbă?

Dacă deveneam prea serios, riscam să-mi agravez situația.

— Crezi că Vanda e genul de femeie care să se uite la unul ca mine? o întreb, zâmbind. Nu că nu m-ar tenta, Doamne ferește!

— Am sesizat.

— Ce anume?

— Că te-ar tenta.

— Atât de ușor sunt de citit?!

— Ca o *fucking* carte deschisă.

— Nu te cred.

— Treaba ta...

— Atunci, zi-mi cum mă uit la tine în momentul ăsta.

O privesc cu indiferență sobră, cu accente de asperitate.

— Te uiți ca și cum ai vrea să mi-o tragi chiar aici, pe masa asta. *Am I right, bro?*

Apoi golește paharul de vin și își toarnă altul. Mă roagă să-i aprind țigara, în timp ce-mi întinde pachetul de Kent (era prima dată când îmi oferea din țigările ei!).

— După o masă copioasă, merge perfect o țigară can-ceroasă. Ce-ai rămas așa, ca la *fucking dentist*? Zi ceva, *man*!

Să i-o trag Alinei era ultimul lucru care să-mi treacă prin cap. Dar cum puteam să i-o spun fără s-o umilesc?

O explozie de râs controlată, un pic teatrală, mă ajută să ies din starea de perplexitate.

— Ai ghicit! Îi zic. Articolul ăla din revista RST, despre optsprezece greșeli de limbaj nonverbal prin care te dai de gol fără să scoți un cuvânt...

— Ce-i cu el, Dragoș?

— Tu l-ai scris?

— Da, normal! Uite, de exemplu, chiar acum ai făcut un *fucking* gest prin care dai semne clare de anxietate și impuls sexual greu de stăpânit.

— Ce gest?!

— Ai clipit des.

— Alina, mă lași?

Îmi sting țigara și-i spun chelnerului să-mi aducă un espresso cu lapte. Telefonul îmi vibrează în buzunar cu SMS-ul de la Daria: *Cum merge? Ce faci?* De vinerea trecută, trăiam o acută senzație de vinovăție. Fusese prima dată, după atâția ani de căsnicie, când o înșelasem pe Daria cu trup și suflet. Aveam muștrări de conștiință. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi nutrit sentimente puternice pentru Vanda. Cu ea, nu fusese pur și simplu o relație

întâmplătoare, fără obligații, pur carnală, un impuls de moment cum mai avusesem vreo două în amintirea vremurilor de haiducie. Era *altceva*. Zilele trecute simțisem un mare gol în stomac în apropierea Vandei. Iar atitudinea ei din ultimul timp mă rănise profund. Îmi rănise orgoliul.

Ca să nu mai vorbesc de teama ca nu cumva Daria să-mi citească stările. În special motivațiile din spatele lor. Seară de seară, așteptasem cu groază să mă întrebe de ce eram atât de schimbat, ce se întâmplase cu mine. Apoi, mă liniștisem la gândul că i-ar fi fost imposibil să afle.

Uneori, noaptea, mă văzusem în patul matrimonial al Vandei, amândoi în pielea goală, epuizați, dar fericiți după o nouă închețare. Din ce îmi povestise, părea nefecită cu Viktor. Sunt convins că relația lor trecea printr-o criză. Însă eu ce mari probleme aveam? De ce aș părăsi-o pe Daria? De ce l-aș dezamăgi pe Mihai? Doar pentru că intervenise rutina? Sau pentru că deseori ne certam și Daria nu reușea să-mi înțeleagă punctele de vedere, stările proaste, frământările tipic masculine?

Poate că Vanda realizase pericolul mai devreme decât mine și intenționa să mă protejeze. Să-mi protejeze familia. Mă întreb dacă distanțarea de *după* venise ca urmare a unui proces de conștiință, a unei culpabilizări. Îmi promiseseam că n-o fac, dar eram decis să-i cer minime explicații, să mă liniștesc. Obsesia mă termina.

Plec la toaletă, pretext bun să vorbesc cu Daria fără să audă Alina.

— *Bună!... Sunt în oraș, fac un material cu actrița principală din filmul Fake News... Ți-a plăcut?... Da, trebuie să trec pe la redacție... Brânză cu smântână ar fi OK, ce zici?... Mihai cum e? Tot la consolă?... Aha... foarte bine. Te sun când plec de la redacție... Și eu te pup... Pa, pa!*

Închid și formez numărul Vandei. Aș fi vrut s-o prind la redacție, însă nu-mi răspunde. Pe terasă, constat că Alina terminase sticla de vin, își aprinsese țigara și mă privea insistent.

Îi cer chelnerului nota de plată.

— Gata, plecăm?!

Alina se simțea bine, ar mai fi băut un vin, doar că eu mă grăbeam.

— Trebuie să scot interviul, să-l citească Vanda.

— OK, boss, cum vrei. Ridicăm ancora. Da' mai întâi îți propun ceva...

— Ascult.

— Am acasă două sticle de merlot, calitate superioară. Le păstrez pentru ocazii speciale. Facem un ocol scurt pe la mine.

— Păi, cu ce ocazie?!

— *Don't ever fucking question that!* Orice socializare cu dragii mei colegi este un pretext suficient de bun pentru a bea vinul ăla franțuzesc. La care țin enorm, crede-mă.

— Alina, mersi de invitație. Prefer s-o lăsăm pe data viitoare, sincer... Nu sunt în apele mele. Mă cam doare capul.

— Bine... Dar să nu uiți ce mi-ai promis. Pe data viitoare, OK?

— În regulă. Mersi.

Habar n-aveam cum să interpretez invitația femeii. Asta mi-ar trebui acum, după întâmplarea cu Vanda, o aventură cu Alina! Noroc că era imposibil, cel puțin din punctul meu de vedere. Oare ce-o fi cu tipele astea de la RST? Fie mă vedeau ca pe ultimul mascul viril de pe planetă, fie fusese o conspirație la mijloc, un experiment jurnalistic, un joc prostesc în care toți știau despre ce-i vorba, în afară de mine.

Mai rămânea să-mi facă avansuri colegele Nora sau Maria, ca să-mi trag un glonț în cap, înainte de culcare. Adică mai bine mort, decât internat în cămașă de forță, la spitalul de psihiatrie.

Măcar Alina era nemăritată, scăpasem de-o posibilă încurcătură. În drum spre redacție, a tăcut suspect. O dezamăgisem sau vinul își făcuse efectul pe dos, insuflându-i starea de melancolie.

Am tras mașina în curte, BMW-ul Vandei lipsea. Ar trebui s-o sun, nu suportam încă o noapte de întrebări rămase fără răspuns, de coșmaruri erotice în timpul cărora îmi era frică să nu vorbesc prin somn, să spun vreo tâmpenie care i-ar fi dat de bănuît Dariei.

Alina rămâne să fumeze la intrare, iar eu urc scările și bat timid la ușa Vandei, fără mari speranțe. Aud un *Da* șoptit. Intru și o surprind concentrată, corectând un text.

Era prima oară după șapte zile când ne aflam singuri în aceeași încăpere. Nu știu ce simțea ea, dar eu abia respiram.

— Bună! Te-am sunat...

Îmi răspunde fără să-și ridice ochii.

— Ia loc, te rog.

— Nu, mersi.

— Mi-am uitat telefonul acasă. Am fost să-l duc pe Tudor la bunici.

— Mda... Aș fi vrut să vorbim puțin...

— Sigur, Dragoș. După ce termin textul... E urgent?

— Nu, nu! Scriu și eu interviul, pe urmă, dacă mai ești prin zonă...

— Mă găsești aici. Dă-mi un semn.

— OK. Spor la treabă!

— Și ție.

Jos, la parter, în fața calculatorului, mă concentrez greu la ce aveam de făcut. Aud în căști declarația Violetei despre *Fake News*, transcriu textul, însă nu rețin aproape nimic. În monitor, printre rânduri, o văd doar pe Vanda: goală, cu coatele sprijinite de birou, gemând de plăcere. Fantezia erotică îmi urcă testosteronul la cap. Apoi, mi-o imaginez întinsă pe spate, pe mochetă, ținându-se de picioarele cromate ale canapelei, o aud cum îmi șoptește să nu mă opresc, mai avea puțin, mă iubea, mă voia acolo până la strigătul final, de eliberare.

Trag cu ochiul la Alina, speriat să nu fi auzit ceva. Dar ce să fi auzit?! Oare înnebunisesem?! Lucra la același calculator cu Narcisa, tipa care se ocupa de tehnoredactare, făceau ultimele retușuri înainte să trimită revista în tipografie. Eram bulversat, pluteam în universuri fantastice, ieșeam dintr-unul și plonjam în altul, fără să realizez prea bine unde mă aflam.

Alina vorbește cu Vanda la telefonul fix, de interior, îi spune că și-a terminat treaba, se ridică și vine să mă salute. Se retrăgea spre casă, mă întreabă dacă merg și eu. Nu, mai aveam treabă.

Mă panichez aiurea, închid brusc toate ferestrele și-mi scot căștile.

— OK, ne vedem luni, îi zic precipitat și-i întind mâna, prostește.

Tipa de la tehnoredactare rămâne la calculator, probabil o aștepta pe Vanda, să-i dea OK-ul final. În redacție nu mai rămăseserăm decât noi trei. Îmi iau inima-n dinți și urc spre biroul Vandei.

Bag capul pe ușă. Își rabatase scaunul directorial și savura țigara electronică.

— Intră, Dragoș.

Mă așez pe canapea, îmi venea greu să deschid subiectul.

— Ce mai faci? o întreb.

— Sunt OK... Bei ceva? Un whisky?

— Mulțumesc. Sunt cu mașina.

— Eu nu.

Se ridică și își toarnă băutura în pahar, dintr-un dulap din spatele biroului.

— Da' ce s-a întâmplat? Iar ai băgat-o în service?!

— Nu. I-am lăsat-o lui maică-mea, să-l aducă înapoi pe Tudor... Noroc!

— Noroc!

Vanda își golește paharul, amintindu-mi de ziua *aia*. Era într-o rochie lungă, neagră, simplă, decupată adânc la spate, și un sutien fără bretele, cu silicon pe părțile laterale. Îmi arătase Daria unul similar la mall, în urmă cu doi ani, ar fi vrut să și-l cumpere pentru vacanța de vară. Dacă n-aș fi știut modelul, aș fi jurat că Vanda nu purta lenjerie intimă. Cel mult niște bikini foarte subțiri, invizibili, care i-ar încăpea, lejer, în capacul de la stilou.

— Ce mai face Daria? N-am văzut-o de două săptămâni.

— Bine, cred... Viktor?

— Cu afacerile...

Își toarnă încă un pahar când îi sună telefonul fix. Era Narcisa, tipa de la tehnoredactare. Vanda o roagă să mai rămână. Apoi se apropie cu paharul în mână, fără grabă, și se așază periculos de aproape. Își încrucișează picioarele cu un foșnet de mătase.

— Vrei să mă întrebi ceva?

Mă abțineam cu greu, pe lângă aerul aristocrat, emana o tonă de senzualitate. Îmi venea s-o sărut, să reluăm din punctul unde rămăsesem.

— Da, vreau... Pentru tine, a fost doar o aventură de-o noapte?

— Nu știu, Dragoș... Am decis să las lucrurile să se așeze, câteva zile. Între timp, s-au întâmplat multe.

— În legătură cu noi?

— Cumva... Tangențial.

— A aflat Viktor?!

— Nu... Sper că nici Daria.

— Nu.

— Îmi pare rău, Dragoș. Eu și soția ta suntem, oarecum, prietene... N-aș vrea s-o rănesc.

Soarbe din nou whisky, de data asta reținut. Doar o gură.

— Nici eu.

— Deci... Crezi c-ar fi mai bine să punem punct acum, aici?

Mă privește cu ochii ăia de cărbune încins. O prind de mână, vreau s-o simt, să văd dacă intuiția nu-mi juca feste. Se înclină insesizabil, cu buzele întredeschise, în așteptare. Caut un sprijin cu palma pe genunchiul ei, încep s-o sărut, s-o mângâi, îi desfac picioarele, ajung repede în punctul de unde pornesc ușoare gemete, apoi respirația sacadată. Vanda mă incitase la maximum, se ridică și mă lipește brutal de ușă, îmi dă jos pantalonii și blochează încuietorea. Se străduiește să-și înăbușe trăirile, de teamă să nu fim auziți. Mă trage spre birou, unde mă căznesc să-i scot bikinii minuscule, în timp ce ea pune o melodie în boxe. *Thunderstruck*. Ne puteam desfășura în voie. Mătur tot de pe masă, în afară de monitor și tastatură, fanteziile mele cu Vanda prind viață, îi place cum o domin în clipele alea. Îmi dictează ritmul cu degetele răsfirate pe coapse, mișcarea sacadată pe fundalul sonor

al rockerilor de la AC/DC mă face să vibrez odată cu ei, furtuna e la apogeu, apar primele fulgere. Mă concentrez puternic, până simt vibrații ușoare, care devin din ce în ce mai puternice, norii se ciocnesc violent și trăsnetul îmi bubuie în urechi când mă aplec s-o sărut, la final.

Puteam să dau greș, dar am rezistat. Se îmbracă, așteaptă să-mi trag pantalonii și descuie ușa. Voia să fumeze, se duce la geam, îl deschide și ne aprindem țigările din pachetul meu de Kent. În spatele redacției, la nici 20 de metri, era un bloc de patru etaje plus mansardă. Doar mafioții de la primăria de sector știau cum de răsarise printre case construcția aia hidoasă. Dacă n-ar fi fost jaluzelele de la fereastră, cineva, oricine de la etajele superioare, ar fi putut să ne filmeze.

— Și acum?

La întrebarea mea, care s-a vrut profundă și în același timp vagă, Vanda mă privește bizar. De parcă i-aș fi cerut să-mi valideze virilitatea, să-mi dea o notă pentru prestația de adineauri.

Băteam câmpii. Relația cu Vanda îmi luase mințile. Oricât de intense, de pasionale, ar fi fost cele două partide de sex, parcă era prea devreme pentru certitudini. M-aș grăbi dacă aș spune că mă iubea și c-o să-și lase baltă soțul multimilionar, de dragul meu. Iar în ce mă privea, să dau cu piciorul unei căsnicii, s-o anunț pe Daria că, dintr-odată, aveam nevoie de-o schimbare majoră în viață ar fi un gest barbar, de neiertat. Mă simțeam ca un adolescent îndrăgostit, care tocmai își pierduse virginitatea cu femeia visurilor lui.

Încercam să înțeleg ce-o fi în capul Vandei. Poate se folosise de mine doar la nivel hormonal, pentru că relația intimă cu Viktor șchiopăta. Sau Viktor îi făcea viața

mizerabilă, așa cum îmi sugerase data trecută, și găsisese cea mai bună metodă de a se răzbuna, de a ieși din starea de depresie. Nu era exclus s-o fi prins într-un moment de maximă vulnerabilitate.

Preferam să cred că pur și simplu se îndrăgostise, fără alte explicații.

Terminăm de fumat într-o liniște stânjenitoare. Întrebarea de adineauri rămăsese suspendată. Vanda se îndreaptă spre ușă.

— Cobor un minut, să văd cum stăm cu revista... Așteaptă-mă, te rog.

Ridic lucrurile de pe jos și le așez pe birou. Apoi mă instalez la calculator, tastez parola ca să intru pe pagina mea de Facebook. Îmi trece prin cap să fac o glumiță, caut pagina Vandeii și-i las un mesaj-surpriză: *Love you, lady in black! Nu scapi de mine...* ☺.

Când revine, mă găsește pe canapea.

— E gata? o întreb.

— Aproape... Mai are câteva poze.

— Deci... Vanda, cum stăm? Spune-mi drept, ce reprezintă eu pentru tine? Jucăria preferată?

— Of, Dragoș...

Îmi prinde bărbia.

— Viața mea e foarte complicată în momentul ăsta.

— Iar eu ți-am complicat-o și mai tare.

— Nu. Dimpotrivă...

— Atunci?

— Am nevoie de o perioadă de reflecție.

— Adică îmi dai iarăși cu flit?!

— Nu. Trebuie să stau singură... Vreau să zic, departe de Viktor.

— De ce?

— Ca să ne dăm seama, și eu, și el, dacă putem continua împreună. Deși, din punctul meu de vedere...

— Mda... Deci e mai grav decât mi-ai spus.

— Lucrurile s-au agravat... Mai dă-mi o țigară, te rog.

Ne ducem la geam, să fumăm. Vanda scoate din sertarul biroului trei fotografii. Mi le arată. În prima poză remarc o pensiune cu un peisaj montan în fundal. A doua fotografie are în prim-plan un bărbat și o femeie care se sărutau. Și, în fine, detaliul-surpriză: bărbatul este chiar Viktor Roca! Însă blonda nu-i aceeași cu femeia de lângă mine.

Vandei i se umezesc ochii, suferă.

— Viktor știe?

— Încă nu i-am spus.

— Și... cum ai obținut pozele?

— Am avut o bănuială... L-am rugat pe Gică, fotograful nostru, să mă ajute. E un tip foarte discret. Și loial.

— Înțeleg...

— Miercuri seară, Viktor urma să plece la Budapesta. Până la urmă, a ajuns la Sinaia...

— Aha... Și tipa aia? O cunoști?

— Nu. Are vreo importanță?

Își toarnă whisky. Evitase să mă privească, de parcă s-ar fi simțit, cumva, vinovată.

— Ai putea să crezi că încerc să-i plătesc lui Viktor cu aceeași monedă... Că încerc să mă răzbun. Nu te condamn, Dragoș.

— Și... adevărul... care este?

— Adevărul este că Viktor mi-a distrus viața. Un nemernic! M-a mințit, m-a înșelat fără să clipească... Da, sunt disperată, am pus suflet în relația asta. Nu știu încă, dar probabil o să divorțez. Și nu vreau să mă agăț cu orice

preț de gâtul nimănui... Nu ești colacul meu de salvare, Dragoș! Cel puțin, nu cu prețul ăsta! Relația noastră este și mai condamabilă...

— De ce spui asta?!

— Pentru că tu și Daria sunteți împreună de atâția ani, aveți un copil frumos...

— Bine, dar eu am făcut primul pas.

— Știu, dar... Ai viața ta, Dragoș, ai familia ta. A fost o simplă aventură, poți să mergi liniștit mai departe. De ce ai părăsi-o pe Daria?

— Nu știu... Poate pentru că te iubesc?!

A golit paharul, l-a pus pe pervaz și și-a aprins altă țigară.

— OK... Însă eu nu te iubesc. Ce zici de asta?

Mă concentrez să văd pe fața ei ceva, un mic semn care s-o trădeze. Nu-mi dădeam seama dacă blufase. Însă puteam să verific. O sărut pe neașteptate, îmi răspunde fără rețineri, ne înfierbântăm iarăși, parcă tocmai ne revăzuserăm după ani de abținere, dorința de ambele părți era atât de puternică încât totul părea nebunesc, ireal.

Când ajungem pe canapea și încep s-o dezbrac, îmi sună mobilul. Ezit, apoi verific. Era Daria. Îl las să sune până intră mesageria vocală. Incidentul îi tăiașe elanul Vandeii. Nu insist. Ar fi deplasat.

Mă roagă să cobor în parcare, s-o aștept două minute, până vorbește cu Narcisa. Afară, fumez ca să treacă timpul mai repede. Îi trimit Dăriei un SMS, îi explic c-o să întârzie, aveam de terminat un material. Pe strada îngustă din cauza mașinilor parcate aiurea, trece o ambulanță cu sirenele în funcțiune. Se strecoară cu greu printre obstacole, parcă auzeam înjurăturile șoferului.

Vanda a apărut, neașteptat, din altă direcție, ieșise din redacție pe ușa din spate, pe care n-o folosea nimeni.

— Mergem?

— Unde? o întreb.

— Strada Simeria, numărul 5.

— E vreun loc pe care trebuia să-l știu?

— Nu. Acasă la Elvira... Prietena mea.

— A! Tipa care citea revista pe plajă.

— Ea.

Introduc adresa în Waze, care îmi arată cel mai scurt traseu.

— Ce faci la Elvira?

— O să dorm la ea câteva zile. Îmi lasă cheile.

Își verifică ceasul.

— Poți să te grăbești, te rog?

— Sigur.

— Elvira pleacă la aeroport. Se duce la Londra.

— Vacanță, afaceri?

— Vacanță...

Îmi cere o țigară, îi întind pachetul.

— Și de ce vrei să dormi la ea?

— Ți-am spus... Îmi trebuie o perioadă de reflecție, cât mai departe de Viktor. Pe Tudor l-am lăsat la bunici, așa că...

— Te temi de ceva?

— Da. Mi-e frică de reacțiile lui. Nu se așteaptă să-i spun că divorțez... Dacă vrea, Viktor poate fi violent...

Își aprinde țigara și își trece mâna prin păr. Se lăsase întunericul. Se uită îngrijorată la ceas, era nouă fără zece, calc accelerația, semnalizez și depășesc coloana de mașini pe linia de tramvai, pe urmă reintru în coloană, destul de

riscant, ca să fac dreapta. Din spate, mă claxonează un tip cu Skoda Octavia. Îl ignor.

— Și cum te-ai gândit? Îi arăți fotografiile?

— Nu-i nevoie...

— Dar să rămâi singură, în casa Elvirei, crezi că-i cea mai bună idee?

— Alta nu am, Dragoș... Dacă l-ai cunoaște cu adevărat... Uneori e josnic. E atât de perfid, de fals... de ticălos... Măcar față de Tudor dacă ar avea puțin respect, că despre iubire nu poate fi vorba... Mi-e frică...

Își lasă capul pe umărul meu, suspinând ușor.

Daria îmi trimisese SMS, mă rugase să-i dau telefon când mă porneam spre casă, voia să aibă timp să pregătească masa. Deocamdată, nu avea motive să intre la bănuț. Munca de jurnalist era acoperirea perfectă. Apăreau evenimente neprevăzute, de la care nu puteam lipsi. Trebuia să merg musai la locul accidentului, la conferința de presă, la locul crimei. Îi explicasem. Nu era ca-n televiziune, să filmez într-o anumită zi, la o anumită oră. Inter veneau chestii noi, se întâmplau lucruri când te așteptai mai puțin. Chiar și în cazul unei reviste de lifestyle ca RST.

Dar dacă, totuși, bănuia ceva? Dacă, la fel ca Vanda cu soțul ei, mă suspecta de infidelitate? Dacă pusese pe cineva să mă urmărească?! Eram, oare, pregătit pentru ce-o să urmeze? Cum să-i explic Dăriei că o înșelasem? Cum să mă justific? Să-i spun că am avut o clipă de răță-cire, o simplă aventură, nimic serios? Indiferent de tensiunile din sânul familiei Roca, parcă nu-mi doream o ruptură. Nu aveam suficiente argumente, faptul că mi se aprinseseră călcâiele după Vanda și, eventual, sentimentul era reciproc putea fi doar un foc de paie. O chimie strict hormonală, fără substanță, fără viitor.

În ciuda atracției irezistibile față de Vanda, îmi trecuseră prin minte clipele fericite alături de Mihai și de Daria. Bucuria venirii pe lume a primului nostru copil. Un băiat, așa cum îmi dorisem. Bucuria mutării la casă, departe de agitația și mizeria din oraș. Bucuriile mici, de Crăciun, cu împodobirea bradului, cadourile din seara de Ajun, puse sub pom pe furiș, după ce Daria îl adormea pe Mihai, explozia de fericire din ochii lui când descoperia minunățiile de sub brad. Și, nu în ultimul rând, bucuria de a fi împreună, în fiecare seară, înainte de culcare, când Mihai nu mai contenea să ne povestească (exuberant ca înaintea unui mare eveniment) ce i se întâmplase peste zi, la școală și acasă, din dorința de a amâna cât mai mult momentul în care, în sfârșit, trebuia să pună capul pe pernă și să viseze frumos.

Ca să-i mai alin din supărare, pentru că vara asta nu plecaserăm în concediu la mare, îi promisesem că la anul vom sta două săptămâni, dublu față de vacanța noastră obișnuită. Ultima dată când fusesem pe litoral savurase fiecare clipă petrecută la malul mării, îl văzusem cu cât entuziasm își aruncase hainele și fugise să atingă primul val, să caute prima scoică, să ridice primul castel de nisip. Marea îl făcea fericit.

Totul părea minunat, emisiunea Roata Norocului încă avea audiență, pe plajă lumea se uita lung, unii mă recunoșteau, îmi cereau să fac *selfie* cu ei, Mihai își găsisse un prieten din Oradea, venit în vacanță cu bunicii, se băteau cu pistoalele cu apă, plaja era numai a lor, se fugăreau, jucau fotbal, înotau, râdeau și protestau când venea amiaza și trebuia să-i luăm la masă. Doar că spre finalul sejurului, ca de obicei, Daria găsisse un pretext de nemulțumire, se iritase dintr-un motiv pueril, legat de refuzul

meu de a merge la cazinoul din Constanța. Îl luase cu forța pe Mihai din joaca lui și, fără să-i pese de lacrimile băiatului, îl târâse acolo unde voia să ajungă, la Cazinou, mă abandonase pe plajă, rămăsesem singur pe trei șezlonguri, abătut, ca un bărbat părăsit care refuzase să-i facă pe plac soției dintr-un capriciu prostesc. După fiecare astfel de ieșire nervoasă a Dariei, greu de înțeles, mă întrebam ce dracu' căutam în viața ei, de ce mai stăteam împreună, dacă îi provocam atâta suferință.

Cu Vanda, simțisem din prima că astfel de certuri erau imposibile. Spre deosebire de toanele Dariei, la Vanda descoperisem o gândire cerebrală, fără sincope, fără deraieri bruște, inexplicabile, într-o zonă unde partea afectivă, emoțională, sfida deseori rațiunea.

Waze mă anunță că ajunsesem la destinație.

— Unde te las?

— Aici, pe stânga. Casa cu gard verde... Mai am o rugămintă, Dragoș.

— Sigur.

— Simt nevoia să vorbesc cu cineva... Știu că-i târziu, dar mi-ar face plăcere să stai cu mine zece minute. Atât... Vrei?

— Da, nicio problemă.

— Bine, trage mașina undeva. O sun imediat pe Elvira, ar trebui să plece din clipă-n clipă la aeroport.

Se uită la ceas și își caută mobilul.

— Cred că deja își face probleme, am întârziat... Mda, uitasem! Mi-am lăsat mobilul acasă. Și am nevoie de el. Neapărat! Of, sunt cu capul în nori!

— Pot să te ajut?

— Da, te rog mult! Uite cheile de acasă... E aproape, în 20 de minute ești înapoi. Te aștept, da? Când ajungi aici,

sunî la poartă... Elvira pleacă imediat. Trebuie să vorbesc cu ea, musai...

Își verifică din nou ceasul și coboară din mașină, lăsându-mă cu gura întredeschisă.

— Bine, dar... Cum să intru la tine-n casă?!

— Cu cheia neagră. Tastezi 233 la interfon... Viktor vine abia luni, iar pe Tudor l-am dus la bunici. Găsești telefonul în bucătărie... Hai, du-te repede. Ne vedem aici.

— OK.

Se îndreaptă spre gardul verde și se oprește în fața porții. Îmi face semn să mă grăbesc. Ezit o clipă, îmi aprind țigara și pornesc spre casa din Voluntari a familiei Roca.

O lăsasem pe Vanda să se vadă cu Elvira și îmi pusesem întrebarea firească: ce să caut singur, la ora aia, în casa familiei Roca?! Eram chiar atât de îndrăgostit, încât aș fi făcut orice de dragul Vandei? Adevărul este că îmi fusese greu să protestez.

Recunosc, relația cu Vanda părea complet diferită de precedentele mele aventuri extraconjugale, care se terminaseră în aceeași zi, fără regrete. Impulsuri de moment, la fel de trecătoare ca ploaia de vară.

Prima dată mi se întâmplase într-o împrejurare în care orice bărbat fără defecte majore ar fi putut profita de conjunctura favorabilă. Eram acasă, urma să plec să filmez Roata Norocului. Daria adunase tensiuni mai vechi, ca de obicei evitase să-mi spună ce-o deranjase, iar atunci găsisese momentul potrivit să răbufnească.

— Dragoș, eu nu merg la petrecere. Te duci singur, să fie clar!

— Care petrecere?!

— Poftim, ai și uitat!

Îmi picase fisa cu întârziere. Sâmbăta următoare aveam întâlnire cu colegii de liceu, se făceau cincisprezece ani de la

absolvire. Prilej numai bun pentru distracție la restaurant, împreună cu o parte dintre foștii profesori.

— Nu, n-am uitat, i-am zis. Cum să merg singur?! Am plătit pentru două persoane... Îl luăm și pe Mihai, dacă vrea.

— Eu nu merg. Punct!

— De ce?

— Nu am cu ce să mă îmbrac.

— Cum adică nu ai?!

— Cum auzi... Nu-mi mai vine nicio rochiță. M-am îngărașat, na! Ești mulțumit? De când te-am rugat să mergem la mall, poate găsim ceva...?

— O să mergem.

— Da, sigur. La Paștele-Cailor! Tu crezi că-i simplu?! Intri rapid într-un magazin, pe ultima sută de metri, și-mi iei orice zdreanță ca să-mi închizi gura, nu?

— Daria, exagerezi.

— Du-te dracu' de afurisit, că numai la tine te gândești! Trântise ușa și dispăruse repede pe scări, în dormitor.

Mihai auzise gâlceavă și apăruse în bucătărie. Nu suporta să ne vadă luptându-ne cu încrâncenare, ridicând tonul, folosind cuvinte aspre, tăioase, care lăsau urme adânci. Mă întrebam de ce o necăjisem iarăși pe Daria. Ce era să-i spun? Că, poate, prin absurd, aș avea și eu o fărâmbă de dreptate? Că mă supărare rău maică-sa, chiar dacă nu mă manifestasem atât de zgomotos?

Îl mângâiasem pe creștet și-l asiguraseam că lucrurile se vor rezolva, avuseserăm un schimb de opinii divergente, fiecare venise cu argumentele lui, așa se mai întâmplă, apar mici conflicte, ca în orice familie. Nimic grav. Mihai se temea că divorțăm. El vedea certurile noastre într-o singură culoare, fără nuanțe, fără învingători, doar cu învinși. Momentele de criză îl destabilizau. Și întotdeauna înclina

s-o creadă pe maică-sa, cumva firesc, legătura mamă-fiu era foarte puternică. Mă rugase să aplanez conflictul, să-i cer scuze Dariei. Voia să fie veselă, să ne vadă din nou împreună, zâmbind.

Plecasem spre televiziune după ce îl convinsesem pe Mihai că Daria și cu mine eram prieteni, în ciuda incidentului. Însă rămăsesem cu un gust amar.

În cabina de machiaj, Anca îmi povestise o fază tare cu Marius, producătorul de la Roata Norocului. Se lăsase cu scandal în televiziune. Din rândul publicului chemat să aplaude, coborâse în platou o duduie blondă, înfiptă, cu gura mare. Tipa îl luase de guler pe Marius și-l amenințase că-l face vedetă în presa de scandal, fusese un mare porc, se culcase cu ea și pe urmă îi trăsese un șut în fund, deși îi promisese c-o duce în luna de miere în Insulele Seychelles. De ce nu-i răspunsese la telefon? De ce își schimbase adresa de e-mail? De ce își închisese pagina de Facebook? Cumva era un escroc sentimental? *Te dau pe mâna Poliției, curvarule!*

Râsesem cu lacrimi. În sfârșit, cineva îl pusese la punct pe cretinul de Marius. Și, culmea, tocmai o blondă din public!

— Cum s-a terminat bâlciul? o întrebasesm pe Anca.

— I-a chemat Marius pe băieții de la poartă, s-o dea afară. Au luat-o pe sus, cu țipete, cu urlete, tipa se zbătea, nu voia să iasă. Comedie cu spume, ce mai!

— Ah, am ratat faza, mor de ciudă.

— Da... Marius scotea flăcări, să-l fi văzut cum a luat-o la împins vagoane pe săraca Luminița...

— Care Luminița?

— Colega noastră. N-o știi?! Se ocupă de invitații din public. Aplaudacii.

— Aha... Și?! Ce-a avut cu Luminița?

— Păi i-a reproșat, a înjurat-o că de ce nu i-a spus despre nebuna aia, de ce-a lăsat-o să intre în televiziune.

— Da' de un' să știe biata femeie că Marius i-a tras-o blondei și că tipa-i dusă cu pluta?!

— S-a râs mult pe aici, îți dai seama. Marius a amenințat-o pe Luminița c-o zboară, că-i incompetentă, că-i aduce toți nebunii în emisiune... Săraca, mi-e și milă de ea. Plângea de-i sărea cămașa.

— Aoleu, ce idiot!

— Da... Din păcate, se are bine cu doamna directoare.

— Vrei să zici că i-o trage.

— Umblă zvonuri.

— Mda... Bună treabă. Gata, arăt OK?

— Ești de nota zece!

— Mersi.

— Succes! Dă-i gata pe toți, Dragoș!

— Mă străduiesc.

După emisiune, îmi fusese imposibil să nu-l întreb pe Marius ce mai face prietena lui blondă. Nu, nu directoarea. Cealaltă, scoasă pe sus din platou. Îmi aruncase o privire scârbită, înainte de a-mi întoarce spatele. Punct ochit, punct lovit.

Satisfacția evenimentului în care producătorul nostru fusese personaj principal îmi dăduse aripi. Decisesem să sărbătoresc momentul la restaurant, să beau în cinstea blondei lui Marius, împreună cu doi dintre invitați. Pe Andrei îl cunoscusem în treacăt, juca la Teatrul Metropolis, știa ultimele bancuri și era nelipsit de la petrecerile actorilor. Îmi plăcuse cum se descurcase la Roata Norocului, iar la final l-am invitat la o bere, ca să nu fim doar eu și Sonia, cunoscuta cântăreață de muzică ușoară, chemată la mai toate reality-show-urile de televiziune pentru că vorbea mult,

râdea mult, era agreabilă și avea un fizic capabil să stârnească pasiuni în cele mai rafinate cercuri.

Am intrat până la urmă într-o pizzerie, la propunerea Soniei. Nu era genul de tipă care se speria de câteva calorii în plus, la ceas de seară.

Sonia se decisese prima.

— Eu aş lua o pizza *quattro formaggi*.

— *Quattro* ce?! am întrebat-o.

— *Formaggi*. Cu mai multe tipuri de brânzeturi italiene.

— Doar atât?!

— Da. E fără carne.

— Ești vegetariană?

— Nu... Îmi place mie asta. Merge bine la bere.

— OK, atunci o să iau *quattro stagioni*.

— Foarte bună alegerea, am mâncat săptămâna trecută.

Andrei, tu ce vrei?

Andrei încă nu terminase de studiat oferta de băuturi.

— Un Jägermeister, pentru început. Mai vrea cineva?

— Dacă-mi spui despre ce-i vorba, îi zic, poate încerc.

— Băutură digestivă, nemțească. Foarte bună. Un amestec de alcool și vreo 56 de ierburi. Stă la maturat în butoaie vreun an de zile, înainte de a fi pusă în sticle.

— Și ajută la ceva?

— Da, normal! Curăță ficatul!

— Atunci, iau și eu. Sonia?

— Eu am ficatul tare. Dar un 50 aş bea, până vine pizza.

— Apropo, intervenise Andrei către chelneriță, mie adu-
ceți-mi o pizza Repubblica, vă rog.

Chelnerița își notase în carnețel.

— Bere de care vă servesc? Halbă, doză, sticlă?

Ne-am consultat din priviri. Sonia a decis pentru toți.

— Heineken. La sticlă.

Am început să le povestesc întâmplarea cu Marius, producătorul, și iubita lui blondă, din public. Și despre presupusa relație a producătorului cu directoarea de programe, altfel o femeie căsătorită, cu doi copii, al cărei soț lucra într-o multinațională. Pe Andrei îl distrase, avea ce povesti mai departe colegilor de la teatru.

— Și oare directoarea îl iubește sau îl folosește pe post de vibrator?

— Înclin să cred a doua variantă, i-am zis.

— Cică o copilă de cinci ani o întreabă pe maică-sa: Mami, ce-i aia amantă? La care tipa răspunde: E o femeie rea, care ne fură din bugetul familiei, să-mi trag una! Aha, zice fata, și amant ce înseamnă? Păi, dragă, ăsta-i un nene bun, care-l ajută pe fraieru' de tac-tu.

Sonia a râs și s-a înecat, apucase să bea un gât de bere. Apoi Andrei primise un apel, era ceva urgent, trebuia să plece la teatru să rezolve problema. Se scuzase, ar fi vrut să mai stea, abia se încălzise cu bancurile, Sonia fusese o dulce, ca de obicei, rămăsese să ne întâlnim în aceeași formulă, cu altă ocazie.

După shot-ul de Jägermeister și berea Heineken, ochii Soniei luceau diferit. Dintr-odată se întristase, părea copleșită de amintiri neplăcute. De obicei, simțeam când trebuia să evit indiscrețiile, însă ea găsisese, în sfârșit, pe cineva care s-o înțelegea. S-o compătimească și, de ce nu, s-o încurajeze.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Ei... chestii... Știi cum e... La un moment dat, se adună...

Era înlăcrimată, pe punctul de a izbucni. Am prins-o de umeri și i-am sprijinit fruntea cu pieptul.

— Ia zi, cine te-a supărat?

S-a desprins și și-a scos oglinda din poșetă, încercând să nu-și compromită machiajul.

— E mult de povestit...

— Foarte bine. Mai luăm un rând de bere... Stai, mă duc întâi la baie. Scuză-mă.

Când am revenit, Sonia îmi zâmbea ca și cum ar fi ieșit, subit, din pasa proastă. Am ciocnit și a început să-mi spună despre fostul ei amic.

— ... ne știam de ceva timp, anul trecut s-a mutat la mine.

— Îl cunosc?

— Nu. Lucrează în domeniul asigurărilor. N-are nicio treabă cu showbizul... Am încercat să păstrăm relația departe de ochii presei. Știi cum e, decât să intri în gura jurnaliștilor, mai bine...

— Da, ai dreptate. Și?

— Și totul bine și frumos, excursii prin țară, weekenduri la Viena și Milano, armonie, flori, declarații de dragoste, inelul de logodnă...

Își frecase inelarul mâinii stângi, parcă pentru a șterge orice urmă a ceea ce fusese odată o dungă albă, abia sesizabilă.

— Până când?...

— Până când i-am spus, într-o frumoasă dimineață de primăvară, că am rămas însărcinată. Nu știu... îl iubeam enorm pe atunci, eram convinsă că și el mă iubea...

— Înțeleg că n-a fost din cale-afară de bucuros.

— Bucuros?! A făcut o criză de nervi. A aruncat cu lucruri prin casă, parcă înnebunise... încă puțin și mă lua la bătaie...

— Pe bune?! Ce animal!

— Da... Că de ce i-am făcut una ca asta, doar îi spuseseam că mă protejez...

— Și?

— Și probabil am uitat să iau pastila aia nenorocită.

Amintirile dureroase îi provocaseră spasme, se crispase, își dusese mâna la abdomen, apoi scosese din poșetă flaconul de medicamente.

— Scuză-mă... E pe fond nervos, de stres.

— Stai liniștită, nu te agita. Mai bine îmi povestești altădată.

Înghițise pilula cu restul de bere.

— Gata, sunt ca nouă!

Îmi zâmbise teatral, se abținea cu greu să nu plângă.

— Deci, unde rămăsesem?

— La faza când înnebunise prietenul tău.

— Da... Ți dai seama, pentru mine a fost un șoc teribil... chiar dacă el încerca să pară mai șocat decât toți bărbații din lumea asta la un loc, atunci când află că vor avea un copil pe care nu și-l doresc.

— Clasic. A motivat în vreun fel?

— L-am întrebat de ce... Mi-a explicat, printre urlete de furie, că fosta lui prietenă îl *încălțase* cu un copil, îi spusese că era gravidă abia prin luna a patra. Mult prea târziu.

— Și tu știai că avea un copil?!

— Da' de unde?! Abia atunci am aflat... De trei ani plătea pensie alimentară.

— Deci animalul se temea să nu scoată alți bani din buzunare, pentru cel de-al doilea copil.

— Din păcate, asta-i adevărul, Dragoș. N-avea nici cea mai mică intenție să ne căsătorim.

Sticlele de pe masă se goliseră. Sonia îi făcuse semn chelneriței să ne aducă alte beri. Avea nevoie de alcool ca să-și poată duce povestea până la capăt. Începusem s-o privesc cu milă, suferința era încă foarte vie și greu de alinat. Am strâns-o la piept într-un exces de empatie.

— Lasă, nu fi tristă. E plină lumea de bărbați, Sonia. Dă-l dracu' de prost!

Reușisem s-o fac să plângă mocnit, cu sughițuri.

— Dar copilul meu...? El ce vină a avut, Dragoș?!

Chiar dacă eram cumva izolați, într-un soi de separeu, puteam fi oricând ținta unor paparazzi. Fix asta mi-aș fi dorit, să-mi apară poza în ziarele de scandal, cu titlu de-o șchioapă: *Prezentatorul de la Roata Norocului s-a combinat cu Sonia!*

I-am sugerat să mergem în altă parte, remarcasem vreo două fețe dubioase în restaurant, care își făcuseră drum pe la masa noastră și se uitaseră cam lung. Mi-ar fi fost dificil să-i explic Dariei de ce o îmbrățișasem pe Sonia, și încă într-un loc public.

— Hai la mine, mi-a zis, stau aproape. Fac o cafea excelentă.

Am acceptat invitația cu jumătate de gură, ar fi fost neelegant s-o părăsesc în starea aia. Mă temeam de un gest nesăbuit, Doamne ferește, și pe urmă s-o am pe conștiință.

Locuia la ultimul etaj al unui bloc nou, de trei niveluri, cu parcare subterană și lift ultramodern care te lăsa chiar în apartamentul elegant, de patru camere. De la atâta bere, căutasem din nou toaleta, îmi cerusem scuze și încuiasem ușa după mine, înainte de a sălta capacul veceului. Baia era foarte mare, avea și cadă cu jacuzzi (simțisem umezeală de cum am intrat, cada rămăsese umplută), mi-o imaginasem pe Sonia dezbrăcată, cu corpul ei perfect, masat de jeturile intermitente de apă, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși, ținând paharul de șampanie în mână, sprijinit pe marginea căzii. Ipostaza îmi dăduse fiori, îmi accelerase pulsul, îmi provocase fanteziile erotice latente. La câtă bere băusem, nu știu dacă în condiții normale aș fi reacționat la fel.

Când am revenit în living, n-am dat de Sonia. Am studiat camera, era mobilată cu gust, într-o combinație de stiluri contemporane și vintage. Colțarul alb încadra pe două laturi masa joasă, dreptunghiulară, mare, albă, pe care remarcasem CD-uri, cărți, albume foto, un binoclu de vânătoare și două păpuși drăguțe. Plasma TV ocupa jumătate din peretele lateral. Înainte să dispară, Sonia deschisese televizorul pe MTV (cum altfel?!), cu sonorul spre minim.

Am pus mâna pe una dintre păpuși s-o studiez. Avea trăsături foarte fine, era îmbrăcată în fustiță gri cu inserții galbene, ciorapi albi, bluziță gri, sacou galben și sandale. Cu siguranță costase o grămadă de bani.

Sonia revenise într-un halat de casă lejer, din mătase.

— Faină cada cu jacuzzi, i-am zis.

— Vrei s-o încerci? Hai!

M-a tras de mână fără să mă opun. În baie, a pornit instalația de făcut valuri, a verificat apa cu mâna, și-a lăsat halatul să-i cadă pe spate și, complet dezbrăcată, a pășit în jacuzzi.

Rămăsesem blocat. Imaginea Soniei intrând goală în apă îmi anulase orice impuls rațional, nu întrezăream decât o singură continuare. Aproape mecanic, mi-am dat jos hainele și am ajuns lângă ea. Scena mi s-a părut de un erotism maxim, nu eram pregătit să fac față situației, la cel mai mic gest al Soniei riscam să termin înainte de a începe. Probabil îmi citise lesne încordarea de pe figura crispată, pentru că m-a sărutat, pe urmă și-a înfipt degetele între picioarele mele și a început să mă maseze ușor.

— Ridică-te! mi-a ordonat, fără să-și retragă mâna.

Ajunsese cu capul unde își dorise și, în mai puțin de un minut, a trebuit să mă recunosc învins. Câștigase prima

partidă aproape prin neprezentare. Dacă asta intenționase, atunci scăpasem ieftin.

Doar că Sonia ieșise din jacuzzi, își luase prosopul în jurul taliei și revenise repede din bucătărie cu sticla de șampanie și un bol plin de căpșuni. Deci asta fusese abia prelu-diul, mi-am zis. Mă așteptau momente grele.

Tot ce nu-i putusem cere Dăriei, în pat, am experimentat cu Sonia în următoarele două ore. M-a ajutat mult șampania, mi-a șters orice urmă de inhibiție, iar Sonia a răspuns cu un entuziasm de care nu aș fi crezut-o în stare. Se agățase de mine ca de ultima ei șansă de a avea un bărbat în următorul secol, dorise să se elibereze complet, să se lase purtată de simțuri, să trăiască clipa ca pe-o nebunie adolescentină într-o lume fără reguli, unde pudoarea și reținerea erau două concepte foarte vagi, aproape necunoscute.

La final, inundasem mare parte din baie, mișcărilor noastre necontrolate făcuseră valuri mari în jacuzzi, însă Sonia părea prea puțin preocupată de aspectul asta. În pragul ușii, la plecare, îmi mulțumise și îmi spusese că nu trebuia să mă simt obligat în niciun fel. Fusese inițiativa ei.

Culmea, acasă vorbisem cu Daria ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, nu avusesem sentimentul acela apăsător de vinovăție, deși o înșelasem pentru prima dată de când eram împreună. Aventura cu Sonia fusese deja ștearsă cu buretele din mintea mea, definitiv. De parcă m-aș fi dus la o damă de consum oarecare, plătită cu ora.

Al doilea pas greșit în căsnicie îl făcusem după vreo șase luni. La întoarcerea din Grecia, în drum spre casă, ne-am zis să rămânem două zile pe litoralul românesc, la 2 Mai, în amintirea concediilor *low-cost* de altădată. Aveam acolo gazda noastră, pe tanti Comșa, o femeie ieșită la pensie, glumeață, ai cărei ochi râdeau continuu. Primea turiști încă

de pe vremea dictatorului Ceaușescu, în casa ei altfel foarte modestă, cu veceu în fundul curții și duș improvizat din două butoaie negre, metalice, instalate pe acoperiș, în bătaia soarelui. Însă în ciuda condițiilor mai degrabă rurale, cu cocoșul care te trezea la prima oră a dimineții și măgarul simpatic, folosit în genere de dobrogeni la tracțiunea căruțelor, tanti Comșa avea ceva special, un dar al ei de a se face plăcută și de a fi discretă în același timp, așa că reușise să atragă clienți fideli, vară de vară. Când bucureștenii și, ulterior, turiștii din Polonia și Cehoslovacia descoperiseră frumusețea sălbatică a plajei din 2 Mai, încă virgină la vremea aia, mica afacere începuse să prospere, iar tanti Comșa și soțul ei ridicaseră în curte un al doilea corp de casă, cu patru camere lipite una de alta, special pentru turiști. După revoluția anticomunistă, o perioadă le mersese foarte bine, până când mica localitate dobrogeană începuse să se dezvolte în ritm alert, cu zeci de pensiuni și restaurante apărute peste noapte, șezlongurile cu umbreluțe luaseră locul clasicelor cearșafuri și, culmea aberației în materie de autorizații de construcție, un hotel răsărise, de nicăieri, fix pe plaja aflată la doi pași de cunoscutul șantier naval unde mergeau la muncă mai toți localnicii.

Veniți cu mașina de pe litoralul grecesc, plaja de la 2 Mai ni se părușe foarte tristă, murdară, deloc atractivă. Îi spuseseam Dariei că în scurt timp n-o să mai avem ce căuta pe-acolo, stațiunea devenise un soi de Vama Veche, se modernizase în lipsă totală de armonie cu turiștii care o frecventau, dispăruse, încet-încet, până și bucata de plajă rezervată nudiștilor, alungați de jandarmi la sesizarea mămicilor cu copii, indignate că odraslele dădeau nas în nas cu funduri goale de bărbați și femei — altfel, cum să nu?, niște

exhibiționiști fără pic de jenă, unii veniți de mână cu proprii copii, spre oripilarea oricărei familii tradiționale.

Mica localitate devenită între timp stațiune încercase să se dezvolte în pas cu pretențiile noilor turiști, atrași mai degrabă de pensiunile moderne, cu veceu și duș în cameră, eventual piscină în curte. Iar ca să nu mai comenteze cărcotașii că erau condiții proaste la 2 Mai, primarul luase fonduri europene și trântise asfalt pe ulițele din localitate. Și o făcuse atât de bine, încât asfaltul gros de două degete, mai subțire decât un covor persan uzat, se crăpase după prima căruță plină cu porumb care trecuse pe-acolo.

Doar tanti Comșa rămăsese aceeași, puțin îmbătrânită, normal, însă la fel de pusă pe șotii. Ne-a primit cu drag, s-a bucurat mult că n-am uitat-o și în cinstea noastră a scos o sticlă de vin, îngropată în curte de răposatul soț. Pe urmă l-a sunat pe fi-su să cumpere de la cherhana trei kile de pește, știa că Daria era înnebunită să mănânce guvizi când ajungea în 2 Mai.

La începutul lunii august, în plin sezon, se vedea lesne că în casa lui tanti Comșa dispăruse agitația de altădată, din vremurile de glorie ale micii localități. Nu erau ocupate decât două dormitoare. Înaintea noastră, veniseră din București patru tineri, băieți și fete, cazați în aceeași cameră pentru o sumă derizorie față de pensiuni sau hoteluri. Turiști de weekend care ziua mergeau la plajă în 2 Mai și seara făceau naveta la Vama Veche, unde veneau trupe rock și cântăreți de muzică folk. Cât am stat la tanti Comșa, i-am zărit o singură dată. Erau mahmuri după petrecerea din Vamă, fetele rămăseseră peste noapte în costumele lor de baie pline de nisip și căutau un ibric prin dulapurile din bucătărie, să-și pună de-o cafea tare, turcească, fără zahăr, în timp ce băieții ieșiseră la fumat în curte, cu câte-o doză

de bere. Butonau la mobile și vorbeau cu entuziasm moderat despre aventura nocturnă din Vamă.

Mi-am dat seama, târziu, că nu erau cuplați între ei. Erau colegi de grupă la Politehnică și plecaseră la mare împreună. Asta mi-a amintit de poveștile lui tanti Comșa de dinainte de 1989, când în vacanțele de vară îl găzduia pe un oarecare absolvent de Arhitectură devenit după Revoluție cel mai bogat român. Mare petrecăreț, înrăit fumător, prefera distracțiile boeme într-un loc ca 2 Mai, departe de agitația stațiunilor clasice, în casa modestă a lui tanti Comșa, unde nu-i trebuia mai mult de-o sticlă de vin bun, sub bolta de viță-de-vie, în compania amicilor din București. Fusesse suficient ca într-una din nopți, când oaspeții erau ruși de foame, iar restaurante nu existau prin preajmă, tanti Comșa să-i surprindă pe toți cu un grătar de pește prins de bărbăta-su. Cu asta, îl cucerise definitiv pe viitorul multimilionar.

Am întrebat-o dacă omul a revenit în 2 Mai, după metamorfoza post-revoluționară și trecerea bruscă în rândul capitaliștilor. Mi-a spus că nu. Banii îl schimbaseră, începuse să iubească luxul marilor hoteluri din insule exotice și casa lui tanti Comșa rămăsese doar o amintire, destul de vagă, a vacanțelor cu iz comunist.

Mihai s-a bucurat de plajă și de noii prieteni, în sfârșit aici toată lumea vorbea românește, nu mai era nevoit să-și caute cuvintele în limba engleză pentru a-i spune puștiului de lângă el să nu-i dea cu nisip în ochi. Am găsit și un loc unde să mâncăm decent, la o terasă din spatele șirului de rulote, iar Daria a insistat, surprinzător, să ia lecții de surfing cu un bărbos înalt, masiv, la vreo 120 de kile, care-și încropise mini-tabăra de antrenament chiar pe plajă.

L-am lăsat pe Mihai să se joace cu Mircea, un băiețel din Timișoara venit în 2 Mai împreună cu maică-sa, în timp

ce Daria plutea pe placa de surf, cu vesta de salvare, înaintând cu ajutorul vâslei, undeva în larg, nu prea departe. Soarele dispăruse după nori, așa că m-am dus într-o scurtă plimbare pe malul mării, către cazemata prăbușită în apropierea micului golf. Apa caldă îmi atingea plăcut picioarele, ale căror amprente pe nisipul fin dispăreau odată cu primul val.

La doi pași de cazemată, m-am trezit cu un câțel lângă mine. Un caniş alb, de talie mică, foarte jucăuş, care căuta mângâieri.

— Betty! Betty! Vino aici!

M-am uitat în dreapta, de unde se auzise vocea feminină, și mi-am dat imediat seama că ajunseseam în zona unde altădată stăteau la plajă nudiștii. Acum, cei mai îndrăzneți rămâneau în pielea goală până la apariția patrulei de coastă, când își trăgeau repede costumele de baie și o făceau pe nevinovații. Proprietara lui Betty, întinsă pe cearșaf, sprijinită-n cot, cu picioarele larg desfăcute, n-avea sutien, iar în loc de bikini purta o ață transparentă cu un petic de material cât monedele de 50 de bani. Mă temeam că la prima adiere de vânt moneda aia o să zboare cât colo.

Se uitase la mine insistent, de parcă *eu* aș fi fost în fundul gol, cu obiectul la vedere. Pe urmă, mă abordase la per tu, ca și cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna.

— Hei, nu cumva stai la tanti Comșa?!

Hopa! mi-am zis, de unde mă știa duduia?

— Ba da... De ce?

Am trecut în revistă turiștii pe care îi zărisem în curte la tanti Comșa de-a lungul anilor, fără vreun rezultat. Figura tipei îmi era străină.

— Păi, suntem vecini de palier. Am aterizat aseară, pe la opt... Erai prin bucătărie.

— A, da, se poate...

Chiar nu-mi aminteam să ne fi intersectat. S-a ridicat și mi-a întins mâna.

— Corina.

— Dragoș, îmi pare bine.

Era foarte aproape, mă împungea cu pieptul ei plin, ferm, bronzat, aparent neatins de bisturiu. Printr-o minune, așa de la bikini îi rămăsese pe poziții. Simțeam privirea Dariei în ceafă, deși de la distanța aia, din larg, i-ar fi fost imposibil să mă vadă cum făcusem cunoștință cu nudista blondă, care în plus mai și dormea sub același acoperiș cu noi.

Betty mă adulmecase din nou, pe urmă se dusesse spre apă, avea chef de-o bălăceală. Ar fi fost riscant să nu plec rapid, nudista cu corp athletic, de model Playboy care merge regulat la sala de fitness, rămăsese ținută în fața mea, aștepta să-i spun, probabil, cât de frumos se bronzase și ce bine înota Betty în valurile mării. Cu siguranță, habar n-avea că venisem cu soția și copilul. I-am lăsat plăcerea să descopere singură, i-am urât o zi plăcută și am plecat. Spera să ne revedem mai târziu, la tanti Comșa. Zâmbetul ei de despărțire nu lăsase loc interpretărilor. Mă plăcuse și, dacă ar fi fost posibil, mi-ar fi tras-o pe loc, în cazemata de lângă noi sau, de ce nu, chiar pe plajă, în văzul lumii, ca orice nonconformistă care se respectă.

De la pensiunea Micul Golf, făcusem repede cale-ntoarsă, mă temeam să nu intre Mihai în panică. Între timp, Corina plecase de pe plajă împreună cu Betty, iar în locul unde stătuse n-am mai găsit decât cele patru pietre cu care își ancorase cearșaful. Genul de tipă singură, disponibilă, în căutarea unei aventuri de sezon. Cu imensă părere de rău, m-am întrebat de ce nu-mi ieșise în cale când eram burlac și standardele mele în materie de

femei puteau coborî, în situații-limită, la un nivel mult inferior. Corina arăta beton, mă uimise faptul că îi trezisem interesul. Dacă nu cumva trăsesese ceva pe nas și confunda visele cu realitatea...

În zona unde îmi lăsasem hainele, Mihai se distrase bine în compania lui Mircea, supravegheați de maică-sa, doamna Lavinia, o ardeleancă foarte grijulie, puțin supraponderală, dar suficient de înaltă încât să nu pară grasă, cu trăsături altădată frumoase, pe care, dacă o lăsați să povestească fără s-o oprești, riscai s-o găsești vorbind și după douăzeci și patru de ore, cu aceeași însuflețire. Apucase să-mi spună, înainte de a-l plasa pe Mihai în grija ei, că era divorțată, fostul soț urma să ajungă diseară în 2 Mai, venea direct din Italia, cu actuala nevastă și cei doi copii. Era plecat la muncă de zece ani, copilul abia aștepta să-l vadă.

O făcusem pe companionul perfect, mă transpusesem repede în situația Laviniei, înțelegeam perfect cât de greu se descurca, totuși, un băiețel ar avea nevoie de tatăl său ca să prindă curaj, să-l ia drept model în viață etcetera, etcetera. M-am uitat la doamna Lavinia, am observat cum dintr-odată se eliberase de toate necazurile, grijile, temerile, discuția (de fapt, mai mult un monolog) cu mine, un străin, îi dăduse aripi, o încărcase, la final îmi mărturisise că viața merita trăită din plin. Cât de bine îi făcuse să împartă suferința cu cineva! Scăpase de povară și, în plus, îi devenisem cel mai bun prieten, confidentul ideal de vacanță. O apreciasem că nu întinsese coarda, omisese să-mi mărturisească problemele intime, dacă își găsisse sau nu un substitut la înălțimea fostului soț.

Un timp, copiii se bătuseră cu pistoalele cu apă, apoi se îngropaseră în nisip. Mihai plânsese, se supăraseră că

Mircea îi turnase nisip în păr, intervenise și Lavinia, care îl atenționase pe fi-su să nu fie nesimțit. În fine, se împăcaseră. Le-am propus să meargă în mare, să se spele. Se apropia ora mesei. Pe urmă, l-am dat din nou pe Mihai cu cremă de protecție. N-a ratat momentul să protesteze puțin, dar eu am insistat, altfel ar fi riscat niște arsuri de mai mare dragul. I-am făcut semn Dariei, care mă văzuse, în sfârșit, părea bucuroasă, învățase lucruri noi cu placa de surf. M-a chemat la ea, era în larg, la vreo 80 de metri de mal. Am verificat geanta de plajă și mi-am dat seama că uitasem banii în cameră, la tanti Comșa. Găsisem doar cinci bancnote de un leu, rătăcite pe-acolo. Trebuia să rezolv problema, altfel la prânz urma să înfulecăm cel mult trei gogoși, de la chioșcul din apropiere.

Dar, înainte de asta, am sărit în valuri și am ajuns la Daria, i-am povestit despre bani și i-am spus că-l las pe Mihai în grija Laviniei. Să mai tragă și ea cu ochiul, din când în când. Oricum, n-o să stau mult, mă întorc cât pot de repede și pe urmă mâncăm la terasă. La foamea pe care o aveam, era prea târziu să mai facem duș și să ne schimbăm.

Mi-am luat prosopul și l-am pus sub fund, să nu ud scaunul mașinii. La tanti Comșa aș fi ajuns pe jos în 10–15 minute, dar preferam să nu pierd timpul. Dimineața ne trezeam greu și, până veneam la plajă, riscam să ratăm cele două ore în care soarele ardea mai puțin.

Am pornit motorul și am ieșit cu mașina de pe dig, conducând ușor pe drumul betonat, plin de gropi, pe lângă gardul șantierului naval. Macaraua imensă, de 1 000 de tone, arăta la fel ca în urmă cu cincisprezece ani, când fusem prima dată în 2 Mai. Pe partea stângă, proprietarul își transformase curtea în camping, turiștii veneau de pe plajă să-și pregătească masa de prânz la butelia mică, de voiaj.

Doar unii dintre ei. Alții dormeau la cort, dar aveau bani de restaurant. Nu-i invidiam.

Ca de obicei la ora aia, în curte la tanti Comșa era liniște. Se auzea până și bâzâitul muștelor. Stăpâna casei lipsea sau poate trăgea un pui de somn. Am intrat în corpul nou de clădire și m-am speriat pe hol, unde mi-a ieșit în cale un câțel. După zgarda roșie de la gât, am recunoscut-o pe Betty, canișul Corinei, tipa nonconformistă de la nudiști. Voia joacă. Am mângâiat-o pe cap. Câțelușa a lătrat, iar în cadrul ușii a apărut Corina, somnoroasă. Se frecase la ochi.

N-am apucat să-mi cer scuze că o trezisem. De data asta, nu purta nici măcar minusculul bikini. Era goală pușcă și complet epilată. M-a prins de mână și m-a tras ușor în cameră, pe urmă a dat-o afară pe Betty și a închis ușa. Câțelușa nu protestase. Ar fi trebuit să protestez măcar eu, dar nu putusem. Îmi lipsise puterea.

Corina mi-a scos slipul de baie, cu mișcări lascive, pe urmă m-a împins spre pat, a întins mâna și mi-a aruncat din geantă prezervativul. Fusesem atât de surprins și de excitat, încât mă abandonasem moale în brațele ei. A început să mă sărute, m-a rostogolit sub ea și a preluat total controlul, chestie care de obicei nu mă ajuta. Dar am rezistat neașteptat, Corina își revenise brusc din somnolență, gema din ce în ce mai tare, scotea niște sunete ascuțite, care-mi dădeau fiori, mă temeam să n-o audă tanti Comșa sau tinerii din camera de-alături, dac-or fi revenit de la Vama Veche.

Își ținea sânii cu mâinile, în timp ce se mișca ritmic, săltându-și coapsele, cu capul pe spate. Apoi m-am ridicat și am întors-o, ea s-a sprijinit în patru labe, arcurile saltelei vechi scârțâiau ca dracu', chestia asta parcă o înnebunise, a țipat isteric, eu am încercat să-i pun mâna la gură, dar mi-a respins-o, îi plăcea să se audă în delir, de parcă filmam o

peliculă pentru adulți. M-am grăbit să termin, suportam greu ideea că ne-ar putea auzi cineva. Ca niciodată, scăpașem și eu un sunet puternic, la care Betty reacționase imediat. Lătra la ușă, convinsă probabil că îi omorâsem stăpâna.

A fost unica partidă de sex cu Corina. Până să plec din 2 Mai, am stat tot timpul încordat că o să mă dea de gol cineva sau ceva. Și că Daria o să afle.

M-am întors pe plajă, să mâncăm, Daria m-a întrebat dacă mă simțeam bine, eu am invocat o posibilă insolație, moment bun să-mi interzică să mai stau la soare fără șapcă. Așa că am purtat șapca Nike până la sfârșit, când mi-am luat rămas-bun de la tanti Comșa, în timp ce Corina, de undeva din spate, îmi făcuse un semn discret. Din păcate, n-am apucat să-i spun, la rândul meu, mulțumesc, chiar dacă ar fi meritat cu prisosință. Fusesse aventura ideală, la care visasem ani de-a rândul, în zadar. Și se întâmplase tocmai atunci, pe neașteptate, când îmi pierdusem demult speranța.

Două scurte și vioaie aventuri extraconjugale în opt ani de căsnicie nu erau un capăt de lume, până s-o cunosc pe Vanda. Sonia și Corina, două focuri de paie, plăceri carnale de moment, în care mă implicasem afectiv cam cât m-aș fi implicat cu două păpuși gonflabile cumpărate de pe internet.

Acum, în drum spre casa Vandei, de unde mă rugase să-i aduc telefonul, mă gândeam cu strângere de inimă că relația noastră tindea să devină complicată. Chiar a dracului de complicată. Cel puțin din partea mea, simțisem că obsesia s-ar putea transforma ușor, ușor în pasiune, în iubire. Ori mă întrebam dacă aveam nevoie de așa ceva. Îmi puteam permite luxul unei rupturi? Și cu ce preț? Se ivise ocazia unică de a da cu piciorul unei vieți de familie

relativ normale, în limitele decenței. Și tare îmi era frică de ce-o să primesc la schimb...

Când ajung, opresc motorul și-mi aprind țigara. Mă cuprinsese un sentiment ciudat, să intru în casa familiei Roca fără să fie cineva înăuntru nu era ca și cum aș fi deschis ușa fostei mele garsoniere, de la etajul cinci. Noroc că, din câte știam, nu aveau câine în curte. Asta mi-ar mai lipsi, să mă trezesc cu vreun pit bull la fundul meu.

Pe aleea principală remarc becuri cu led de-o parte și de alta, care luminau difuz până la imobilul cufundat în întuneric. Cobor din mașină și mă uit preventiv stânga-dreapta, de parcă aș da o spargere și trebuie să mă feresc de vecini. Familia Roca locuia aproape de capătul unui fundac, iar peste drum nu erau case, doar un teren viran plin de bălării și câini fără stăpân, pe care Biserica Catolică intenționa să ridice un cămin de bătrâni, din ce-mi povestise Vanda la petrecerea lui Tudor. Mă întrebam cum ar fi dacă Viktor Roca s-ar întoarce acasă pe neașteptate și m-ar găsi în living. *Ce i-aș spune? Știi, vă rog să mă scuzați, Vanda mi-a dat cheia să-i aduc telefonul. N-are rost s-o așteptați, pentru că în noaptea asta doarme cu mine la prietena ei, Elvira. Și apropo, cine-i tipa aia blondă pe care ați sărutat-o la pensiunea din Sinaia?*

Ar fi foarte tare.

În fața porții, privesc peste umăr în lungul șoselei, pe urmă tastez la videointerfon codul din trei cifre. Eroare, led roșu aprins. Din cauza emoțiilor, formasem 232, în loc de 233. Se aprinde ledul verde, aud clicul de la încuietoare și pășesc timid în curte. Când intru pe alee, senzorii de mișcare măresc progresiv intensitatea ledurilor, acum văd ca-n palmă pe unde calc. Înainte de-a scoate cheia din buzunar, mă opresc la doi metri în fața casei și mă uit la ferestre, mă

deplasez lateral, caut cea mai mică fantă de lumină care să-mi spună că ar putea fi cineva înăuntru, prin absurd.

În sfârșit, scot cheia și o răsucesc în yală, de două ori spre dreapta, mă poticnesc puțin, deschid ușa și rămân în prag, dezorientat. Ledurile de pe alee reveniseră la starea inițială, palide, aproape stinse. Înăuntru era beznă, drape-riile groase obturau ferestrele, ating ușor peretele în căuta-rea întrerupătorului, îl găsesc, apăs butonul, însă ceva nu mergea. Becurile rămân neaprinse. S-or fi ars? O fi căzut siguranța? În spatele meu, pe alee, ledurile se stinseseră.

Scot telefonul mobil și activez lanterna. În sfârșit, recunosc livingul somptuos, combinația de piele și lemn masiv, închid ușa și caut alt întrerupător. Degeaba. Pare a fi o pană de curent. Nimic neobișnuit, și pe strada noas-tră pica lumina când ți-era lumea mai dragă. În Voluntari, se construiseră prea multe case într-un timp relativ scurt, se înmulțiseră consumatorii, firma italiană de distribuție ar fi trebuit să investească în modernizarea rețelei, doar că noi, românii, suntem un popor foarte tolerant, răbdător, de ce să-i supărăm pe băieții ăștia de la multinaționala care venise să câștige, repede și ușor, o căruță de bani?

Înaintează cu pași mici. Podeaua scârțâie. Îndrept lumina spre blatul din bucătărie, apoi spre masă. Două farfurii una peste alta, un șervețel alb, nefolosit, fructiera plină cu mere, struguri și banane, o cană de ceai cu ața de la pliculeț atâr-nând pe-afară. Nici urmă de telefonul Vandeii. Să fi uitat unde îl lăsase? Oricum, îmi era imposibil s-o descos. Măcar să-mi fi dat numărul Elvirei, deși în clipa asta prietena ei ar trebui să fie în drum spre aeroport.

Când dau să revin în living, scot un urlet de durere. De după stâlpul de susținere care separa bucătăria de living, cineva mă lovise cu un obiect dur peste antebraț, telefonul

mobil se făcuse țandări în contact cu podeaua și rămăsesem din nou în beznă. La cât de ascuțită era durerea, cu siguranță îmi rupsesse mâna. Probabil mă văzuse de cum intrasem și așteptase momentul ideal.

Nu apuc să-mi duc raționamentul până la capăt, pentru că primesc a doua lovitură, direct în stomac. Îmi taie respirația.

Instinctiv, realizez că a treia măciucă mi-ar putea fi fatală, ridic mâna dreaptă deasupra capului, iar cu stânga, cu un efort disperat, îmi iau avânt și izbesc cu pumnul prin aer, fie ce-o fi. Un icnet surd îmi spune că nimerisem în plină figură, iar atacatorul se prăbușise undeva pe gresie, atingând în cădere un corp de mobilier.

Acum, singurul meu gând e să fug. Plec repede în direcția în care bănuiam c-o să găsesc ușa de la intrare, bătând în căutarea clanței, deschid și alerg prin curte ținându-mă de mijloc cu mâna teafără, în timp ce trag cu ochiul, peste umăr, să văd dacă nu mă urmărește cineva. Pe măsură ce mă apropiu de poartă, se face din ce în ce mai multă lumină de la stâlpul din fața casei.

Intru în mașină gâfâind, nimeresc greu contactul, mâna mă doare înfiorător. Demarez în trombă, fără să privesc înapoi.

La fiecare atingere a schimbătorului de viteze, simțeam în antebrăț mii de ace. Respiram greu, inima îmi bătea cu putere, intrasem într-un soi de atac de panică. Mă depărtasem suficient de casa lui Viktor Roca încât să trag pe dreapta undeva, la doar cinci sute de metri de propria locuință. Avusesem un prim impuls să mă duc repede la Daria, să-i spun tot. Pe urmă, mi-am aprins țigara și am stat să reflectez la ce mi se întâmplase.

Persoana care mă lovise (foarte probabil un bărbat îmbrăcat în negru) purtase și cagulă, altfel aș fi sesizat ceva, chiar în întunericul ăla lăsat brusc după primul atac. Ochii mi se obișnuiseră, cumva, cu semiobscuritatea zonelor neluminate de telefonul mobil, nu fusese ca și cum ar fi stins cineva dintr-odată toate becurile. Și totuși se întâmplase atât de repede, încât reușisem să memorez foarte puține lucruri. Cred că îmi spusese cuvântul și spaima de moment. Reacționasem instinctiv, să mă apăr, doar printr-un noroc chior ieșisem viu de-acolo.

Trebuia neapărat să vorbesc cu Vanda, înainte de a suna la Poliție. Îmi era clar, cineva aflase că soții Roca lipseau de-acasă în seara aia și venise să dea lovitura.

Spărgătorul de locuințe, hoțul, fusese luat prin surprindere de apariția mea. Când am intrat, probabil era în casă, în plină acțiune, apoi s-a ascuns până i-am dat ocazia să mă atace. Așa se putea explica și pana de curent. În timp ce eu descuiam ușa de la intrare, el umbla la panoul de siguranțe. Pe urmă m-a auzit. Sau a văzut lumina de la telefonul mobil. Sau și una, și alta.

Mă întrebam de ce-o fi ales ora aia ca să dea spargerea. Putea fi văzut, întâmplător, de vreun vecin. Dacă știa că locuința va fi goală, avea suficient timp să vină după miezul nopții. Ori era un hoț cu foarte mult tupeu, ori unul foarte prost, ori se drogase și avea creierul flenduri.

Privesc cu spaimă prin oglinda retrovizoare, din spate se apropia un Logan alb cu farurile stinse. Strivesc țigara în scrumieră cu mâna teafără, mă las în jos, pe scaun, până sub nivelul geamului lateral. Mașina trece ușor pe lângă mine, dar simțisem că mă ia cu frisoane. Chiar dacă aș fi vrut să sun pe cineva, nu puteam. Telefonul rămăsese în casa familiei Roca. La cum se izbise de podea, cu siguranță nu mai funcționa. Oricum, ar trebui să-l recuperez cât mai repede. Dacă-l găsește acolo soțul Vandei, o să-mi fie greu să dau explicații. Oare să mă întorc acum, să-l iau? Ar fi o nebunie, renunț repede la idee. Când o să afle Vanda ce aventură am avut, o să-și pună mâinile-n cap...

Pornesc motorul și mă panichez, îmi dau seama că odată cu mobilul pierdusem și adresa Elvirei, pe care o salvasem în Waze. Cum naiba se chema strada aia nenorocită? Dacă nu dădeam de Vanda, eram un om mort! Și amândoi rămăseserăm fără telefoane, la dracu'!

Ca prin ceață, îmi amintesc numărul casei: 5. Încerc să rememorez traseul de la venire, lucru imposibil. Atunci îmi umbla mintea la cu totul altceva. Nici gând să rețin pe

unde mersesem cu mașina. Apoi, închid ochii și refac scena din parcare redacției, cu Vanda ieșind pe ușa din spate. O întrebasesm și îmi spusese adresa. Strada Si... strada Si...

Si-meria! Bingo! Asta era! Simeria numărul 5, adresa Elvirei. Dar unde-o fi strada Simeria, cum să ajung acolo? Deschid torpedoul, mă sprijin din neatenție în mâna lovită și scot un țipăt de durere. Apoi caut cu înfrigurare harta Bucureștiului, primită cadou de la benzinăria Rompetrol și abandonată în torpedou. Găsesc strada și memorez drumul până la destinație. Dintr-odată, îmi vine inima la loc.

Antebrațul mă durea din ce în ce mai tare, la orice mișcare, cât de mică. Va trebui să merg la spital. Și să inventez o scuză plauzibilă pentru Daria. Când virez la stânga, să intru pe bulevard, realizez că îmi curgea sânge, îmi zdrelișem pumnul după ce îl lovisem pe individ în plină figură. Trag pe dreapta să mă șterg cu un șervețel umed. Asta e, o făcusem lată.

Nu găsesc loc de parcare în apropierea casei Elvirei. Mașinile erau înșiruite umăr la umăr, pe ambele sensuri, așa că dau ocol pe o stradă adiacentă și, după cinci minute de așteptare încordată, intru în locul unui Ford Kuga al cărui proprietar se hotărâse, în sfârșit, să plece. Mă întorc pe jos două sute de metri, până la numărul 5. Imobilul cu etaj, destul de vechi după cum arăta, se afla în apropierea trotuarului. Unul dintre pereții laterali fusese acoperit de plante agățătoare. Dacă Vanda ar ieși la geam, aș putea să dau mâna cu ea, peste gard.

Apăs pe sonerie. Nu era una din alea care să scoale din somn tot cartierul, dar se auzea binișor de-afară. Deci funcționa. Insist de câteva ori, fără succes. Nicio mișcare. Doar câinele vecinului se sesizase și lătra ca nebunul. Asta

mai lipsea, să n-o găsesc de Vanda unde o lăsasem. Simțeam că înnebunesc!

Încerc s-o strig. Câinele vecinilor mă latră ca pe-un hoț de biciclete. Mă uit la ferestre, erau închise, iar luminile stinse. Să fi pățit ceva? Mă gândesc că Elvira o fi plecat la aeroport înainte să ajungă Vanda și nu s-au mai întâlnit. În cazul ăsta, ar fi fost normal ca Vanda să mă aștepte aici, în fața casei. Doar dacă nu se întâmplase un eveniment grav, neprevăzut. Dar ce? Nu putea să mă lase baltă așa, pur și simplu. Și n-avea telefonul la ea, deci era puțin probabil să fi intervenit vreo urgență. Mă durea capul, îmi pulsau tâmpilele de nervi.

Apoi mi-a trecut prin minte să nu fi recurs la vreun gest necugetat, acolo, în casa Elvirei, pe fondul relației încordate cu Viktor. Aflase recent despre adulter, oricine putea claca într-un moment de depresie puternică. Dar era Vanda genul ăla de femeie?! N-aș crede.

M-am așezat descumpănit pe bordură, la distanță de câinele furios, care încetase să latre prin zăbrelele gardului. Dacă fusese vorba de-o situație de forță majoră, atunci ar fi bine să rămân aici până când se întoarce Vanda. Orice altă opțiune ar complica lucrurile. Să plec și ea să revină între timp, fără să ne intersectăm, ar fi încununarea unei seri perfecte.

Un alt raționament îmi provocă palpitații. Era posibil ca Vanda să mă fi sunat de pe telefonul Elvirei și să fi intrat în panică după ce-a văzut că nu răspundeam. Urmarea? S-a dus în Voluntari, să se convingă că eram în regulă. În cazul ăsta, la fel, nu-mi rămânea decât s-o aștept. Aici aveam cele mai mari șanse să ne întâlnim.

Îmi venea să sar gardul și să verific ușa, să bat în geamuri. Dar mă durea mâna foarte tare, nu puteam să mă

sprijin. În plus, gardul metalic avea zăbrele cu țepușe în vârf, mi-ar fi fost greu să-l sar și în condiții normale. Prin zonă încă mai era circulație, trecuse o bătrânică pe lângă mine și mă întrebase cu ce să mă ajute. O refuzasem politicos și îmi aprinsesem altă țigară. Așteptarea se prelungea cu mult peste limita până la care sperasem să apară Vanda, durerile se întetiseră și începusem să mă panichez. Ca orice bărbat deloc ieșit din comun, aveam tendința să exacerbez suferința fizică. O suportam fără să reacționez negativ doar până la un punct. Apoi mă speriam de eventualele consecințe, deveneam anxios și-mi dădeam pronosticuri sumbre. Daria ar fi știut cum să mă liniștească, însă acum era departe. Cu siguranță mă sunase și își făcuse griji. Cât despre Vanda...

Mă uit la ceas și-i dau un ultim răgaz să apară: 15 minute. Apoi va trebui să acționez, într-un fel sau altul. Fac doi pași să-mi dezmoțesc picioarele, câinele vecinilor mă latră din nou, disperat că nu putea să-mi sară la gât. Nu părea prea deștept, altfel și-ar fi dat seama că aveam prea puține intenții criminale. O fi semănând cu stăpânul. Lătrase preventiv, gros, baritonal, cu spume la gură, ca să fie sigur că mă avertizase, în caz că mi-ar fi trecut prin cap vreo prostie. Mă mirasem că nu ieșise nimeni la geam să vadă ce-i cu el, de ce se dădea de ceasul morții. N-aș suporta un astfel de câine la mine-n curte, m-ar deranja să-l știu agresiv și zgomotos fără niciun rost. Te pomenești c-o fi unul din ăia care latră, dar nu mușcă.

După calculele mele, dacă Vanda s-ar fi dus să mă caute la ea acasă, în Voluntari, ar fi avut suficient timp să se întoarcă. Scot din ecuație varianta, mă gândesc să verific la sediul redacției. Narcisa rămăsese să termine de tehnoredactat revista, era posibil ca Vanda să-i fi spus unde putea

fi găsită și Narcisa s-o fi căutat, pentru cine știe ce urgență. Când venea vorba de afacerea ei, o vedeam pe Vanda capabilă să renunțe la orice, numai să-și atingă scopul.

Pe parbrizul mașinii, sub ștergător, găsesc un mesaj scris cu pixul: *Pericol de pană!!! Ai parcat pe loc rezervat!* Verific roțile și constat că, de data asta, scăpasem ieftin. Era doar un avertisment. Chiar și într-o zonă de case, teoretic cu multe curți și garaje, vecinii se încăierau între ei de la locurile de parcare încropite pe marginea drumului. Era un război în toată regula. Când pe stradă staționau mașini neutre, ca a mea, fără legătură cu beligeranții, apăreau și victimele colaterale. Îmi puteam imagina ce înjurături primisem în lipsă. Oricum, nu-mi păsa!

Am mototolit hârtia, am aruncat-o peste gard și am pornit mașina. Să schimb vitezele era un adevărat chin, încercam să ating maneta ușor, doar cu trei degete. Chiar și așa, la fiecare mișcare, durerea devenea aproape insuportabilă. Antebrațul mi se umflase, mi-ar fi trebuit niște calmante și să mă vadă de urgență un doctor.

La redacție, luminile erau stinse. Curat ghinion, era a treia clădire pe care o găseam cufundată în întuneric, după casa Vandei și cea a Elvirei. Las mașina în parcare și deschid ușa cu cardul. Aprind becul, totul părea înghețat. Niciun computer deschis, nici cel mai mic zgomot. Urc la etaj, însă Vanda își încuiase biroul. Erau șanse mari să nu fi trecut pe-aici după ce ne despărțiserăm la Elvira. Iar colega de la tehno-redactare, Narcisa, își terminase treaba și plecase.

Cobor la parter și mă așez pe canapea, descumpănit. Mă uit spre telefonul fix de pe biroul Alinei. Reținusem numărul de mobil al Vandei, cu trei zerouri la final. Încerc marea cu degetul: *Abonatul Vodafone nu răspunde.*

Nu-mi rămâne decât să sun acasă. Caut o explicație care să stea în picioare pentru Daria. *De ce n-am răspuns la telefon? Și ce-am pățit la mână?* Ca să câștig timp, decid să-i ascund, deocamdată, faptul că eram rănit. Îi spun că sunam de la redacție, abia picasem de la un eveniment monden, unde îmi pierdusem telefonul mobil, din păcate... Da, sunt foarte supărat... De aia am întârziat, l-am căutat peste tot. E posibil să mi-l fi furat careva... O să mai întârzii vreo oră, am de scris materialul, trebuie să mă grăbesc, revista ajunge luni la chioșcuri...

Închid și stau în cumpănă dacă să apelez la Poliție. Până la urmă, spargerea din casa familiei Roca nu era problema mea. Dacă individul ăla furase ceva, cu siguranță Viktor Roca o să-i anunțe pe polițiști. Sunt convins că hoțul nu mă văzuse, cum nici eu nu-i zărisem fața. Deci mai bine ar fi să ascund faptul că fusesem acolo. Aș pune-o pe Vanda într-o situație complicată față de Viktor. Ar trebui să-i dea explicații, să-l mintă necredibil.

La rândul meu, ar fi cazul să însăilez o poveste pentru Daria, dar măcar fără s-o implic pe Vanda. Sesizarea la Poliție mi-ar da peste cap planurile, le-aș servi pe tavă dovada că fusesem acolo, fără un motiv plauzibil. Ce să le povestesc polițiștilor? Adevărul? Că mă combinasem cu Vanda și îmi dăduse cheia să-i aduc telefonul?! Ar fi complet aiurea!

Prioritatea numărul unu ar fi să merg la doctor, să văd cât de gravă era rana de la mână. Deschid calculatorul, cel mai apropiat spital de urgență e pe Calea Floreasca. Antebrațul îmi ardea, se umflase și se învinețise, nu mă simteam în stare să conduc, riscam să leșin la volan.

Îmi trece prin cap să-l sun pe Șerban, să mă ajute. Aveam încredere deplină în frati-miu, știa să păstreze un secret, deși nu mă hotărâsem dacă merita să i-l spun.

Îl nimeresc la cumpărături, într-un supermarket, mă roagă să-l aștept cât i-ar lua să ajungă la mine. Navighez pe internet gândindu-mă la dispariția inexplicabilă a Vandei. Rămăsesem fără telefon. Dacă Vanda intrase în panică din cauză că nu putuse lua legătura cu mine, iar drept urmare a stării de panică se întorsese acasă, în Voluntari, exista și posibilitatea să fi dat nas în nas cu spărgătorul. Lovitura mea cu pumnul, chiar dacă nu foarte puternică, probabil îl lăsase pe individ inconștient. Iar când își revenise, numai bine se ciocnise de Vanda... Era un scenariu de groază, pe care preferam să-l ignor.

Ajung pe pagina de Facebook a Vandei. Dacă tot pierdeam timpul, îmi zic să mai fac o încercare. Îi trimit un mesaj, în caz că avea și ea aceeași idee, să comunicăm pe Facebook în lipsa telefoanelor: *Bună! Unde ești? Eu sunt la redacție, mai stau vreo 30 de minute. Dă-mi un semn, te rog. Love you!*

Pe urmă, ca să-mi abat gândul de la ce-ar putea fi mai rău, citesc un articol mai vechi de-al Vandei, un reportaj foarte bine scris, emoționant, despre familiile care adoptau copii.

A fost dragoste la prima vedere. În momentul în care am văzut doar poza Mariei, am știut că este a mea, povestea mama unei fete adoptate. Apoi, părerea unui reprezentant al Direcției pentru Protecția Copilului: Familiile care adoptă trebuie să aibă o flexibilitate foarte mare în gândire, capacitatea de a accepta o altă persoană, extrem de multă disponibilitate psihică. În România, din 60 000 de copii fără părinți, rămași în grija statului, doar 4 000 erau pe listele de adopții și aveau șansa să trăiască într-o nouă familie. Cei care doreau să devină părinți trebuiau să se supună, timp de un an, unui proces de evaluare, iar la final să obțină atestatul din care

reieșea capacitatea cuplului de a primi copilul. Obțineau și rezultatul evaluării afective din partea unui psiholog, iar dacă totul era OK, urma o perioadă de trei luni de acomodare, cu vizite ale copilului la viitorii părinți, până la hotărârea judecătorească de adopție. Părerea psihologului: *Îi sfătuiesc să încerce să cunoască familii care au adoptat copii, pentru că doar așa îți poți da seama că nu este nicio diferență față de o familie normală. De foarte multe ori copiii ajung să semene cu părinții adoptivi.* Maria a așteptat doi ani până să devină mamă, a strâns din dinți și nu i-a fost deloc ușor. Dar și-a propus să uite de cozile la care a stat, de birocrăția tipic românească și de umilințele îndurate. Acum devenise părinte și parcă luase viața de la zero. Avea un sentiment extraordinar, de fericire, de împlinire sufletească.

Aș vrea să termin de citit articolul, dar mi-e imposibil, sunt prea agitat. Trag cu ochiul din nou pe pagina de Facebook a Vandeii. Niciun semn. Apoi tresar când aud bătăi în ușă. Mă ridic să-i deschid lui Șerban. Din păcate, nu-i pot strânge mâna. Îl rog să zăbovim puțin pe canapea.

— Ce-ai pățit, Dragoș?! Ai o față...

Apoi se uită la mâna învinețită și umflată.

— Aoleu! Cum ai reușit?! Arată destul de rău.

Se ridică să mă studieze de aproape. I-aș spune totul, însă *ceva* mă reține. Nu știu de ce, îmi e frică. Prefer să-i dau explicațiile pe care i le pregătisem Dariei.

— Șerban, am avut azi un ghinion...

— Ia zi.

— Am fost în oraș, pentru revistă... La un eveniment cu firma Wella... îi știi, ăștia cu produse cosmetice...

— Da, și?

— La Hotel Astoria, când...

Jumătate adevăr, jumătate minciună. În realitate, la evenimentul firmei Wella fusese Alina.

— ... în fine, când am ieșit, m-am dus la McDonald's, pe urmă am trecut pe lângă intrarea la metrou, la Unirii 2...

— Așa, și?

— Și a apărut de nicăieri un individ pe *skateboard*, cu o glugă pe cap... avea viteză, i-a smuls telefonul unei fete care vorbea pe trotuar... aia a țipat, eu am încercat să-l opresc, tipu' m-a împins și a dispărut în fugă... jos, pe scări, spre metrou.

— Ești nebun?! Ce fază!

— Da... Chestia e că fraierul a scăpat mobilul, l-a abandonat, pe urmă și-a văzut de drum.

— Aha... Și tu?

— Am căzut pe scări, m-am lovit rău de tot... Primul impact a fost cu antebrațul. Mi-e teamă că s-a rupt... Mă doare groaznic, Șerban.

— Și de ce nu te-ai dus la spital?! Ești culmea! Cum să stai așa?!

— Am crezut c-o să-mi treacă.

— Trebuia să mă suni, Dragoș.

— Păi, te-am sunat...

— Când, în ultimul ceas?! Apropo, ce-i cu telefonul tău?...

Abonatul nu poate fi contactat.

Își scoate mobilul să-mi arate că mă apelase.

— Da... Alt ghinion. Când am căzut pe scări, s-a făcut praf. Îl aveam în mână, tocmai voiam s-o sun pe Daria.

— Ea știe?

— Încă nu i-am spus.

Se ridică brusc. Pare hotărât.

— Hai repede la spital. Îi spun Dariei?

— Nu, te rog! Întâi să vedem despre ce-i vorba...

— Atunci o sun pe Domnița.

— Domnița?!

— O prietenă. Lucrează la Spitalul Universitar. Poate avem noroc și o prindem de gardă.

Cât vorbește Șerban cu prietena lui doctoriță, mă uit discret pe pagina de Facebook a Vandei, pe urmă încerc s-o sun de pe telefonul fix. Apelul intră pe mesageria vocală. Nu avea mobilul la ea, altfel cu siguranță ar fi răspuns. Doar atât speram, să nu i se fi întâmplat ceva grav.

— Mergem?

Frați-miu pare îngrijorat, vorbise cu Domnița, care se pornise spre spital, venea de-acasă special pentru noi.

— E medic ortoped? îl întreb.

— Nu. Anestezist... Stai fără grijă. O să găsească ea cea mai bună soluție.

Ieșim din curtea redacției cu mașina lui Șerban. Pe-a mea am s-o rog pe Daria s-o aducă.

Nimerim într-o coloană, așteptăm mult până ajungem la prima intersecție, iar explicația vine imediat. La vreo cincizeci de metri în față, sesizez girofarurile mașinii de poliție. Fusese un accident, se făceau poze, se măsurau urmele de frână, un Logan se ciocnise frontal de un Ford Ka, ambele mașini erau boțite rău, în Ford se vedeau pernele de la airbag dezumflate, ambulanța oprise în apropiere, două asistente își făceau treaba la capul răniților. Se strânsese lumea ca la circ, astfel de evenimente atrag întotdeauna ca un magnet, de parc-ar fi distracția preferată a românilor.

— S-ar părea că urgența lor e mai urgentă decât a noastră...

Șerban mă privește încruntat. Nu-i arde de glume.

— Crezi că-i aduce la același spital? îl întreb.

— De unde să știu, Dragoș?!

Îeșim, în sfârșit, din zona aglomerată, însă după vreo doi kilometri tot nu scăpaserăm de ambuteiaje. Mâna îmi ardea, în continuare. Ca să uit de durere, încerc să conversez cu frati-miu.

— Cum ai cunoscut-o pe doamna doctor?

— Domnișoara doctor... E nemăritată.

— Aha... Și ce mai aștepți?

— Dragoș!

— Pe bune! Medic anestezist la Spitalul Universitar... sunt convins că-i și simpatică.

— Da' de unde ești așa convins?

— Nu știu... Intuiția.

— Hai, mă lași cu intuiția?

Dau să scot țigara, însă Șerban avea reguli stricte când venea vorba de fumători.

— Să nu-ndrăznești! Ai răbdare.

Bosumflat, pun pachetul la loc în borsetă.

— Măcar zi-mi cum a fost cu Domnița.

După ultimul semafor, traficul se degajează. Nu însă și durerea de la mână.

— Cum să fie... Ne-am cunoscut din întâmplare.

— Mai exact...

Când discutam despre femei, trăgeam cuvintele cu cleștele din gura lui.

— La sală.

— Aha... Deci am avut dreptate, arată bine tipa.

— Da.

— Hai, zi-mi, nu fi trist! Ea te-a abordat sau tu?

— Ea...

— Băi, fratele meu, ești culmea! Deci o doctoriță supersexy de la Universitar te place și tu ce faci? N-o inviți la tine, să-i arăți colecția de tricouri ude?

- Dragoș! Nu mă face să-ți spun una...
- Scuze. Și, mai departe?
- Am ieșit în oraș, de două ori.
- Atât?! Adică, nu ați...?
- Nu.
- De ce? Nepotrivire de caracter?
- *No comment.*

Știam că ar fi fost inutil să insist. Ultima dată când vorbiserăm despre burlăcie și viața lui intimă, ieșise cu scânteii. Vreo trei săptămâni nu mi-a răspuns la telefon.

Ajungem pe Splaiul Independenței, la doi pași de spital, îi sugerez lui Șerban un loc de parcare undeva pe strada Doctor Anastasievici, fusesem acolo săptămâna trecută, la un prieten actor. Frati-miu răspunde la mobil, era Domnița, ne aștepta afară, la intrarea dinspre Splai.

Dr. Domnița Constantinescu arăta departe de cum mi-o imaginasem, venise într-o fustă până la genunchi, cu dungi subțiri, verticale, și o bluză neagră, vaporosă, cu mâneci trei sferturi și decolteu larg, emana un aer ingenuu, de fată rușinoasă, abia aterizată din provincie. Se purta cu o naturalețe rar întâlnită în mediul spitalicesc. După părerea mea, ar fi fost partida ideală pentru Șerban, dacă tipul n-ar fi avut gărgăuni în cap.

După formalitățile birocratice de la Primire Urgențe, ne conduce la Secția de Ortopedie. Urcăm cu liftul la etajul trei.

— Avem noroc, îi zice lui Șerban. De gardă este doctorul Moldoveanu... A intrat în operație, sper să nu dureze mult.

— Da, și eu sper. Mă cam doare.

Se uită din nou la antebrațul meu, fără să-și schimbe expresia și fără să-și dea cu părerea. Apreciam asta. Unii doctori aveau un talent deosebit să bage spaima-n pacienți, făceau din țânțar armăsar, îți descopereau subit o

mie de boli incurabile, fără prea multe analize, doar după cum respirai. Le trebuia foarte puțin să-ți spună că erai varză, numai bun de trimis la pompe funebre. Mă energizau la culme, le-aș fi retras dreptul de liberă practică doar pentru comportamentul ăsta abuziv, arogant, neprofesionist. Știam vreo doi oameni diagnosticați, la repezeală, cu cancer, pentru ca ulterior să afle că fusese o *interpretare eronată*.

Mă lămurisem cu sistemul nostru de sănătate. Odată ajuns în spital, cu vreo boală gravă, era ca și cum jucai la ruleta rusească. Îți trebuia noroc cu carul să scapi teafăr.

Ieșim din lift și Domnița vorbește cu asistenta-șefă să ne primească în biroul ei. O roagă să ne anunțe când iese din operație doctorul Moldoveanu.

Nu era nici momentul și nici locul potrivit pentru cafea sau alt gen de tratație. Domnița se oferise să ne aducă ceva de la automatul din hol, însă o refuzasem politicos. O țigară mi-ar fi prins bine, dar trebuia să fiu cel puțin nebun să fumez în spital. Dintr-odată, mă simțeam foarte îngrijorat, chiar puțin speriat.

Mă uit la mână, nu arăta deloc bine.

— Ar putea fi grav? o întreb, cu voce stinsă, pe doctoriță.

Parcă îmi pierdusem răbdarea. Nu se mai termina odată operația aia?

— Vedem imediat pe radiografie, îmi explică. E singura modalitate să ne dăm seama.

— Știți, mie îmi place să fiu pregătit pentru ce-i mai rău... Deci, dacă ar fi foarte rău, cum ar fi?

Îmi zâmbește cald, ca unui copil. Mi-e ciudă pe frati-miu că nu se lipise de ea. Șerban are un tipar de femeie ideală imposibil de descifrat. Dacă nu și-l schimbă, prevăd c-o să rămână burlac toată viața.

Mă uit la Domnița, își frământase mâinile, aproape imperceptibil, încercase să nu mă sperie și mai tare. Mi-ar fi surâs s-o am drept cumnată.

— Dacă ar fi rău, îmi explică pe un ton blând, ar fi fractură cu deplasare. Foarte rău este în cazul unei fracturi deschise.

— Și ce se întâmplă la fractura cu deplasare... dacă ar fi?

— La antebraț, avem două oase, ulna și radiusul. Când unul dintre ele sau amândouă se deplasează în urma rupturii, trebuie puse la loc cu ajutorul unei plăci speciale, prinse în șuruburi.

— Aha... deci mă paște bisturiul.

— Eu zic să așteptăm radiografia. Poate nu-i cazul... Să fim optimiști.

Mi-a plăcut că nu mă întrebase nimic despre cum ajunsese în halul ăla. Alți medici m-ar fi anchetat ca la poliție. Așa, doar din curiozitate. Spectrul unei operații mă îngrozea. Îmi trecuseră pe la urechi atâtea cazuri de malpraxis, încât nici cele mai călduroase recomandări nu m-ar fi putut liniști. Plecaseră în Occident sute, mii de medici foarte buni, iar cei rămași în țară erau fie plictisiți, fie deprofesionalizați, fie abia căpătau experiență pe pielea bolnavilor. Oare doctorul Moldoveanu din ce categorie făcea parte?

Cu riscul de a părea lipsit de tact, îi pun întrebarea de o mie de puncte.

— Îl cunoașteți demult pe domnul doctor?

Mă privește cu destulă îngăduință, își imaginează, probabil, ce e în sufletul meu. La Șerban, în schimb, sesizez mici urme de reproș.

— Da. Suntem amici... Pare un dur la prima vedere, dar nu-i de speriat. Țsta-i stilul lui.

— Nu-mi fac probleme din cauza asta.

— În orice caz, e printre cei mai buni ortopezi.

Șerban, taciturn până atunci, simte că a venit momentul să mă încurajeze.

— Lasă, Dragoș, îi spun eu să-ți faci anestezie. Din câte știu, doctorul Moldoveanu operează pe viu.

Umorul negru al lui frati-miu m-a destins. Ușa s-a dat brusc în lături și a apărut un tip brunet, nebărbierit, scund, corpulent.

— Domnița, unde-i pacientul?

Era doctorul Moldoveanu, cu vocea lui groasă, tabagică, milităroasă.

— El este... Dragoș Zaharia.

— Hai, după mine!

Tipul face stânga-mprejur și aproape că trebuie să fug pe culoar ca să-l ajung din urmă. Intrăm în cabinetul de consultații, iar Șerban rămâne pe hol, împreună cu Domnița.

— Ia să vedem, ce avem aici...

Îi povestesc varianta prescurtată cu tipul care mă împinsese pe scări, în gura stației de metrou. Își încrunță sprâncenele, pare sceptic uitându-se la antebratul meu.

— Sigur ai căzut pe scări?!

Ar fi culmea să-i spun ce se întâmplase, de fapt.

— Da! De ce?!

— Hmm... Mă rog. Hai să-ți fac poza, să vedem ce-i acolo.

Îmi arată radiografia pe ecranul computerului. Nu mă puteam concentra deloc, aveam emoții prea mari.

— Fractură de radius. Fără deplasare.

— Aha... Și ce urmează, domnu' doctor? Mă cam doare.

— O să te doară și mai tare. Tre' să-ți îndrept osul, dacă nu vrei să rămâi cu mâna strâmbă. Vezi, aici face un unghi obtuz...

Mă previne în legătură cu ce avea să urmeze. Scăpasem de operație, dar, când mi-a tras mâna ca să-mi pună osul la loc, parcă m-a ars cu fierul înroșit. Am mușcat din cauciucul pe care mi-l dăduse să-l țin în gură, ca să nu urlu de durere. Operația fără anestezie ar fi fost mai suportabilă, cred.

— Gata, ia să vedem...

O nouă radiografie arată că osul a revenit în poziția normală.

— OK. Mergem să-ți pun ghipsul. Hai!

La final îmi spune, sec, să revin peste două săptămâni. Se grăbea, avea o altă urgență în sala de operații, așa că dispare fără să aștepte mulțumiri. Lipsit de maniere, în două cuvinte.

Pe hol, Domnița ridică din umeri.

— Ăsta-i Radu... Bine că s-a rezolvat fără bisturiu.

— Mulțumesc mult, Domnița. Rămân dator.

— Nicio problemă. Mi-a făcut plăcere să te ajut, măcar cu atât.

— Te prinde bine ghipsul, mă încurajează Șerban. Când o să te vadă Daria și Mihai... Apropo, ai sunat-o?

— Aoleu, nu! Am uitat. Sun-o tu, te rog. Spune-i că venim... zi-i că am avut un mic accident, să nu se sperie... îi explici ceva, cum că... în orice caz, nimic grav.

— Deci tot pe mine cade greul.

— Asta e, fratele mai mare întotdeauna îl ajută pe cel mai mic.

În timp ce Șerban vorbea la telefon cu Daria, îi spun Domniței că săptămâna viitoare, într-o zi cu soare, la sfârșitul programului, o aștept cu frati-miu, să bem un vin bun. Și nu, nu acceptam un refuz!

Pe scaunul din dreapta al mașinii, mă gândesc din nou la incidentul din casa familiei Roca. Ce s-o fi întâmplat cu Vanda? Iau mobilul de la Șerban și verific mesajele pe Facebook. Nimeresc literele cu dificultate, e prima dată când butonez cu mâna stângă. Niciun semn, liniște deplină.

Avusesem o zi teribilă. Și încă nu se terminase, speram să nu facă Daria o criză de nervi.

— Domnița e o dulce, îi zic lui Șerban, în speranța că-l voi trage de limbă. Fără ea, aș fi fost un om mort.

Mă privește de parcă i-aș fi spus că tocmai văzusem la semafor un porc pe bicicletă, cu gât lung, de girafă.

— Pe bune! Ce te uiți așa, fratele meu?!

Schimbă într-a patra și nu apasă suficient ambreiajul, iar cutia de viteze vibrează. Trage o înjurătură printre dinți, era foarte sensibil la orice manevră greșită care ar fi putut să-i strice mașina. Ținea mult la Toyota lui, un Avensis sedan roșu perlat cu motor de 1,8 litri pe benzină, multimedia, climatizare automată și alte îmbunătățiri. Ce-i drept, îl costase vreo 30 000 de euro, mi se păruse mult când îmi spusese că are de gând să și-o cumpere, în locul lui aș fi optat mai degrabă pentru un SUV. Consuma relativ puțin, 6,5 litri la suta de kilometri, doar că mașinile hibride aveau performanțe superioare la capitolul ăsta. Oricum, nu existau grade de comparație cu Volkswagen-ul meu obosit, care arăta ca o Biblie de anticariat.

— Hai, Șerban, zău așa, de ce mă ții în tensiune? Zi-mi, ce n-a mers cu fata asta?

— Ești sigur că vrei să-ți povestesc?

— Da, normal! Mor de curiozitate.

Închid radioul, încerc să captez fiecare silabă, fiecare sunet. Poate, în sfârșit, o să-mi dau seama unde greșea, de ce toate isprăvile lui amoroase aveau același deznodământ.

— Deci, v-ați cunoscut la sală...

— Da... Ai văzut-o și tu... Finuță, cu aer de păpușă, timidă, fragilă, aproape te imploră să-i dai o mână de ajutor.

— Și tu, cum ești foarte săritor cu fetele neajutorate...

— Dragoș, dacă mă iei la mișto, am încheiat aici povestea.

— Nu, nu! Gata, gata, scuze! Zi-i mai departe. Pot să fumez?

— Nu!

— Bine, OK. Și?

— Domnița făcea abdomene, așa cum își imagina ea că-s corecte. Sau cum o învățase antrenorul, habar n-am...A părut foarte receptivă, mi-a mulțumit și de-atunci am început să vorbim. Mi-am reprogramat ședințele de fitness ca să ne intersectăm mai des. La un moment dat, mi se părea prea puțin s-o văd doar de trei ori pe săptămână.

— Normal.

Iar dădusem cu bâta în baltă. De fiecare dată când îmi povestea aventurile lui, mă abțineam cu greu să nu pufnesc în râs. Avea un aer atât de serios, de dom' profesor la catedră, căruia îi sărea țandăra din te miri ce. În special dacă-l întrerupeai.

— Scuze, îi zic. Și?

— Am descoperit pasiuni comune, citeam aceleași cărți, ne plăceau aceiași scriitori, știi cum e...

— Apoi...

— Apoi relația a decurs normal, am invitat-o în oraș, la un film.

— Ce film?

— Nu mai știu. Ceva cu război, o idilă între un soldat neamț și o franțuzoaică, în Parisul ocupat de naziști. Domniței i-a plăcut mult... Și mie, de altfel...

A urmat o pauză lungă. Șerban nu era convins că merita să continue. Ceva îl făcuse să dea înapoi. Îl puneă, poate, într-o postură delicată.

Îl las să-și revină, dacă insistam, riscam să stric totul. Și da, avusesem dreptate. Răbdarea mi-a fost răsplătită.

— ... În seara aia, am mers la un restaurant. Mexican, din ce-mi amintesc. Preferința ei, n-am avut nimic de obiectat, a fost OK... Pe urmă am găsit un pretext să vină la mine. Să vedem un film pe internet, abia apăruse, juca unul dintre actorii ei preferați.

— Cine?

— Mel Gibson.

— Aha... Și?

— Și totul a decurs conform planului, am destupat o sticlă de vin, ne-am uitat la film și Domnița a rămas peste noapte.

Sesizasem în vocea lui Șerban o imensă părere de rău, un regret pe care și-l reprima cu mari eforturi. Cu ce-o fi greșit? Sau poate nu el, ci tocmai ea, imaculata?

— Și atunci?! mă trezesc întrebând.

— Atunci... s-a întâmplat să-i întorc vizita, într-o sâmbătă seară. Stă cu chirie, undeva pe Calea Plevnei, aproape de spital... Împreună cu colega ei, doctorița Carmen Gârdean, de la... de laaaa... Neurologie.

— Aha...

— Carmen era plecată în oraș, n-am găsit-o acasă când am ajuns... În fine, să n-o lungesc. Am făcut dragoste și, pe neașteptate, a apărut domnișoara doctor, colega Domniței. Ulterior am realizat că știa despre venirea mea... Fără complexe, fără să ceară voie, Carmen și-a dat jos blugii, chiloții, bluza, sutienul și s-a băgat în pat. Între noi doi.

— Uau! Ce tare!

— Da... Te cred. Așa, din afară, ți se pare că-i tare faza... dar să fi fost în locul meu... nu știu...

— Ai dreptate. Încerc să-mi imaginez. Și cum ai reacționat?

— M-am uitat ca prostu' cum au început să se mângâie una pe alta, să se sărute... Domnița a încercat să mă atragă în jocul lor, însă n-am putut, efectiv... Nu știu de ce.

— Pe undeva, e normal. Fără niciun avertisment, așa, dintr-odată, hop-țop...

— Pe moment, m-am străduit să nu fac vreo scenă, însă reacția mea de respingere fusese clară... De atunci, am rămas buni amici, ne întâlnim la sală, vorbim... dar atât.

Era supărat, se vedea că nu i-a trecut.

— Șerban, dacă vrei o consolare, se pare că și eu m-am înșelat cu privire la Domnița. N-aș fi zis în veci că-i capabilă de astfel de... perversiuni.

— Ca de obicei, aparențele înșală.

Oprim mașina în fața casei, Șerban voia să se întoarcă în oraș, îi spun să intre, să mă susțină, măcar cinci minute. Nu era niciun deranj, dimpotrivă.

Trag puternic din țigară, înainte de a deschide poarta. Când mă vede Daria cu antebrațul în ghips, tentativa mea de zâmbet menit să atenueze șocul are zero efecte.

— S-a rezolvat, îi explică Șerban, înainte ca Daria să pună vreo întrebare. Nimic grav.

Ca de obicei, frati-miu știa cel mai bine cum să mă scoată din rahat. A apărut și Mihai, de sus, din dormitor. Mă așteptase, încă nu adormise. A observat ghipsul și inițial s-a speriat. Șerban l-a luat deoparte să-i explice, iar Daria m-a tras în bucătărie.

— Sunt foarte supărată pe tine, Dragoș, să știi. Foarte, foarte supărată... Cum ai putut să nu dai măcar un telefon?!

Pun capul în pământ, mi-e greu să încep de undeva, totul era o mare minciună, speram să nu clachez, să mă prindă pe picior greșit. Întrebarea Dariei îmi amintise că o sunasem din redacție, îi povestisem despre telefon, că îl pierdusem sau mi-l furase cineva la așa-zisul eveniment monden, în timp ce Șerban aflase de la mine altă variantă. Îmi era clar, va trebui să aleg ultima versiune, să revin cu alte explicații, să pretind că evitasem să-i dau emoții inutil, înainte să mă conving că fusese un accident minor.

— Cred că ești mort de foame. Cheamă-l pe Șerban, să mâncați ceva.

Frați-miu a refuzat să vină la masă. A rămas cu Mihai în living, să-i spună despre ultimele jocuri care urmau a fi lansate în curând. Simțeam nevoia să beau ceva tare. M-am dus în cămară după sticla de țuică, înainte de a începe să-i explic Dăriei cum de ajunsese acasă la ora aia cu mâna ruptă.

Ca și lui Șerban, îi spun și ei că stăteam la intrarea în metrou, mă pregăteam s-o sun, când apăruse individul ăla care mă împinsese pe scări. Telefonul mi se făcuse țândări, l-am aruncat la gunoi, nu aveam ce să recuperez. Pe urmă, la redacție, mi se umflase mâna, începuse să mă doară, mă panicasem puțin, îl sunasem pe Șerban și el mă ajutase, avea o prietenă doctoriță la Universitar. Mare baftă că nu se deplasase osul rupt, altfel ar fi trebuit să mă opereze. În zece, cînșpe zile, o să fiu ca nou, după cum mă asigurase ortopedul.

— Și ce s-a întâmplat acolo, la metrou? N-a venit poliția, să-ți ia declarații?! Practic, ai fost martor la un furt, nu?

— N-a venit nimeni, că individul a scăpat telefonul fetei, în timp ce fugea... Tipa a avut noroc, și-a recuperat obiectul aproape intact. Spre deosebire de mine... Și chiar dacă ar fi

venit vreun polițist, ce să-i spun? Nu-i văzusem fața... Un cretin, dă-l dracu'!

Mănânc friptura de pui cu piure și-mi torn încă un păhărel de țuică. Parc-aș fi rupt în mii de bucăți, după o cursă de supraviețuire prin locuri mlăștinoase, cu hăitași pe urmele mele.

Alcoolul acționase ca un sedativ, mă relaxase cât de cât.

— Și acum, ce faci, Dragoș? Îți iei concediu medical?

La asta chiar nu mă gândisem.

— Nu cred... De ce?

— Păi, cum o să scrii?!

— Cu mâna stângă. Scriu la calculator, Daria... O să meargă mai greu cu tastatura, dar mă descurc.

— Ești culmea! Ce să cauți la serviciu în halul ăsta?!

— Poate nu-i nevoie să ies pe teren... În fond, e vorba de-o săptămână, am internet acasă, să văd ce zice și Vanda... Să-mi dea chestii mai ușoare, o traducere, ceva, nu știu...

— Las-o pe Vanda, că se descurcă și fără tine. Nu dispare revista dacă lipsești câteva zile.

— Și banii? Crezi că-mi plătește concediu medical?

— Nu știu... Important e să te faci bine.

— Mda... Mai vedem.

— Nu vedem nimic! De luni, îți iei concediu și punct! Ne-am înțeles, Dragoș?

Îi mulțumesc lui Șerban, care dăduse semne că vrea să plece, îi întind cheile Volkswagenului și îl rog să mi-l aducă acasă mâine sau luni. Se apropia începutul școlii și Daria avea activități la catedră.

Pe urmă, vorbesc puțin cu Mihai, îl asigur că ante-bratul meu o să fie ca nou, n-ar trebui să se îngrijoreze. Până atunci, ar putea desena pe ghips o minge de fotbal, un omuleț din Minecraft, un *controller* pentru consolă sau

Adrian Onciu

ce-și dorea el, nu conta. Dar acum era timpul să meargă la culcare, se făcuse târziu.

Înainte de-a mă retrage în dormitor, verific contul de e-mail și mesajele de pe Facebook. Rezultatul îmi confirmă că se întâmplase ceva grav cu Vanda. Dar ce?

Preventiv, Daria îmi dăduse un somnifer, înainte de a pune capul pe pernă. Însă medicamentul nu mă ajuta absolut deloc. Nu-mi găseam locul în pat, ghipsul era un obiect străin, rece, greoi, pe care nu-l puteam ignora. Îmi reveneau în minte secvențele din casa familiei Roca, momentul încăierării, fuga disperată. Era posibil ca Vanda să se fi întors după mine și să fi dat peste individul ăla.

Trebuia să fi sunat la Poliție. Asta mi-ar mai lipsi, s-o am pe conștiință, Doamne ferește!

Sâmbătă și duminică au fost două zile istovitoare. Prăbușit din cauza lipsei de somn, cu senzațiile ciudate de la coconul din ghips — mici dureri și mari mâncărimi la ante-brăț — am re trăit de zeci de ori momentele de groază din casa familiei Roca.

Ce anume se întâmplase, mi-e greu să înțeleg chiar și după douăzeci și patru de ore, analizând la rece. Fusesem aproape convins că Vanda plecase, dintr-un motiv nedeslușit, însă acum credeam altceva. A rămas în locuința Elvirei. Cel mai probabil, i s-a făcut rău și a leșinat. Părea foarte stresată, în pofida stăruinței cu care încerca să-și ascundă emoțiile. Faptul că intrase în posesia dovezii că Viktor o înșela ar fi fost un motiv suficient să-i provoace palpitații, atacuri de panică, stări de pierdere a cunoștinței, sau, de ce nu, s-o determine să comită un gest necugetat.

Muream de ciudă. Ar fi trebuit să insist. Să sar gardul și să intru în casa Elvirei. Acum mă frământam de unul singur, încercam să dau de Vanda, cumva, să-mi scot din cap ideea că ar fi pățit ceva foarte grav. Totuși, dacă Vanda ar fi OK, cu siguranță ar încerca să-mi dea un semn de viață, o cât de mică explicație pentru incidentul stupid de vineri

seara. Îmi pierdusem telefonul, dar ar fi putut să-mi scrie un mesaj pe Facebook. Sau pe e-mail. În ultimă instanță, ar fi găsit un pretext să o sune pe Daria.

Am încercat marea cu degetul, să verific din nou, telefonic, dacă venise cineva la sediul redacției. În weekend nu trecea nimeni pe-acolo, nici măcar Vanda, cu atât mai puțin acum, când ultimul număr al revistei ajunsese în tipografie. Am găsit-o pe Alina pe Facebook, i-am trimis un mesaj. Am întrebat-o dacă știa ceva despre Vanda, pentru că mie nu-mi răspundea. Mi-a scris că habar n-avea. Ultima dată vorbisera vineri după-amiază, când fusesem și eu în redacție.

Apoi am coborât în bucătărie, Daria încă era supărată, digerase greu faptul că aflase ultima despre accident.

— Cum ai dormit? o întreb.

— Eu?! Bine... Te-am visat cu picioarele rupte și cu capul spart.

— Daria... Crezi că mie îmi convine situația?

— Nu pricep, Dragoș... Suntem o familie, da?

— Da.

— Și este normal să știm când unul dintre noi pățește ceva. Corect?

— Corect.

— Pune-te în locul meu. Ai idee cum m-am simțit când te-am văzut în halul ăsta? Ca să nu mai vorbesc de Mihai.

— Înțeleg, dar...

— Înțelegi pe dracu'! Dacă m-ai iubi, *poate... zic poate*, ai înțelege.

— Exagerezi, ca de obicei. Da, am greșit! Și-mi pare rău. Dar acum faptul e consumat... Are rost să despicăm firul în patru?

— Da, are! Nu este prima dată când îmi ascunzi anumite lucruri.

— Poftim?!

— Cum auzi.

— Fii mai concretă, te rog.

S-a dus, nervoasă, la frigider, de unde a scos trei ouă și sticla cu lapte.

— Hai, Dragoș, n-am chef de ceartă. Gândește-te bine și ai să-ți amintești. Mănânci?

— Mai târziu. Am să beau o cafea.

— Mai târziu se răcește omleta.

— Nu-i nimic. Găsesc eu ceva.

— Treaba ta.

Ies în spate, pe terasă, la o țigară. Eram sătul de genul ăsta de discuții sterile, neconstructive, fără vreun scop. Bunicul Vasile, Dumnezeu să-l ierte, hâtru cum îl știam toți, îmi spusese că niciodată nu-i bine să iei prea în serios femeia, pentru că riști să mori înaintea ei. Se pare că avusesese dreptate, se prăpădise înaintea bunicii.

Nu puteam să mai fiarb în suc propriu până la ședința de luni dimineață, fără să știu ce se întâmplase cu Vanda. Stresul mă omora. Secvențele violente de vineri seara se combinaseră, în mod ciudat, cu momentele de extaz, când ne iubiserăm de parcă lumea se sfârșea sub ochii noștri. N-am mai avut o astfel de chimie, Vanda mă atrăgea irezistibil, încă simțeam cum mă învăluie parfumul ei discret, pătrunzându-mi în inimă și în suflet. Trebuia s-o găsesc, neapărat!

Caut un motiv să ies din casă. Îi spun Dariei că îi dădusem cheile mașinii lui Șerban, însă nu se descurca s-o scoată singur din parcare redacției, avea nevoie de cardul de acces ca să ridice bariera.

— Mă duc să rezolv problema. Nu stau mult.

— Cum vrei... Ai bani de taxi?

— Cred că da. Telefonul tău unde-i? Vreau să-l sun pe Șerban.

— Vezi sus, în dormitor.

— Mersi.

Mihai mă întreabă când putea să deseneze ceva pe ghips, îi spun să aibă răbdare, până mă întorceam din oraș. Pe urmă îl sun pe Șerban, îl găsesc acasă, cam fără chef. Îl rog să facă un efort, să-mi recuperez mașina. Promit că-i rămân veșnic recunoscător.

— Da, sigur... Veșnica replică.

Încerc să-l capitez, era singurul în măsură să mă ajute.

— Hai că fac cinste, Șerban... Dau o pizza mare. Din aia care-ți place ție, cu anghinare.

Îi știam slăbiciunea pentru pizza, așa că am reușit să-l conving. Caut în agendă numărul Vandeii, însă apelul intră direct pe mesageria vocală. Șterg înregistrarea din telefonul Dăriei, îmi trag blugii cu mare greutate și cobor cu tricoul în dinți. Îl rog pe Mihai să mă ajute.

Era prima dată când aveam ghips, nu mă obișnuisem deloc, mi se părea o povară, dintr-odată realizasem cum era să faci totul doar cu mâna stângă. Pe deasupra, din cauza transpirației, aveam o iritație agasantă, mă mânca pielea de simțeam că mor. Număram zilele și orele până la întâlnirea cu doctorul Moldoveanu ca deținuții pe ultima sută de metri, înainte de-a ieși din pușcărie.

Am înghițit în viteză omleta pregătită de Dăria și am chemat taxiul. Șoferul s-a prezentat în pantaloni scurți, șapcă și slapi, de parcă aterizase direct de pe plajă. Genul vorbăreț.

— Da' ce-ați pățit la mână? Probleme cu soția?!

Mă privește în oglindă, zâmbind. Nu-mi arde de glume, dar prefer să fac haz de necaz.

— Da... Eu i-am dat cu tîgaia-n cap, ea m-a pocnit cu fierul de călcat. Suntem chit... Doar că ea a scăpat fără ghips. Are capul tare.

— Ca toate femeile, nu? Ha, ha, ha... Îmi place, sunteți haios... Dacă facem stînga, îmi arată pe Waze că-i blocat traficul. Uitați... Cum preferați, ocolim puțin sau mergem pe drumul cel mai scurt?

— Ocolim, ce să facem...

— Cum doriți. Eu nu vă bag mîna-n buzunar. Am tot timpul, dacă nu vă grăbiți.

— Nu, nu, chiar mă grăbesc.

— În regulă. Pe aici e liber, vedeți că-mi arată traseul, linia asta verde.

— Da, da, nicio problemă.

— Căldură mare, băi nene... Au anunțatăștia 38 de grade. La umbră!

— Azi?!

— Da! Și furtună cu tunete și fulgere, mai pe seară. Voi am să fac un grătar, că vine fiică-mea, tocmai din Canada.

— E plecată de mult?

— Să fie vreo șase ani de-acuma... E bine, s-a aranjat, casă frumoasă, mașină, serviciu, nu se compară... Bravo ei c-a avut curaj. Eu, ce să zic, am o vîrstă... Păi, spuneți și dumneavoastră... Cum să trăiești cu salariile astea de mizerie, că-și bate joc toți de tine?!

— Aveți dreptate... Și fata e căsătorită, are copii?

— N-are copii, da' vrea. Cel puțin doi... S-a cuplat cu un băiețuș de pe-acolo, un indian. Lucrează medic la spital. Ea e asistentă.

— Foarte frumos...

— Frumos pe naiba, mă scuzați!

— De ce? Au probleme?

— Păi, cum Dumnezeu de-a găsit tocmai unu' din India? Dacă fac nuntă, cum am auzit, să mă duc eu pân' la capătul lumii, la New Delhi?! Mi-e frică de avion! Nici să n-aud!

— Ei, lăsați, poate fac nunta în România.

— Da?! Și cu ce bani? Că din taximetrie, mă scuzați, nu-mi ajunge nici să trec strada... C-a rămas tarifele de-acu' cinci ani, benzina s-a scumpit, piesele s-a scumpit, RCA-ul s-a scumpit, taxele s-a mărit... Toate s-a scumpit!... Ce știu ăștia de la guvern, decât să fure? Nici nu le pasă de noi!

— Așa-i...

Tipul reușise, pentru puțin timp, din păcate, să-mi distragă atenția de la problemele mele cu Vanda. Pe urmă, mi-am amintit și l-am lăsat să vorbească singur, m-am închis în carapace. I-am dat șase lei bacșiș și am coborât în fața blocului-turn unde-și închiriasse frati-miu un apartament de două camere.

Pe Șerban l-am găsit la calculator. Era foarte pasionat de munca lui, lucra și în weekend fără să se plângă. Știam că n-o să se ridice de pe scaun până nu-și termină treaba.

Între timp, încerca să fie amabil, ca de obicei.

— Vrei o cafea? Un vin?

Un vin ar merge, dar parcă-i prea devreme. Iar cafea tocmai băusem și fără să fumez ar fi ca și cum aș sări din avion fără parașută. Nicio plăcere.

— Nu, mulțumesc.

Mă uit în bibliotecă ca mâța-n calendar. Trei sferturi era plină cu cărți de IT, chestii de-ale lui legate de programare. Răsfoiesc vreo două cu gândul departe. Între pagini, găsesc din întâmplare o poză mai veche, cu frații Zaharia. E făcută în camera de cămin a lui Șerban. Amândoi veseli, cu gura până la urechi și sticla de bere în mână, în toiul unui chef. Dacă nu mă înșel, chiar de ziua lui. Mă rugase să-i aduc

două fete de la actorie, ca să echilibreze balanța. Invitase prea mulți băieți. Cele două se zăreau undeva în spatele nostru, fuseseră sufletul petrecerii. Amintiri plăcute... I-o arăt și mă ceartă că-i umblasem printre lucruri. Ținea la intimitatea căminului său.

Încerc să-l zoresc.

— Haide, ai terminat?

Mă privește chiorâș.

— Cinci minute, te rog.

Am emoții ca înaintea unui examen important, abia aștept să dezleg misterul. Vineri seara, Vanda ar fi avut prea puține motive să se supere pe mine din senin și să mă lase baltă fără explicații. Dar admit că exista și posibilitatea asta. Femeile puteau fi imprevizibile, măcar atât învățasem din experiență.

Tot ce speram acum era să fie sănătoasă.

Până la redacție, mergem cu mașina lui Șerban. Îi propun s-o lase acolo și s-o recupereze la întoarcerea din Voluntari.

Frați-miu coboară din Toyota și urcă la volanul mașinii mele, scoate cheia, se pregătește să pornească.

— Stai puțin, îi zic. Așteaptă-mă două minute... Vin imediat.

— OK.

Știam că erau șanse minime, dar nu mă puteam abține să verific. Am intrat în redacție, lucrurile păreau a fi nemîșcate față de vineri seara. Am urcat spre biroul Vandei, am bătut la ușă, am apăsat clanța. Încuiat. La ieșire, am sunat-o de pe telefonul fix. Cu același rezultat, din păcate.

Când revin la mașină, probabil am figura *aia* descumpanită. Sunt foarte dezamăgit. Și puțin speriat.

— S-a întâmplat ceva?!

— Aaa... nu! Mă cam deranjează chestia asta.

Îi arăt mâna. Diversiunea ține. Fusesse credibilă.

— Te doare?

— Nu, dar am un disconfort maxim. Am transpirat și... simt că nu mai rezist. Mă mănâncă rău... Când mi-a zis doctorul să vin la spital?

— În două săptămâni, parcă. Nu?

— Cred că da. Îmi vine să iau un fierăstrău și să tai ghipsul. Pe bune! Știi cât de prost dorm?

— Îmi închipui... Lasă, Dragoș, zi mersi c-ai scăpat fără operație... Mergem?

— Da, hai.

Pornește motorul și dă cu spatele, până-n mijlocul șoselei.

— Am o rugămintă, îi zic. Facem un mic ocol, trebuie să ajung undeva... Durează puțin.

Mă privește îngăduitor, la cât sufeream, măcar cu atât să mă ajute, nu-i așa?

— Bine, zi-mi adresa.

Îi dictez strada unde locuia Elvira, uitasem traseul, nici Șerban nu-l știa, așa că a deschis magica aplicație Waze de orientare în trafic. Mă gândesc cum m-aș fi descurcat la spital fără frati-miu. Chiar și acum, când parcă pluteam și mă lăsasem în voia vântului, îmi lipsea un punct de sprijin solid, altul decât Șerban. Sentimentele față de Daria erau amestecate, îmi reproșase lipsa de comunicare, mă privise, cumva, prea rece, distant. De parcă, prin absurd, intuise ade-vărul. Nici eu nu fusesem în stare să-i cer să manifeste mai multă compasiune. Totuși, sufeream, îmi rupsesem mâna, doar că circumstanțele îmi erau cu totul nefavorabile, mă împiedicau să emit pretenții fără să am procese de conștiință (în mod paradoxal, uneori aveam procese de conștiință,

chiar dacă jucam teatru în încercarea de a salva aparențele de tip dur, sigur pe sine).

Mă străduiesc să fac conversație, deși mi-ar prinde bine un pui de somn.

— Foarte cool doctorița ta... Domnița...

— Da... mă rog. Depinde din ce unghi privești.

— Povestea voastră m-a dat pe spate, sincer. Doar mă știi... în materie de femei, puține lucruri mă mai surprind.

— Dragoș, din punctul meu de vedere, Domnița e genul de femeie liberă...

Trag cu ochiul pe stradă, începeam să recunosc traseul de vineri seara. Ar trebui să ajungem în scurt timp.

— Ce vrei să spui prin *femeie liberă*?

— Adică opusul unei femei ușoare, dacă mă-nțelegi.

— Aha... Atunci, dragă frățioare, permite-mi să-mi exprim o curiozitate: voi doi, tu și domnișoara doctor, de ce nu sunteți împreună?!

Îl pusesem în dificultate, îmi aruncă o privire uimită, de parcă l-aș fi întrebat despre al cincilea element de pe coloana a doua din tabelul lui Mendeleev. Lui Șerban îi plăcuse chimia la fel de tare precum o iubisem și eu. La vremea respectivă, amândoi aruncaserăm vina pe domnii profesori, incapabili să ne bage-n cap măcar noțiunile de bază. Cu toate astea, supraviețuiserăm, ne descurcaserăm în viață și fără să știm ce rezulta din frumoasa combinație a acidului sulfuric cu trioxidul de sulf.

Îmi răspunde cu oarecare întârziere, fără a fi deloc convingător.

— Nu cred că este genul de libertate pe care sunt dispus să o susțin... Mă știi, în general nu am idei preconcepute, încerc să văd dincolo de aparențe, să fiu tolerant cu cei din jur.

— O iubești, recunoaște!

Tăcerea lui ține loc de confirmare. Puteam să-mi închipui ce luptă ducea ca să treacă peste deziluzia iubirii imposibile. Mă mir că acceptase să păstreze legătura cu Domnița, în ciuda celor întâmplate.

Am ajuns. Recunoșteam gardul verde și casa cu zidul acoperit de plante agățătoare.

— Aici e, Șerban... Trage pe dreapta, te rog.

Când oprește motorul, îi sună mobilul. Era Daria, voia să știe despre noi. Despre mine, în particular. Îi smulg telefonul, prefer să vorbesc eu, orice scăpare de-a lui Șerban, chiar și neintenționată, ar provoca alte discuții fără rost. O asigur pe Daria că suntem bine, întârziem din cauza traficului infernal, încercăm să ajungem acasă cât de repede putem.

Termin convorbirea și frati-miu mă privește pe sub sprâncene. Abia acum înțeleg că mă purtasem prosteste, trebuia să-i las să vorbească, în fond, ce i-ar fi spus Dariei? Că făcuserăm un mic ocol, la cererea mea. Aș fi găsit explicații, fără să mă complic. Reacionam din ce în ce mai straniu, de parcă stăteam cu frica-n sân, cu armele pregătite de ripostă, chiar în lipsa unui gest de agresiune. Încordarea nu-mi ajută la nimic. Ar fi cazul să mă relaxez puțin.

— Vin imediat, îi zic lui Șerban, înainte să cobor.

Poarta era încuiată. Apăs pe sonerie de câteva ori și nu fac decât să-l trezesc din letargie pe câinele vecinului, la fel de puțin prietenos cu intrușii. Se zbatea prin gard, cu colții la vedere. Insist, în speranța că o să iasă cineva. Riscam să devin suspect în ochii trecătorilor, așa că revin la mașină dezamăgit.

Șerban îmi întinde mobilul.

— Dacă ai nevoie...

Îl iau și mă uit lung la el. Pe cine să sun? Încerc numărul Vandeii, avea telefonul închis. Ultima soluție ar fi să trec

pe-acasă pe la ea. Păstrasem cheia în buzunar și combinația de la interfon în memorie... Fi-su era la bunici, Viktor se întorcea abia luni, deci în cel mai rău caz ar trebui să nu găsesc pe nimeni. Și, eventual, să-mi recuperez telefonul. Iar dacă Vanda era acolo, cu atât mai bine. Deși nu văd ce explicații ar putea să-mi dea ca să uit că mă abandonase ca pe-o umbrelă de unică folosință.

Și cu frati-miu cum fac? Asta-i întrebarea. Cum îi spun că intru în curtea Vandei ca la mine acasă? Ca să nu mai vorbesc despre posibilitatea unei întâlniri-surpriză cu Viktor, în cazul în care milionarul revenise inopinat din voiaj (lucru foarte plauzibil, de altfel). Mă mir că îmi picase fisa atât de târziu. Excludesem din calcule tocmai faptul că motivul dispariției Vandei ar fi putut să fie chiar Viktor. L-o fi sunat pe bărbat-su de pe telefonul Elvirei, o fi aflat că se întorcea acasă mai devreme (sau că deja revenise?) și atunci o fi plecat repede spre Voluntari, să prevină întâlnirea de gradul trei dintre soț și amant.

Era posibil ca individul care mă lovise să fi fost chiar Viktor. Totuși, refuzam să cred că mă așteptase, pe întuneric, cu bâta-n mână. Sau că mă zărise, cumva, și mă confundase cu un hoț.

Mai bine să nu mă pripesc. Voi avea răbdare până luni, ar fi foarte riscant să intru din nou în casa Vandei. În afară de Viktor, acolo aş putea să dau nas în nas cu menajera. Sau cu grădinarul. Ar fi o prostie, clar. Preferam să mă lipsesc de alte complicații, îmi ajungea ghipsul de la mână.

Șerban mă văzuse încordat și îmi citise ușor starea de neliniște.

— Era important să te vezi cu...?

— Elvira... O colegă. Trebuia să vorbesc cu șefa, cu Vanda, să-i spun despre accident, și nu dau de ea. Are telefonul

închis. De aia am căutat-o pe Elvira, poate știe ceva despre Vanda.

— Nici Elvira nu-ți răspunde la telefon?!

— Mi-am pierdut agenda, habar n-am ce număr are. Pe-al Vandeii l-am reținut, are trei de zero-n coadă.

— Aha... Și luni te duci la slujbă, așa, cu chestia asta...?

— Da, n-am încotro... Poate săptămâna viitoare mă lasă să lucrez de-acasă.

— O să fie interesant să tastezi cu arătătorul de la mâna stângă.

— Da, mie-mi spui?!

— Mai bine ia-ți concediu.

— Aoleu, nu începe și tu, Șerban! Abia am convins-o pe Daria că avem nevoie de banii ăștia.

— Da' cine-a spus de concediu fără plată?! În România, concediul medical se plătește, Dragoș. Am pățit-o și eu iarna trecută, când am căzut la pat cu gripa aia urâtă.

— Da, bine, tu lucrezi într-o multinațională... În presă, e bătaie de joc. Nu știi ce politică au ăștia de la revistă.

— Cunosc un avocat bun... Dă-i în judecată!

O clipă, am avut senzația că vorbise serios. Șerban glumea foarte rar și uneori mă lua prin surprindere. Spre deosebire de mine, avea un discurs sobru, fără nuanțe ironice sau inflexiuni zglobii. Standardele lui în materie de amuzament erau ridicate, dacă-l prindeai râzând, atunci puteai fi sigur că într-adevăr fusese ceva haios. Îi plăceau în mod special glumele macabre, pe care mi le și spunea la un pahar de vin.

Zâmbetul său abia schițat mă luminase. De când ne știam, Șerban avea un efect straniu asupra mea. Reușea să-mi alunge gândurile negre, să-mi transmită că nu eram singur. Că mă sprijinea necondiționat, oriunde, oricând. Mă uitam la frati-miu și vedeam că nimic nu putea fi atât

de grav încât să nu găsim o rezolvare. După noaptea nedormită, agitată, mă învăluisese pentru prima dată o mică undă de optimism. Știam cui i-o datorez.

Îi strâng, scurt, pumnul încleștat pe schimbătorul de viteze, în semn de afecțiune și recunoștință. Fără Șerban aș fi fost aproape singur pe lume.

Ajungem acasă și-l invit să mănânce cu noi. Motiv de bucurie pentru Mihai, își găsisese partener de joacă pe consolă. Daria mă întreabă cum a fost, dacă vorbisem cu Vanda. Îi spun că nu, din păcate. Aș fi vrut să rezolv, ca să nu mai fac un drum luni dimineață.

Era îngrijorată.

— Ar trebui să dormi după ce mâncăm, îmi zice, în timp ce așază farfuriile pe masă. Ai niște cearcăne... Te-ai uitat în oglindă?

— Nu... M-am foit azi-noapte. E imposibil să dorm cu ghipsul ăsta.

— Te rog să încerci, Dragoș. Poate prinzi măcar o oră de somn.

— Bine...

— Șerban ce mai zice?

— Am insistat să rămână la masă, sper că nu te deranjează. Știi cât de greu îl conving.

— Cum să mă deranjeze?! Ești culmea! Apropo, anunță-i că mâncăm în cinci minute. Se răcește până termină ei cu fotbalul.

— Imediat.

Mă duc să caut pâinea în cămară, tai câteva felii, apoi ies să-i chem pe băieți. În living, îi găsesc pe Șerban și pe Mihai în plină acțiune, îmi pare rău că trebuie să-i întrerup.

— Gata, toată lumea la masă! Continuați după...

— Hai, tati, încă puțin. Te rog! Uite, îl bat de-l zăpăcesc.

— Șerban, ce faci? Îl lași să te bată?

— E prea bun! Fii atent, are 3-0!

Mihai izbucnește după un gol cu capul, din careul mic.

— Gooooo! Yes, yes!

Partida se termină și mergem cu toții în bucătărie, unde Daria pusese deja în farfurii.

Entuziasmat, Mihai îi povestește Dariei cum îi *dăduse clasă* lui frati-miu.

— ... cel mai frumos a fost golul doi. Dribling la Iniesta, pasă pe dreapta la Sergio Ramos...

— Stai puțin, intervine Daria, cine-i Sergio Ramos?!

— Cum cine?! Fotbalist! Numărul 4 la Real Madrid.

— Aha... Și celălalt? Ini... cum?!

— Iniesta. Numărul 8 de la Barcelona, echipa lui Șerban... Deci suntem în minutul 44, pasă la Sergio Ramos, cursă pe dreapta, dribling scurt, pe lângă Turan, centrare în careu, șut din voleu Ronaldo și... gooooo Real Madrid! Real 2, Barcelona 0! Revenim după pauza de publicitate!

Ne făcuse să râdem, comentariul său matur, energic, plin de pasiune, fusese foarte comic.

— Mihai, de unde ai scos-o pe asta cu pauza de publicitate? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Așa mi-a venit. Doar știi că sunt un mare boss...

— Hei, ajunge cu vorba! i-o retează Daria. Ia și mănâncă. Se răcește... Șerban, sigur nu vrei vin?

— Nu, mulțumesc. Foarte bun orezul.

— Serios?! Se mai întâmplă... De obicei îmi iese așa, ca la cantină... Ia zi, cum merge treaba la slujbă?

— Ca de obicei. Fiecare cu pătrățica lui.

Face o pauză, apoi mi se adresează.

— Te mai doare mâna?

— Mi-a trecut, dar mâncărimile sunt insuportabile. Cred că din cauza căldurii, a transpirației.

Mă ridic să scot castraveți în oțet, îi preferam în locul celor proaspeți. Apoi torn încă un pahar de vin. Băutura îmi făcuse bine, mă destinsese. Mihai își pune pe el sosul de la friptură, din neatenție, motiv ca Daria să intervină pe un ton aspru.

— Ce faci, unde te uiți?! Abia ți-am spălat tricoul, ce mă poți enerva!

Fi-miu ia poziția defensivă, cu ochii plecați. Îi era teamă de escaladarea conflictului și de posibilele urmări.

— Scuze, n-am vrut.

— Asta mai lipsea, s-o fi făcut intenționat! Că te scot afară să mănânci în picioare, dacă nu ești în stare să stai civilizat la masă.

Simțeam nevoia să intervin, Daria se aprinsese, nu își încheiase numărul și chiar era un moment prost pentru dispute.

— Hei, gata, liniștești-vă amândoi și haideți să ne vedem de farfurie, da?

Nu-i convenise că-i tăiasem elanul, dar, din jenă față de Șerban, preferase să-și înghită reproșul. Încerc să schimb subiectul.

— Ați văzut ce tâmpenie cu guvernării noastre?

Îl făcusem curios măcar pe frati-miu.

— Nu, ce s-a întâmplat?

— Vor să reintroducă impozitul progresiv... în funcție de cât câștigi. În cazul tău, care ai un venit mărișor, cred c-o să plătești undeva la 40 la sută impozit.

— Nu se poate! Ar fi o prostie. În cazul ăsta, pleacă din țară toți IT-iștii.

— Șerban, dac-ar fi singura prostie a guvernului, măcar ar avea o scuză...

— Păi, nu promiseseră că păstrează cota unică?

— Ba da... Dar au ajuns la fundul sacului. Au nevoie de bani. De unde să-i scoată, dacă nu de la fraierii care muncesc? Deci, hai noroc!

Ciocnesc, simbolic, cu Daria. Încă nu-i trecuse supărarea, s-ar părea că mă așteptau alte momente tensionate după plecarea lui Șerban. Săpuneala de rigoare.

Daria ne-a servit desertul — prăjitură cu brânză, iar Mihai a insistat pe lângă frati-miu să mai joace o partidă de fotbal. Revanșa. Cei doi s-au retras în living, eu m-am oferit s-o ajut pe Daria să strângă masa, însă cu mâna-n ghips puteam doar să pun farfuriile în chiuvetă. Oricum, de obicei le spală ea, îmi reproșează că nu sunt în stare s-o fac fără să irolesc trei căzi cu apă.

— Ai fost foarte nepoliticos, îmi spune.

Prefer să nu înțeleg, mai trag de timp.

— De ce?!

— Am să te pun pe tine să-i speli și să-i calci hainele lui Mihai, dacă ai impresia că-i ușor.

— Nu, nu asta era ideea...

— Dar care?! Să mă repezi de față cu Șerban?

— Daria, știi bine că la masă îmi place să fie o atmosferă caldă, liniștită.

— Și de ce mă lași doar pe mine să-i fac observație lui Mihai? Ce-s eu, muma pădurii, vrăjitoarea cea rea?!

— E suficient să-i spui o dată. Înțelege.

— Înțelege pe dracu'! N-ai văzut ce nevinovat era?! Hai că mă enervezi și n-am chef să ne certăm.

— Zi-mi cu ce să te ajut.

— Lasă-mă, Dragoș. Du-te și vezi-ți de-ale tale.

Îmi reprim ultima replică. Ies pe terasă și-mi aprind țigara. Apoi fumez încă una, de supărare. Sunt necăjit din două motive. Sau trei. Acasă atmosfera era încărcată, Daria explodase așa, doar ca să-și descarce acumulările, pe Vanda n-o găsisem, iar eu aveam mâna ruptă. Încerc fără succes să descopăr măcar un singur pretext care să-mi schimbe starea de spirit.

Îl conduc pe Șerban până la poartă și-l îmbrățișez. Îmi fusese de mare ajutor, ca întotdeauna când apelasem la el. Se urcă în taxi și pleacă, iar Mihai îi face cu mâna, de la geam.

A doua zi, duminică, am tot sperat să se întâmple minunea. Să primesc vreun semn. Avusesem iarăși o noapte agitată, dar reușisem să prind vreo trei ore de somn. Dimineața mi-am pierdut-o pe internet, în așteptarea mesajului de la Vanda. Cumva, trăisem cu senzația că va veni din clipă-n clipă. Doar că, pe măsură ce se scurgea timpul, dezamăgirea creștea proporțional, deodată cu neputința de a întreprinde ceva.

După prânz, îmi regăsisem liniștea cu ajutorul sticlei de vin, îi spuseseam Dariai că mă durea mâna și, decât să iau pastile, preferam o băutură bună. Nu exagerasem prea tare. La un moment dat, luasem o andrea de împletit fulare (din aia subțire, metalică) și, fără să mă vadă Daria, mi-o băgasem ușor pe sub hips, ca să-mi potolesc mâncărimea.

Spre seară, m-a căutat la telefon frati-miu să mă întrebe dacă aveam probleme, i-am zis că-s în regulă. E drept, nu mă simțeam chiar ca Donald Trump după primirea confirmării că va fi președinte, dar nici ca Hillary Clinton când îl sunase pe Trump să-l felicite. Dacă evitam să-i ofer lui Șerban amănunte, știa că-i ascundeam, parțial, adevărul. Dar

avea delicatețea să nu insiste. Întotdeauna apreciasem asta la el. Pentru că eu eram exact la polul opus, reluam și reformulam întrebările la infinit, după modelul interogatoriilor de la Guantanamo, până obțineam ce voiam.

În sfârșit, a venit și mult așteptata zi de luni. După trei nopți parțial nedormite, mă trezisem cu niște cearcăne mari, parcă trasate cu creionul dermatograf. Daria avea treabă la catedră, trebuia să pregătească începutul anului școlar. Dimineață, m-a condus ea până la redacție, cu mașina, iar pe Mihai l-am lăsat singur acasă, să se joace la consolă.

— Vezi, poate-ți dă concediu medical, mi-a amintit Daria, înainte să ne despărțim.

În parcare, nu zăresc mașina Vandei. Intru în redacție cu emoția de la interviul de angajare, speram s-o văd cât de curând, să obțin, în sfârșit, explicații. Mă salut cu Alina, care zâmbește larg când observă ghipsul, eu îi promit că-i povestesc, o întreb dacă Vanda era în birou, îmi zice că nu știa, de-abia aterizase.

Mă invită la fumat cu clasică întrebare *Ai o țigară?* Îi întind pachetul și o rog să mă aștepte. Sus, la etaj, bat la ușă, pe urmă încerc clanța. Ușa se deschide, pulsul mi se accelerează. Intru, timid, mă uit cu atenție, analizez fiecare centimetru pătrat, fără să ajung la altă concluzie decât cea evidentă: Vanda lipsea, iar pe birou nu existau urme ale trecerii ei pe-acolo. O fi venit și s-o fi dus la toaletă, mă gândesc.

Bag mâna teafără în buzunar și scot cheia pe care mi-o dăduse vineri seara. O așez pe birou, lângă tastatură. Mai stau cinci minute, în speranța c-o să apară, mă plimb de colo-colo, ca un leu în cușcă, analizând tablourile de pe pereți.

Pe urmă renunț, cobor să fumez, între timp lângă Alina apăruse și Nora. Amândouă se uitau lung la ghipsul meu,

în așteptarea poveștii. Le-o spun fără mare entuziasm, dezamăgit de lipsa Vandei.

— *What the fuck, man!* Deci de asta nu mi-ai răspuns la telefon, bibicule!

— Da, s-a făcut praf. L-am aruncat, asta e... Îmi pare rău că mi-am pierdut agenda. Tre' s-o recuperez.

Mă uit la ceas. Ședința ar fi trebuit să înceapă. Alina își manifestă și ea surprinderea.

— Da' ce-o fi cu Vanda?! Niciodată n-a întârziat fără să mă sune. *Never, ever!*

— Serios?! o întreb, candid.

— Da, *man!* E prima dată, *can you fucking believe that?* Vanda vine și-n cârje la ședință!

Alina își scoate mobilul și o sună.

— Poftim, are telefonul închis! *Shit!*

— Am căutat-o sus, îi zic. E descuiat biroul...

— Și ce-i cu asta?!

— Poate a venit. O fi prin zonă, pe undeva.

— Da' de unde! Vanda nu-și încuie biroul... Mă îngrijorează că nu pot să dau de ea. *What the fuck is this?*

Dacă nu-și închidea biroul niciodată, atunci cum de vineri seara și sâmbătă la prânz, când fusesem aici cu Șerban, găsisem ușa încuiată? Și cine o descuiase între timp?!

— Mai are cineva cheia de la biroul Vandei? o întreb pe Alina.

— Nu. Cine să aibă?!

— Habar n-am. Femeia de serviciu.

— Băi Sherlock Holmes, *who cares about this shit?* Ce importantă are dacă biroul Vandei este sau nu închis?! Deocamdată, văd că nu apare și nici nu răspunde la telefon.

Am rămas doar cu Alina la fumat, Nora plecase să scrie un material despre vegetarieni.

— Azi am o lansare, îmi mărturisește Alina. Produse cosmetice Avon. O să fie distractiv... Vii cu mine?

— La ce oră?

— La douăsprezece. Mâncarea și băutura, din partea casei. Ce zici, *man*?

— Cu ghipsul ăsta, s-ar putea să fiu caraghios, nu crezi?

— Lasă, n-are nimeni grija ta... *So, are you coming?*

— Nu știu. Ar trebui să-mi iau concediu medical... Să văd ce zice Vanda.

— Stai liniștit, îți dă douăzeci și patru de ore de concediu. *Best case scenario!*

— Douăzeci și patru de ore?! Da' ce, s-a declarat stare de necesitate la RST? Moare revista fără mine?!

— Dragoș, eu te-am avertizat... La douăsprezece plecăm, da?

Evit s-o refuz tranșant, însă în mod evident n-am chef să merg acolo, ceea ce remarcase și ea. Se retrage cumva bosumflată, străduindu-se să pară, totuși, indiferentă. Se adunaseră atâtea pe capul meu, încât exact petrecerea de la Avon îmi lipsea.

Vanda întârziase deja 35 de minute. Între timp, ajunsese în redacție asistenta ei. Urc din nou la etaj și o întreb dacă știe ceva. Ridică din umeri, vineri după-amiază vorbiseră ultima dată.

Pierd timpul pe Facebook, așteptarea devine apăsătoare, ies să fumez, mă duc în parcare să verific dacă nu cumva apăruse BMW-ul Vandei. Când revin, din urma mea intră doi bărbați, unul în blugi, tricou și sacou, celălalt la costum, cu cravată. Pe căldura asta, îi compătimeam. Se uită în redacție, stânga-dreapta, așteaptă să fie abordați. În sfârșit, Nora își ridică privirea din computer și-i întrebă pe cine căutau.

— Aveți un coleg Dragoș Zaharia?

Tresar. Mă uit spre individul care pusese întrebarea și privirile ni se intersectează. Părea să mă fi recunoscut, se ghidase după un indiciu destul de solid. Eram singurul bărbat din redacție și, în plus, aveam mâna-n ghips. Alina rămăsese cu gura căscată, Nora se uita spre mine, la fel și Maria. De la etaj coborâse și asistenta Vandeii, rămăsese blocată la baza scărilor.

Decid să intervin.

— Da, eu sunt...

Mă ridic și mă apropiu.

— S-a întâmplat ceva?

Tipul își scoate din sacou legitimația. Mi-o arată fugitiv.

— Comisarul Horia Manolache, de la Poliția Capitalei. Aș dori să stăm de vorbă, dacă sunteți amabil.

De obicei, eram amabil, doar că acum mi-au înghețat cuvintele-n gură, nu puteam articula nici măcar o silabă. Primul gând m-a dus la incidentul de la Vanda de acasă. Ar fi fost singura explicație. Altfel, de ce m-ar căuta Poliția Capitalei?! Deși, stai puțin, familia Roca locuia în Voluntari. Ar fi trebuit să se sesizeze polițiștii de-acolo, cred...

— Deci, cum procedăm?

Comisarul aștepta un răspuns. În sfârșit, mă dezmeticesc și încerc să port o conversație cât de cât normală.

— Da, sigur... Unde doriți să vorbim, aici sau...?

— Am prefera la sediul nostru.

Aha, deci era grav. Știam că tipii ăștia doi îndeplineau o simplă formalitate. Dacă aș refuza, probabil că m-ar lua pe sus ca pe-un balot de paie.

— Bine, atunci. Haideți... Durează mult?

— Depinde...

Asta nu sunase bine deloc. Alina m-a privit ca pe un infractor, înainte să ies din redacție. Paralel cu trotuarul, în apropiere, fusese tras un Logan alb cu număr de Poliție. Colegul comisarului, tipul la costum și cravată, îmi deschide portiera din spate. Urc în mașină, iar bărbatul grizonant de la volan pornește motorul. În dreapta șoferului, apare șeful, comisarul Manolache, dacă reținusem bine. Lângă mine, pe bancheta din spate, se așază polițistul mai tânăr, cu figură de torționar. Rămăsese încruntat, nu scosese un sunet, mă privise de sus, arogant, ca și cum m-ar fi prins trăgând cu pistolul în biserică, la slujba de duminică.

Nora și Maria mă urmăreau din spatele ferestrei, probabil încă nu le venea să creadă. Partea proastă e că nu aveam telefonul, îmi era imposibil să iau legătura cu cineva. Și, la urma urmei, unde să sun? Acasă?! Până nu aflu amănunte, era inutil să-i spun Dariei.

Tot drumul până la sediul Poliției însoțitorii mei au păstrat o liniște grea, rău prevestitoare. Abia când am ajuns, comisarul și-a scos mobilul și a îngăimat ceva imposibil de deslușit. Pe urmă m-au condus într-un birou, la etajul trei, undeva în capătul culoarului. Ușa fusese lăsată deschisă, nu apucasem să-mi dau seama despre ce secție din Poliție era vorba.

Vreun sfert de oră am rămas singur în cameră, pe scaun, în spatele unei mese. Timp suficient să mă acomedez cu mediul destul de ostil la prima vedere. Două hărți cu străzile capitalei, pe peretele lateral, un fișet dublu lângă ușă, o tablă metalică pe care fuseseră prinse cu magneti mai multe fotografii scoase la imprimantă, plus o serie de notițe scrise cu pixul. De unde mă aflu, nu le puteam citi, erau la prea mare distanță. Pe jos, am remarcat parchetul vechi, din lemn masiv, lustruit de curând.

Masa din fața mea, absolut goală, este de fapt un birou din pal destul de prăfuit. Pe alte două birouri sunt computere, dosare, hârtii, rechizite de tot felul. Sesizez și o plăcuță dreptunghiulară inscripționată cu *inspector Liviu Ifrim*. O fi tipul cu figură de torționar, colegul comisarului Manolache. Lipit de perete, un trepied cu o cameră video în stand-by.

Îmi sprijin ghipsul pe masă. Aș fuma trei țigări odată, doar că nu era momentul și nici locul potrivit. Voiam să se termine cât mai repede, să scap de stresul care-mi accelerează bătăile inimii.

În sfârșit, apar cei doi polițiști, inspectorul Ifrim închide ușa și se așază la birou, în timp ce Manolache rămâne în picioare, răsfoind hârtiile dintr-un dosar. Dosarul meu, probabil.

— Domnule Zaharia, uitați de ce v-am chemat...

— Vă ascult.

Comisarul vine spre trepiedul cu camera video. Pornește aparatul, iar ledul roșu, de înregistrare, se aprinde.

— Trebuie să vă luăm o declarație în legătură cu niște evenimente care s-au întâmplat în cursul zilei de vineri. Putem începe?

— Da, sigur... Nu știu cum se procedează, e prima oară când dau o declarație la Poliție. Ar trebui să am un avocat?

— În măsura în care considerați că v-ar fi de folos.

Manolache era un tip brunet, cu pielea măslinie, tuns scurt, cu fața rotundă și fruntea descoperită. Se îmbrăcase cu gust, chiar dacă hainele fuseseră luate de la second-hand. Spre deosebire de mine, părea calm și foarte sigur pe el. Chestie de rutină. Ideal ar fi să-mi păstrez cumpătul, să nu-i dau motive în plus de suspiciune. În fond, mă simțeam nevinovat. Nu vedeam de ce aș cere un avocat.

— OK, nu-i nevoie, îi spun. Să-i dăm drumul.

— Precizez faptul că declarațiile mincinoase se pedepesc potrivit Codului penal. Obstrucționarea justiției prin distorsionarea adevărului sau prin omiterea lui este o faptă deosebit de gravă, care se pedepsește cu închisoare... Așadar, vă rog să vă spuneți numele complet, data nașterii, ocupația și adresa de domiciliu.

Inspectorul Ifrim mângălea ceva pe o foaie, părea mai încordat decât mine. Îi dau informațiile, iar comisarul mă îndeamnă să-i povestesc cum mi-am petrecut ziua de vineri. Dacă se putea, cât mai amănunțit, oră cu oră.

Încerc să ghicesc ce așteptau să le spun. În cel mai rău caz, Viktor Roca făcuse o plângere la Poliție în legătură cu spargerea locuinței. Probabil îi dispăruseră unele obiecte de valoare din casă. Găsise telefonul meu înaintea Vande și trăsese concluzia că eram implicat, cumva. Asta ar explica și tăcerea Vande. N-a putut să-i zică soțului că îmi dăduse cheia să intru în casă în absența lui. Și atunci, când lucrurile s-au precipitat, când Viktor i-a arătat dovada, nu a găsit soluția ideală, care să ne pună la adăpost pe amândoi. A preferat să tacă, să-și apere pielea, indiferent de consecințe. Dacă într-adevăr intenționa să divorțeze, atunci i-ar fi fost fatal să recunoască adulterul. Aveau de împărțit o avere și un copil. Și nici pe mine nu m-ar avantaja deloc să afle Daria că o înșelasem.

Ar fi complet greșit să neg că fusesem la Vanda acasă. Era posibil să mă fi văzut careva. O să-mi mențin declarația cu privire la incidentul de la gura metroului. Toată lumea știa că *acolo* îmi rupsesem mâna, Daria, Șerban, colegele de la revistă. Să-mi schimb acum declarația ar fi foarte ciudat. Iar la Vanda ajunsesem pentru că *ea* mă chemase. Chestiuni de serviciu, nimic deosebit. Locuiam la zece minute distanță, trecusem în fugă pe la familia Roca, discutasem

aspectul cu Vanda, la redacție, încă de dimineață, ar fi vrut să-mi arate un articol dintr-o revistă străină apărută prin anii '70.

Comisarul scoate din sertar o pungă transparentă. Disting telefonul meu mobil, cu ecranul crăpat.

— Îl recunoașteți?

— Am avut unul exact la fel. Dar v-am spus, l-am aruncat la gunoi, când am căzut pe scări, la Unirii.

— Sunteți sigur că l-ați aruncat acolo?

— Da, foarte sigur... Părea distrus complet, ce să mai fac cu el?!

Dacă îl găsisse Viktor înaintea Vandei și exista o plângere cu privire la spargere, aş putea pretinde că individul care intrase în locuința familiei Roca recuperase telefonul din coșul de gunoi și ulterior îl lăsase (sau îl pierduse? îl uitase?!) acasă la Vanda. Cât despre mine, în niciun caz nu mai aveam telefonul când am ajuns la ușa familiei Roca!

— Și ce ați discutat cu doamna Roca?

— Nimic... N-am vorbit nimic, pentru că nu era nimeni acasă.

— Deci nu ați intrat?

— Am încercat... Am sunat la interfon, nu mi-a răspuns, am zis să intru să bat și la ușă, poate se stricase interfonul... Nici telefon nu aveam.

— Și cum ați ajuns la ușă? Ați sărit gardul?!

— Nu... Știam combinația de la interfon, mai fusesem în vizită la familia Roca... La ziua lui Tudor, băiatul lor. E prieten cu Mihai, cu fi-miu.

Îl surprind pe inspectorul Ifrim, mă privea de parcă ar fi vrut să sară de pe scaun dintr-un moment în altul, să mă strângă de gât și să mă dea cu capul de masă, până recunoșteam tot.

Îi răspund comisarului că am revenit la mașină după patru, cinci minute. Bătusem de câteva ori la ușă, mă uitasem la ferestre (luminile erau stinse), înainte de a renunța.

— După ce ați ieșit din curtea familiei Roca, unde v-ați dus?

— La fratele meu. Șerban Zaharia.

— De ce nu ați mers acasă la dumneavoastră? Erați la doi pași.

— Mă durea mâna foarte tare... Am evitat să o sperii pe soție. Am zis să ajung întâi la spital, să văd cât de grav era... Șerban m-a ajutat, are o prietenă doctoriță la Universitar.

— Cum o cheamă?

— Domnița... Domnița Constantinescu, parcă... Nu era de gardă, a sunat-o și a venit de-acasă. După ce colegul ei mi-a pus ghipsul, l-am rugat pe Șerban să vorbească și cu soția mea, cu Daria, să-i spună că avusesem un mic accident.

Un minut, poate două, s-a lăsat liniștea. Camera video înregistra în continuare. Dacă discutaseră cu Vanda și declarațiile noastre se băteau cap în cap, atunci aveam o mare problemă. Și eu, și Vanda.

Manolache își trece palma prin păr, se întoarce la fereastră și privește în gol.

— Încă o dată, domnule Zaharia, vă mențineți declarația cum că vineri seara nu ați intrat în casa familiei Roca?

— Da, sigur!

— Va trebui să ne permiteți să vă recoltăm o probă pentru testul ADN.

— Test ADN?! De ce?! Sunt suspect pentru comiterea vreunei fapte?

— În livingul familiei Roca s-au găsit pete de sânge.

Oare era un bluf? Sau într-adevăr descoperiseră urme de sânge rămase de la încăierarea cu individul care mă atacase?

Mă uit la pumnul mâinii stângi, însă nu suficient de discret. Încă se vedea sângele închegat. Mă zdrelisem după ce îl pocnisem pe bărbatul respectiv în plină figură. Deci era posibil să se ducă dracului toată povestea mea, dacă testul ADN dovedea că fusesem acolo.

Comisarul profită și încearcă să-mi dea lovitura de grație.

— Unde v-ați zgâriat?

Știam clar la ce se referea.

— Aici, la mână?

— Da.

— Păi... tot atunci, când am căzut pe scări, la metrou...

O spuseseam atât de neconvingător, încât îmi era rușine că făcusem atâția ani de actorie. Inspectorul Ifrim își scoate mobilul și vorbește scurt, la obiect.

— Hai! Poți veni...

Pe urmă se ridică și oprește camera video. Se uită la mine arogant, cu un aer compătimator.

— Cunosk persoane care știu să mintă mult mai bine. Păcat.

Habar n-am ce anume regreta, faptul că îmi lipsea talentul sau că nu mai eram pe vremea Inchiziției, ca să obțină mărturisirea păcatelor cu fierul înroșit?

După două minute, misterul s-a destrămat. În birou a apărut un tip în civil, cu o servietă neagră, voluminoasă, pe care a deschis-o pe masa din fața mea. Nu puteam să văd ce conținea. Și-a tras pe mâini niște mănuși chirurgicale și a scos dintr-o eprubetă un bețișor cu vată la unul dintre capete. Era clar, tehnicianul criminalist venise să-mi ia proba pentru testul ADN. Cunoșteam procedura din serialul polițist *Dexter*. Însă nici în vis nu-mi închipuisem că voi fi pus vreodată în situația asta.

— Vă rog să deschideți gura.

Mă conformez fără să clilesc. Criminalistul îmi recoltează saliva și își pune obiectul la loc, în eprubetă. Apoi îmi ia amprente. În final, își scoate mănușile, închide servieta și iese la fel de discret precum intrase.

Spărgătorul, cine-o fi fost ăla, îl supărase foarte tare pe milionarul Roca, din moment ce polițiștii făceau atâta tevatură. Eram curios ce i-ar fi putut fura din casă. Seiful plin cu bani și diamante? Romanul *Origini*, de Dan Brown, cu autograful autorului?!

— Și acum? îl întreb pe comisar. Aș vrea să plec.

— Încă nu... Va trebui să dați o declarație și la Parchetul de pe lângă Tribunal.

— De ce? Sunt arestat?!

— Nu, domnule Zaharia. Doar reținut pentru douăzeci și patru de ore... Dacă preferați un avocat, vă pun la dispoziție telefonul. Dacă nu, o să vină avocatul din oficiu.

Mi se tăiaseră picioarele, noroc că stăteam pe scaun. Oamenii ăștia ori aveau metoda lor barbară de intimidare și voiau să mă doboare psihic, ca să nu piardă timpul cu mine, ori într-adevăr lucrurile erau extrem de grave. Pe cine să sun? Nu cunoșteam avocați. Și, dacă-i spuneam Dăriei, eram convins c-o să leșine.

Comisarul aștepta un răspuns. Până acum, se comportase ireproșabil, fusese civilizat, nu ridicase tonul nici măcar o secundă.

— Deci cum procedăm?

— Chemați-l pe avocatul din oficiu, vă rog.

Drumul până la Parchet l-am parcurs cu Loganul alb al Poliției, în aceeași formulă de patru — eu, șoferul și cei doi anchetatori. Realizăm din ce în ce mai clar că povestea mea se clătina, se sprijinea pe picioare de lut. Dacă voi fi strâns

cu ușa, va trebui să spun adevărul. Cu excepția adevărului despre relația cu Vanda. Părea irelevant în toată afacerea. Nu, nu eu spărsesem casa familiei Roca! Nu furasem nimic, slavă Domnului!

Voi găsi și pentru Daria o explicație, după ce va afla că mi-am rupt mâna în livingul Vandei. Dar până atunci aveam alte priorități. Abia așteptam să văd ce voia procurorul.

Intrăm în clădirea Parchetului, unde ofițerul de la poartă ne anunță sosirea. Ajungem într-o cameră de așteptare, unde rămân împreună cu comisarul. Inspectorul Ifrim ieșise afară, la o țigară. Parcă îmi era jenă să cer permisiunea să fumez și eu.

Manolache răspunde la telefon.

— Da... Da, am ajuns... Suntem la parter, camera 12... Vă aștept, domnu' avocat.

În mod normal, oricine în locul meu ar fi fost super-stresat.

Dintr-un motiv care îmi luneca, aici, în clădirea Parchetului, mă simțeam mult mai puțin încordat. O fi fost de vină subconștientul, care îmi transmitea că nu mi se putea întâmpla nimic rău cât timp *știam* că eram curat ca lacrima. Bine, nu chiar ca lacrima. Exageram. Într-o altă țară și în alte vremuri, adulterul m-ar fi băgat la pușcărie cu viteza luminii. Pe mine sau pe Vanda, depinde de țară și de vremuri.

Inspectorul Ifrim a revenit împreună cu un tip care s-a recomandat *avocat Tiberiu Albu*. Din oficiu. Mi-a întins mâna, dându-și seama prea târziu că nu puteam să i-o strâng, cu ghipsul prins de gât. Era un moșuleț aproape de pensie, cu o mapă uzată, din imitație de piele, niște pantofi negri de aceeași calitate, pantaloni care luceau pe la buzunare și cămașă albă cu mâneci scurte, intens colorată la subsuori. Presupun că cel mai spectaculos dosar din portofoliul

avocatului fusese un furt de cartofi din piață. Genul de individ dispus să-i ajute pe polițiști să te înfunde cât mai repede și cât mai adânc. Noroc că la mine nu era cazul. N-aveau ce să-mi facă, pur și simplu.

Comisarul Manolache a primit undă verde pe mobil și am urcat la etaj, unde procurorul Rareș Rusu ne aștepta în biroul său. Îi aflasem numele de pe ușă. Citea ceva pe laptop, nu m-a băgat în seamă. Purta cămașă albă cu dungi albastre, la care își asortase cravată grenă. Sacoul și-l lăsase pe spătarul scaunului ergonomic. Avea, cumva, figură de vulpoi sau de mic mafiot italian, cu o chelie proeminentă până în creștetul capului, ochi negri, mici și vioi, cu sprâncene groase. Îl suspectam că se vopsise brunet prin părțile laterale și la spate, unde încă nu-și pierduse părul.

Lângă scaunul procurorului, sesizez același model de trepied care susținea o cameră video ceva mai performantă decât aveau polițiștii. Bărbatul și-a închis laptopul și a răsoit dosarul adus de Manolache. Filă cu filă, fără grabă. Pe urmă s-a ridicat și a pornit camera video.

Și-a luat un aer grav, oficial.

— Am citit declarația pe care ați dat-o la Poliție... O mențineți?

Deocamdată, da.

— Da, sigur!

— Atunci avem o problemă, domnule Zaharia... O cunoașteți pe Vanda Roca?

— Este șefa mea... Editorul revistei RST.

— În afara relației șef-subaltern, ce ne puteți spune despre doamna Roca? Cum este ca persoană, în particular?

— O cunosc de prea puțin timp ca să-mi dau cu părerea... E adevărat, suntem cumva prieteni de familie. Fiul lor face meditații la engleză cu soția mea.

— Totuși, v-ați format o imagine, cât de cât...

Nu știam unde voia să bată, dar dacă se aștepta să-i spun că eram amănți, mă subestima.

— Mda... mă rog, în particular am discutat de două ori, când am fost la petrecerea fiului ei... Este jovială, deschisă, inteligentă... Nu am sesizat nimic ciudat în ce-o privește... Dar de ce mă întrebați? A pățit ceva?!

Preferă să mă ignore. Normal, altcineva puneă întrebările. Păstrează câteva clipe de suspans, înainte de a continua.

— Ei bine, doamna Roca a găsit telefonul dumneavoastră în locuința ei...

Deci Vanda era bine, slavă Domnului!

— S-au găsit și pete de sânge, plus o serie de amprente... Ampretele corespund cu cele ale dumneavoastră. Pentru petele de sânge, așteptăm rezultatul testului ADN și o eventuală explicație... Deci, încă o dată, ați fost sau nu în casa familiei Roca, în cursul serii de vineri?

Până la urmă, ajunsese unde bănuiam. Să continui să susțin aceeași variantă ar fi un gest sinucigaș. M-ar înfunda de tot, procurorul Rusu ar avea suficiente motive să mă aresteze pentru spargerea locuinței și cine știe ce furt de bunuri de valoare.

— Bine, OK... Să vă spun cum s-a întâmplat...

Sesizez un rânjete de satisfacție pe chipul inspectorului Ifrim. Ca și cum ar fi fost exclusiv meritul lui că cedasem. Le povestesc că vineri seara Vanda nu avusese mașină și mă rugase s-o duc până la prietena ei, Elvira, care urma să plece la aeroport. Când și-a dat seama că își uitase telefonul acasă, Vanda mă trimisese în Voluntari, să i-l aduc. În fond, era șefa mea, cum aș fi putut s-o refuz? Iar acolo se întâmplase incidentul cu individul care mă lovise peste mână.

Îl loviseam și eu, de aia rămăseseră, probabil, pete de sânge. Fugisem imediat, fără să iau absolut nimic din casă...

Procurorul mă privește suspicios. Dacă îi mințisem o dată, de ce n-aș fi mințit și acum? Inspectorul Ifrim se foia în scaun, fierbea în suc propriu, se așteptase, probabil, la alt gen de dezvăluiri. Doar avocatul din oficiu și comisarul Manolache păreau la fel de liniștiți.

— Și ce credeți că s-a întâmplat, de fapt? mă întreabă procurorul, în timp ce răsfoiește din nou dosarul.

Oare îmi căuta declarația?

— Sunt convins că a intrat cineva în locuință prin efracție, cu câteva momente înainte să ajung eu. E singura explicație.

— Din păcate, nu ține... Criminaliștii spun că nu există urme de forțare a geamurilor sau a ușilor. Deci?

— Mă puneți să dezleg un rebus care pe mine mă depășește... Sunt actor, nu polițist!

Remarca pare să-l fi scos din sărite pe Ifrim. Dacă ar putea, mi-ar arăta pe loc care era diferența dintre un actor și un polițist.

— Și în calitate de actor, continuă Rusu, în calitate de simplu cetățean, dacă v-ați dat seama că a avut loc o spargere, nu ar fi trebuit să anunțați organele de poliție?

Există o explicație, vorba unui filosof.

— Aveți dreptate, îi zic... Însă în momentul ăla eram atât de speriat, de debusolat, încât tot ce mi-a trecut prin minte a fost să-i spun cât mai repede doamnei Roca ce pățisem... Doar că nu am găsit-o la adresa unde o lăsasem și nici ulterior n-am putut să dau de ea... Am sunat-o, i-am trimis mesaje, degeaba...

— Despre ce adresă e vorba?

— Ăăăă... Strada Simeria, numărul 5... Puteți verifica.

Își notează și îi face semn comisarului. Acesta confirmă, dând din cap că înțelesese ideea. Apoi, Rusu extrage două file din dosar.

— Domnule Dragoș Zaharia, am aici declarația Vandei Roca. Nu corespunde deloc cu varianta dumneavoastră... Vineri seara, doamna Roca a rămas în redacție cu o colegă, până spre orele 22:00, ca să termine revista. Urma să ajungă la tipografie... Apoi s-a dus cu un taxi direct la părinții ei, unde își lăsase fiul și telefonul mobil... Deci telefonul Vandei Roca nu era în Voluntari, fapt confirmat de părinții acesteia. Așadar...?

— Nu înțeleg... De ce ar minți Vanda Roca?!

Eram șocat. Ce interes ar fi avut să mă înfunde în halul ăla?

— Până una, alta, se pare că dumneavoastră ne-ați mințit. Ați recunoscut adineauri. Poate ne spuneți și motivul... Informațiile furnizate de doamna Roca au fost confirmate de mai multe persoane. Inclusiv de taximetrist.

Nu reușesc să-mi revin. Sunt atât de uluit, încât polițiștii și procurorul ar putea crede că dovezile lor mă copleșiseră, mă lăsaseră fără replică. Încerc să-mi dau seama ce s-ar ascunde în spatele înscenării.

— Domnule procuror, ce lipsește din casa familiei Roca? Ce presupuneți că am furat? Bani, bijuterii, tablouri?!

— Nu, domnule Zaharia. Nu lipsește absolut nimic...

— Și atunci?

Îmi trece prin cap, ca un trăsnet, ideea că tipul pe care îl loviseam, intrusul, ar fi putut muri (cumva absurd, puteam fi atât de ghinionist?!). După contactul cu podeaua sau cu un corp de mobilier.

— Doamna Vanda Roca reclamă faptul că de patruzeci și opt de ore nu mai poate să-l contacteze pe soțul ei. Vineri

după-amiază a fost văzut ultima oară când a plecat de la firmă, spre casă... Apoi Viktor Roca a dispărut...

De data asta rămân cu gura căscată. Nu-mi venea să cred, era ireal! Oare pe Viktor Roca îl lovisem? Oare îl omorâsem, fără să vreau, în legitimă apărare?!

Procurorul Rusu toarnă gaz peste foc.

— La fața locului s-au găsit pete de sânge provenite de la două persoane... Una dintre grupele de sânge coincide cu a dumneavoastră. Vom afla, foarte curând, cui aparțin.

Apoi mă pune să urmăresc pe laptop înregistrarea video de la camera de supraveghere aflată în curtea familiei Roca. Habar n-aveam că exista așa ceva, nu o remarcasem. Deși era la mintea cocoșului, bunurile din casa milionarului Roca valorau zeci, sute de mii de euro.

Un ceas cu cronometru, din colțul din dreapta sus, arăta ora la care se făcuse înregistrarea. Văd cum porțile acționate electric se deschid, cineva intră în curte cu mașina, o lasă în garaj, pe urmă persoana respectivă ajunge în fața ușii de la intrare. Este Viktor Roca! Pășește în casă. Procurorul Rusu derulează rapid imaginile următoare, ne semnificative, până în momentul în care apărusem eu, pe alea din curte, venind înspre camera de luat vederi. Mă oprisem în fața ușii. Filmulețul se termina brusc...

Trag aer în piept înainte de a pune întrebarea de o mie de puncte.

— Să înțeleg că sunt suspect de comiterea unei... crime?!

Procurorul Rusu îi roagă pe polițiști și pe avocat să iasă din birou. Voia să rămână doar cu mine pentru câteva minute. Îl văd cum se frământă, ceva nu se potrivea în toată povestea. Spera să-l fac să înțeleagă.

Din nefericire, oricât mi-aș dori, nu pot alunga sentimentul de vinovăție. Undeva acolo, ascunsă într-un mic ungher, persista îndoiala. Da, aș fi putut omorî pe cineva, în legitimă apărare. Pe Viktor Roca, mai precis. Un accident nefericit. Unul la un milion. Mai ghinionist de-atât fusesem, probabil, doar atunci când o cunoscusem pe Vanda. Dacă victima era, într-adevăr, milionarul Roca (deocamdată doar dispărut), legătura cu Vanda mi se părea evidentă. Însă aveam o problemă, trebuia să-l conving și pe procurorul Rusu. Îmi inspira mai multă încredere decât polițiștii. Și nu cred că puteam fi condamnat pentru asta.

Procurorul se ridică de la birou și face doi pași, până la fereastră. Se întoarce spre mine.

— Sunteți într-o situație nu tocmai roz, domnule Zaharia... Ajuțați-mă să descălcim ȳȳle și vă promit că vă ajut și eu... în limita competențelor, desigur.

— Cum să vă ajut?

— Amintiți-vă cu exactitate ce s-a întâmplat acolo, în casa familiei Roca... Mă interesează orice indiciu care ne-ar conduce către identitatea persoanei pe care ați lovit-o... E posibil să fi fost un accident nefericit... În acest caz, ați avea circumstanțe atenuante. În instanță, cu un avocat bun, prevăd o pedeapsă cu suspendare.

Argumentele procurorului fuseseră în regulă, doar că îmi era imposibil să-mi amintesc amănunte relevante despre individul respectiv. În afară de parfumul vag, masculin, de aftershave sau apă de colonie.

— Nu-mi dau seama, îi zic. După ce m-a lovit peste mână, am scăpat mobilul și s-a făcut beznă... S-a întâmplat mult prea repede și, de spaimă, pur și simplu am țâșnit spre ușă fără să privesc înapoi.

— Deci ar fi putut fi Viktor Roca...

— Ar fi putut fi oricine!!! Dumnezeu, eu de unde să știu?!

Disperarea mea, puțin teatrală, pare să-l fi mișcat. Răsfoiește dosarul în căutarea verigii lipsă. Pe urmă revine la varianta îmbrățișată de polițiști.

— Să presupunem că l-ați omorât, accidental, pe Viktor Roca...

Mă stăpânesc greu, i-aș spune vreo două din suflet.

— ... și, foarte speriat fiind de posibilele urmări, ați decis să scăpați de cadavru...

Îl întrerup, nu mai suport. Se umpluse paharul!

— Dar este o tâmpenie! Nu înțelegeți că am plecat imediat?!... Uitați-vă pe înregistrarea video! O aveți, nu?!... Întrebați-o pe Vanda Roca, ea trebuie să știe ce-i cu bărbat-su!

— De ce tocmai ea?

— Pentru că minte de-ngheață apele, de aia! Ce interes avea să mintă?!

— Nu știu... Dar dumneavoastră ce interes ați avut să mințiți?

— V-am explicat, pentru numele lui Dumnezeu!

Procurorul se ridică și iese pe hol, unde șușotește cu polițiștii. Apoi revin cu toții în birou, inclusiv avocatul din oficiu. De când se prezentase, nu scosese un sunet sau măcar un mormăit de dezaprobare. Am avut senzația că ațipise cu ochii larg deschiși. Lângă avocat, inspectorul Ifrim avea o figură de câine plouat, bănuiesc că discuția din hol îi căzuse greu la stomac.

După ce-și face ordine printre hârtii, procurorul reia tonul aspru, oficial.

— Ați fi de acord să treceți testul cu detectorul de minciuni?

Mai întrebi?! În sfârșit, o idee bună. Speram să nu-l pic din cauza emoțiilor.

— Sigur că da! Îi zic, încercând să fiu convingător.

Rusu se consultă din priviri cu polițiștii, ca și cum acceptul meu fără rezerve i-ar fi confirmat teoria.

— În aceste condiții, dat fiind stadiul incipient al anchetei, cred că propunerea de arestare preventivă ar fi inoportună...

Inspectorul își încordează maxilarele, mai avea puțin și mușca din birou, la câtă frustrare acumulase.

— ... în același timp, reveni procurorul, în ce vă privește, domnule Zaharia, voi institui obligativitatea de a nu părăsi orașul pentru următoarele treizeci de zile... Am rugămintea să colaborați cu organele de anchetă ori de câte ori veți fi solicitat. De acord?

Cum aș fi putut refuza oferta?!

— Da, sigur că da...

Dau să mă ridic, însă procurorul lansează o ultimă întrebare.

— O secundă, vă rog... Doamna Vanda Roca pretinde că i-a dispărut cheia de la casă, în cursul zilei de vineri.

Neg cu tărie.

— Dar nu-i adevărat! Minte! Ea mi-a dat cheia! I-am lăsat-o pe birou astăzi, de dimineață.

Semnez documentele oficiale, împreună cu polițiștii și avocatul, las numărul de mobil al soției, ca telefon de contact, apoi ies din clădirea Parchetului liber ca pasărea cerului. Efectiv, uitasem că aveam mâna în ghips. Trag aer în piept ca după o lungă scufundare fără oxigen, mă felicit că scăpasem de arestul preventiv. Ar fi fost cumplit...

Încă nu îmi revenisem, mă așez pe bordură și meditez la cele întâmplate. Sudez rapid două țigări, până la filtru. Mi-e aproape clar. Vanda l-a prins pe Viktor că o înșală. În consecință, îl urăște de moarte. S-a culcat cu mine din răzbunare. Eu l-am lovit pe Viktor, a fost un accident stupid, probabil bărbatul a leșinat. Vanda *știa ceva*. A apărut în urma mea, l-a găsit acolo, întins pe podea, nemișcat. Lângă el, telefonul meu distrus, plus urme de sânge. Și s-a gândit să profite de situație. I-a dat lovitura fatală și pe urmă a scăpat de cadavru. În final, a găsit vinovatul de serviciu. M-a găsit pe mine, țăpul ispășitor, care am pus la cale un jaf, dar am avut ghinionul să fiu surprins de Viktor Roca. *End of story!*

De aici, de unde fumam călare pe bordură, îl văd pe inspectorul Ifrim ieșind valvârtej din clădirea Parchetului, cu telefonul la ureche. Simțisem că ar fi fost tare fericit să mă vadă după gratii, măcar pentru douăzeci și patru de ore. Sigur ar fi găsit o metodă să mă facă să recunosc *crima cu premeditare*. Decizia procurorului de a mă lăsa în libertate îl dezamăgise teribil.

Cel mai greu îmi va fi să discut cu Daria și cu Mihai. Avusesem relația cu Vanda și evitasem să-i spun Dariei

adevărul. Trăisem cu teama că adevărul relativ inofensiv, legat de accidentul de la mână, va fi preambulul unei destăinui complete, despre adulter. Iar acum voi fi pus în situația de a atrage suspiciunile, cum se întâmplase și la Parchet. Îl înțelegeam pe procurorul Rusu. Dacă mințisem o dată, de ce n-aș fi făcut-o și a doua oară? În orice caz, doar mort aș admite că m-am culcat cu Vanda. Mai ales acum, după neadevărurile pe care le declarase la Poliție.

Nici prin cap nu-mi trecuse că ar fi atât de perfidă. Profitase de mine fără scrupule, pentru a-și regla conturile cu Viktor Roca. Când m-a trimis după telefon, știa că bărbatul era în casă. Sperase, cumva, să provoace o altercație între noi. Dar de ce?! Nu vedeam motivul. Viktor mă cunoștea, nu m-ar fi confundat niciodată cu un intrus, cu un hoț. Doar că atunci fusese pană de curent, iar pe întuneric se presupunea că nu mă văzuse... Și, în condiții de spaimă, când ai impresia că cineva tocmai ți-a spart locuința și vrea să te jefuiască, reacția nu poate fi decât una violentă, imprevizibilă.

Trebuia să-mi limpezesc gândurile înainte de-a ajunge acasă. Va fi important să am susținerea Dariei, mă așteptau zile grele. Și, ca s-o păstrez de partea mea, singura șansă era să nu-i dau motive să se îndoiască. Devenisem victima unei întâmplări nefericite, cineva mă lovise în livingul familiei Roca, iar eu reacționasem. Da, greșisem. Nu aveam ce căuta acolo, singur, la ora aia. Dar Vanda mă rugase s-o ajut, era șefa mea, cum aș fi putut s-o refuz? Făcusem o prostie și acum regretam enorm. Dar nu, nu omorâsem pe nimeni! Cu atât mai puțin pe Viktor Roca!

Aveam mare nevoie de sprijin, simțeam că povara mă copleșea. Singura persoană din lumea asta cu care puteam vorbi deschis despre orice, fără rețineri, fără teama de a fi judecat, era Șerban.

Pe frati-miu l-am găsit la firmă. Îl prinsesem în pauza de masă, m-a văzut dărâmat și n-a șovăit o clipă. Și-a luat liber la fel de ușor cum mi-am luat eu cafeaua de la automat, apoi ne-am dus acasă la el. Oriunde altundeva aș fi fost prea expus, aș fi avut mari rețineri să-i povestesc cu lux de amănunte.

L-am rugat să-mi dea un whisky sec, fără gheață. Chiar și lui Șerban îmi era dificil să-i spun cât de prost fusesem că mă combinasem cu Vanda. Aventura propriu-zisă nu îl impresionase prea tare, bănuia că nu aveam căsnicia ideală cu Daria și că mai călcam pe-alături. Apoi, începând cu incidentul din casa familiei Roca, făcuse ochii din ce în ce mai mari, îi amintisem cum am fost amândoi la Elvira, în căutarea Vandei, cum am încercat, în zadar, să primesc un semn de viață din partea amantei. Când am ajuns la capitolul *Poliție și Parchet*, Șerban și-a turnat și el un pahar de whisky. Plus două cuburi de gheață. Aventura mea devenise de-a dreptul palpitantă. În final, i-am expus, pe scurt, teoria cu privire la Vanda și eventuala dorință de răzbunare pe infidelitatea soțului.

— Ce părere ai? îl întreb, în timp ce-mi pun al treilea pahar de whisky. Sunt într-un mare căcat, nu?

— Nu pricep un lucru, Dragoș...

— Ce anume?

— De ce i-ai ascuns procurorului relația ta cu Vanda?

— Ești nebun?! Cum să fac așa ceva?! În secunda doi, ar afla Daria... Ar fi un dezastru!

— Te înțeleg... oarecum. Dar... combinația ta cu Vanda mi se pare esențială. De aici pleacă totul... Nu crezi?

— Posibil... Da, ai dreptate... Și?

— Și procurorul ar trebui să știe. Altfel, riști să rămâi vinovatul de serviciu, cum bine ai spus.

— OK... Și Daria?

— O să înțelegă... Libertatea ta este mai presus de supărarea ei, Dragoș. Explică-i... Ai avut, ca orice bărbat, un moment de slăbiciune în fața unei femei ca Vanda... Pe care îl regreți, evident.

— O cunosc pe Daria. Va face o criză de isterie, va depune actele de divorț pe loc, în aceeași zi.

— Nu cred... Dacă persisti în minciună agravezi situația, după părerea mea.

— De ce să nu-i spun adevărul, cu excepția relației cu Vanda?

— Pentru că, mai devreme sau mai târziu, o să afle... Și va fi infinit mai grav, crede-mă. E valabil și în cazul procurorului... *Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi.*

Exact de asta aveam nevoie, de pilde din Biblie! Însă Șerban voia să mă ajute și ar fi fost stupid să mă supăr. S-a dus la birou, a deschis laptopul și m-a întrebat despre soțul Vandeii. Îi uitase numele. Preț de câteva minute, cât l-a căutat pe Google, m-a lăsat în compania băuturii.

Pe urmă a venit cu o teorie nouă, spectaculoasă.

— Dacă Vanda a aflat că milionarul Viktor Roca o înșală cu blonda din fotografie... nu crezi că s-ar fi putut întâmpla și invers?

— Adică?!

— Adică Viktor să fi știut despre relația voastră.

Zbang! La mintea cocoșului, doar că mintea mea fusese bombardată în ultima vreme cu un milion de întrebări fără răspuns.

Frați-miu și-a continuat teoria, având în față fotografia lui Viktor Roca găsită pe un portal de știri.

— Țștia bogații, cu soții frumoase, de genul Vandeii, au diverse obsesii. Una dintre ele, des întâlnită, este să le

urmărească non-stop, să le spioneze corespondența, activitatea de pe rețelele sociale, chiar să le asculte telefoanele.

— Aha... Ilegal, vrei să zici.

— Da, normal. Există softuri speciale, tehnică de ascultare, oameni specializați. Cu câteva mii de euro, afli orice despre oricine ai chef... Și atunci, dacă milionarul Roca simțise că tu, Dragoș Zaharia, i-ai putea pune în pericol căsnicia, a găsit o metodă să te dea la o parte.

— Înțeleg, are sens... Chiar are!... Totuși, cum putea ști că o să vin acasă la el, ca să mă aștepte acolo? Vanda a luat decizia pe loc, mi-a spus să plec în Voluntari abia când am ajuns la Elvira.

— Un microfon sensibil, ascuns în poșetă... Orice obiect din poșeta Vandei ar putea conține un microfon... Plus că, dacă v-a urmărit cineva, lucru perfect posibil, există aparatură de captare a sunetului de la distanță... Ghici cât de simplu i-ar fi fost lui Roca să trimită un mardeiaș, să te aștepte cu parul în mână... Ce zici?

— Mda... are logică. Trebuia să te faci polițist, frati-miu.

— Dacă s-ar fi plătit la fel de bine ca în industria IT, cine știe?

— Deci tu zici că ar fi mâna lui Viktor Roca... A prins-o în ofsaid pe nevastă-sa și a rezolvat problema printr-o ambuscadă. Iar cel sacrificat am fost eu.

— Posibil.

— Atunci se ridică altă întrebare. De ce a mințit Vanda? De ce m-a reclamat la Poliție?

— Simplu. A fost amenințată... Dacă Victor Roca are un caracter infect și un comportament violent, de mascul alfa, așa cum ți l-a prezentat Vanda, s-ar preta la orice! De exemplu, i-ar fi putut arăta dovezile de infidelitate, cu amenințarea că divorțează... O lasă pe drumuri și-i ia copilul.

— Dar și Vanda avea dovada că Viktor o înșală!

— Fotografia aia de la cabană?! Să fim serioși! La ora asta, sunt aproape sigur că poza a dispărut subit din albumul foto al Vandei... În schimb, mă întreb de ce milionarul Roca n-ar avea filmulețul întreg cu zbenguiala voastră. O cameră mică de luat vederi, discretă, disimulată undeva în perete.

Încet-încet, cu ajutorul lui Șerban, mi se deschisese ochii. Vedeam mult mai clar. Un singur lucru mi se părea rămas undeva în ceață. Nu înțelegeam de ce Vanda anunțase dispariția lui Viktor. OK, a fost amenințată cu divorțul și a depus plângere la Poliție. Era suficient să reclame presupusa spargere la care participasem. M-ar fi compromis îndeajuns. De ce să planeze asupra mea inclusiv suspiciunea unei crime?! (Bine, în legitimă apărare, dar ce conta?) Îl supărasem pe milionarul Roca chiar atât de tare? Plus că odată cu Roca ar fi murit și imperiul financiar al acestuia. Nu, nu avea sens!

Dacă nu cumva, presată și amenințată că-și va pierde averea și copilul, Vanda și-a omorât în cele din urmă soțul. Asta ar explica totul. După moartea lui Viktor, unicul său fiu devenea automat moștenitor, în lipsa altor specificații dintr-un eventual testament.

— Am impresia că am dat peste o femeie diabolică, Șerban...

Înclina să-mi dea dreptate. Oricum o întorceam, ne loveam de aceeași concluzie: Vanda pusese umărul la dispariția milionarului Viktor Roca! Ea îl omorâse. Și acum voia să plătesc eu.

Îmi vine să plâng și chiar o fac. Stresul imens, parțial neputința, sentimentul că eram incapabil să-mi dovedesc nevinovăția mă aduseseră în pragul disperării. Dacă ființa asta demonică mi-ar distruge viața numai mie, poate m-aș

împăca, în timp, cu destinul. Aș considera că ăsta era prețul (imens) plătit pentru aventura cu Vanda. Dar odată cu mine, îi distrugea și pe cei apropiați... pe Daria, pe Mihai, pe Șerban. Și ei chiar nu aveau nicio vină!

Șerban mă prinde de umeri.

— Hei, capul sus!... O rezolvăm noi...

Cred că era a doua oară în ultimii treizeci de ani când mă vedea atât de căzut. Prima dată, tot el mă ajutase să trec peste momentul de cumpănă. Mă susținuse, mă îmbărbătase, îmi dăduse curaj să privesc partea plină a paharului. Eram în clasa a X-a când s-a prăpădit taică-miu, Dumnezeu să-l ierte, după o boală lungă, cu sfârșit previzibil. Nu-l iubeam, pentru că, atunci când se îmbăta, se purta oribil cu mama și cu noi, copiii. Și o făcea destul de des, în ultima perioadă. Șerban fusese sensibil la suferințele mamei, nu suporta să-l vadă pe tata ridicând tonul. Iar eu mă manifestasem cumva neutru, surprinsesem întâmplător scene asemănătoare între părinții unui coleg de clasă, mi se părea normal ca într-o familie bărbatul să mai și țipe când îl apucau pandaliile. Apoi începuseră violențele. Inițial, departe de ochii noștri. Pe urmă, n-a mai contat, boala lui taică-miu s-a agravat și odată cu neputința lui de a renunța la băutura și, poate, de a-și prelungi viața, a văzut în mama cauza tuturor relelor. Și s-a comportat în consecință. Timp de doi ani, până s-a stins, m-am rugat în fiecare seară ca mama să divorțeze, să plecăm de-acolo, din locuința noastră, oriunde ne-ar duce pașii. Însă mama, o femeie simplă, dar cu mult bun-simț, refuzase cu înrâncenare, fără să motiveze vreodată, chiar dacă Șerban îi promisese că-și ia un job part-time și o ajută cu banii. Înclin să cred că divorțul i se părea un lucru condamnat, rușinos. Planul lui frati-miu fusese

să stăm într-un apartament închiriat, să-l lăsăm pe tata să se lupte singur cu demonii lui.

Când taică-miu s-a prăpădit, după ce se încăierase cu Șerban din pricina mamei, am suferit mai mult decât aș fi crezut. Îmi amintisem doar de părțile lui bune, de vremurile în care eram o familie în adevăratul sens al cuvântului. De serile de Crăciun, de rarele concedii la Predeal sau la Mamaia, de zilele noastre de naștere, întotdeauna sărbătorite cu entuziasm, cu mici cadouri, indiferent de cât de puțini bani aveam. Moartea lui taică-miu o eliberase, cumva, pe mama, dar ea nu ne-a încurajat nicio clipă să conștientizăm asta. L-a plâns cu demnitate (la fel cum am făcut-o și eu), cu regretul că n-a avut puterea să-l aducă pe calea cea dreaptă...

Șerban însă nu îl iertase nici măcar în ultimul ceas. Mă scuturase de câteva ori să-mi revin din începutul de depresie, îmi amintise despre umilințele îndurate de mama și despre cât de urât se purtase atunci când băutura îi luase mințile. În final, i-am fost recunoscător că mă ajutase să merg mai departe fără regrete.

Abia ulterior, foarte târziu, mi-am dat seama cât de tare contase sprijinul lui Șerban. Nu i-l cerusem, ca acum. Pe vremea aia, eram orgolios. Eram zmeu. Plângeam pe ascuns, în baie.

Îl privesc pe frati-miu cu speranță.

— Ce mă fac, Șerban?...

Îmi ia mâna validă între palmele lui calde.

— Sunt aici, lângă tine... În primul rând, ai nevoie de un avocat bun, Dragoș.

— De acord... Doar că un avocat bun costă... Nu cred că-mi permit, în momentul ăsta. Stau foarte prost cu banii.

— Știu... Mă ocup eu. Cunosc o avocată... Fostă colegă de liceu, a terminat facultatea cu zece. Ar fi ideal dacă ar accepta dosarul.

— De ce să nu-l accepte?! Din cauza banilor?

— Nu. Asta se rezolvă... Din cauza principiilor... Știu că ia doar cazurile în care crede cu adevărat.

— Aha...

— Dar va trebui să fii foarte sincer, Dragoș. La cel mai mic semn că ai mințit-o, te lasă baltă cât ai clipi.

— E atât de... dură?

— E profesionistă. Ține la reputația ei.

— Cum o cheamă?

— Bianca... Bianca Tudose. Am s-o sun diseară, să încerc o programare, să aveți un prim contact. OK?

— Da... sigur că da. Mulțumesc mult, Șerban.

Îl întreb, din nou, cum să-i spun Dăriei. Mă îndemnă să fiu sincer până la capăt. Mi-aș înrăutăți situația dacă aș persista în minciună.

Nu am suficiente cuvinte să-i mulțumesc și, oricum, la cât whisky băusem, mi-e teamă să nu scap vreo prostie. Îl îmbrățișez, cum pot, cu o singură mână, înainte de a ieși.

Iau un taxi până acasă și rămân mut, ca niciodată. Șoferul se străduiește o vreme să mă atragă într-o conversație despre fotbal, până când se lămurește și o lasă baltă.

Dăria mă ia tare încă din pragul ușii, că de ce n-am sunat-o, ar fi venit cu mașina la redacție, în loc să dau bani pe taxi. Pe urmă, sesizează că e ceva în neregulă. Știe foarte bine că atunci când beam alcool aveam două tipare comportamentale distincte. La primul nivel, de obicei mă manifestam exuberant, vorbeam mult, glumeam și râdeam din orice. După ce cantitatea de alcool depășea o anumită limită, deveneam dintr-odată ursuz, apatic, mă închideam și evitam socializarea. În stadiul din urmă mă găsisse Dăria, doar că nu băusem suficient cât să ating nivelul. Deci singura

explicație rămânea o supărare destul de mare încât să mă dea peste cap.

— Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva la redacție?!

Nu găsesc curajul să-i spun. Mi-e teamă de reacția ei. Și nici nu mă hotărâsem dacă să merg până la capăt cu spovedania. Poate că mâine, când voi judeca mai limpede, voi găsi puterea să urmez sfatul lui Șerban.

Acum, nu-mi rămânea decât să improvizez pe tema presupuselor probleme de la redacție.

— Mda... M-am certat cu o proastă...

— Cu cine?!

— O colegă... O știi, Alina. Mi-a fost îndrumător în perioada de probă.

— De la ce v-ați luat?

— A citit un articol de-al meu și a început să-și dea talente... mă rog, genul de fată mare cu nasul pe sus, care știe meserie, în timp ce eu sunt un ratat... un neisprăvit fără pic de talent.

— Așa ți-a zis?! Neisprăvit?!

— A folosit alte cuvinte, dar ăsta era sensul.

— Și... cum s-a terminat?

— Ne-am spurcat ca la ușa cortului. Era s-o bat pe proastă.

Se apropie de mine și sesizează că miroseam a alcool.

— Ai băut?!

— Da... De nervi. Am trecut pe la Șerban, mi-a dat un whisky.

— Și cu concediul... cum a rămas?

— Ca-n tren! Vanda n-a fost la serviciu... Nu răspunde nici la telefon. O să-i trimit un e-mail, îi zic că lipsesc săptămâna asta.

— Și te plătește?

— Habar n-am! Sper.

Mănânc ceva în fugă, fumez pe terasa din spatele casei și urc în birou. Un pic de somn m-ar reface, însă mi-e imposibil să adorm. Sper să nu mă caute nimeni de la Poliție sau Parchet pe telefonul Dariei, măcar până apuc să-i povestesc aventurile din ultimele zile. Prevăd c-o să mă felicite călduros.

Încerc să ațipesc în fața calculatorului, cu spătarul de la scaun rabatat. Altădată îmi ieșea figura. O visez pe Vanda înger și demon, goală, sexy, întinsă pe covor în așteptarea mea, apoi transfigurată, cu pielea zbârcită și părul albit, ieșind ca prin ceață dintr-o mlaștină plină de șerpi. Ultima imagine îmi dă fiori. Tresar și deschid ochii.

Mă trezesc cu Mihai în cameră, vrea să ne jucăm la consolă. Îi spun că sunt foarte obosit și mi-e greu să manevrez *controller*-ul cu o singură mână. Se supără. Mă întreb dacă la vârsta lui ar avea capacitatea să înțeleagă prin ce trecusem, fără să-l afecteze. Sau mai bine să nu-i povestesc și lui, să rămână doar între mine și Daria. Până seara târziu, am fumat la geam aproape un pachet de țigări, gândindu-mă la discuția cu Șerban. Varianta cu Vanda criminală mi se părea cea mai plauzibilă dintre toate. E drept, nu aveam abilități de detectiv, dar eram singurul care știa ce s-a întâmplat, cap-coadă. Pe deasupra, trăisem pe viu momentele alea. Țsta ar putea fi un avantaj, dar și un handicap, pentru că îmi lipsea perspectiva obiectivă, de undeva din afara fenomenului. Șerban încercase să afle adevărul și am senzația că se apropiase mult de miezul problemei.

Înainte de culcare, n-am rezistat tentației de a intra pe pagina de Facebook a Vandei, ca să-i trimit un mesaj scurt, la care nu mă așteptam să răspundă: *De ce ai făcut asta?!!!* Apoi m-am foit toată noaptea, n-am închis un ochi. Imaginea cu mine pe scaun, în fața procurorului Rusu și a camerei

video de la Parchet, mă tulbura profund. Ca și posibilitatea, deloc iluzorie, de a petrece un timp în spatele gratiilor. Singura întrebare la care n-o să găsesc foarte curând un răspuns era dacă nu cumva chiar omorâsem pe cineva din imprudență, în legitimă apărare. Asta m-ar deprima teribil, ar fi o suferință pe care n-aș ști cum s-o fac să dispară.

Dimineață, Daria a plecat la școală, iar eu am rămas cu Mihai. S-a trezit pe la nouă, l-am ajutat să se spele pe dinți și i-am încălzit laptele, cu șuncă și puțin cașcaval. Erau ultimele lui zile libere, abia așteptam să începă cursurile, cred că și el se plictisise acasă, voia să se joace cu colegii, să iasă din rutina obositoare a celor trei luni de vacanță. După clasa pregătitoare, unde se simțise mai mult ca la grădiniță, acum părea entuziasmat să descopere universul clasei întâi, prima treaptă dintr-o scară pe care și eu, și Daria, aveam s-o urcăm din nou împreună cu el. Vom trăi emoțiile, eșecurile și bucuriile odată cu Mihai. Cu condiția să nu mi se întâmple ceva rău între timp...

Îmi iau cafeaua și ies în spatele casei. Fumez liniștit. Chiar dacă aveam cearcăne grele, spre dimineață lăsasem în urmă angoasele. Venise o nouă zi. O nouă șansă.

Aud motorul mașinii în curte. Parcă-i mult prea devreme să se fi întors Daria. Și totuși... Mă ridic s-o întâmpin, fac ocolul casei, iar când o văd coborând de la volan, realizez imediat că mai bine aș fi fost plecat. Îmi aruncă o privire *din aia*, plină de reproș.

- Salut!... De ce te-ai întors? Ți zic, ca să mă aflu în treabă.
- Ai un tupeu maxim, Dragoș. Ai citit ziarele de astăzi?
- Nu...
- Hai sus și deschide internetul.

Mă conformez rapid, fără comentarii. Pulsul mi se accelerase, de parcă aș fi fost luat la întrebări din nou de

Adrian Onciu

procurorul Rusu. Ce-o fi citit Daria? Ce-or fi aflat ziariștii, de ieri după-amiază și până în momentul ăsta? Mă înspăimânta gândul că explicațiile ar putea fi tardive, iar ruptura cu Daria, inevitabilă.

— Pe ce site să intru?

— Deșteptarea.ro...

Deschid prima pagină și-mi cade fața, efectiv. Titlu mare, cu litere de-o șchioapă:

EXCLUSIV! MAGNATUL VIKTOR ROCA, DAT DISPĂRUT DE TREI ZILE! *Polițiștii urmăresc mai multe piste, iau în calcul o posibilă crimă! Principalul suspect, jurnalistul Dragoș Zaharia, fost prezentator la Roata Norocului, lucrează la revista RST, deținută de Vanda Roca, soția milionarului Roca. Anchetatorii bănuiesc o tentativă eșuată de spargere, urmată de crimă. Deocamdată, lipsește cadavrul, dar s-au descoperit pete de sânge și amprente. Procurorul criminalist Rareș Rusu nu a propus mandat de arestare preventivă, dar i-a interzis suspectului Dragoș Zaharia să părăsească orașul...*

Știrea-bombă fusese preluată de mai multe publicații și site-uri de presă. Pe Facebook, se propagase cu viteza luminii. Aproape că nu exista site care să nu menționeze numele meu. În câteva ore, aveam să fiu cea mai căutată persoană pe Google. Recunosc, îmi dorisem să devin celebru, însă cu siguranță nu urmărisem genul ăsta de celebritate, care venea la pachet cu o presiune imensă. Va trebui să văd cum o gestionez, ca să nu clachez înainte de preconizatul verdict nefavorabil al judecătorilor.

Mă întorc cu scaunul spre Daria. Rămăsese în picioare, lividă, fără cuvinte. Și eu eram la fel. Ar fi fost bine să-l fi ascultat pe Șerban, să-i fi spus Dariei încă de aseară...

În biroul procurorului Rusu, televizorul era deschis pe postul de știri Realitatea TV. Rulau imagini cu Viktor Roca, se vorbea despre imperiul financiar al milionarului, altfel un tip foarte discret, cu puține apariții publice. Soția acestuia, Vanda, fusese surprinsă la un eveniment monden organizat de revista RST. Apoi apăruseră cadre cu sediul revistei, urmate de capturi de pe YouTube, cu fragmente din emisiunea Roata Norocului. Prim-plan cu Dragoș Zaharia, suspectul numărul unu. În final, prezentatoarea jurnalului de știri a citit comunicatul sec din partea Parchetului: se făceau cercetări în legătură cu dispariția lui Viktor Roca, se iviseră suspiciuni de crimă, exista o listă de suspecti. Fără nume și prenume.

Procurorul Rusu închise televizorul. Vizionarea se încheiase, comisarul Manolache și inspectorul Ifrim se întoarseră spre birou cu fețe triste, vinovate, de parcă tocmai ar fi primit o săpuneală zdravănă.

— Mare tâmpenie ați făcut...

Inspectorul Ifrim ținea să iasă cu capul sus din afacere.

— Domnu' procuror, vă repet, nu noi am dat informații la presă.

— Zău?! Uite că m-am calmat... Aproape că-mi vine să te cred, inspectore. Deci amărâtul ăla de avocat a vorbit cu ziariștii... Hai sictir!

Trânti un dosar pe masă și se ridică, iritat. Polițiștii abia respirau.

— Băi, voi sunteți inconștienți! Pentru ce credeți că l-am lăsat liber? Așa, de amorul artei?! N-avem cadavru, n-avem arma crimei, n-avem nimic! Cum dracu' să-l arestez? Pe bază de presupuneri polițienești?!

Manolache încercă să îndulcească situația.

— Da, ați procedat corect... E mai bine să-l monitorizăm în libertate... Și pe el, și pe Vanda Roca.

Surprins de poziția colegului său, Ifrim își făcu de lucru cu pixul. După ce-și verifică mesajele pe telefon, Rusu reveni la birou.

— Nu știu cât sunteți voi de conștienți de importanța acestui dosar... Carierele noastre ar putea depinde de cât de repede și de bine îl rezolvăm. M-a sunat de dimineață procurorul general...

Se opri puțin, ca să mărească suspansul.

— ... am stârnit un întreg rahat cu informațiile din dosar, date pe surse. Cred că nu trebuie să vă spun câte conexiuni are familia Roca în mediul politic, în mediul de afaceri și... chiar în Justiție. Panarama asta cu presa era ultimul lucru de care aveam nevoie... O să vedeți frumusețe de anchetă făcută de ziariști, în direct la televizor, cu martori pe care-i influențează, cu declarații luate înaintea noastră... Mană cerească pentru suspecti și avocații lor. Spectacol garantat! Că doar presa se mișcă mai repede decât noi, are mijloace, are resurse umane... Deci vă propun să stăm în fața televizorului și să luăm notițe. S-ar putea ca ziariștii să facă un rechizitoriu excelent... Nu-i așa, inspectore?

Polițistul puse capul în pământ. Îi pierise cheful să-l stârnească din nou pe Rusu.

— Așadar, reluă procurorul, vreau de la voi un plan de bătaie pe zile și pe ore. Îmi raportați imediat ce apar nou-tăți. O să cer mandate de interceptare telefonică... A, și... ne trebuie oameni la filaj. Domnule comisar, ne descurcăm?

Manolache era foarte stânjenit, nu mai încasase un așa perdaf, și măcar dacă l-ar fi meritat. Răspunse scurt, fără vlagă.

— Mda...

— Bun. Atunci, spor la treabă!

Cei doi îl salutară pe Rusu înainte de-a ieși din birou. Pe hol, Manolache îi reproșă colegului său scurgerea de informații. O făcuse lată. Și pentru ce? Doar ca să se răzbune pe procuror, pe motiv că nu propusese mandat de arestare?! Inspectorul nu cedă, își menținu punctul de vedere, Dragoș Zaharia era vinovat, după douăzeci și patru de ore de arest preventiv și-ar fi mărturisit fapta din proprie inițiativă, ca la confesional.

Polițiștii ieșiră din clădirea Parchetului și se îndreptară spre Loganul din parcare. Mașina demară în scrâșnet de roți.

Simultan cu plecarea polițiștilor, la circa 18 kilometri distanță, în fața locuinței lui Dragoș Zaharia din orașelul de periferie Voluntari ajunse al doilea car de reportaj pentru transmisiuni în direct. Prima dubiță cu antenă parabolică staționa acolo de ceva timp, iar reporterul, un tip grizonant, foarte sobru, cu experiență în teatrele de război din Irak și Afganistan, făcea probe de sunet și imagine, urma să intre în direct la jurnalul de prânz. Alți ziariști așteptau pe trotuarul din fața casei, la umbra unui nuc, grupați câte doi, trei, comentau zgomotos informațiile de ultimă oră. Fotografiaseră și filmaseră proprietatea familiei Zaharia, a cărei mașină fusese parcată în curte încă de dimineață, după sosirea intempestivă a Dariei. Odată declanșat, asediul urma să aibă drept rezultat previzibil discuția reporterilor cu Dragoș Zaharia sau măcar cu soția acestuia. În fond, cât puteau rezista fără să iasă?

Sprijinit de gard, unul dintre vecinii familiei Zaharia găsisese momentul ideal să se remarce drept cetățean model, vigilent apărător al intereselor comunității, deținător al unor

informații prețioase în legătură cu *suspectul numărul unu*. Discuta degajat cu o domnișoară reporter care îi băgase sub nas decolteul generos, în încercarea de a scoate profit maxim cu efort minim. Tipa dăduse drumul la reportofonul camuflat într-o pălărie de paie și acum se străduia să-l tragă de limbă pe cetățeanul fascinat de sânii ei siliconați.

— ... și de când îi știți? S-au mutat demult în zonă?

— Păi, de vreo trei, patru ani. Au un copil, merge la școală, prin clasa întâi, sau așa ceva...

— Aha... Și cum sunt ca vecini? Fac gălăgie, petreceri, taie lemne la miezul nopții?

— A, nu! Nici gând! Oameni liniștiți, la locul lor. Pe el îl văd mai des, că iese la țigară.

— Deci e fumător...

— Fumează, da... Ieri l-am zărit, era în curte. Are mâna-n ghips, și-o fi rupt-o.

— Serios, are mâna-n ghips?!

— Da! Dreapta, parcă... O fi de la... Știți că a prezentat emisiunea aia, cu Roata Norocului.

— Da, da, știu. Și soția, cu ce se ocupă?

— Nevastă-mea?!

— Nu, nu, soția lui Dragoș Zaharia.

— A, da, scuze... păi, din ce știu, e profesoară la liceu. Predă biologie sau chimie... sau matematică?! Una din astea, oricum... Femeie liniștită, la locul ei, o salut, mă salută. Foarte respectuoasă, nu ca altele care îți întoarce fundul când te vede.

— Trebuie să fie distrusă, după nenorocirea asta.

— Vă dați seama...

— Oare se iubeau?... soții Zaharia, mă refer.

— Păi, de un' să știu?! Nu i-am auzit certându-se sau bătându-se. Doamne ferește, nu! Da' cine știe ce-i în casa omului?

Numai ei poa' să zică... Oare o fi adevărat că l-a omorât pe miliardarul Roca?

— Se fac cercetări.

— Eu cred că pe fond de gelozie, pe fond de îmbârligătură s-a întâmplat nenorocirea... Ați văzut-o cum arată panarama de nevastă a miliardarului?

— Da. De ce?

— Păi, cum de ce?! Sexoasa aia îți sucește mințile haț!, în doi timpi și trei mișcări. L-o fi aburit pe săracu' vecinu', ca să scape de bărbat-su, să-i lase ditamai averea... N-ați citit articolul din *Cancan*?

— Nu.

— Scrie acolo, negru pe alb... Și eu îi cred, că prea se leagă. Pocnitoarea era șefa lui... și vecinu' arată bine ca bărbat... doar l-ați văzut la televizor. De la bani pleacă totul, ascultați la mine... Ce să mai discutăm, se știe de când pământul, femeia și banu'... ochiu' dracului!

Se holbă cu poftă la sâni ziaristei, ar fi invitat-o la o cafea, doar că nevastă-sa îl strigase din curte, era nervoasă. Bărbatul se retrase precipitat, cu imensă părere de rău.

Pe trotuar, trei reporteri de la televiziunile de știri își pregătiseră microfoanele pentru transmisia în direct. Repe-tau de zor textul, din memorie sau de pe hârtie. Camera-manii ieșiseră în drum cu trepiedele, să filmeze în planul doi proprietatea familiei Zaharia. Apăru și mașina Poliției locale, agentul în uniformă coborî de la volan, se apropie de jurnaliști și-i rugă să nu blocheze circulația. O cameră foto cu obiectiv puternic surprinse în spatele ferestrei mari, de la living, figura unui copil care trăsesese perdeaua, curios și în același timp uimit de desfășurarea de forțe. Soarele intrase în nori, moment ideal pentru o poză reușită. Care, întâmplător

sau nu, avea să fie intens distribuită și comentată pe Facebook, în zilele următoare. Titlul pozei: *Sub asediu*.

Resursele umane și logistica televiziunilor se împărțiseră în mod egal între locuințele familiilor Roca și Zaharia. La zece minute distanță, tot în Voluntari, staționau alți jurnaliști, cu alte trei care de reportaj. Și în fața casei unde locuia Vanda Roca împreună cu fiul ei, Tudor, era aceeași agitație. Din interiorul unei dubițe, cineva manevra cu telecomanda drona care zbura silențios deasupra proprietății familiei Roca, în timp ce reporterița comenta imaginile captate în direct: ... *acesta este terenul de sport, cu instalația de nocturnă, unde probabil joacă tenis milionarul Roca împreună cu invitații săi... vedeți și piscina, de dimensiuni olimpice... se observă că este foarte bine întreținută, ca de altfel și imensa curte, unde familia milionarului Roca deține o adevărată grădină botanică...*

Spre deosebire de proprietatea familiei Zaharia, fără ajutorul dronei nicio televiziune nu putea să filmeze mare brânză. Nici măcar casa lui Viktor Roca, din cauza gardurilor înalte și a vegetației. Nimeni nu știa dacă era cineva înăuntru. Dar toată lumea spera să apară la un moment dat Vanda Roca, dintr-o direcție sau alta, și să ofere primele declarații.

Atmosfera părea la fel de relaxată, se făceau glume, se comentau aprins chestii care apăruseră pe internet, o abundență de informații *pe surse*, majoritatea puțin credibile, care îmbinau dezastruos știrea brută, verificată, nealterată, cu opiniile și presupunerile diverșilor analiști de conjunctură. Se pornise un amalgam de vești în exclusivitate în legătură cu dosarul Roca, televiziunile titraseră *Breaking news* fără discernământ, o dată la zece minute, bazându-se pe interesul maxim al populației pentru orice ar avea o cât de mică legătură cu subiectul dezbătut la nivel național. În metrou,

în tramvai, în saloanele de coafură, pe stradă, la restaurant, la coadă la ANAF, peste tot se discuta despre *săracul milionar* care... *ai văzut, dragă? N-a avut noroc. Degeaba a fost plin de gologani... Tot acolo a ajuns, la doi metri sub pământ, cine știe unde! Și nevastă-sa, halal să-i fie, rămâne cu banii!*

La parter, în livingul familiei Roca, Vanda citise știrile pe laptop. Televizorul 4K, ultrasubțire, fusese deschis pe postul Realitatea TV. Ca să-l ferească de ochii presei, Vanda îl lăsase pe Tudor la bunici. Se îmbrăcase într-o rochie neagră, lungă, de vară, purta un șirag cu perle albe și un smartwatch. În comparație cu zilele din urmă, își estompase machiajul, folosise un ruj discret, la culoarea pielii, fără artificii care să-i scoată în evidență genele. Părul și-l prinsese în coadă, lăsându-și câteva șuvițe rebele pe lateral. Fața nu-i mai strălucea ca altădată, avea o mină obosită, ca după nopți nedormite. Singura bijuterie, cu excepția colierului, era verigheta lată, din aur alb, cu inițialele VR gravate pe interior.

Răspunse la mobil.

— Da... Bine, hai că-ți deschid imediat... Să tragi poarta după tine, te rog.

Se duse la interfon și apăsa butonul de acces. Pe urmă închise televizorul și strânse laptopul în dulap. Pregăti două cești de cafea, le puse pe măsută, între paharele de apă și ultimul număr al revistei RST. Camera arată mulțumitor, show-ul putea începe.

Îl ajută pe George Constantinescu, bărbatul avea mâinile ocupate, în dreapta ducea o geantă, iar în stânga trepie-dul aparatului de filmat și instalația de lumini, puse într-o husă maro.

Se îmbrățișară, formal, ca două vechi cunoștințe.

— Unde stăm?

— Aici, în living, dacă nu te deranjează... O cafea, George? Apă, ceva de băut?

— Cafeaua ar fi bună. Mulțumesc... Ce face Tudor, cum se simte?

— E la bunici. Îți povestesc imediat. Ia loc și scuză-mă puțin.

Dispăru înspre bucătărie, iar bărbatul ridică puțin vocea, să se facă auzit.

— Afară e nebunie, Vanda. Cred c-au venit și americanii de la Fox News... Am numărat vreo doișpe reporteri, în afară de cameramani și fotoreporteri... După cum i-am văzut, n-au de gând să plece prea curând... Unii or să stea peste noapte, știu bine ce le poate pielea...

Răsfoi revista, iar Vanda apăru cu două sticle de apă Borsec. Turnă cafea în cești.

— E fără zahăr. Îți pui cât vrei.

— Mersi. Scuză-mă că te-ntreb. Cu agitația asta, ai de gând să dormi aici?

— Nu. Plec la ai mei, imediat după interviu. Tudor are nevoie de mine... Și eu am nevoie de ei.

— Da, normal.

După zece ani petrecuți în televiziune, ca gazdă a unui cunoscut și apreciat talk-show, jurnalistul George Constantinescu își făcuse de câteva luni propriul videoblog pe YouTube. Intenționa să devină independent față de politicile editoriale ale postului TV. Cu banii câștigați din talk-show, își deschisese două restaurante în Centrul Vechi, afacerea mergea foarte bine (se ocupa soția lui George), așa că reușise să-și păstreze pasiunea pentru jurnalism cu cheltuieli minime. Emisiunile lui săptămânale de pe YouTube, în general despre subiecte controversate, aveau sute de mii de vizualizări și multe comentarii aprinse. Deopotrivă

simpatizat și detestat, George Constantinescu știa cum să stârnească dispute aproape din nimic. Era un profesionist, se ferea de calomnii și nu lansa acuzații în mod gratuit, fără acoperire.

Cu Vanda se cunoștea din timpul facultății, fuseseră prieteni, George o iubise, însă în final rămăseseră doar buni amici. Fără ranchiună, fără resentimente. Păstraseră legătura, se intersectaseră la diverse evenimente, iar într-un an, când Vanda încă nu era căsătorită, merseseră împreună în Turcia, la invitația unei mari agenții de turism din Istanbul. La întoarcere, ar fi trebuit să prezinte, în culori vii, realizările guvernului turc pe malul Mării Egee. Fusesse momentul în care George constatare cu tristețe că Vanda nu va putea fi niciodată iubita lui. La puțin timp, se căsătorise cu o arhitectă pasionată de gastronomie, care insistase ca George să-și investească economiile în cele două restaurante. Acum erau fericiți și aveau o fetiță de patru ani.

Pe Vanda o sunase dimineată din curtoazie, fără interese profesionale. Voise doar să vadă cum se simțea și s-o încurajeze. Propunerea Vandei pentru un video-interviu îl lăsase fără cuvinte. Exclusivitatea pe un subiect ca ăsta echivala cu o adevărată lovitură de presă. George era conștient însă că discuția urma să atingă puncte foarte sensibile, în special prin prisma relației mai vechi dintre ei. Căutase cu febrilitate pe internet absolut orice informație despre Viktor Roca, despre Vanda și, nu în ultimul rând, despre ce se întâmplase vineri seara. Pregătise un set de întrebări și, în funcție de reacțiile Vandei, urma să dezvolte unele subiecte sau, dimpotrivă, avea să renunțe definitiv la ele.

Gazda se așează picior peste picior.

— Știi, poate ți s-a părut bizar că am vrut să vii să înregistrăm interviul...

Își luă ceașca de cafea și trase din țigara electronică. George o aprobă, ușor, din cap.

— Da, trebuie să admit că am fost surprins de propunere.

— Mai devreme sau mai târziu, voi fi nevoită să vorbesc, George. Nu am cum să fug de chestia asta... Ai văzut ce mizerii au apărut la nici patruzeci și opt de ore de când am reclamat dispariția lui Viktor.

— Te înțeleg perfect, Vanda...

— O fac în special pentru Tudor. E mare, are opt ani, nu-i pot ascunde unele lucruri. Iar săptămâna viitoare începe școala.

— Și... îl vei duce, în condițiile în care...?

— Are nevoie de colectivitate, are nevoie să socializeze, să-și revină din șoc... Primele două săptămâni îl țin acasă, fără discuție. O să chem pe cineva să-l ajute la lecții, până se liniștesc apele... Sau până când psihologul o să-mi dea OK-ul în legătură cu reintegrarea.

— Și tu, cum ești?

Vandei i se umeziră ochii. Se abținu cu greu să nu plângă.

— Eu... încă sper... Aștept să mă sune...

— Scuze.

— Nu-i nimic... Hai să-i dăm drumul, până nu mă răzgâdesc. Cum procedăm, ai venit fără cameraman?

— Da. O să te filmez dintr-un singur unghi. Eu nu apar în cadru... E mai bine așa. Ești OK cu asta?

— Da, cum vrei. Poți să te desfășori cu aparatura, mă duc puțin până la baie. Scuză-mă.

— În regulă, hai că montez repede camera și luminile, până te întorci.

Lui George îi vibră mobilul, îl suna un director din televiziune, vestea se răspândise fulgerător, voia să afle dacă

putea trimite echipa să filmeze în casa Vandei, eventual să-i ia un mic interviu. Îl refuză elegant.

Termină convorbirea, apoi își închise telefonul, intenționa să se concentreze strict pe discuția cu Vanda, care reveni și se așează în același fotoliu. Răsfoi revista, cât timp George făcu probe de imagine, corectând intensitatea luminii. Totul era pregătit. Își trase un scaun în fața Vandei și-i agăță microfonul minuscul în partea de sus a rochiei.

— Gata, asta-i... Putem începe, Vanda. Ideea e să fii degajată, să nu-ți faci probleme. Nu suntem în direct, putem repeta o frază, un cuvânt, până iese bine... Oricum, la sfârșit, după montaj, îți trimit materialul înainte să-l urc pe YouTube. Să fim siguri că n-am ratat ceva. OK?

— Să-i dăm drumul.

George apăsă butonul REC de la camera video, luă microfonul lui și începu show-ul fără preambul, intrând direct în subiect.

— Doamnă Roca, s-au scris multe lucruri — care, în lipsa unor reacții oficiale, ar putea fi considerate simple supoziții — despre ce s-a întâmplat cu soțul dumneavoastră, Viktor Roca. Când anume v-ați dat seama că este ceva în neregulă?

— În primul rând, vreau să vă mulțumesc că m-ați contactat pentru a lămuri aceste aspecte... Vă dați seama, trec prin momente dramatice, foarte triste... Atât eu, cât și copilul nostru, Tudor, care săptămâna viitoare ar urma să înceapă școala...

— E de-nțeles. Încerc să mă pun în locul dumneavoastră...

— ... și acum, când avem atâta nevoie de liniște, de meditație și rugăciuni, se aruncă în spațiul public lucruri neadevărate... Aș dori să lămurim problema, măcar în aspectele care mă privesc și pe care le cunosc foarte bine.

— Sigur că da. Cu cât vor persista la nivelul publicului anumite percepții greșite, bazate pe invenții și scenarii de presă, cu atât va fi mai greu să aflăm adevărul... Deci, să reiau întrebarea: când anume v-ați dat seama că este ceva în neregulă?

— Vineri seara... La ora cinci după-amiază, cinci și zece de fapt, vorbisem cu soțul meu, cu Viktor. Eram la redacție, el încă avea treabă la firmă, mi-a zis că ajunge pe la șapte... I-am spus că-l duc pe Tudor la bunici și că ne vedem seara, după ce termin revista... În weekend, uneori obișnuiam să rămânem acasă doar noi doi, fără Tudor. Căutam puțină intimitate.

— Cum ați caracteriza relația cu soțul dumneavoastră?

— Relația mea cu Viktor este... spun este, pentru că nu pot crede că l-am pierdut!... deci este relația ideală. Îl iubesc enorm și mă iubește enorm!... În alte condiții, m-aș fi abținut să vă dau detalii care țin de viața noastră privată... Mă simt cumva ciudat să vorbesc despre asta, inclusiv în numele lui.

Se opri, vocea îi trădase emoțiile. Dar se abținu, își reveni imediat.

— De aceea, vineri seara, destul de târziu, când am ajuns acasă după un ocol pe la părinți, ca să-mi recuperez mobilul, l-am sunat pe soțul meu și avea telefonul închis... pentru prima dată de când ne cunoșteam... Inițial, mi-am zis că s-o fi descărcat bateria...

Își roti verigheta pe deget, fie ca un gest reflex, fie cu intenția de-a o scoate în evidență.

— ... Înainte de asta, înainte să intru în casă, realizasem că-mi lipsea cheia. O țineam în geantă... M-am gândit că oi fi pierdut-o pe undeva. Am sunat-o pe menajeră. Dormea, am rugat-o să ia un taxi, să-mi aducă repede cheia.

— Deci îi lăsaserăți menajerei o dublură de la cheie.

— Da, este o persoană în care și eu, și Viktor avem deplină încredere... Ca să revin, am intrat în casă, iar în living am găsit un telefon mobil cu ecranul spart... Uitându-mă cu atenție în zona unde găsisem telefonul, am văzut câteva pete mici, maronii...

— Pete de sânge?

— Pe moment, n-am bănuț nimic, deși telefonul ăla spart fusese... mă rog... suficient de suspect. Eram foarte îngrijorată din cauza lui Viktor, parcă aveam un presentiment că i se întâmplase ceva rău... L-am sunat pe un coleg de-al lui, mi-a confirmat că plecase de la firmă, spre casă, în jurul orei șapte și jumătate... Am așteptat încă vreo oră, l-am sunat, inutil...

— Și atunci?

— Rămăsese varianta accidentului... Am luat spitalele la rând. Degeaba. Nu figura nicăieri...

Făcu o pauză lungă, parcă în căutarea celor mai potrivite cuvinte. George fu nerăbdător să afle continuarea.

— Și cum ați reacționat după aceea?

— M-a cuprins spaima... Mă simțeam neputincioasă. Îl sunasem deja de zeci de ori, îi trimisese SMS-uri... Pe urmă, am intrat pe internet și i-am scris un e-mail, în disperarea mea... Ca ultimă soluție, am luat la rând cunoștințele comune din agenda telefonică, pe unii i-am trezit din somn... S-au speriat, nu știau de ce plângem...

— Deci soțul dumneavoastră nu era nici la spital, nici la prieteni.

— Exact... Am zis OK, hai să încerc să mă liniștesc, să aștept până a doua zi, deși numai eu știam ce era în sufletul meu.

De data asta, emoțiile o copleșiră. Se opri, evită camera video, își întoarse privirile spre fereastră.

— Te rog, George... Facem o mică pauză.

— Sigur, nicio problemă.

Se ridică și închise aparatul. La rândul ei, Vanda își scoase dintr-un sertar pachetul cu șervețele și își șterse lacrimile.

— Mă întorc imediat, scuză-mă.

Rămas singur, George Constantinescu trecu în revistă, din nou, lunga listă cu întrebări pregătite pentru Vanda, scrise pe două foi. Cu siguranță, va fi un interviu incomplet. În cel mai fericit caz, îi va pune zece la sută dintre întrebări, nu se afla în situația de a întinde coarda. Vanda nu-l chemase acasă la ea ca s-o ancheteze, ci pentru că erau amici, se cunoșteau de atâția ani.

Când femeia reveni, George sesiză că își refăcuse machiajul.

— Gata. Să continuăm.

— Deci, suntem în dimineața zilei de sâmbătă...

— Da... După o noapte albă, cu gânduri negre... Nu știam cum să procedez ca să nu par ridicolă... Trecuseră zece, poate douăsprezece ore de când vorbisem ultima dată cu Viktor. Dacă era să sun la Poliție, ce argumente puteam să le dau ca să nu mă acuze că sunt ridicolă, că exagerez?... Și pe bună dreptate... Câți bărbați nu dispar peste noapte, după vreo beție sau mai știu eu ce aventură?... Însă pe Viktor îl cunosc bine... Nu-i deloc genul. De asta m-am și panicat din primul moment în care nu l-am găsit acasă și nu mi-a răspuns la telefon.

— Da, logic...

— Sâmbătă la prânz, mi-am făcut o cafea tare și mi-am zis că venise clipa să ies din starea de pasivitate... Ca să mă conving, trecusem pe hârtie motivele pentru care eram,

practic, obligată, să cer rapid ajutorul Poliției... În afară de dispariția propriu-zisă.

Înghiți cu noduri. N-ar fi vrut să fragmenteze iarăși interviul. Își ascunse cu greu emoțiile.

— Ce motive?

— Unu: îmi dispăruse cheia de la casă. Doi, găsisem în living un telefon mobil cu ecranul spart și punctul trei, petele maronii de pe podea... care de-abia atunci îmi păruseră foarte, foarte suspecte... Așa că am sunat la 112.

— Asta fiind sâmbătă pe la ora...

— După unu, unu și un sfert să fi fost... Au venit doi domni, le-am povestit, au chemat echipa de criminaliști, au luat probe, amprente, mă rog... Mi-au confirmat că petele respective erau urme de sânge.

— Nu înțeleg o chestie... Aveți camere de supraveghere?

— Da... Culmea, nu știam despre existența lor. Le-am descoperit odată cu poliștii... Le montase Viktor, fără să-mi spună... Dacă vă uitați, sunt foarte discrete... M-au întrebat domnii de la Poliție și am ridicat din umeri, le-am zis să caute prin casă... Au găsit înregistrările în biroul soțului meu și m-au chemat să ne uităm împreună.

— Și ce-ați văzut?

— Viktor venise cu mașina la opt și zece, era în casă când a apărut Dragoș Zaharia... Pe urmă s-a întâmplat ceva, înregistrarea s-a întrerupt la câteva minute după ce Dragoș Zaharia a apărut în fața ușii de la intrare... O explicație ar putea fi faptul că atunci când eu am ajuns acasă, picase curentul... L-am sunat pe domnul Nicu, angajatul nostru care se ocupă de grădină, și mi-a spus să merg la tabloul de siguranțe... De acolo era problema, căzuse una dintre siguranțe, probabil cea generală, pentru că nu mergeau

nici becurile, nici prizele... Nu știu din ce cauză picase, ar trebui să-i întrebați pe domnii de la Poliție.

— Și telefonul găsit în living?

— L-au deschis, funcționa... Mi-au cerut numărul meu și m-au apelat de pe mobilul ăla... Am avut o surpriză foarte mare...

— Îi aparținea, cumva, lui Dragoș Zaharia?!

— Da... Nici prin cap nu-mi trecuse, până să văd înregistrarea de pe camera de supraveghere... Ce să caute mobilul lui Dragoș Zaharia la mine în casă?!

— E adevărat că lucrează la revista pe care o conduceți?

— Da... Eu îl angajasem, la rugămintea lui Viktor... De obicei, am niște criterii foarte clare când îmi aleg colaboratorii. Dar a fost un context în care să zicem că mi-am încălcat principiile... mi-am călcat pe inimă...

— Cum așa?

— Pe Dragoș Zaharia l-am cunoscut prin intermediul soției lui, Daria. E profesoară de engleză, l-a meditat în particular pe fiul nostru, pe Tudor... Între Tudor și Mihai, copilul familiei Zaharia, a fost o relație de prietenie, sunt cam de aceeași vârstă... Ca să n-o lungesc, Daria mi-a povestit că soțul ei avea niște probleme, își pierduse jobul de la televiziune și își căuta loc de muncă... Situația lor părea cumva disperată, își făcuseră casă în Voluntari, aveau rată la bancă, mă rog... I-am povestit lui Viktor și mi-a sugerat să-i dau o probă, la revistă... Să-i ajutăm, într-un cuvânt... Cumva, mi-a fost și milă de Daria, de ce să nu recunosc...

— Și cum ați colaborat? Făcea față la RST?

— Mda... mai mult sau mai puțin, dat fiind că avea zero experiență în presa scrisă.

— Din câte înțeleg, Zaharia a ajuns principalul suspect de pe lista polițiștilor după ce a apărut pe camera de supraveghere.

— Probabil... S-ar părea că e vorba și de amprente, plus petele de sânge care...

— ... ar corespunde cu grupa de sânge și amprentele lui Dragoș Zaharia?

Realiză că scăpase informația fără să vrea și încercă să repare.

— Aș prefera să le adresați această întrebare anchetatorilor.

— Bine, dar credeți că a fost un accident? Adică, ce-ar fi avut de împărțit Dragoș Zaharia cu soțul dumneavoastră?!

— Nu știu, sincer... Și pentru mine rămâne un mare semn de întrebare. Ce să caute în casa noastră, vineri la ora aia?

— Ar fi putut ști că domnul Roca era acasă, în timp ce dumneavoastră încă lucrați la redacție?

— De unde să știe?!... A, doar dacă...

— Ce?

— Doar dacă auzise discuția mea cu Viktor... V-am spus, îl sunasem vineri după-amiază, era la birou, mi-a zis că ajunge seara, în jur de ora șapte.

— Să zicem că Dragoș Zaharia știa... Și că v-a luat cheia, a intrat în casă peste soțul dumneavoastră... De ce-ar fi făcut asta?

— Nu, nu are sens... Înclin să cred că a intrat cu cheia potrivită pentru un jaf... Avea nevoie de bani... Și poate din dorința de răzbunare.

— Nu înțeleg.

— E posibil să fi intenționat să fure ceva... Mi-am dat seama foarte târziu.

— La ce vă referiți?

— Dragoș Zaharia făcuse o obsesie bolnavă pentru persoana mea... Abia vineri dimineață am realizat... L-am respins categoric și... nu părea deloc fericit.

— A fost vreo aluzie din partea lui?

— Da, din păcate... Discuția s-a terminat cu o criză de nervi. Devenise și foarte violent, verbal... Nu suporta ideea că fusese respins... Am fost atât de șocată, încât am amânat decizia... Urma să-l anunț luni dimineață că întrerupem colaborarea.

— De vineri seară până luni dimineață, când l-au luat polițiștii la întrebări, Dragoș Zaharia a încercat să vă mai caute?

— Da... m-a sunat de zeci de ori... mi-am închis mobilul la un moment dat... Aproape m-a terorizat cu telefoane și mesaje pe Facebook, pe e-mail, în timp ce eu eram înnebunită, nu știam ce-i cu Viktor.

— Bine, dar dacă Dragoș Zaharia ar fi avut un incident cu soțul dumneavoastră, vineri seara... ce sens avea ca ulterior, la foarte puțin timp, să vă caute insistent? Ar fi fost logic să se dea la fund, să dispară, pur și simplu.

— Poate că da, pentru un om normal... Însă, la cât de violent se comportase cu mine la ultima noastră discuție, tind să cred că vorbim despre un psihopat... Cine poate ști ce-i în mintea unui psihopat?... Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul, să-mi respect principiile... am zis OK, fie, hai să întindem mâna unei familii care avea nevoie de ajutor.

— Bine, și atunci de ce...

— George, îmi pare rău, nu mai pot... Te rog să mă înțelegi.

— Măcar câteva cuvinte de final, Vanda. Să nu se termine interviul așa, brusc.

— Sper, în continuare, că Viktor este în viață... Aștept să mă sune... Te implor, Viktor, sună-mă!

Îi dădură lacrimile, își coborî privirea. Apoi se uită fix în obiectivul camerei.

— Iar pe colegii din presă îi rog să manifeste decență și compasiune față de suferința mea și a copilului... Să publice informații corecte, verificate... Asta este singura și ultima mea declarație publică... Fac un apel: vă rog nu-i hărțuiți pe prietenii, pe rudele noastre, pe cunoscuți... Și așa durerea este foarte mare... Vă mulțumesc mult.

Apoi se ridică și părăsi livingul. George își strânse aparatura, fericit cu cât reușise să înregistreze. Când reveni Vanda, o îmbrățișă și îi spuse să-l sune ori de câte ori avea nevoie de umărul unui vechi prieten.

După ce ieși în stradă, fu înconjurat de colegii din presă, toți voiau amănunte.

— Îmi pare rău, *no comment*. Nu vă pot spune nimic... Intrați pe canalul meu de YouTube, diseară la opt... Hai, v-am pupat!

Urcă în mașină și plecă îngândurat, deși avea suficiente motive de satisfacție, măcar din punct de vedere profesional.

Marți după-amiază, ora 17:30

Discuțiile cu Daria despre aventurile mele începând cu ziua de vineri alunecaseră, inevitabil, și spre relația cu Vanda. Îmi luasem inima-n dinți și îi povestisem varianta soft, diluată și distorsionată, cu impulsul erotic de moment pe care îl avusesem abia după ce ea mă provocase. Trăsese de mine. Da, regretam profund, mă simțisem ca dracu', de asta căutasem variante, îi ascunsesem adevărul știind că aș fi rănit-o nemeritat și că exista posibilitatea ca durerea să nu-i mai treacă vreodată. Da, fusesem un mare prost, meritam orice umilință, așteptam să fiu huiduit, pus la zid, insultat în ultimul hal. Nu doar eu ajunsesem într-o postură ridicolă, groaznică, de neiertat. Reușisem să trag după mine, în mocirlă, întreaga familie. Însă de un singur lucru voiam să fie sută la sută sigură: nu omorâsem pe nimeni! Și nici nu intrasem în casa Vandei ca să fur ceva! Doamne ferește!

În mod paradoxal, neașteptat, Daria reacționase cu tot calmul din lume, ca și cum i-aș fi spus că afară ploua cu găleata și fără umbrelă ar fi riscant să ieșim la plimbare. De

multe ori, îi sărea țandăra dintr-un fleac, însă compensa cu o calitate remarcabilă. Se panica foarte greu când eu sau Mihai aveam o problemă serioasă, gravă, indiferent din pricina cui. Încerca să ne ajute, să găsească soluții, înainte de a lovi în stânga și-n dreapta.

Îi repetasem, de patru ori, cum a fost când am intrat să caut telefonul Vandeii și m-a pocnit individul ăla. Insistența Dariei m-a stors de vlagă mai rău ca ancheta poliției, însă am lăsat-o să se desfășoare, să pună întrebări, am evitat să protestez sau să mă eschivez. Pentru prima dată în ultimele zile, am fost sincer. Cu excepția partidelor de sex. Nicio femeie în locul ei, dacă m-ar fi iubit, nu ar fi meritat să asculte grozăviile alea care încă îmi mai tulburau nopțile.

Pe urmă mi-a spus, direct, că aș avea o mare problemă. Indiferent de vinovăția sau nevinovăția mea din punct de vedere juridic. Ea credea fie că l-am omorât pe Viktor Roca în legitimă apărare, fără absolut nicio intenție, fie doar l-am lăsat în stare de leșin. În ambele situații, Vanda a apărut în urma mea și a *curățat* locul. Apoi a făcut înscenarea. Asta ar fi însemnat ca Vanda să fi profitat de o întâmplare, de o confuzie. Viktor Roca m-ar fi confundat cu un spărgător, pe fondul penei de curent. Cu condiția ca Vanda să fi ajuns acasă tot întâmplător (dacă nu cumva avea premoniții ieșite din comun!). Pentru că, în mod normal, ar fi trebuit să mă aștepte, cuminte, la Elvira.

Aș minți dacă aș pretinde că Daria trecuse cu seninătate peste faptul că îi ascunsesem adevărul. A fost calmă doar ca să nu agraveze situația, dacă putea fi vorba de ceva mai rău de-atât. Sunt convins că atunci când lucrurile vor intra pe un făgaș normal (oare se va întâmpla vreodată?!), nu va ezita să-mi plătească polițele cu vârf și îndesat.

Pe moment, cel mai tare o deranjau șacalii din fața casei, cu camere de luat vederi și aparate foto. O oprisem în ultima clipă să nu facă un scandal monstru, ar fi fost fix ce ne lipsea.

— E meseria lor, Daria... Lasă-i. Or să plece, ai să vezi.

— Pleacă pe dracu' să-i ia, că scriu numai prostii. De ce să ne hărțuiască în halul ăsta? Avem un copil, ce mama naibii?! Cum pot fi atât de inumani, de lipsiți de suflet?!

— Daria... știi cum e, au șefi, au familii, câștigă și ei o pâine...

— Cum, profitând de necazul nostru?! Mă duc să le zic vreo două, de la obraz... Măcar mă răcoresc.

Deschisese ușa, însă am reușit s-o prind de mână în ultima clipă.

— Daria, te rog... Ai să scapi chestii urâte, la nervi... Țștia abia așteaptă un alt scandal. Te vor filma, cu siguranță.

— Nu-mi pasă! Să plece imediat din fața casei!

Am oftat a neputință, dar n-am cedat.

— Asta vreau și eu, crede-mă. Din păcate, legea nu este de partea noastră... Trotuarul, șoseaua, nu sunt proprietăți private, Daria. Au dreptul să stea acolo, să filmeze, cât timp nu deranjează ordinea publică.

— Dar mă deranjează pe mine, tu chiar nu pricepi?! E casa mea!

Din living, apăruse și Mihai, cu fața căzută. Iar ne certam? Ce se întâmpla? Am încercat să-l liniștesc, fără s-o scap din ochi pe Daria.

— Mama e supărată pe ziariștii care stau la poartă...

— De ce e supărată?

— Pentru că nu pleacă.

— De ce nu pleacă?

— Așteaptă să-mi ia un interviu... Și eu nu vreau să vorbesc cu ei.

— Păi, vorbește și gata, se rezolvă.

— Nu pot.

— De ce?

— E mai... dificil de explicat...

— Și cât stau aici? Toată noaptea, până mâine dimineață?! Dorm afară?!

— Nu cred... Hai, du-te și te joacă.

— Mă duc. Da' nu vă mai certați, da?

— OK...

— Promiți?

— Promit!

Din bucătărie, s-a auzit soneria mobilului. Daria explodase.

— Dacă mă caută vreun cretin de ziarist, îl bag în pizda mă-sii de nu se vede!

Era frati-miu. Citise pe internet, urmărise jurnalele de știri și voia să vorbim. Mă întrebase dacă putea trage o fugă până la noi. Bănuia cam care era atmosfera, o simțise pe Daria cât schimbase cu ea două cuvinte, la telefon. Intenționa să mă susțină, ar fi fost o prostie să-l resping. L-am atenționat să nu discute cu presa, deși sunt convins că oricum nu ar fi făcut-o.

O rețin pe Daria în bucătărie, cât mai departe de ușa de la intrare. Stăm la masă, față-n față. Încerc să-i distrag atenția de la agitația de-afară, măcar până apare Șerban.

— Mda... se pare că mi-am ratat cariera de jurnalist la cea mai tare revistă pentru femei...

Daria nu avea idee unde băteam, prinsese fraza din zbor.

— Ce vrei să spui?

— Păi, na... Am vrut să fiu mare redactor la RST, în loc să-mi văd de-ale mele.

— Dragoș, sper că nu mă scoți Țap ispășitor pentru aventura ta cu Vanda! Am insistat să accepți jobul ăsta în condiții pe care le știi foarte bine.

— A, nu! Nu asta era ideea!

— Dar care, mă rog?!

— Am avut... ghinion.

— Așa se spune când Ți-o tragi cu șefa și pe urmă ajungi într-un mare căcat?!

Începe să plângă ușor, apoi cu suspine, ținându-și capul în palme. O las să-și revină fără să intervin. Știam că orice cuvânt prost ales ar declanșa prăpădul. Dacă altădată eram împăcat, oarecum, cu reacțiile ei nervoase, considerându-le exagerate și nejustificate, acum sentimentul acut de vinovăție mă puneă într-o postură foarte proastă. Îmi lipseau argumentele raționale. Eram unicul vinovat. Singura variantă disponibilă era să tac și să înghit. O meritam pe deplin.

Dintr-odată, se oprește din plâns.

— Și acum... ce urmează, Dragoș?

Nu știam la ce se referă.

— În ce sens?

— Legat de ancheta procurorului. Trebuie să te duci în fiecare zi la Poliție?

— Nu... Doar când mă cheamă... Apropo, am lăsat numărul tău de mobil, în caz că...

— Abia aștept să mă sune de la Poliție. Mor de fericire!

— Îmi pare tare rău, Daria...

— Zău?! Nu te cred! E prima dată când mi-o spui... Ți-a luat ceva timp.

— Nu răsuci cuțitul în rană, te rog! Lovești un om deja căzut, cu moralul la pământ.

— Cel puțin atâta distracție mi-a rămas și mie... că nu m-ai lăsat să-i pun la punct pe cretinii care stau la poartă.

Apoi, brusc, se scutură de temeri ca de primii fulgi de zăpadă. Îi simt hotărârea uriașă.

— Uite cum stau lucrurile, Dragoș... Ești atent?

— Da.

— Vreau să-ți fiu alături... să trecem amândoi peste acest necaz... Am încredere în tine, încerc să te ajut, să te susțin, așa cum ar trebui să-l susțină pe soțul ei orice femeie din lumea asta... Dar... există un mare dar...

— Ca întotdeauna.

— Aștept să-mi răspunzi, foarte sincer, la următoarea întrebare: în afară de ce mi-ai spus până acum, ar fi cazul să mai aflu și altceva? Mi-ai mai ascuns și alte lucruri grave pe care le voi descoperi diseară pe internet sau mâine, la jurnalele de știri?

La cum pusese problema, n-aveam de ales. Pe de altă parte, nu-mi aminteam *dacă* și *ce anume* îi ascunsesem. Aveam un vid de memorie, posibil din cauza stresului.

O privesc în ochi. Pare răvășită. Îi prind mâna.

— Ți-am spus adevărul, Daria... Îți jur!

Mihai deschide ușa, rămâne puțin mirat când ne vede, apoi mă roagă să-i aduc un suc de căpșuni. Înainte de-a pleca, își ia cutia cu biscuiți din dulap și Daria îl atenționează să nu mănânce dulce înainte de masă.

Se ridică și scoate două șnițele din frigider, rămase de la prânz, să le încălzească la aburi pentru Mihai. Mă bucur că alesese să-mi fie alături, altele în situația ei ar fi dat bir cu fugiții, m-ar fi lăsat baltă fără regrete.

Îi spun despre avocata pe care mi-o recomandase frati-miu.

— Nu știi multe despre ea... O să-ți zică Șerban, sunt foști colegi de liceu... Înțeleg că-i profesionistă, are experiență.

— Cum o cheamă?

— Ăăă... Bianca... nu mai știi numele de familie.

Mobilul Dariei sună din nou, mă ia cu fiori. Era un număr necunoscut. O fi de la Poliție?

— Alo, da... Cine sunteți?!...

Daria se încruntă.

— ... de la VIP TV?!... Și ce doriți?... Nu, soțul meu nu poate vorbi... Doarme... Da, nu se simte bine... Uite ce-i, dacă mai suni pe numărul ăsta, vin personal la sediul televiziunii și-ți trag două palme! Cretinule!

Abia așteptase să-și verse nervii. Și îl găsisese tocmai pe un fost coleg de la VIP TV. Ideal, ce să zică!

Telefonul sună iarăși, Daria se repede să-și înceapă repertoriul de înjurături, doar că la celălalt capăt era Șerban. Ajunsese, aștepta în fața porții. Din holul casei, folosesc telecomanda ca să evit contactul cu reporterii.

Frati-miu se uită peste umăr, să vadă dacă nu cumva în urma lui pătrunseseră pe nesimțite ziariștii cu microfoanele pregătite de atac. Păreau atât de disperăți să dea ochii cu mine, încât îi credeam în stare de orice. Nu aveam câine în curte și n-ar fi fost exclus să mă trezesc cu ei pe la geamuri, făcându-ne poze și filmându-ne cu tupeul specific breslei.

După cum mă privea Șerban, îmi venea să-mi plâng de milă. Sprâncenele îi erau tensionate ca un barometru care anunța furtună.

Ne-am oprit în bucătărie, departe de urechile lui Mihai. Încă iritată în urma disputei cu tipul de la VIP TV, Daria voia să afle de la frati-miu cine-mi va fi alături la proxima întâlnire cu polițiștii.

— Cum ziceai că o cheamă pe colega ta, doamna avocat?

Șerban oftează, îmi închipuiam ce era în mintea lui. De data asta, nu mă putea ajuta decât indirect. Problema îl depășea.

— Bianca Tudose... Am sunat-o înainte de-a ajunge la voi. I-am explicat... știa, evident, auzise... Toată lumea vorbește numai despre asta.

— Și ce-a zis? îl întreabă Daria.

— Să vă întâlniți joi dimineață, la ora zece. La ea la cabinet... Pentru discuții preliminare, așa s-a exprimat.

— Abia joi?! Dar azi este marți!

— Am fost fericit și cu programarea asta, Daria. Inițial, era vorba de sâmbătă... Are multe procese, e foarte prinsă.

— Dacă-i atât de căutată... ne permitem, din punct de vedere financiar?

— Din câte știu, Bianca este un avocat scump... Dar ar fi bine să mergeți pe mâna ei. Chiar contează să aveți o apărare bună.

Daria face o grimasă, cu Șerban se tolera doar de dragul meu. Când prindeau ocazia, se ciocneau ca doi magneți pe care, oricât i-ai fi rotit, ajungeau față-n față doar cu polii negativi.

— Mai sunt și alți avocați în București, dacă prietena ta are pretenții absurde.

Intervin să dezamorsez bomba care stătea să explodeze.

— Eu zic, Daria, să vedem întâi despre ce-i vorba, să am un prim contact.

— Vă pot împrumuta, Dragoș... Până treceți de hopul ăsta.

Frați-miu punctase elegant, propunerea lui se dovedise suficient de inspirată pentru ca Daria să accepte întâlnirea cu Bianca Tudose fără alte comentarii. Și eu, și Daria, știam că nu vom fi presați să-i dăm banii înapoi într-un anume interval de timp. Oricând îi vom avea, va fi OK pentru el.

Ies cu Șerban pe terasa din spate, să-mi țină companie la o țigară. Eram curios ce discutau ziariștii care mă așteptau la poartă, îi percepeam vag, zumzetul lor semăna cu cel din sălile de teatru de dinaintea ridicării cortinei, doar că actorii întârziu să apară. M-ar tenta să țin o conferință de presă inedită, de după gard. Aș arăta perfect, cu mâna în ghips și microfoanele ațintite asupra mea, ca niște pumnale amenințătoare. Îmi închipui prima întrebare, *Recunoașteți că l-ați omorât pe milionarul Viktor Roca?*, urmată, după răspunsul nesatisfăcător, de următoarea: *Ce-ați căutat, singur, în casa familiei Roca?*

L-aș trimite pe Șerban să vadă ce se mai întâmplă în fața casei, dar mi-e jenă. De ce să-l expun? Și așa se simțise aiurea când coborâse din mașină și îl mitraliaseră cu blițurile și întrebările lor stupide.

Îi mulțumesc pentru chestia cu avocata.

— N-ai pentru ce, Dragoș. E abia primul pas... Să vedem ce zice, dacă se bagă.

— În locul ei, m-aș băga fără rezerve, la câtă publicitate o să-și facă în urma scandalului.

— O cunosc destul de bine. Sunt sceptic că ar urmări o astfel de notorietate... În primul rând, cred că se gândește la șansele de-a câștiga procesul.

— În ce sens să-l câștige? Adică, să scap cu achitare?

— Achitare, pedeapsă cu suspendare sau spre limita minimă... În funcție de probele pe care le are Parchetul, oricare din cele trei variante ar însemna un succes pentru Bianca.

— Nu și pentru mine. Sunt nevinovat, Șerban! Dacă aș ajunge la închisoare în urma acestei înscenări ticăloase, perfide, josnice, nu știu... aș... aș... înnebuni!

— Te înțeleg... Mai ales că-i și Mihai la mijloc.

Îmi aprind altă țigară, ca să evit lacrimile. Șerban sesizează momentul, dar preferă să-l ignore, voia să lămuirească un lucru care-l frământa.

— Săptămâna viitoare începe școala. Cum faceți cu Mihai?

— Din punctul meu de vedere, îl ținem acasă... Dar va fi foarte greu, Daria începe și ea, are ore patru zile din cinci... Dacă pe mine mă cheamă pe la Poliție și Parchet, o să fie nasol. Nu știu cu cine o să-l lăsăm acasă.

— Sună-mă și vin eu, fără probleme. Două ore, trei, cât ai nevoie.

Mă uit lung la frati-miu, e felul meu de a-i spune mulțumesc. Daria mă strigă din bucătărie. Cât fumasem, îi dăduse să mănânce lui Mihai.

O găsesc cu telefonul în mână, căutând știri pe internet. Părea indignată.

— Fii atent ce scriu ăștia...

— Cine? întreb.

— Nu contează, un site. I-auzi: ... *se pare că polițiștii iau în calcul o nouă pistă. Dragoș Zaharia ar fi fost amantul Vande Roca și amândoi au complotat pentru uciderea lui Viktor Roca. După ce Vanda a scăpat de soțul ei, a aruncat vina pe amant și, în felul ăsta, a împușcat doi iepuri dintr-un foc. În*

plus, a rămas și cu moștenirea de zeci de milioane de euro...

Cum e, Dragoș, îți sună cunoscut?

— Mare porcărie! Nici în glumă n-aș scrie așa ceva, Daria.

— Mulți o iau de bună... Abia aștept să mă întâlnesc cu colegii de la catedră, să mă arate cu degetul. *Uite-o pe Zaharia, bărbat-su i-a pus coarne cu nevasta milionarului. Și, pe deasupra, fraieru' mai face și pușcărie!*

— Zău așa, Daria, chiar crezi că-i momentul? Îți închipui că nu sunt conștient?!

— Mai ai și tupeu, pe deasupra... Trebuia să fi fost conștient înainte, nu după.

Izbucnește în lacrimi și pleacă afară, în curte, să n-o vadă Șerban plângând. Dacă încerc s-o liniștesc, risc s-o agit și mai tare. O las să-și revină.

Frați-miu se simțea stânjenit, nu-i plăcea să asiste la certurile noastre.

— Eu plec, Dragoș... Am ceva treabă. Repet, când vrei să ieși în oraș și n-ai cu cine să-l lași pe Mihai, mă chemi. Sau îl aduci la mine. Vedem cum e mai simplu, OK?

— Bine, așa rămâne. Mulțumesc mult.

Îl îmbrățișez, ghipsul mă împiedica să-l strâng în brațe altfel decât formal.

— N-ai pentru ce... Și sună-mă când ai noutăți sau doar vrei să vorbim, pur și simplu... Uite, ți-am luat un telefon cu cartelă.

Scoate din buzunar mobilul și mi-l dă înainte de-a ieși.

— I-am băgat numărul meu în agendă. Îmi deschizi poarta, te rog?

Aduc telecomanda din bucătărie, descui ușa de la intrare și rămân în spatele ei. Nu voiam să mi se vadă nici măcar vârful nasului. Porțile încep să culiseze ușor,

în interior, reporterii se pun în mișcare, se agită, filmează în speranța c-o să prindă măcar un cadru interesant. Îi vedeam prin geam cum se buluceau, călare pe frati-miu, îi puneau întrebări, îl împungeau cu microfoanele. Îmi închipuiam că singurul lucru pe care îl înregistraseră fusese un *La revedere* sec, înainte ca mașina lui Șerban să dispară.

Las telecomanda în dulapul din bucătărie. Daria încă mai plângea afară, geamul era deschis, o auzeam suspirând. Mihai iese din living să mă invite la consolă, îi spun că nu mă simțeam bine. Și îl rog să stea departe de fereastra dinspre șosea.

Sus, la birou, deschid laptopul și găsesc articolul din care citase Daria. Ca alte zeci de materiale de presă apărute în cursul zilei, se baza pe supoziții și informații pe surse, fantasmagorice. Nici nu mai am puterea să mă enervez. În alt context, aș fi scos flăcări pe nas, aș fi intrat în trepidații.

Pagina mea de Facebook mi-a oferit, cu adevărat, o mare surpriză. Aveam 326 de mesaje private! De fapt, 327, cu ultimul care tocmai venise, în timp ce mă uitam cu stupefacție. Plus trei postări ale unor așa-ziși prieteni, însoțite de zeci de comentarii.

Mesajele erau diverse. Foarte multe conțineau numere de contact și propuneri pentru interviuri în exclusivitate cu diverse publicații și posturi TV. Două dintre televiziuni înaintaseră și cifre: 8 000, respectiv 10 000 de euro, doar ca să le răspund la câteva întrebări. În direct sau înregistrat, cum doream. Inclusiv pe Skype ar fi fost OK. Remarcasem și mesajul din partea Sandei Lupu, fosta mea directoare de programe de la VIP TV. Rezulta, printre rânduri, că ar fi în stare de orice, cu condiția să le dau interviul. O

altă categorie de fani, destul de mulți, aș zice, îmi transmiteau salutări sub formă de înjurături grosiere, însoțite de gif-uri animate cu organe intime. Aveau curiozități de genul cum fusese când i-o trăsesem nevastei milionarului. *Acum ești fericit? Te simți bine, criminalule?!!!* Și, în fine, ultima categorie, foarte puțini, ce-i drept, mă încurajaseră. Refuzau să creadă că ar putea fi adevărat ce apăruse în presă.

Unul dintre mesaje mă amuzase chiar. Vica Marga, din Galați, îmi trimisese o fotografie în costum de baie. Își dorea să avem o relație, după ce ieșeam din închisoare... Ce să zic, eram de-a dreptul mișcat! Oare credea că am rămas cu banii milionarului Roca?!

Nu văzusem nimic de la Vanda. Lucru perfect de înțeles, în noua conjunctură. De când stăteam pe Facebook, lumea continuase să mă bombardeze cu mesaje. Se adunaseră 332. Mi-a trecut prin minte să-mi dezactivez pagina. Mă uit la ceas, e opt și zece.

Până să pun în practică decizia, apare Daria cu mobilul în mână. După cât de transfigurată era, nu anticipam nimic bun.

— Intră repede pe realitatea.net.

Mă conformez. Pe pagina de start, îmi sare în ochi *Breaking News*, pe bandă galbenă, cu litere mari: *Interviu-bombă cu Vanda Roca, soția milionarului Viktor Roca*. Înregistrarea video fusese preluată, parțial, de pe pagina de YouTube a jurnalistului George Constantinescu, cu acceptul acestuia. Intru repede pe YouTube, să caut înregistrarea integrală. Dau *play*.

Interviul începuse cu un preambul, filmat de George Constantinescu în studioul său, ulterior discuției cu Vanda: *Bine v-am regăsit la o nouă ediție a emisiunii G-Show*,

cu George Constantinescu. Astăzi am un invitat special, în exclusivitate. Este vorba despre doamna Vanda Roca, publisherul revistei RST și în același timp soția domnului Viktor Roca, un foarte cunoscut și discret om de afaceri, cu o avere de zeci de milioane de euro, ce îl situează în Top 300 cei mai bogați români. Pentru publicul care nu este la curent cu noutățile, fac precizarea că Viktor Roca a fost dat dispărut încă din seara zilei de vineri. Organele de anchetă nu exclud posibilitatea ca milionarul Roca să fi fost omorât. Există chiar și un cerc de suspecți. Presa a aflat, pe surse, că jurnalistul Dragoș Zaharia, fost prezentator al emisiunii de televiziune Roata Norocului, face parte din acest cerc de suspecți. Așadar, să intrăm direct în subiect, în livingul familiei Roca, unde am realizat interviul...

Pentru prima dată după atâtea zile, o vedeam din nou pe Vanda. Nu știu de ce, dar în loc să fiu încrâncenat și furios, mi-am imaginat-o în momentele noastre intime, de pasiune intensă. Asta m-a făcut să roșesc, în timp ce Daria rămăsese în spatele meu, urmărind interviul în picioare, încremenită.

Pe măsură ce Vanda începea să bată câmpii, mi-a trecut brusc impulsul nostalgic, îmi venea s-o strâng de gât. Cum putea minți în halul ăla, fără să clipească?! Adică, vezi Doamne, o agresasem verbal pentru că nu îmi cedase?! Apoi, aș fi vrut să mă răzbun furându-i chestii din casă?! Cine să creadă astfel de aberații? Vedeam negru în fața ochilor de indignare, parcă jucasem într-un film prost, în care toate personajele complotaseră împotriva mea.

Ce mă dă râma în povestea asta era că probele strânse de polițiști mă puneau, practic, cu spatele la zid: înregistrarea de pe camerele de supraveghere, telefonul abandonat în living, amprente, petele de sânge, declarația

Vandei... Mă întrebam ce le-ar mai lipsi ca să mă înfunde fără urmă de dubiu. Probabil cadavrul lui Viktor Roca, iar lângă el, arma crimei cu amprentele mele!

Până la finalul interviului cu Vanda, Daria nu s-a mișcat. Era și ea uluită.

— Ai ceva să-mi spui, Dragoș?

Se abținea cu greu să nu izbucnească în plâns. Ar trebui să vin cu argumente raționale, altele decât cele pe care i le dădusem deja. În orice caz, caut să-mi aleg cuvintele cu mare grijă.

— O cunoști și tu pe Vanda, cât de cât... Ai văzut-o, în interviul ăsta... Pe bune, ți se pare că a fost sinceră?

— Nu știu, Dragoș... Mi se pare că tu m-ai mințit în câteva rânduri.

— Da, recunosc. Și regret. Dar la ultima noastră discuție ți-am spus adevărul, Daria. Doar adevărul! Vanda minte cu nerușinare, minte de-ngheață apele! Crede-mă, te implor!

Surprind în ochii ei o brumă de îndoială față de afirmațiile Vandei. Știe că portretul pe care mi-l creionase soția lui Viktor Roca, de individ psihopat, capabil de orice (inclusiv de crimă!), nu corespundea cu realitatea. Era grav distorsionat. Da, uneori puteam fi coleric, chiar agresiv, dar niciodată cu o femeie. În același timp, Daria avea multe întrebări rămase fără răspuns, întrebări care o făceau să aibă rețineri față de mine. Acceptam și asta, nu eram absurd. Oricine în locul Dariei ar fi gândit la fel. Pe de altă parte, simțeam că fără ajutorul ei, fără sprijinul lui Șerban și al lui Mihai, aveam șanse minime să supraviețuiesc.

I-am prins mâna. A încercat să și-o retragă, dar nu i-am dau drumul, am strâns-o cu putere.

— Mă crezi?

Îmi văzuse disperarea din priviri și înclina să cedeze.

— Da, te cred... Deci varianta ta este...?

— La ce te referi? La Vanda?

— Nu, las-o pe Vanda. I-ai tras-o, să-ți fie de bine!... Mă refer la Viktor Roca.

— Imaginile înregistrate de camera de supraveghere arată că Viktor era în casă când am ajuns acolo... Încep să fiu convins că tipul care m-a atacat a fost Viktor Roca... Probabil m-a confundat cu un hoț... Ți-am spus, era întu-neric beznă.

— Și?

— Și eu m-am apărat, din instinct. I-am tras un pumn în față, s-o fi lovit în cădere de un obiect dur, o fi leșinat și... așa l-a găsit Vanda. Care avea dovada infidelității lui. Îl voia dispărut, eventual să rămână ea cu moștenirea.

— Vrei să spui că Vanda l-a omorât, pe urmă a scăpat de cadavru?!

— Da, sunt convins. L-a scos prin spatele casei și l-a îngropat pe undeva.

— Așa, fără niciun ajutor... fără un complice?! E femeie, cum putea...?

Întrebarea mi-o pusesem și eu, de zeci de ori. Chiar și unui bărbat ca mine i-ar fi fost dificil să târâie un corp de 90-95 de kilograme, să-l pună în portbagaj și să-l ducă cine știe unde. Plus că ar fi trebuit să-l salte peste gard, prin spatele casei, pentru că prin față ar fi fost foarte riscant.

— Ai dreptate, îi răspund. Vanda a acționat împreună cu cineva... Însă astea sunt simple supoziții... Deocamdată, probele pe care le-au strâns polițiștii mă incriminează fără drept de apel. De parcă cineva le-ar fi pus cu mâna...

— Mda... În sfârșit, ai zis un mare adevăr.

Dacă aş reuşi să-i recapăt încrederea, ar fi singura rază de soare de după furtună. Aveam nevoie de sprijinul Dăriei, altfel simţeam că mă prăbuşesc.

Îmi întoarce brusc spatele şi iese din cameră.

— Unde pleci?

Se opreşte în dormitor, să urmărească ştirile. Revin în faţa calculatorului, intru pe diverse site-uri, să văd reacţiile la interviul cu Vanda. Postarea video de pe pagina de YouTube a lui George Constantinescu fusese preluată, cu nelipsitul *Breaking News*, de mai toate instituţiile de presă. Analiştiile de ocazie începuseră să despică firul în patru şi descoperiseră semnificaţii ascunse în spatele fiecărui cuvânt, a fiecărei fraze rostite de Vanda. Interviul circula şi pe Facebook, unde comentariile erau dintre cele mai diverse. Foarte mulţi mă arătau cu degetul: iată criminalul, arestaţi-l! Alţii o bănuiau pe Vanda de prefăcătorie, de duplicitate, nu înţelegeau de ce făcuse un show mediatic dintr-o tragedie. Nu cumva, în sufletul ei, se bucurase de dispariţia soţului, pentru că rămânea cu averea acestuia? Pe deasupra, avea un copil de opt ani. Săracul băiat, ce-o să înţeleagă, la vârsta lui? Că Dragoş Zaharia se gândise să i-o tragă Vandeii, nu reuşise şi pe urmă îl omorâse pe taică-su!

În alte circumstanţe, aş fi răs citind unele dintre comentarii. Doar că acum îmi venea mai degrabă să-mi trag un glonţ în cap. Laţul se strângea şi nu vedeam nicio porţiţă de scăpare, altfel decât printr-o minune.

În bucătărie, Dăria încheie convorbirea telefonică. Primi imediat un SMS, pe urmă îşi puse mobilul în geantă şi se duse în living, unde Mihai juca fotbal pe consolă.

O văzu agitată, pregătită să iasă.

— Unde pleci?!

— Am puțină treabă în oraș... Rămâi cu tata, bine?

— Și cât stai?

— Nu știu. O oră, poate două...

— Două ore?! Așa de mult?!

— Te sun pe telefonul fix. Dacă ai nevoie de ceva, îi spui lui Dragoș să te-ajute.

— Îmi iei înghețată?

— Îți iau. Te pup! Pa!

— Pa!

Îl sărută pe frunte, își luă cheile de la mașină și ieși în curte. Apariția neașteptată a Dăriei stârni vânzoleală maximă printre reporteri, care se îmbulziră să-i facă poze, s-o filmeze, unii cățarați pe gard, alții ridicând aparatele peste grilajul metalic.

Porțile acționate cu telecomanda se deschiseră în interior, iar mașina ieși din curte cu spatele, rămânând pentru câteva clipe pe trotuarul din fața casei. Dăria încercă să-și păstreze calmul — doi dintre ziariști se lungiseră pe capotă, să o surprindă frontal cu aparatele foto. Alții băteau cu degetul în geamul lateral, vrând să-i pună întrebări. Un impuls dat pedalei de accelerație împinse mașina până în mijlocul străzii, unde se auzi scrâșnet de roți. Dubița Fiat apărută în același moment frânase brusc, evitând impactul în ultima clipă. Din cauza emoțiilor și a reporterilor buluciți în jurul mașinii, Dăria nu se asigurase.

Apoi ignoră înjurăturile bărbatului de la volanul dubitei și dispăru în viteză. Doi jurnaliști urcară în mașina de serviciu și plecară în urmărirea Dăriei. De după geamul

de la etaj, Dragoș privise scena îngrijorat. Nu știa ce să creadă.

Oprită la primul semafor, Daria verifică din nou adresa pe care o primise printr-un SMS: Strada Radu Vodă numărul 123, bloc B8, sectorul 3. Cunoștea zona, în apropiere locuia o colegă de la catedra de limbă engleză.

Îi sună telefonul.

— Da...

Era Dragoș, voia explicații. Daria îi spuse, scurt, că nu putea vorbi, se afla în trafic, la volan. O să-i explice când revine. Apoi închise.

Ceva o convinsese că a venit momentul să acționeze. Acum, nu peste zece ore, nu după zece zile. Înainte de a pleca de-acasă, intrase pe pagina lui Constantinescu, îi trimisese mesajul cu numărul de mobil și, după doar trei minute, tipul o sunase. Propunerea Dariei îl luase prin surprindere, dar acceptase imediat, fără rezerve. Ar fi fost stupid s-o refuze.

Pe strada Radu Vodă, lângă blocul B8, locurile de parcare erau ocupate. Daria se învârti prin zonă până găsi o bucată liberă de trotuar, pe urmă sună ca să afle numărul de la interfon. Când coborî din mașină și se îndreptă spre intrarea în bloc, avu parte de-o surpriză neplăcută. Reporterii care o urmăriseră din Voluntari se îndreptau iute spre ea, cu reportofoanele pornite. Păreau foarte mândri de isprava lor. I-ar fi fost imposibil să-i evite. O întrebare despre Dragoș și Vanda: *Credeți că soțul dumneavoastră este vinovat?* și alte tâmpenii care-i trecuseră pe la urechi fără să le rețină.

Ușa se deblocă și, în sfârșit, Daria răsuflă ușurată. Scăpase de hienele din presă. Liftul o duse până la etajul 5, unde își amenajase George Constantinescu studioul

performant, cu camere video profesionale, aparatură de mixaj și fundal croma key.

Bărbatul o întâmpină cu un zâmbet larg. Își verifică ceasul, 21:35. Dacă vizita neașteptată a Dariei avea legătură cu ce credea el, atunci urma să dea două lovituri de presă în aceeași zi.

George o măsură aproape fără menajamente, înainte de a-i oferi ceva de băut.

— Pentru cafea, știu, e cam târziu. Poate vreți un vin, un whisky... Sau apă...?

— Apă e suficient, mulțumesc.

Cât bărbatul dispăru după sticla cu apă, Daria se uită prin încăpere. Arăta ca un studio clasic de înregistrare video, pereții erau căptușiți cu burete antifonic. Postere mari cu trupe rock legendare stăteau alături de poze din studioul televiziunii DOT TV, cu moderatorul de până mai ieri al talk-show-ului de succes. Pe jos, pusese mochetă ca în camerele de hotel. Biroul de lucru a lui George Constantinescu era plin de hârtii și mini-casete video, toate lăsate în dezordine. Daria remarcă două poze înrămate, cu George și familia lui — soția și fetița. Îl urmărise la televizor întâmplător, de vreo două ori, pe când modera propria emisiune, fără să-l aprecieze în mod deosebit. Nu era genul ei de show TV, analiza evenimentelor sociale și politice de peste zi o lăsa rece.

George se scuză, formal.

— Îmi pare rău, nu mai am de la frigider.

Îi turnă apă în pahar.

— E bună așa... Mulțumesc.

În sfârșit, se așezară amândoi pe fotolii, aproape unul de celălalt. Bărbatul așteptă ca Daria să intre în subiect, evitând să preia inițiativa.

— Mda... Cred că bănuieți de ce v-am deranjat la ora asta.

— Niciun deranj. Lucrez până târziu, profit de liniștea de-aici. Noi locuim în sectorul 4... Doamnă Zaharia, vă rog, spuneți-mi direct, fără ocolișuri.

— OK... Am urmărit interviul pe care i l-ați luat Vandeii Roca.

— Aha... Și?

— Și sunt foarte dezamăgită... chiar indignată, deși poate că nu se vede.

— Vă înțeleg, e vorba de soțul dumneavoastră. Aveți să-mi reproșați ceva?

— Nu neapărat... De fapt, aș avea!

— Vă ascult.

— Atunci când aduceți acuze foarte grave unei persoane, corect și deontologic ar fi să vorbiți și cu respectivul. Să-i aflați părerea.

Remarca nu-i căzuse tocmai bine lui George. Da, ar fi fost normal să-l sune pe Dragoș.

Își schimbă poziția de pe un picior pe altul, înainte de a-i răspunde.

— În principiu, vă dau dreptate... Însă aici avem de-a face cu un eveniment în plină desfășurare, foarte cald, și care a suscitât un interes imens din partea opiniei publice. Ați remarcat, ziarele, televiziunile numai despre asta vorbesc.

— Da, și?

— Și am încercat să-l contactez pe soțul dumneavoastră... Din păcate, nu am reușit.

Știa că Daria nu avea cum să-i verifice afirmația și, în plus, telefonul lui Dragoș fusese reținut de polițiști.

— Și ați ales să dați drumul interviului cu Vanda Roca, indiferent de consecințe?!

— Cum v-am spus, a fost și încă este o situație neobișnuită. Dacă nu aș fi vorbit eu cu doamna Roca, s-ar fi găsit alte zece televiziuni, care abia așteptau... Asta nu exclude deloc faptul că sunt dispus, oricând, la orice oră, să vorbesc și cu soțul dumneavoastră. Apropo de echilibru și deontologie.

— Domnule Constantinescu, problema este că Dragoș a fost deja executat în mod public de către această doamnă Roca, cu ajutorul dumneavoastră... Știți mai bine decât mine cât de greu se schimbă percepția asupra unui fenomen, odată ce ți-ai format o părere.

Nu se așteptase ca Daria să pună în discuție probleme de ordin etic. Mai degrabă fusese convins c-o să vină la studio foarte furioasă și-o să iasă un scandal monstru, fără prea multe argumente, cu amenințări și invitații la tribunal. Trebuia să admită că avea de-a face cu o persoană educată, stăpână pe ea, care nu era dispusă să înghită pe nemestecate scuzele lui.

— Vă înțeleg punctul de vedere... Și vă dau dreptate, principial. Dar, încă o dată, a fost o situație de forță majoră. Orice alt jurnalist din București ar fi procedat la fel, în locul meu... La urma urmei, Vanda Roca ar fi putut să se înregistreze singură și să posteze filmul pe pagina ei de Facebook. Am fi ajuns la același rezultat.

— Nu chiar, domnule Constantinescu. Ați girat interviul cu reputația profesională pe care v-ați clădit-o ca jurnalist. În ochii publicului fără prea mult discernământ, odată ce Vanda Roca a apărut în emisiunea dumneavoastră, înseamnă că ce-a spus ea acolo este adevărul absolut, nu-i așa?

Pe măsură ce dialogul cu Daria înainta, George avea senzația că intra într-o fundătură. Tonul calm, așezat al

femeii, argumentele de bun-simț îl făcuseră să se simtă prost. Mai ales prin prisma relației cu Vanda.

Parcă ghicindu-i gândurile, Daria reluă atacul într-o direcție nouă, fără să-i aștepte răspunsul.

— Îmi puteți spune, vă rog, ce legătură este între dumneavoastră și Vanda Roca? Vă cunoașteți?

Nu se simțea deloc bine în postura de interviuat. Era obișnuit să pună *el* întrebările. Însă nici să se eschiveze brutal nu și-ar fi dorit, femeia din fața lui trecea printr-o dramă, totuși. Merita, dacă nu compasiune și empatie, măcar înțelegere și respect.

Decise să-i spună jumătate de adevăr.

— Da, ne cunoaștem... nu-i niciun secret. Ne-am intersectat, inevitabil, la diverse evenimente mondene... Știți, doamna Roca este șefa revistei RST... Pot afirma că nu avem o relație apropiată, de familie. Este vorba doar de respect reciproc, din punct de vedere profesional... Astea au fost, probabil, argumentele pentru care doamna Roca a preferat să-mi acorde mie interviul, deși ar fi avut zeci de variante... Vi se pare că am fost părtinitor, că i-am ridicat mînea la fileu sau că am protejat-o cumva?!

Daria aflase esențialul, oricum nu conta părerea ei despre prestația lui George din punct de vedere jurnalistic. Încă avea mici dubii dacă ar fi bine să continue sau să plece fără alte comentarii. Oare întrebările ar pune-o într-o situație dificilă, ar naște alte întrebări fără răspuns? L-ar ajuta pe Dragoș sau i-ar complica viața?

— Eu sunt pregătit, oricând, să stau de vorbă cu soțul dumneavoastră... Știu că treceți prin momente foarte dificile, am văzut cum se zbat colegii de breaslă, cum aleargă după declarații... Îmi închipui cât de greu vă este, în special prin prisma copilului.

Îi reveniră în fața ochilor imaginile cu Vanda mințind cu nerușinare. Nu, cu siguranță lucrurile nu vor rămâne așa! Trebuia să ia atitudine, să arate lumii că Dragoș Zaharia nu era monstrul pe care îl descrisese Vanda.

— Domnule Constantinescu, sunt gata să vă răspund la orice întrebare...

Bărbatul rămase descumpănit o fracțiune de secundă, apoi zâmbi larg. După cum decursese discuția, se aștepta ca Daria să-l refuze, în niciun caz să-i propună un interviu.

Încercă să pluseze.

— OK... Însă aș fi dorit să vorbesc și cu soțul dumneavoastră.

Spre surprinderea lui, Daria avea un motiv bun să decline interviul în numele lui Dragoș.

— După cum știți, există o anchetă în derulare... Soțului meu i s-a pus în vedere să evite contactul cu presa, până la finalizarea dosarului.

O mărunță, dar eficientă minciună, care pe George îl convinse instantaneu.

— Bine, atunci, când doriți să...?

— Și acum, dacă se poate.

Bărbatul surâse, era ziua lui norocoasă.

— Sigur că da. Mă scuzați cinci minute, să pregătesc aparatul, luminile... Pentru mici retușuri, avem oglindă la baie. Prima ușă pe stânga.

Dacă până acum Daria reușise să-și stăpânească emoțiile, perspectiva imediată a interviului îi urcase pulsul. Dintr-odată, avea nevoie de aer.

Merse la baie, deschise geamul și trase prima gură de oxigen până în fundul plămânilor. Apoi se calmă, respirația precipitată revenind la normal. În oglinda mare,

dreptunghiulară, nu arăta tocmai bine, avea cearcăne și-i lipsea orice urmă de machiaj. Măcar părul îi stătea satisfăcător, și-l vopsise joia trecută într-o nuanță castanie.

Ca să evite un previzibil dezastru, decise că avea prea puțin timp pentru un make-up reușit, discret. Și nici nu era convinsă că ar fi fost o idee bună. În fond, lumea urma să vadă mai bine suferința de pe fața ei. Una reală, nu artificială, contrafăcută, cum fusese în cazul Vandei.

George Constantinescu avea camere video montate pe trepied care filmau din unghiuri diferite. În mod normal, lucra cu doi operatori, însă acum era prea târziu ca să-i cheme, trebuia să se descurce singur, să filmeze fără prim-planuri. O invită pe Daria să stea pe unul dintre cele două fotolii, îi montă microfonul, pe urmă și-l puse și el, înainte de a porni înregistrarea.

— Sunteți bine, putem începe?... OK... Salut și bine v-am regăsit la o nouă ediție a emisiunii G-Show, cu George Constantinescu. O avem invitată în studio pe doamna Daria Zaharia, soția lui Dragoș Zaharia, despre care vuieste toată presa de douăzeci și patru de ore încoace. O să intrăm direct în subiect. Doamnă Zaharia, ați urmărit interviul cu Vanda Roca?

— Sigur că da. Țsta a fost și motivul pentru care v-am sunat. S-au lansat niște acuzații foarte grave, neadevurate, despre soțul meu, care, din păcate, în acest moment se află în imposibilitatea de a da declarații. După cum știți, este implicat într-o anchetă.

— Și dumneavoastră ați considerat că ar fi bine să lămuiri anumite lucruri, în numele soțului...

— Exact. Sunt soție și mamă, mă doare să văd cum diverse persoane îi terfelesc numele. Îl cunosc foarte bine pe Dragoș, îl iubesc și știu că este nevinovat.

— OK, atunci haideți s-o luăm cu începutul. Vanda Roca susține că ați făcut meditații cu fiul ei, la limba engleză.

— Într-adevăr, așa ne-am cunoscut. Apoi Tudor, copilul familiei Roca, s-a împrietenit cu Mihai, băiatul nostru. După meditații, mai stăteam de vorbă cu doamna Vanda Roca. În general, despre școală, educație...

— Deci puteți spune că aveți o relație apropiată.

— Da... Am fost invitați la ziua lui Tudor, am considerat-o pe Vanda drept prietenă... Pentru că în ultima perioadă atât eu, cât și ea, începuserăm să vorbim inclusiv despre problemele de familie, despre lucruri care țineau de intimitatea cuplului.

— Înțeleg că v-ați împrietenit.

— Eu, cel puțin, așa am socotit... Cine mă cunoaște știe că nu sunt genul de femeie care să-mi expun viața în public, în fața oricui.

— Și, în acest context, ce părere v-ați format despre familia Roca?

— Cum să vă spun, aș vrea să fiu cât se poate de onestă. Aș minți dacă aș pretinde că până acum am avut vreo urmă de îndoială cu privire la caracterul Vande Roca. M-am bucurat că băieții noștri se înțelegeau foarte bine... Așa cum, de altfel, era și relația mea cu Vanda... Una de amiciție fără rezerve.

George lăasă intenționat câteva momente de liniște, cât să bea apă și să pregătească următoarea întrebare.

— E adevărat că Vanda Roca i-a oferit un job soțului dumneavoastră, la revista pe care o conduce?

— Da, propunerea a venit din partea ei... Dragoș era în căutarea unui loc de muncă stabil. Știți cum e cu actorii, sunt perioade în care își găsesc mai greu un proiect de teatru, de film sau de televiziune... E adevărat, începuserăm

să avem probleme cu banii, pentru că locuința din Voluntari e luată pe credit ipotecar. Apoi, mai sunt și nevoile unui copil de șapte ani, iar cu salariul meu de profesoară, vă dați seama... Așa că propunerea Vandei a picat bine, deși Dragoș nu mai lucrase niciodată ca jurnalist.

— Așadar, aveți motive să fiți recunoscătoare familiei Roca... în special Vandei Roca.

— Da, fără discuție. Lui Dragoș părea să-i placă noul loc de muncă... Se acomodase, cred... deși nu-i fusese deloc ușor în primele săptămâni.

— Soțul dumneavoastră v-a povestit ceva despre relația profesională, sau de altă natură, cu Vanda Roca?

— Mi-a spus puține lucruri. Pozitive, în general... Din câte țin minte, mi-a povestit că Vanda Roca l-a ajutat să se integreze în noul colectiv... La început, l-a dat pe mâna unei colege... Alina parcă. Ea l-a îndrumat, i-a arătat ABC-ul meseriei... Nimic special, care să-mi atragă atenția în mod deosebit.

— Dar l-ați simțit *altfel* în perioada cât a lucrat la revistă? Adică, era poate mai distant, mai rece cu dumneavoastră... mai aerian?

— Vreți să spuneți, cum sunt bărbații îndrăgostiți... Nu, categoric! Nu mi-a dat de înțeles că ar avea pe altcineva.

— Mă rog, fiind actor, poate că...

— Este actor, într-adevăr... Însă îl cunosc de atâția ani, îmi dau seama când are cea mai mică problemă.

— Vanda Roca pretinde că a avut o discuție cu soțul dumneavoastră... că acesta i-ar fi făcut avansuri într-un mod destul de brutal.

— Dați-mi voie să vă spun, răspicat, că Vanda Roca minte! Da, pot crede că Dragoș a flirtat cu altă femeie... Și da, pot crede că a greșit față de mine, față de jurământul

nostru de fidelitate... Într-o căsnicie, se mai întâmplă, știți foarte bine... Dar nu pot crede că Dragoș ar fi agresat o femeie, nici măcar verbal... Fie ea și Vanda Roca.

— Permiteți-mi să vă amintesc incidentul de la postul de televiziune VIP TV, cu producătorul bătut de soțul dumneavoastră. Sunt voci care pretind că, în unele situații, Dragoș Zaharia devenea coleric, violent chiar. De ce n-ați crede, păstrând proporțiile, că un astfel de incident ar fi avut loc și în sediul revistei RST, între Vanda Roca și soțul dumneavoastră?

— Pentru că îl cunosc pe Dragoș mai bine decât oricine. Nu ar agresa o femeie nici mort! Iar să spui că a făcut o obsesie pentru tine și că este un psihopat mi se pare culmea tupeului și a minciunii... Asta m-a indignat cel mai tare. Cum să pretinzi așa ceva?! Pe Dragoș îl știu atâția oameni, cu bune și cu rele, a avut relații și cu alte femei înaintea mea. Sunt convinsă că niciuna nu a văzut în el un obsedat sexual, un psihopat, așa cum încearcă să-l descrie Vanda Roca, mințind cu nerușinare.

Se aprinsese destul de tare, se temea ca nu cumva să-și iasă din minți, la nervi, și să strice totul. Să izbucnească într-un plâns isteric sau să țipe la George.

Luă o gură de apă, lăsându-l pe moderator să rumege informațiile, în căutarea celei mai potrivite continuări.

— De ce credeți că ar minți Vanda Roca?

— Nu știu... Și eu m-am întrebat, fără să găsesc deocamdată un răspuns.

— Am înțeles că soțul dumneavoastră are mâna ruptă. V-a povestit în ce împrejurare și-a rupt-o?

— Da... Însă aceste informații sunt legate de ancheta de la Parchet și nu eu sunt în măsură să vi le dau. Îmi pare rău.

— Înțeleg... Știu că este o întrebare dificilă, delicată. În alte condiții, nu v-aș fi pus-o. Dar... ați avut vreodată dispute violente cu soțul dumneavoastră? V-a lovit, a țipat, a fost agresiv?

— Mă surprinde faptul că insistați. Da, a fost agresiv, poate, cu alți bărbați care l-au supărat. Cu mine, niciodată! Și nici cu alte femei, ca să fie clar!

— Deci în ultima perioadă a fost OK, n-ați avut dispute în familie.

— Dacă vă referiți la amenințări sau bătăi, nu! Discuții în contradictoriu sunt în orice cuplu din țara asta.

— Soțul dumneavoastră îl cunoștea pe Viktor Roca?

— Da... Au stat puțin de vorbă la petrecerea la care am fost atunci, la ziua lui Tudor Roca. Atât.

— Și v-a relatat conținutul acelor discuții?

— Nimic special, din câte îmi amintesc.

Interviul fu întrerupt de un apel telefonic. Deranjat, George Constantinescu își scoase mobilul din buzunar și îl închise.

— Mă scuzați... Să revenim. Am întrebat-o pe Vanda Roca, vă întreb și pe dumneavoastră... Din ce-a apărut în presă, reiese că Dragoș Zaharia și-a pierdut telefonul mobil în casa familiei Roca, probabil în seara zilei de vineri. Aveți idee ce ar fi căutat soțul dumneavoastră acasă la familia Roca, în lipsa Vandei?

— Da, am idee... Și aici, Vanda Roca minte. Știa foarte bine ce treabă avea Dragoș la ea acasă. Nu e vorba despre infidelitate, dacă la asta vă gândiți. Dar, încă o dată vă spun, aceste informații țin de competența Poliției. Doar ei vi le pot furniza... Îmi pare rău, nu mă eschivez, dar sper să mă înțelegeți.

— Credeți că soțul dumneavoastră ar fi fost capabil să intre prin efracție în locuința familiei Roca, dintr-un motiv rămas deocamdată în ceață?

— Exclus! Dragoș are o mie de defecte și de calități, dar printre primele nu se numără predispoziția pentru încălcarea legii. A luat două amenzi rutiere, mari și late, dacă asta considerați că ar putea fi relevant.

— În concluzie, dumneavoastră susțineți că afirmațiile Vande Roca sunt nereale... Dacă astfel ar sta lucrurile, ați găsit vreo explicație? De ce ar fi mințit doamna Roca, totuși?

— Mi-aș dori să știu, aș da orice pentru asta. Ce pot să vă spun este că, atunci când eram prietene, mi-a făcut unele mărturisiri. Mi s-a plâns, ca de la femeie la femeie.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu căsnicia ei... Mi-a dat de înțeles, fără să intre în detalii, că Viktor Roca se purta foarte urât cu ea. Și cu Tudor... Pe moment, mi s-a părut că exagerase, că voia să mă facă să uit de problemele mele cu banii, cu jobul lui Dragoș... Adică, uite, vezi, Daria, nici la mine lucrurile nu stau tocmai roz, deși din afară, de la distanță, se vede altceva. Mi-a zis chiar că se gândea serios să divorțeze...

Horia Manolache ajunse la birou devreme, ca de obicei. În sediul Poliției Capitalei, odată cu el își făcuseră intrarea și doi suspecți de furt din buzunare. Fuseseră imobilizați în stația de metrou Gara de Nord 1, după un flagrant surprins de un agent sub acoperire. Indivizii aveau mâinile încătușate și păreau resemnați. Probabil știau procedura, nu erau debutanți într-ale meseriei.

De mai bine de cincisprezece ani, comisarul de la Serviciul Omoruri își respecta ritualul de dimineață. Intra în birou la 7:30, își făcea singur cafeaua la filtru, pe care o savura la fereastră, privind în curtea interioară, de obicei pustie la acea oră. Apoi își scotea agenda din sertar și citea presa până pe la opt, luându-și uneori notițe. Ca șef de serviciu numit provizoriu, cu doar trei luni în urmă, avusese posibilitatea să se mute într-un birou cu anticameră și secretară, chiar fusese rugat, însă, în mod straniu pentru majoritatea colegilor, alesese să rămână cu inspectorul Liviu Ifrim. Cei doi își creaseră o rutină, fiecare își știa bine locul și rolul în angrenaj, se completau reciproc și, în cazul lor, schimburile divergente de opinii arareori se lăsau cu scânteii. În timp ce inspectorul Ifrim tindea să

devină impulsiv, să ia decizii riscante, la cald, bazându-se în primul rând pe instinct, colegul său mai experimentat învățase cum să-l tempereze fără să-i știrbească din orgoliu.

În mod firesc, odată cu funcția interimară obținută după surprinzătoarea ieșire la pensie a fostului șef (ulterior angrenat într-o firmă privată de securitate), comisarul Manolache preluase hârțogăraia aferentă birocratiei, cu documente aterizate zilnic pe biroul său, la semnat. Trebuia să le citească pe toate, fapt ce-l scotea din ritm, îi mânca un timp prețios în care s-ar fi putut dedica studierii unor dosare. În special crimele cu autor necunoscut îi dădeau bătăi de cap, pentru că, la finalul anului, la ora bilanțului, devenise obligația lui să justifice în fața conducerii fiecare eșec.

De câteva zile, lăsase baltă orice altă activitate de supraveghere și coordonare, pentru a se ocupa exclusiv de dosarul lui Viktor Roca. Primise semnale clare, atât din partea procurorului Rusu, cât și a șefilor direcți, așa că urma să trateze cazul cu maximă atenție și să-l rezolve cu prioritate. Era de înțeles, interesul opiniei publice ajunsese la cote paroxistice, toată lumea aștepta deznodământul. Aștepta ca Poliția să-l indice, fără dubii, pe autorul unei presupuse crime care ajunsese să fie comentată până și în ultimul cătun din vârful de munte. Știrea fusese preluată inclusiv de agențiile străine. Nu doar pe procurorul Rusu îl sunaseră șefii din Ministerul Public, ca să dea explicații. În urmă cu douăzeci și patru de ore, comisarul Manolache se trezise cu un telefon din partea ministrului de Interne. Inițial, crezuse că-i o glumă proastă a vreunui coleg. Dar nu, însuși ministrul avea un interes major să urmărească evoluția anchetei și să primească informații calde, direct de la sursă. Chiar îl rugase pe comisar să-i solicite ajutorul,

pentru a-i pune la dispoziție oameni, resurse materiale, ponturi de la serviciile de informații, orice ar fi avut nevoie pentru desfășurarea rapidă a investigațiilor, în cele mai bune condiții.

Atât comisarul Manolache, cât și inspectorul Ifrim erau conștienți de faptul că dosarul Viktor Roca ar putea fi principalul reper al carierei lor. Iar asta le pune pe umeri o presiune uriașă.

În curtea interioară, două angajate de la Serviciul Contabilitate fumau savurându-și cafeaua de dimineață. Comisarul le privi absent de la fereastra aflată la etajul trei. Femeile râdeau zgomotos, păreau într-o dispoziție excelentă, grijile lor cotidiene se rezumau la cifrele seci de pe statele de plată. Altfel, o nouă zi, aceeași rutină, în care puținele momente reconfortante erau cele de la fumoar.

Revenit la birou, comisarul își deschise laptopul și agenda. I-ar fi luat foarte mult să citească tot ce se scrisese despre cazul Roca. Noroc că informațiile cu adevărat relevante se cam repetau, le știa pe de rost. Singura noutate într-adevăr demnă de interes fusese apariția interviului cu Daria Zaharia. Soția suspectului numărul unu vorbise cu jurnalistul George Constantinescu în urma acuzațiilor Vandei Roca.

Comisarul ascultă cu atenție declarațiile Dariei și își notă scurte observații. Părea să fi descoperit un nou fir, o altă perspectivă. În special finalul îl pune pe gânduri. Să fi fost soții Roca în pragul divorțului? Declarația fotografului de la revista RST îl va lămuri în ce măsură erau reale afirmațiile lui Dragoș Zaharia cu privire la poza compromițătoare, cu așa-zisa amantă a lui Viktor Roca.

Când își făcu apariția inspectorul Ifrim, cu cinci minute înainte de ora opt, șeful Serviciului Omoruri

tocmai termina de notat ultimele întrebări la care intenționa să găsească răspunsuri în cursul zilei.

— 'Neața, șefu'!

— Salut... Vezi că ai cafea.

Polițistul se duse la filtru și puse mâna pe vasul din sticlă. Era cald. Își turnă în cană.

— Mersi... Ce noutăți mai scriu dragii noștri labagii din presă?

— Soția lui Zaharia i-a dat interviu lui Constantinescu.

Vestea îl făcu pe Ifrim să pufnească. Scurpă cafeaua pe mochetă.

— Pe bune?!!! Băi, ești nebun?!

Merse repede la laptop și-l deschise.

— Unde, pe YouTube?

— Da.

— Și, ce zice?

— Nimic spectaculos... Finalul mi se pare interesant.

Vocea Dariei se auzi din nou în încăpere, întreruptă de întrebările jurnalistului.

Inspectorul stătea ca pe ghimpi, se ridică de pe scaun, agitat. Investigația în dosarul Roca îl prinsese, îi plăcea că se afla printre protagoniști, că avea un cuvânt de spus în această poveste. Nu-l uitase pe procurorul Rusu, care se opusese propunerii de arestare a lui Zaharia, dar avea o vorbă: cine râde la urmă, râde mai bine. Intuiția lui arareori dăduse greș. Intuiția și mirosul fin, de câine polițist campion la depistarea urmelor, îl conduceau într-o singură direcție. Spre Dragoș Zaharia!

— Tipa blufează, clar! Își dădu cu părerea Ifrim, imediat după ce ascultă interviul Dariei.

— De ce zici asta?

— Pentru că ne trimite după fentă! Uau! Vanda Roca voia să divorțeze! Ca să vezi ce nefericită era! Și nevasta milionarului i-o spune cui? Tocmai unei amărâte de profesoare din Voluntari, întâmplător soția suspectului numărul unu! E cusută cu ață albă, Horia.

— Și dacă ceea ce pretinde Daria Zaharia este purul adevăr? Dacă cineva din anturajul Vandeii ne confirmă chestia asta?

— Aș fi foarte curios să văd cine...

— Poate Elvira? Prietena ei cea mai bună.

Își consultă agenda.

— Mi-am notat aici. Ar trebui să ajungă în București la 11:30. Cursa Blue Sky de Londra... Să lămurim și aspectele rămase neclare din declarația lui Dragoș Zaharia, care se bate cap în cap cu declarația Vandeii Roca.

Polițiștii aveau un mare semn de întrebare: Vanda Roca rămăsese în redacție în seara respectivă, fapt confirmat de unul dintre angajații ei, în timp ce Dragoș Zaharia pretindea că plecase împreună cu șefa lui, acasă la Elvira.

Comisarul își trecu mâna prin părul negru, tuns periută.

— Nu înțeleg cum ar fi putut ști Zaharia unde locuiește Elvira, dacă Vanda nu i-a spus nimic.

— Nu-i exclus s-o fi urmărit într-una din zile, opină inspectorul. Dacă te-ar refuza o femeie-beton ca Vanda, pentru care ai făcut o adevărată obsesie, tu cum ai proceda?

Manolache avea îndoielile lui. Da, Dragoș Zaharia îi mințise. Da, ar fi putut fi obsedat de Vanda. Dar psihopat?! Parcă era prea mult. Portretul pe care i-l creionase pe baza propriilor observații trebuia cât mai repede confirmat sau, dimpotrivă, infirmat de profilul psihologic. Specialistul lor

încă lucra, strângea date inclusiv de pe rețelele de socializare. Dragoș fusese de acord să facă testul cu detectorul de minciuni, prilej bun ca *profilerul* de la Poliția Capitalei să obțină alte informații despre suspect. În afară de cele culese de la prieteni, vecini, rude și foști colegi. Puse cap la cap, ar fi urmat să-i dezvăluie comisarului în ce măsură Dragoș Zaharia avea trăsăturile unui psihopat. Rezultatul ar fi cântărit decisiv, i-ar fi deschis calea către continuarea anchetei într-o direcție clară.

Comisarul termină de scris în agendă, apoi făcu un preambul pentru planul de bătaie.

— Deci, să recapitulăm, Liviule... Ce avem la dosar ca probe materiale indubitabile?

— Păi... punctul unu: amprentele suspectului în casa familiei Roca.

— Corect. Doi...

— Petele de sânge. Rezultatele ADN confirmă bănuielile noastre.

— Bun. Trei...

— Telefonul mobil al suspectului.

— Patru...

— Alte pete de sânge, provenite de la Viktor Roca. La fel, rezultatul ADN confirmă. S-au luat probe de pe periuța de dinți și pieptănul presupusei victime.

— Foarte bine. Până aici, perfect...

— Cinci: înregistrările camerei de supraveghere, mai întâi cu Viktor Roca și apoi cu suspectul... Deocamdată, atât. Din păcate, nimic interesant la mașina lui Zaharia, futu-i mama mă-sii de treabă.

Criminaliștii prelevaseră probe din portbagajul și din interiorul mașinii lui Dragoș încă din dimineața zilei de luni, după prima declarație dată de suspect. Acum, cea

mai mare problemă era faptul că le lipsea cadavrul. Și nici nu aveau o explicație despre cum ar fi reușit presupusul criminal să-l scoată din casă.

Pana de curent fusese provocată, cel mai probabil, de Dragoș Zaharia. Enel le notificase faptul că pe strada din Voluntari unde locuia familia Roca nu fuseseră întreruperi sau alte incidente la rețea imputabile firmei de distribuție. Pe de altă parte, polițiștii nu găsiseră amprente la tabloul electric, altele decât ale Vandei, fapt explicabil, de altfel. Umblase la siguranțe. Grădinarul, *domnul Nicu*, discutate cu inspectorul Ifrim. Îi confirmase apelul Vandei, care îl întrebase cum putea rezolva rapid problema.

Chiar dacă locuința familiei Roca se afla, cumva, la oarecare distanță față de vecini, criminalul ar fi riscat enorm să iasă pe poarta casei cu corpul lui Viktor Roca în spinare. Varianta mai plauzibilă indica un traseu prin spatele proprietății, către gardul dinspre nord-est, aflat la capătul unui drum pietruit, cufundat în întuneric, cu multe gropi adânci, aproape impracticabil în perioadele ploioase. Dragoș Zaharia ar fi abandonat cadavrul peste gard, urmând să-l recupereze cu mașina, după ce ieșea pe poartă.

Doar că polițiștii nu găsiseră indicii în curte, nici cu ajutorul câinilor dresați. Existau, însă, pe camerele de supraveghere ale unor vecini, două înregistrări cu mașina lui Dragoș Zaharia întorcându-se spre București. Între sosirea în fața ușii familiei Roca și plecarea acestuia — surprinsă de respectivele camere video, aflate pe aceeași stradă, la circa 800 de metri distanță — polițiștii calculaseră un interval de aproximativ 17 minute. După părerea comisarului, cele 14–15 minute rămase la dispoziția suspectului i-ar fi fost insuficiente să comită crima și să

ridice cadavrul peste gardul din spatele casei. În disperare, probabil riscase și-l scosese pe poartă.

Horia Manolache își verifică ceasul.

— Mda... La 9:20 avem întâlnire cu doctorul Pompiliu Tudose. Pe urmă, direct la aeroport.

— Cu dom' doctor unde ne vedem?

— La cabinet... Clinica Regina Ana. Ne-a rugat să nu întârziem.

— Și după aeroport?

— Aș zice să tragem o fugă la redacția RST. Să vorbim cu tipa care i-a fost mentor lui Zaharia.

— Care tipă?!

— Alina... ziarista.

— Aha... OK, abia aștept... Ce-mi plac ziaristele astea băgăcioase, care și-o trag pe sistem barter. Sex contra informații pe surse.

— De unde știi că-i genul?!

— Am eu un *feeling*. Am început să le cunosc, ce naiba, Horia. Toate-s ahtiate să apară pe prima pagină.

— Și? Ai de gând să faci un barter?

Îl privi tăios, pe sub sprâncene. Asta le mai lipsea, un alt scandal cu procurorul Rusu, din pricina scurgerilor de informații.

— Glumești?...

— Deloc.

— Stai liniștit. Ți-am promis, nu-s nebun.

— Rusu ne-ar face zile fripte.

— Mă doare-n cur de Rusu, pe bune! Nu-mi pare rău pentru data trecută. A meritat... Stai să-l vezi la sfârșit, cum se umflă-n pene pe spatele nostru... Un bou, numai gura-i de el! Vezi Doamne, ne coordonează... Coordonează pe mă-sa!

Inspectorul îl antipatiza, în mod evident, pe procurorul Rusu. Fusese luat peste picior de vreo două ori, iar de atunci jurase să se revanșeze cu orice ocazie. Dar în cazul Roca, după primul incident, îi promisese lui Horia că n-o să mai dea informații pe surse.

Telefonul de interior zbârnâi pe biroul comisarului.

— Bună, Mia... Hai, vino repede, că plecăm.

Domnișoara Mia fusese preluată de Manolache de la fostul șef al Serviciului Omoruri. Toți se chinuiseră, în zadar, să afle ce bărbat puternic și influent pusese o vorbă bună ca să lucreze în Poliție. Din punct de vedere fizic, arăta ireproșabil, iar asta nu făcea decât să le dea apă la moară celor care insinuau că ar fi amanta vreunui chestor. Însă aspectul exterior al Miei contrasta flagrant cu capacitățile ei cognitive, terminase cu greu o facultate particulară obscură, iar jobul de secretară la Poliția Capitalei îi depășea în mod clar competențele. Și asta în special datorită firii dezordonate și a modului foarte superficial în care trata sarcinile din fișa postului. Era conștientă că, indiferent de comportamentul la locul de muncă, avea spatele asigurat, iubitul (sau amantul) i-ar fi pus repede la punct pe eventualii cârcotași.

Intră în birou fără să bată la ușă, odată cu un val de parfum scump, împrăștiat fără discernământ. Dacă ar fi amanetat piesele vestimentare, ceasul și bijuteriile Miei, inspectorul Ifrim s-ar fi descurcat cel puțin șase luni fără leafă.

Bărbatul o privi lung, pofticios, în timp ce Mia îi dădu comisarului mapa zilnică, aplecându-se peste birou cât să-l lase cu gura căscată pe inspector. Fusta strâmtă, peste genunchi, crăpată la spate, ar fi trecut neobservată doar într-o mânăstire de eunuci.

— Aveți aici două cereri pentru concedii de odihnă, un fax de la minister, de la domnul subsecretar Afloroaiei, o expertiză criminalistică și... procesele-verbale pentru recepția lucrării de la etajul trei.

— Ce lucrare?!

— Păi, firma care a înlocuit gresia, faianța și termopanele de la toaletă.

— Trebuie să semnez și eu?!

— Da, domnule comisar... Uitați aici, sunteți al doilea pe listă, mai urmează încă patru semnături, până la comandant. Să poată face plățile doamnele de la Serviciul Contabilitate.

— Bine, hai că semnez acum, să-ți iei de-o grijă... Poftim, trimite-o mai departe.

Îi întinse procesul-verbal, iar Mia își reluă poziția verticală, lăsându-l pe inspector fără perspectivă.

— Mulțumesc... Să comand ceva pentru prânz sau...?

— Nu, mersi. Mâncăm în oraș... Mia, dacă mă caută cineva de la minister, te rog să mă suni.

— Da, sigur, cum să nu! Să aveți o zi minunată, domnilor!

Le întoarse spatele și ieși grațioasă, trăgând ușa după ea mai tare decât și-ar fi dorit. Zgomotul îl făcu pe Ifrim să tresară.

— Ce pocnitoare...

O spusese pentru el, însă suficient de tare încât să audă și comisarul.

— Pardon?!

— Scuze, mi-a scăpat... Mia e o tipă de zahăr!

Îi zâmbi ironic șefului, care simțise un imbold să intervină, măcar formal. Avea aceeași părere despre secretară, chiar dacă evita să și-o exprime în public, din motive lesne de înțeles.

Șoferul aflat la dispoziția comisarului îi aștepta la volan, în Loganul alb din parcare.

— 'Neața! Unde mergem, șefu'?

— Clinica Regina Ana.

— Am înțeles. Pornim.

Manolache preluase funcția interimară cu tot cu șofer și secretară, cum se întâmpla de obicei. Dacă la adresa Mieilor ar fi avut o groază de obiecții, și pe bună dreptate, șoferul părea un tip OK, își făcea treaba conștiincios, nu întârzia niciodată și vorbea puțin, la obiect, cât să nu deranjeze. Găsise în el omul potrivit, față de care îndrăznise să-și descarce necazul.

Comisarul trecuse printr-un șoc emoțional puternic, divorțase, iar copilul de cinci ani rămăsese la soție. Care soție nu-și exprimase nemulțumirile și angoasele decât mult prea târziu, când deja luase brutal decizia, fără să se consulte, fără să încerce o mediere. Problemele de după apariția copilului o copleșiseră, se simțise singură, fără sprijinul lui Horia, plecat mai toată ziua la slujbă. Uneori și noaptea, deseori și în weekend. Nu, asta nu era viață! Într-o sâmbătă, își făcuse bagajele și plecase cu copilul la părinți, lăsând pe masa din bucătărie un bilețel cu doar patru cuvinte mari și late: *Îmi pare rău, divorțez!*

Chiar dacă activitatea de la birou nu-i lăsa timp pentru meditație și reflecții, Horia Manolache era un familist convins, o iubea enorm pe fetița lui. Decizia unilaterală a soției căzuse de nicăieri, ca o ghilotină. Oricât încercase să facă abstracție, să fie pozitiv, să se canalizeze doar pe rezolvarea dosarelor, imaginea dureroasă a Andei îl însoțea peste tot, ca un pumnal înfipt în spate. O vedea săptămânal și la fiecare despărțire i se rupea sufletul. Iar fosta soție părea de fier, insensibilă la suferințele lui.

Partenerul comisarului avea probleme de altă natură. Se însurase cu o scorpie plină de venin, cu gura mare, nemulțumită de viață, la modul general, și de veniturile soțului, în mod special. *Cum de alți polițiști se descurcă, au vilă și trei mașini, iar tu ești un neica-nimeni? Uite cu cine m-am măritat! Că mă ceruse băiatul șefului de la Vama Sculeni și m-am luat după chemarea inimii... Vezi Doamne, eram îndrăgostită de un tânăr și promițător polițist... Așa-mi trebuie, dac-am fost proastă! Că nu ești în stare să mă duci în concediu nici măcar la bulgari, cu leafa ta de muritor de foame!*

Nu aveau copii, iar el își găsisese refugiu în brațele unei femei mai înțeleghătoare. Evident, fără știrea scorpiei. O cunoscuse la salonul de frizerie, era hairstylist, tocmai se despărțise urât de fostul prieten și descoperise în polițist bărbatul potrivit picat la momentul potrivit. Relația lor adulterină se derula de aproape opt luni, într-un secret absolut. Ifrim evitase să-i spună până și partenerului său, Manolache. Trăia cu spaima ca nu cumva să afle nevastă-sa, în cine știe ce împrejurări nefaste. Casa era pe numele ei și părinții o ajutau cu bani, aveau afaceri într-un complex comercial angro.

Inspectorul manifesta un adevărat cult pentru femeile puternice, independente, sigure pe capacitatea lor de a-și croi un drum în viață fără un sprijin material susținut din partea bărbaților. O simpatiza pe Vanda Roca, în pofida aparenței că ar fi profitat de situația financiară a soțului ei. Conducea cu mână de fier revista RST, o afacere al cărei succes i se datora în proporție de sută la sută. Vedea diferențe ca de la cer la pământ între Vanda și nevastă-sa, o fostă copilă de bani gata, ale cărei pretenții exagerate se îndreptau exclusiv asupra celor din jur, niciodată asupra propriei persoane.

De aceea, pentru inspectorul Ifrim, vinovăția lui Dragoș Zaharia — un aventurier de doi lei, care se credea mascul feroce — era întotdeauna mai presus de orice bănuială în comparație cu implicarea Vandei în dispariția lui Viktor Roca.

Șoferul opri în curtea clădirii moderne din oțel și sticlă, cu patru etaje și o parcare mică, insuficientă. Rămase la volan, în spatele a două mașini inscripționate cu sigla clinicii medicale Regina Ana, în timp ce polițiștii merseră la recepție. Ajunseseră cu zece minute mai devreme, erau așteptați.

Cabinetul doctorului Pompiliu Tănase, de la etajul trei al clădirii, avea vedere frontală spre bulevard, prin fereastra mare cât peretele. Medicul îi servi pe polițiști cu cafea, atrăgându-le atenția că peste fix 50 de minute urma să intre în operație. Așadar, timpul său era limitat.

— Cu ce v-aș putea fi de folos?

Întrebarea îi ridică mînea la fileu comisarului, care îl întrebă fără menajamente despre relația cu Vanda Roca.

Doctorul Tănase vru să știe dacă discuția lor era una oficială. Auzise, firește, despre dispariția lui Viktor Roca.

— Neoficială, domnule doctor, îi răspunse Manolache. În felul ăsta, evităm pierderea unui timp prețios. Ar fi urmat să vă cităm la Poliție, în calitate de martor.

— Martor?! Nu înțeleg. În ce sens?

— Toate persoanele care pot ajuta la rezolvarea acestui dosar intră la categoria martori.

— Aha... Și cu ce v-aș fi eu de folos, în mod concret?

— Ne interesează în ce context ați cunoscut-o pe Vanda Roca.

— Da... Am fost colegi de facultate. De grupă, chiar...

Inspectorul Ifrim făcu ochii mari.

— Doamna Roca este absolventă de Medicină?!

— Da! Nu ştiaţi?! Dar nu a profesat niciodată. Nici măcar un minut... În fine, ne-am căsătorit în ultimul an de facultate, iar în urmă cu circa opt ani am divorţat... Avem împreună un copil... Pe Tudor.

De data asta, fu rândul comisarului să ridice din sprâncene.

— Tudor Roca este băiatul dumneavoastră?!

— Da. Vanda rămăsese însărcinată când ne-am despărţit...

— Şi când v-aţi despărţit... fosta soţie îşi începuse relaţia cu Viktor Roca?

— Nu... însă nu vă pot spune cu certitudine... S-a recăsătorit după naşterea lui Tudor.

— Domnul Roca ştia al cui este copilul?

— Dacă nu ştia, a aflat. Am discutat cu el o singură dată.

Poliţiştii schimbă priviri, amândoi ar fi vrut să-i pună următoarea întrebare. Ifrim cedă în favoarea şefului.

— Vă vedeţi cu Tudor?

— Vanda nu i-a spus, din păcate... Viktor Roca a insistat ca după căsătorie Tudor să poarte numele său şi să evite orice legătură cu mine... E trist, cumva a trebuit să mă resemnez... Vanda m-a rugat să las lucrurile aşa, să nu-l bulversăm pe Tudor.

— Bine, dar...

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. Eu nu l-am cunoscut pe fiul meu... S-a născut în casa lui Viktor Roca. Şi s-a întâmplat să o întâlnesc la scurt timp pe actuala soţie, cu care am doi copii.

Le arată pe birou fotografia de familie înrămată, cu soţia şi copiii.

— Suntem fericiți... Chiar dacă port în suflet această mare mâhnire... Am făcut-o de dragul Vandei, m-a implorat să mă retrag, altfel relația ei cu Viktor ar fi avut de suferit.

În sfârșit, inspectorul Ifrim își luă inima-n dinți și continuă dialogul, lăsându-l pe comisarul Manolache să pregătească finalul.

— Deci, în certificatul de naștere, Viktor Roca apare ca fiind tatăl.

— Exact.

— Ne puteți descrie, în câteva cuvinte, perioada în care ați avut relația cu doamna Roca?

— Desigur... Ne-am iubit cu pasiune, fără dubii... Ne știam din primul an de facultate. Inițial, mi s-a părut o tipă foarte puțin abordabilă, arogantă chiar... Apoi, când am cunoscut-o mai bine, mi-am dat seama că eram compatibili din multe puncte de vedere.

— Locuiați... unde anume?

— Într-o garsonieră închiriată, undeva în sectorul 1. Eu nu sunt din București, iar părinții Vandei stăteau într-un apartament de două camere... În fine, odată cu începerea perioadei de rezidențiat, plănuiam să facem un credit imobiliar, să ne luăm locuință.

— Și... cum credeți că s-a produs ruptura?

— Habar n-am... Nu mi-a reproșat ceva, în mod particular. Certurile noastre, puține câte au fost, rareori au degenerat... Vanda mă înjura scurt și pleca repede, nu stătea la discuții... Avea o latură mai întunecată, greu de descifrat, ca și cum suferise o traumă și se ferea de mine, știind că fiecare moment tensionat risca să-i dezvăluie micul secret condamabil... Pot greși, evident, dar asta a fost senzația.

— Când v-a anunțat că urmează să aveți un copil?

— Păi... ne-am căsătorit pe 11 noiembrie și la sfârșitul lui decembrie, chiar în ajunul Crăciunului, mi-a spus că-i însărcinată.

— Era fericită?

— Fericită este... exagerat spus... O singură dată cred că am văzut-o pe Vanda fericită.

— Când?

— La Starea Civilă, după ce-am primit certificatul de căsătorie.

— Și dumneavoastră, cum ați reacționat atunci... când v-a anunțat despre sarcină?

— M-am bucurat... O iubeam mult... În ziua în care mi-a spus că divorțează, am crezut că glumește.

— V-a spus de ce hotărâse ruptura?

— Nu... Singura explicație a fost că se simțea nefericită și nu credea că avem un viitor împreună... *Mai târziu va fi mult prea trist*, astea au fost cuvintele ei de despărțire.

Doctorul se ridică de pe scaun, ca și cum amormise și dorea să facă puțină mișcare. În realitate, se simțea stânjenit, discuția cu polițiștii îi răscolise amintiri dureroase, pe care se străduise să le îngroape cât mai adânc.

Comisarul Manolache îi lăsa câteva clipe de răgaz, înainte de a-l descoase mai departe.

— De atunci v-ați mai întâlnit cu Vanda sau cu Tudor?

— Cu Tudor, niciodată... În schimb, m-am intersectat absolut întâmplător cu Vanda, în două ocazii...

Reveni la birou și începu să se joace cu capacul sticloului.

— Prima dată la magazinul ei...

— Ce magazin?!

— Înainte de a-și lansa revista, a avut un magazin pe Calea Victoriei... Viktor Roca a ajutat-o cu banii... Vanda

era foarte pasionată de modă încă din liceu, desena haine, avea talent, îmi arătase câteva schițe... Atunci, intrasem în magazin cu actuala soție și n-am putut schimba decât trei vorbe, de complezență.

— Pe urmă...?

— Pe urmă, am întâlnit-o acum doi ani, cred. Avea deja revista, renunțase la magazin... Am salutat-o, era într-o parcare. M-a chemat la ea în mașină și am vorbit destul de mult.

— Despre Tudor?

— Și despre el... Se gândea, în ultima vreme, să-i spună adevărul.

— De unde schimbarea asta de atitudine?

— Nu știu... Am bănuț că avea probleme cu soțul.

— Fără să vă spună ceva concret...

— Fără... Doar așa, intuitiv... Când am întrebat-o, direct, cum se purta Viktor cu Tudor, a făcut o pauză și apoi a încercat să mă convingă că totul era în regulă. Dar am știut că mințea.

— Și ați fi fost de acord ca Tudor să afle?

— Da, de ce nu?... Probabil că actuala mea soție ar fi avut un mic șoc, dar este o femeie înțeleaptă, m-ar fi înțeles... I-am spus Vandei să procedeze cum crede de cuviință, dar să se gândească în primul rând la Tudor... Să vorbească întâi cu un psiholog. La șase ani, nu știu cât de ușor ar fi acceptat ideea că, de fapt, eu sunt tatăl lui biologic.

— V-a mai spus și altceva...? Poate despre Viktor?

— Puține lucruri, neinteresante... M-a întrebat cum îmi merge, i-am arătat poze cu copiii și soția. I-am dat numărul de mobil și a rămas să mă caute dacă decide să mă prezinte lui Tudor... Nu m-a sunat.

În schimb, îi zbârnâi mobilul lui Manolache. Îl închise fără să-l verifice, moment bun ca doctorul să tragă cu ochiul la ceasul mare, cu afişaj electronic, agăţat pe perete.

— Îmi pare rău, mă aşteaptă pacientul pe masa de operaţie.

Comisarul insistă pentru o ultimă întrebare, cu scuzele de rigoare.

— Ce impresie v-a făcut Viktor, atunci când aţi discutat?

— O impresie proastă, pe scurt... Nu e genul de individ cu care m-aş împrieteni.

— Credeţi că motivul divorţului ar fi putut fi pasiunea Vandei pentru modă şi faptul că nu-şi putea împlini visul fără sprijinul cuiva?

— M-am gândit mult la asta, domnule comisar... E foarte posibil să fi fost aşa cum spuneţi...

Doctorul Pompiliu Toader le dădu cartea de vizită şi-i conduse până la lift, rugându-i ca discuţia să rămână strict confidenţială. Aveau să-l sune, în caz că doreau alte informaţii.

În maşină, în drum spre aeroport, Manolache rămase posac o vreme. Inspectorul îl scoase din amorţeală cu o întrebare foarte vagă, aparent fără vreo ţintă.

— Cum e?

Furat de agitaţia traficului, comisarul încercă să evite conversaţia sau măcar s-o amâne.

— Ce să fie?!

— Cu băiatul familiei Roca...

— Păi, nu ştiu... Tu ce zici?

— Ar fi mană cerească pentru presă.

Zâmbi larg, înainte să-l muştruluiască Manolache.

— Lasă asta... Declaraţia doctorului ar întări, cumva, ce-a spus soţia lui Zaharia.

— În ce sens?

— În sensul că e posibil ca soții Roca să fi fost în pragul divorțului... Una dintre cauze ar putea fi comportamentul lui Viktor Roca față de Tudor, fiul adoptiv.

— Să presupunem că Vanda Roca intenționa să divorțeze, spuse inspectorul. Cu ce schimbă asta datele problemei?

— Liviu, dacă Vanda se afla în pragul divorțului, poate că Daria Zaharia avea dreptate când pretindea că soțul ei nu este un agresor. Și că Vanda nu l-a respins, așa cum pretinde, ci dimpotrivă...

— Așa, și?

— Și aici intervine mobilul... Dacă n-a fost vorba doar de un simplu accident, ci de premeditare, atunci cine avea interesul să dispară Viktor Roca?

— Și Vanda, și Zaharia! Avuseseră o relație, se iubeau, iar milionarul Roca le stătea în cale.

— Tocmai, asta înseamnă că Vanda nu îl iubea pe Zaharia! Altfel, de ce ar fi pretins că a agresat-o? Și de ce l-ar fi folosit ca pe un instrument, ca să scape de Roca?

— Nu știu... Poate a intervenit ceva, poate s-au certat între timp, poate ea s-a răzgândit cu privire la viitorul relației lor... Sau a profitat pur și simplu de incidentul neprevăzut dintre Roca și Zaharia, ca să-și îngroape soțul și să arunce vina pe amant.

— Deci accepți ideea că și Vanda, și Zaharia, sunt, în momentul de față, suspecti în aceeași măsură.

— Nu chiar. În cazul Vandei, vorbim despre supoziții, pe când la Zaharia avem o grămadă de probe concrete, palpabile... Ne lipsesc doar cadavrul lui Roca și o mărturisire completă.

Șoferul opri în parcare cu plată din spatele aeroportului. La terminalul pentru sosiri, inspectorul Ifrim scrisese pe-o hârtie A4 numele Elvirei, pe care o ținea la vedere, pentru pasagerii care tocmai debarcaseră din cursa Londra-București. Comisarul încercase s-o sune, însă avea mobilul închis. În ultimul mesaj, Elvira îi confirmase că va ajunge astăzi în București. Rămăsese să se întâlnească la aeroport, la sugestia lui Manolache.

În sfârșit, femeia se opri în dreptul inspectorului. Avea un geamantan micuț, roșu-aprins, și o geantă scumpă, de firmă.

Îi întinse mâna polițistului, cu un zâmbet protocolar.

— Bună ziua. Elvira Munteanu.

Apoi blonda tunsă scurt, băiețește, îl remarcă pe comisar, retras strategic după un stâlp. Acesta le propuse să meargă la o cafenea, chiar în incinta aeroportului. Ulterior, urmau s-o conducă ei cu mașina.

Fără a fi o femeie la fel de senzuală ca Vanda, Elvira avea un fizic atrăgător. Era îmbrăcată *casual*, cu jeanși albi, mulați, curea lată, maro, cămașă bleu descheiată până la nivelul sutienului și sandale în ton cu poșeta. Genul de tipă slăbuță, care fie făcea sport câte trei ore pe zi și uita să mănânce, fie nu se îngrișa niciodată.

Polițiștii comandară două cafele lungi, în timp ce Elvira luă o prăjitură cu *mousse* de ciocolată.

Blonda își verifică ceasul.

— La două jumate ar trebui să fiu la spital. Sper să nu dureze.

— Ne încadrăm, cu siguranță, o liniști comisarul.

— Bine... Atunci, să-i dăm drumul. Cu ce v-aș putea ajuta, domnilor?

Manolache sorbi din cafea, o atenționă că discuția era una pur informală, neoficială. Fuseseră nevoiți să o abordeze la modul ăsta, cât mai rapid, pentru că ancheta se afla în plină desfășurare și orice minut câștigat conta.

— Înțeleg că sunteți prietenă de mult timp cu doamna Vanda Roca.

— Da... Ne știm din facultate... Doamne, ce tragedie! Nu mi-a venit să cred, eram la Londra când am citit și apoi... mi-ați trimis și dumneavoastră SMS-ul ăla... Săraca, trece prin niște momente teribile... O să merg la ea s-o încurajez. Aveți noutăți în legătură cu Viktor?

— Deocamdată, nu... Ce-aș vrea să vă întreb... Vineri seara, înainte de-a pleca de-acasă spre aeroport, aveți întâlnire cu doamna Vanda Roca?

— Vineri?!

— Da, vineri seara.

— Păi, eu am ajuns la Londra încă de joi.

Comisarul vru să aibă din nou confirmarea, în ciuda evidenței.

— Sigur?!

— Da, sigur! Vă arăt biletul, tre' să-l am pe-aici...

Elvira dădu să-l caute, însă Manolache o opri.

— Nu, lăsați, nu-i nevoie... Și, înainte de-a pleca, i-ați dat cumva cheia de la casă doamnei Roca?

— Care cheie?! Cheia de la casa mea?!

— Da.

— Nu! De ce să fac așa ceva?!

Întrebarea blondei rămase în aer.

— Când ați vorbit cu ea ultima oară, înainte de a părăsi țara?

— Miercuri seara, din câte îmi amintesc... M-a sunat ea, voia să ieșim la film în weekend, da' i-am zis că nu sunt

disponibilă, i-am povestit de congresul de la Londra... Dar nu pricep chestia cu cheia, sincer.

Manolache o fixă cu privirea, înainte de a continua.

— V-a cerut vreodată cheia pentru, nu știu, să zicem câteva ore, sau o zi?

Doctorița zâmbi acru. Înțelese, în sfârșit, unde bătea comisarul.

— Nu... Niciodată. Vanda nu este genul care să aibă astfel de aventuri... Și ce rost ar fi avut să-mi ceară cheia?! Sunt o groază de hoteluri în oraș.

— De ce spuneți că nu-i genul? O cunoașteți atât de bine?

— Suntem foarte bune prietene. Dacă ar fi fost cineva în viața ei, aș fi știut, credeți-mă... În plus, Vanda are o familie reușită, își iubește soțul, își iubește copilul, de unde ați scos bazaconiile astea cu amantul?! Chiar așa, vă luați după prostiile pe care le scrie presa?!

Era de-a dreptul indignată. Manolache își coborî privilegiile, cumva rușinat că ar fi putut lua în considerare informații false, aruncate pe internet de ziariști inconștienți.

Și totuși trebuia să meargă până la capăt cu întrebările.

— Este de datoria noastră să verificăm fiecare pistă... Așadar, prin prisma relației de prietenie cu doamna Vanda Roca, am vrea să știm dacă au fost situații în care ea să vă fi mărturisit că avea probleme în căsnicie... că ar dori să divorțeze.

— Nu, categoric! Astea sunt ineptii. Vandei nu-i lipsește nimic, dar absolut nimic! Și când spun asta, nu mă refer la bani neapărat...

Părea convingătoare, își apăra prietena cu vehemență, dar fără să sară calul, iar inspectorul Ifrim îl întrebă din priviri pe colegul său de ce mai pierdeau vremea cu Elvira, în loc să-și vadă de treburi.

Comisarul reluă, netulburat, setul de întrebări.

— Ce știți despre Dragoș Zaharia?

— *Acel* Zaharia, despre care a scris presa?

— Da.

— Nimic mai mult decât am citit pe internet.

— V-a povestit, vreodată, Vanda Roca, ceva, orice, în legătură cu Dragoș Zaharia?

— Nu. Deloc. Habar n-aveam că lucrează la revistă.

Își abandonează prăjitura, cu un gest care lăsa cumva să se înțeleagă că discuția se încheiase, cel puțin din punctul ei de vedere.

Manolache se arată preocupat să-și termine cafeaua, își făcu de treabă cu șervețelul, îl împături fără să-i pese de precipitarea colegului.

— O ultimă chestie, doamnă Munteanu...

— Vă rog.

— Ce știți despre Tudor Roca?

Femeia tresări imperceptibil.

— Ați aflat?!

Polițistul clipi cât să-i confirme.

— Ce să vă spun mai mult de-atât? A fost alegerea lor... A Vandei și a fostului soț.

— Și ce știți despre relația tată-fiu dintre Viktor Roca și Tudor?

— În ce sens?

— Se înțelegeau bine? Existau certuri în familie, între Viktor Roca și soție, din cauza lui Tudor?

— Din câte mi-a povestit Vanda, Viktor s-a purtat cu Tudor ireproșabil. L-a crescut încă din maternitate... Vă dați seama, inevitabil, s-a atașat de copil.

Doctorița Munteanu acceptă să fie condusă până acasă, să-și lase bagajele înainte de-a ajunge la spital. Tot

drumul, polițiștii nu schimbă o vorbă. Elvira se simțise dintr-odată stingheră, abandonată, vinovată, de parcă bărbatii din mașină găsiseră, prin tăcerea lor, cea mai simplă metodă s-o pedepsească pentru cine știe ce vină imaginară.

Când coborî în fața casei, comisarul îi mulțumi și-i puse în vedere că s-ar putea să mai aibă unele întrebări. Șoferul îi scoase geamantanul din portbagaj, iar femeia deschise poarta și dispăru.

Inspectorul se uită lung în urma ei. Oare și colegul său rămăsese cu aceeași impresie?

— Mi-e foame, îl anunță pe comisar. Unde mâncăm?

— Unde vrei, dacă faci cinste...

Ifrim zâmbi. Știa că șeful său mai degrabă ar rămâne flămând, decât să-i plătească altcineva masa. Avea principii lui.

Se trezi la unsprezece fără zece. Niciodată nu-și punea ceasul să sune, pentru că până pe la două după-amiază avea un program lejer, fără obligații. Noaptea se simțea în apele lui, când termina show-ul adrenalina acumulată îi dădea energie, îl determina să rămână activ, să mai facă niște ture de stadion. În cazul său, turele de stadion se traduceau prin documentări pentru emisiunea de a doua zi. Rămânea la birou până târziu căutând subiecte pe internet, schițând diverse variante de desfășurător, trimițând mesaje. Pe scurt, se agita, era pasionat, visa doar la performanță.

Talk-show-ul de la Kanal C îi adusese moderatorului Florin Merticaru succesul și reputația venite odată cu ratingul foarte mare. Nu era chiar un secret cum reușea să-și țină fanii în fața televizoarelor. Avea o voce plăcută, iar la primul contact vizual îți dădea senzația că urma să-ți transmită ceva foarte important, un secret care, odată devoalat, îți aducea fericire și noroc în viață. Fusesse jurnalist de investigație în presa scrisă, cunoștea dedesubturile politicii de pe malurile Dâmboviței, îi avea la mână pe mulți politicieni și oameni de afaceri, însă, spre deosebire de alți colegi de breaslă, nu îi șantaja pentru vreun interes material direct.

Aștepta de la ei informații-bombă, furnizate în exclusivitate. În locul unui profit imediat de 5–10–15 000 de euro, Florin prefera un pont care să-i aducă mai târziu beneficii însutite, contabilizate în dreptul ratingului emisiunii. O audiență bună însemna, în final, venituri mari din publicitate. Iar un procent frumușel din această publicitate îi revenea lui la sfârșitul fiecărui sezon.

Pe Florin Merticaru, succesul emisiunii începuse să-l motiveze mai mult decât banii. Pusese deoparte 750 000 de euro pentru zile negre, avea confortul dorit și acum se lupta în special cu ratingul. Și cu televiziunile concurente. Și cu propriile limite. Informațiile delicate, obținute pe surse, deseori în schimbul unor sume cu trei zerouri, îl aduseseră în postura de a realiza emisiuni de succes, cu bombe de presă detonate aproape zilnic. Însă exista și reversul medaliei. Pentru că nu avea timpul necesar (și deseori nici interesul!) să verifice puhoiul de informații care se revărsa de la o emisiune la alta, apăreau, inevitabil, derapaje grave. Acuzațiile de calomnie și insultă îl vizau în mod direct, tocmise trei avocați să se ocupe doar de procesele deschise de diverși cetățeni care se consideraseră lezați. Apoi, mai erau și amenzile usturătoare din partea Consiliului Național al Audiovizualului, pus în situația de a decide, în câteva rânduri, asupra eventualei întreruperi a emisiei postului Kanal C. Reclamațiile la adresa show-ului moderat de Florin Merticaru nu fuseseră deloc puține și, în mare parte, aveau la bază motive întemeiate.

Însă fără scandalul iscat în jurul subiectelor tratate, talk-show-ul de la Kanal C ar fi fost la fel de anost pentru public ca o discuție filosofică despre materie și spirit între fotbaliștii Lionel Messi și Cristiano Ronaldo.

Florin se ridică din pat și merse, în chiloți, până la baie. Își trase halatul și, în drum spre bucătărie, se uită la Claudia. Producătoarea talk-show-ului încă nu se trezise. Cearșaful o acoperea pe jumătate, lăsându-i la vedere sânii plini, neatinși de bisturiu, dar nici de razele soarelui. Bronzul de pe mâini, umeri și abdomen contrasta puternic cu albul sânilor, protejați de costumul de baie.

Când bărbatul reveni cu două cești de cafea pe care le așează pe noptieră, Claudia făcu ochi.

— Hei, bună dimineța!

În loc de răspuns, Florin se aplecă s-o sărute. Femeia îl prinse de după gât și îl trase în pat, râzând.

— Vino aici, mititelule!

La cei 162 de centimetri pe care-i avea, nu-i plăcea să i se spună *mititelule* nici măcar sub formă de alint. Claudia știa asta, dar îl tachina. Era cu zece centimetri mai înaltă și adesea purta tocuri, ca să-l chinuie pe iubitul ei.

— Doamna este servită la pat?!

Producătoarea de la Kanal C se întinse după cafea, luă o gură, apoi bărbatul se trezi cu mâna ei în chiloți. Noaptea trecută nu apucaseră să se hârjonească, Florin se simțise extenuat după emisiune, iar acum Claudia avea chef să-și înceapă ziua cu o partidă de sex, înainte de orice.

Bărbatul se lăsă greu convins, apoi intră în joc; reușise să-l stârnească, începu să o sărute pe glezne, în sus până la coapse, pentru preludiul preferat al Claudiei. La rândul ei, se întoarse cât să ajungă cu capul între picioarele lui, într-o poziție 69 clasică pe care o căutaseră amândoi.

Reușiseră să se aprindă atât de tare, încât femeia îl trase, brusc, peste ea. Preludiul risca să includă și punctul culminant. Florin răbufni în final cu un geamăt prelung, rostogolindu-se apoi în partea lui de pat.

Claudia se aplecă să-l sărute scurt, își luă cafeaua de pe noptieră și se duse la baie, înfășurată în cearșaf, ca și cum i-ar fi fost jenă să n-o vadă careva în pielea goală.

În scurt timp, veni și Florin să-i țină companie sub duș.

Pe urmă comandă pe internet un mic dejun englezesc, înainte de revista presei. Obişnuia să citească știrile la cafeaua de dimineață, însă îi lipsea mirosul de plumb al ziarelor de altădată, așezate într-un teanc gros pe biroul său. Se uită întâi pe e-mail, la ratingul ultimei emisiuni. Reușise să vină abia pe locul trei ca audiență la nivel național, ceea ce reprezenta un semi-eșec, în condițiile în care tratase un subiect extrem de fierbinte — dosarul Roca.

Pentru următoarea ediție a talk-show-ului pregătise multe surprize. Se aștepta să dea lovitura. Urma să primească într-o oră confirmarea finală din partea invitaților.

Jurnalistul locuia la zece minute de mers pe jos de sediul televiziunii, însă era extrem de comod, prefera să aștepte șoferul cu limuzina pusă la dispoziție de direcția postului TV. De când se mutase Claudia la el, își schimbase prea puțin rutina zilnică. Lenevea în casă, rareori ieșea în oraș, și asta doar când avea întâlniri de afaceri. În rest, munca îi acapara tot timpul.

La birou, se întâlnește cu doi dintre invitații permanenți ai emisiunii, pe care televiziunea îi avea pe statul de plată. Chestorul de poliție Sorin Lefter, ieșit la pensie după un scandal urât cu acuzații de abuz de putere, își găsisese noua vocație de comentator TV după ce îl cooptase Florin în echipă. Însă nu neapărat pentru calitățile sale de bun partener de discuții și fin observator al societății, ci mai degrabă datorită bagajului uriaș de informații sensibile, despre oameni și întâmplări, cu care ieșise din Poliție. Altfel, arăta ca un moșuleț antipatic, uzat de anii în care

dăduse din coate ca să-și facă o carieră indiferent cu ce compromisuri. Un tip uns cu toate alifiile, lunecos, ale cărui judecăți de valoare ar fi trebuit să convingă audiența prin prisma greutateii gradelor de pe umăr.

Celălalt partener de platou, avocatul Eugen Vicol, fusese ales deputat pe listele unui partid de buzunar, scurta sa carieră politică fiind frântă brusc, odată cu condamnarea la cinci ani de pușcărie a șefului său pe linie de partid, cunoscut mai degrabă drept un escroc, dar având o charismă și un lipici la public de neegalat. Cu zeci de relații în mediul interlop al politicii, dar și al afacerilor murdare instrumentate de diverși mafioți get-beget, avocatul Vicol își transferase argumentațiile juridice pompoase din sălile de judecată direct în platoul de televiziune. Putea vorbi cu convingere și vigoare minute în șir fără să spună nimic, o calitate mult apreciată de Florin, în special atunci când îi lipseau subiectele fierbinți, iar discuția risca să lăncezească.

Își ocupară toți trei locurile în platou, în jurul mesei ovale, unde sunetistul le puse lavalierere și făcu probe, în timp ce regizorul și producătoarea Claudia găsiseră motiv de ceartă pentru că unul dintre cameramani întârzia, avu-se un mic accident în trafic.

Un sfert de oră mai târziu, genericul emisiunii rula pe plasmă din cabina de emisie, iar Florin își salută publicul cu formula consacrată. Pe banda galbenă din partea de jos a ecranului, cu litere mari, negre, telespectatorii fură anunțați că va urma, în scurt timp, o exclusivitate. Un invitat-surpriză va face dezvăluiri incendiare în legătură cu dosarul Roca.

Moderatorul citi de pe laptop ultimele titluri din presă, cele mai noi informații pe surse despre ancheta

Poliției și a Parchetului în cazul dispariției magnatului Viktor Roca.

Avocatul Vicol fu primul rugat să-și dea cu părerea.

— Da... bună seara, aș vrea să salut milioanele de telespectatori din țară și din străinătate care ne urmăresc... Din punctul meu de vedere și din umila mea experiență de viață cred că nu greșesc prea tare când afirm că există niște similitudini, niște asemănări clare între cazul Roca și cazul avocatei Elodia. Pentru telespectatorii mai tineri, care poate nu știu, țin să amintesc faptul că avocata Elodia a dispărut de la domiciliul ei din Brașov în urmă cu mai bine de cincisprezece ani. Dispariția a fost semnalată chiar de soțul acesteia...

— Polițistul Cristian Cioacă, interveni Florin, pentru a fragmenta monologul lui Vicol.

— Exact! Până aici, asemănarea este, cumva, flagrantă. Și Vanda Roca a reclamat dispariția soțului ei.

Chestorul Lefter simți că venise momentul să puncteze.

— Cunosc foarte bine speța, dacă îmi permiți, colega. Pe vremea aia, lucram în Ministerul de Interne, căci aveam o funcție de conducere. A fost un caz foarte spectaculos prin prisma faptului că suspectul numărul unu, și anume Cristian Cioacă, era polițist, cunoștea deci metodele de investigație criminalistică și, prin urmare, se presupune că știa, cel puțin teoretic, cum să-și acopere urmele în cazul săvârșirii unei infracțiuni grave, cum este omorul...

— O altă asemănare, reluă avocatul Vicol, se referă la copiii celor două familii. Patrick, băiețelul familiei Cioacă, avea trei ani la data dispariției mamei lui, în timp ce băiatul familiei Roca are opt ani...

— Apropo de asta, îl întrerupse Florin. Neapărat să-mi amintiți să vă spun ceva despre Tudor, fiul Vandei Roca, pentru că am o teorie foarte, foarte interesantă. Continuați, domnule avocat. Îmi cer scuze.

— A treia analogie: în niciunul dintre cele două cazuri nu s-a găsit cadavrul victimei. Nici acum, după atâția ani, nu știm dacă și unde a îngropat-o criminalul pe avocata Elodia Ghinescu. E foarte posibil ca nici despre rămășițele lui Viktor Roca să nu aflăm nimic.

Chestorul se foi în scaun, subiectul îi era foarte familiar, ar fi vrut să vorbească el în locul lui Vicol, cunoștea multe informații de culise.

— O clipă, te rog... Corpul neînsuflețit al Elodiei nu s-a descoperit nici până în ziua de azi, însă acest fapt nu i-a împiedicat pe judecători să-l condamne pe Cristian Cioacă la aproape șaisprezece ani de închisoare pentru uciderea soției sale. Deci este o prostie ce au scris unii în presă, că fără cadavrul lui Viktor Roca anchetatorii ar fi în imposibilitatea de a rezolva speța. Te rog, colega. Atât am vrut să precizez.

Chiar dacă fusese vizibil deranjat de intervenția chestorului, avocatul Vicol încercă să mimeze buna dispoziție.

— În fine, a patra asemănare dintre cele două cazuri se referă la presupusul amant al Elodiei, un ofițer SPP. Se pare că ar fi fost picătura care a umplut paharul și l-ar fi determinat pe polițistul Cioacă să-și omoare soția, într-o criză de gelozie.

— Mă scuzați că intervin din nou... Acolo vorbim despre omor prin imprudență. Polițistul nu ar fi intenționat să-i dea o lovitură fatală. Apoi, când și-a dat seama că femeia a murit, s-ar fi panicat și ar fi șters în grabă urmele, iar în final ar fi scăpat de cadavru.

Florin avea o nelămurire în legătură cu ultima presupusă asemănare între cazurile Roca și Elodia.

— Eu nu înțeleg ceva, colega. Elodia a avut un amant, OK. Cioacă a aflat și știm cu toții ce a urmat... Bun. Dar în dosarul Roca, despre ce amant vorbim?! Despre Dragoș Zaharia, suspectul Poliției?

— Da, normal! Doar că aici nu Viktor Roca s-ar fi răzbu-
nat pe soție, pe motive de infidelitate, ci amantul ar fi scă-
pat de rival! Sau poate a fost chiar mâna Vandeii, de ce nu?

— Dacă a făcut-o Vanda, reluă Florin, înseamnă că doar
s-a folosit de Dragoș Zaharia. L-a sacrificat ca să scape de
soțul ei, însă cu alt scop, mult mai important decât con-
tinuarea presupusei relații cu amantul, pe care, de altfel,
l-a compromis definitiv odată cu dezvăluirile din inter-
viul apărut în presă.

— Asta susține și Zaharia, doar că-i lipsesc probele, din
păcate.

— Haideți să vă citesc, înainte de pauza de publicitate,
două dintre sutele de mesaje venite de la telespectatori...
Doamna Viorica zice așa: *Vorbiți prostii. Domnule Merticaru,
nu vă gândiți, cum ar fi putut femeia aia să-și omoare soțul
miliardar, cu care are și un copil?! Ce mamă sănătoasă la cap
și-ar lăsa copilul fără tată?* Apropo de asta, doamnă Viorica,
urmăriți emisiunea până la sfârșit, o să aveți o mare sur-
priză... Un domn Costel din Galați ne transmite, citez:
*Vedeți că nici miliardarul Roca nu-i ușă de biserică. Sigur avea
vreo iubită, că așa-s nenorociții ăștia plini de bani. Sunt fan
al emisiunii dumneavoastră, domnu' Florin, felicitări, faceți
o treabă de nota 10...* Mulțumim, iar în legătură cu Viktor
Roca și amanta, dacă aveți vreo informație, un pont, vă
rog sunați la numărul bine-cunoscut sau trimiteți SMS la
3133... Revenim după două minute de publicitate...

Chestorul Lefter începuse să transpire, aerul condiționat funcționa defectuos, nu făcea față căldurii de la instalația de lumini.

— Oameni buni, este sufocant de cald! Transpir ca un porc!

Claudia chemă o colegă să-l dea din nou cu pudră. Bărbatul glumi, în stilul lui, cu tânăra care se străduia să-i refacă machiajul.

— Așa-i că am față de mort? Ha, ha, ha.

Apoi i se adresează lui Florin.

— Maestre, a venit invitatul ăla surpriză sau iar vorbim singuri...?

Gazda emisiunii primise în cască informații de ultimă oră, nu fusese atent la întrebarea chestorului. Un tânăr lăsa două sticle de apă jos, lângă avocat. Părea cel mai însetat din platou.

Din regia de emisie se auzi numărătoarea inversă:
... și 3, 2, 1, go!

— Am revenit, suntem din nou în direct, împreună cu invitații mei, chestorul Sorin Lefter și avocatul Eugen Vicol. Așadar, există într-adevăr asemănări izbitoare între celebrul caz Elodia și dosarul Viktor Roca, însă am putea să găsim ușor și foarte multe deosebiri, este normal, niciun caz nu seamănă sută la sută cu altul, dar până să ajungem la invitatul-surpriză din această seară, îi dăm legătura reporterului nostru special, aflat acum în Voluntari, în fața casei familiei Zaharia. Andreea, ne auzi? Ești în direct.

Regizorul comută imaginea pe ecranul din spatele moderatorului. Andreea era pregătită să intervină.

— Da, vă aud. Bună seara.

— Spune-ne, te rugăm, ce s-a mai întâmplat în Voluntari în cursul zilei de azi.

— Sunt aici încă de dimineață, împreună cu colegii din presă, am așteptat să vorbim măcar cu unul dintre soții Zaharia. Din păcate, ca și până acum, au refuzat să ne ofere vreo reacție.

— Dar i-ai văzut, au ieșit din casă?

— A ieșit doar Daria Zaharia. Din ce am înțeles de la colegii care au urmărit-o, a fost plecată la școala unde predă limba engleză. A stat acolo circa trei ore, iar acum este împreună cu familia, în locuința din spatele meu.

— Pe Dragoș Zaharia l-ai văzut astăzi?

— L-am zărit câteva clipe, ieșise să fumeze, undeva acolo, în spatele casei... Avea mâna în ghips și, din ce mi-am dat seama, părea foarte supărat. Chiar ne-a făcut un semn vulgar.

— Dar a spus ceva, Andreea?

— Nu, nimic. A intrat în casă.

— Soția lui cum ți s-a părut? Așa, ca atitudine...

— Culmea, avea un aer senin. Ne-a zâmbit, când am întrebat-o despre Dragoș.

— Și despre Vanda Roca, ce știi?

— Am fost și la familia Roca... dar acolo nu este absolut nicio mișcare. Din informațiile mele, Vanda Roca locuiește momentan în altă parte, împreună cu fiul ei.

— Unde anume?

— Cel mai probabil, la părinți. Sau la Elvira Munteanu, o prietenă de familie.

— Cunoaștem amănunte despre această prietenă?

— Deocamdată, nu. Dar mă interesez și vă spun într-o altă intervenție.

— Mulțumim mult, Andreea... Iată, dragi telespectatori, suntem conectați intim la evenimente, urmărim evoluția lor pas cu pas, cele mai noi și mai tari informații le puteți

afla, în exclusivitate, doar aici, la Kanal C... Mi se suflă din regie că suntem în legătură directă cu cineva care ne sună tocmai din Italia. Alo, bună seara.

— *Bună seara, domnule Florin Merticaru și felicitări pentru emisiune. Vă urmăresc cu drag pe internet, tocmai de aici, din Palermo.*

— Vă mulțumim, dragă doamnă sau domnișoară... Cu cine avem plăcerea?

— *Mă numesc Florentina, sunt de loc din Videle, județul Teleorman, și am sunat pentru că... pentru că mă interesează în mod deosebit ce se întâmplă cu acest caz al domnului Roca.*

— De ce vă interesează în mod deosebit?

— *În urmă cu cinci ani am plecat în Italia direct din casa familiei Roca...*

— Uau! Cum așa?!

— *Am fost bona lui Tudor Roca timp de trei ani.*

Afirmația avusese darul să-l lase cu gura căscată pe chestorul Lefter. La rândul său, avocatul simți nevoia să bea apă. Până și Florin rămase fără cuvinte preț de câteva secunde.

— Iată, doamnelor și domnilor, o informație foarte tare, suntem în legătură telefonică directă cu fosta bonă a copilului familiei Roca, care în prezent înțeleg că lucrează în Italia, probabil tot ca bonă. Am dreptate, doamna Florentina?

— *Da, domnule Merticaru, aveți perfectă dreptate.*

— Ne puteți spune, vă rugăm, de ce ați plecat? Bănuiesc că familia Roca vă plătea destul de bine.

— *Să știți că nu mi-a fost ușor să vă sun... Și nici să plec în Italia... Mă atașasem de copil, de Tudor, vă rog să mă credeți.*

— Vă cred, doamnă. Este normal, după trei ani...

— Când mi-au făcut cartea de muncă, m-au pus să semnez un angajament de confidențialitate... Nu aveam voie să vorbesc cu nimeni despre ce se întâmpla în casa familiei Roca...

— Iar în caz contrar?

— Trebuia să le plătesc despăgubiri de 100 000 de euro.

— Și cum de v-ați decis să încălcați, totuși, acest angajament de confidențialitate?

— Cum să vă spun... Am ținut foarte mult la copilul ăsta, mi s-a rupt inima când am plecat... Și când am văzut tot scandalul, cu interviul doamnei Roca, am zis că... că ar fi cazul să spun ce știu... Nu pot să tac, domnule Merticaru. Așa sunt eu, mă doare...

Rămase în suspensie, iar Florin așteptă continuarea. Apoi interveni.

— Vă înțeleg perfect, stimată doamnă, și mă bucur că ați avut curajul să ne sunați... Cum au fost cei trei ani pe care i-ați petrecut acasă la familia milionarului Viktor Roca?

— Au fost și frumoși, și grei. N-am să vă dau multe amănunte, că nu sunt genul ăsta, de femeie bârfitoare... Ce pot să spun este că am auzit, fără să vreau, o ceartă între soții Roca... Credeau că sunt plecată, dar eram în casă.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nu mai rețin de la ce se luaseră... Dar atunci am aflat că Tudor nu este copilul lui...

— Al cui?! Al lui Viktor Roca?!

— Da... Puteți verifica, nu spun prostii... Doamna mai fusese căsătorită înainte... De aia se purta așa domnul Roca.

— Cum se purta?

— Rece. Nu-i păsa deloc de Tudor... Și când am văzut interviul cu doamna Roca, în care spunea cât de bine se înțelegea cu soțul și cât de mult îl iubește el pe Tudor, mi-a venit să sparg ecranul de nervi... De ce să mintă în halul ăsta?

— Bine, dar dumneavoastră ați plecat în urmă cu cinci ani... Poate că între timp s-au reglat lucrurile în familia Roca.

— *Tare m-aș mira, domnule Merticar! Eu nici nu știu cum trăiau sub același acoperiș... Când se enervau, când începea războiul, se zguduiau geamurile de la țipetele lor... Îi auzeam de-afară, din grădină... Cu mine, ce să zic, s-au purtat bine, cel puțin domnu' Viktor... Vanda era altfel, mai dură, mai cu gura mare. La ultima noastră discuție m-a făcut cu ou și cu oțet, m-a înjurat, că-s proastă, că nu știu să am grijă de Tudor, care de fapt răcise din vina ei, nu din vina mea... Și atunci mi-am dat demisia. Mi-a părut tare rău pentru Tudor, am plâns două zile de supărare... Săracu', ce vină avea?*

— Doamna Florentina, în cei trei ani cât ați fost bonă la familia Roca au fost momente din astea, mai tensionate, în care Viktor Roca să fi fost violent față de soție? Sau invers, doamna Roca să fi fost violentă? S-a pus vreodată în discuție problema divorțului?

— *V-am spus, prefer să nu dau amănunte. Să aveți o seară frumoasă în continuare...*

Convorbirea se întrerupse brusc.

— Alo, alo! Doamna Florentina, mai sunteți pe fir?... Vă rog, din regie, încercați să refaceți legătura.

Avocatul Vicol reacționează primul.

— Extraordinar! Foarte, foarte tare ce-a spus femeia asta! Dacă Vanda Roca are copilul de la fostul soț, asta ar putea explica multe...

— Da, tocmai am primit un mesaj de la un telespectator, interveni Florin. Acesta ne scrie următoarele, citez: *Vanda a avut și alți bărbați înainte de milionarul dispărut. Verificați istoricul ei la Facultatea de Medicină, unde o știau toți ca pe-un cal breaz. Inclusiv profesorii, care o invitau în*

cabinetele lor în timpul sesiunii. Până la urmă, l-a îmbrobodit pe un fraier de la ea din grupă, unu' Pompiliu Toader. A rămas gravidă cu ăla, pe urmă i-a tras un șut în cur, l-a părăsit pentru domnul milionar. O parașută! Mda... Nu știu cât sunt de reale aceste informații, eu doar le-am citit așa cum le-am primit, pentru că par să conțină elemente noi, spectaculoase. Doamna Vanda Roca, vă rugăm să interveniți în emisiune, ca să confirmați sau să infirmați aceste dezvăluiri de senzație, care deschid o altă perspectivă asupra anchetei.

În timp ce moderatorul își nota idei pe care intenționa să le dezvolte în emisiune, chestorul Lefter găsi momentul pentru a-și face simțită prezența.

— Părerea mea, Florin, este că ar trebui să vedem, de urgență, dacă acest Pompiliu Toader există într-adevăr, dacă a fost căsătorit cu Vanda Roca și dacă a avut cu ea un copil, preluat ulterior de milionarul Viktor Roca. Îi rog pe telespectatori să ne ajute, să trimită mesaje la numărul bine-cunoscut. Dezvăluirile bonei, ale doamnei Florentina din Italia, sunt de-a dreptul ex-plo-zi-ve. Păcat că s-a întrerupt convorbirea, căci sper să vorbim din nou cu dumneaei, pentru că ar putea fi cheia rezolvării acestui complicat caz. Din ce cunosc eu, fără să fi avut acces la dosarul colegilor mei, probele îl incriminează fără drept de apel pe Dragoș Zaharia. Dar, atenție!, să nu uităm că și asupra Vandeii Roca planează suspiciuni...

— De aceea, continuă avocatul Vicol, ar fi în interesul dumneaei dacă ar veni acum și aici, în emisiune, să lămuirească aceste aspecte... Sau măcar să intre prin telefon.

Absorbit de ecranul laptopului, unde primea încontinuu mesaje de la telespectatori, moderatorul interveni:

— Noi suntem pe recepție, doamna Roca, dați-ne un semn și vă sunăm imediat... Trimitem mașina să vă ia, de oriunde ați fi.

Își duse mâna la căști.

— Regia, avem legătura cu Italia?... Nu?! Are telefonul închis?... Bine, mai încercați... Domnule chestor, cum ar schimba cursul anchetei această informație, legată de copilul Vandei Roca... dacă, bineînțeles, avem de-a face cu o informație reală?

Postul polițist își umflă pieptul și-și luă aerul de expert în materie, trecându-și mâna prin părul rărit, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebări mult, mult mai dificile, dar asta e, o să coboare nivelul numai și numai de dragul telespectatorilor.

Tuși scurt, cu pumnul la gură, luă o înghițitură de apă și își dresе vocea.

— Mă scuzați... Deci, dacă se va dovedi că într-adevăr a existat o relație tensionată în familia Roca, căci băiatul lor, Tudor, este rodul unei căsătorii anterioare a Vandei Roca, atunci lucrurile se schimbă, din punctul meu de vedere.

— În ce sens, domnule chestor?

— În sensul că ar exista un mobil, un motiv serios în dreptul Vandei Roca, pentru ca soțul ei să dispară.

— La ce motiv vă referiți?

— La faptul că nu mai suporta această căsnicie cu năbădăi, căci nu mai suporta comportamentul soțului față de ea și față de copil. Probabil intenționa să divorțeze, dar avea un contract prenupțial dezavantajos în astfel de situații... Ar fi rămas pe drumuri, cum se spune.

— Înclin să-i dau dreptate colegului, interveni avocatul.

— Doar de data asta, ha, ha, ha...

— Da, recunosc valoarea unui raționament logic, chiar și atunci când vine din partea unui polițist.

Chestorul rămase blocat, nu-i venea să creadă ce auzise. Doar că avocatul râse la gluma lui acidă, răutăcioasă, apoi încercă să evite schimbul de replici care i-ar fi pus pe amândoi într-o situație jenantă.

— Scuze, domnule chestor, îmi pare rău.

Conștient că risca să scape din mână hățurile emisiunii, Florin le aminti scopul prezenței lor în platou.

— Haideți să revenim la discuția despre cazul Roca... Domnule chestor, credeți că intervenția spectaculoasă a bonei din Italia ar putea fi considerată drept rezultat al unei răzbunări?

— Vreți să spuneți că doamna Florentina intenționează să se răzbune pe Vanda Roca, după ce a fost nevoită să plece în Italia din cauza ei.

— Da.

— Nu știu... Asta doar organele de anchetă ar putea afla... Dacă aș fi în locul lor, i-aș lua o declarație de martor doamnei Florentina, sub jurământ. Știu că este dificil, căci a plecat în Italia, dar mi se pare extrem de important să se stabilească cine și, mai ales, de ce minte. Pentru că cineva ocolește adevărul cu bună știință. Ori bona din Italia, ori Vanda Roca.

Veni rândul avocatului să despice firul în patru, în stilul caracteristic, foarte bombastic.

— Din nou, nu pot decât să vă dau dreptate, colega. Am fost martorii unei mărturisiri-bombă, în exclusivitate doar aici, la postul Kanal C, unde doamna Roca este așteptată în continuare să intervină. Tăcerea nu poate decât să vă incrimineze, stimată doamnă. Vă înțeleg, treceți printr-o grea încercare, dacă este așa cum pretindeți, însă au fost

lansate acuzații noi, care vă pun într-o lumină nu tocmai roz. Sunați-ne sau veniți aici, ca să lămurim problema pe loc, altfel opinia publică va cunoaște doar jumătăți de adevăr.

— Așa este, întări Florin, oamenii așteaptă reacția dumneavoastră, suntem bombardați în continuare cu sute de mesaje, îmi vine greu să le citesc în timp real, vă mulțumim, doamnelor și domnilor, că vă implicați și, împreună cu invitații mei, poate reușim chiar în această seară să aflăm cine l-a omorât pe milionarul Viktor Roca. Dar, până atunci, o mică pauză de publicitate. Revenim imediat cu altă bombă, avem un invitat-surpriză.

Căldura din platou reușise să-i provoace chestorului alt val de transpirație. Se șterse pe frunte, înainte de a protesta.

— Colega, te rog vorbește să rezolve cu aerul condiționat, căci mă omoară căldura asta... Curg apele pe mine.

Florin îi făcu semn Claudiei să se ocupe de polițist. Asta-i lipsea acum, când avea atâtea pe cap. Apoi primi în căști confirmarea că invitatul era pregătit să intre, îi montaseră lavaliera, aștepta cuminte în culise.

După cum decursese emisiunea, după câte mesaje primise, se aștepta la un rating fabulos. Avea serioase motive să fie optimist, site-urile de știri începuseră deja să preia informațiile noi apărute la Kanal C, până mâine dimineață presa urma să facă referiri și trimiteri la talk-show-ul său de milioane.

Intrară din nou în emisie, iar Florin își ridică privirea din laptop.

— Am revenit, suntem în direct, doamnelor și domnilor. Așa cum v-am promis înainte de publicitate, am plăcerea să vă prezint un invitat special, care a ales să vină în

emisiunea noastră și să vorbească, în exclusivitate, despre aspecte spectaculoase, inedite, care țin de dosarul Roca. Bună seara și bine ați venit la Kanal C.

În sfârșit, camera se mută în dreptul invitatului, așezat între moderator și chestorul Lefter.

— Bună seara și mulțumesc că m-ați chemat în emisiunea dumneavoastră.

— Vă rog să vă prezentați, pentru cei care nu vă cunosc.

— Desigur... Mă numesc Alina Cojocar, sunt editor coordonator în cadrul revistei RST.

— Iar șefa dumneavoastră este nimeni alta decât... Vanda Roca!

— Da, exact.

Florin avea emoții, spera să fi meritat efortul de-a o aduce în platou pe colega lui Dragoș Zaharia și, în același timp, subalterna Vandei. Îi dăduse 8 000 de euro, bani în mână, după negocieri dure. Alina insistase inițial pentru 15 000.

— Povestești-ne, vă rugăm, în ce împrejurări l-ați cunoscut pe Dragoș Zaharia.

Jurnalista făcu o mică pauză, cât să bea apă. Se vedea că nu era obișnuită cu emisiunile în direct, dar părea să-i placă postura de vedetă pentru o seară.

— *Well*, cred că deja știți, Dragoș a lucrat la RST până în urmă cu câteva zile, când au venit cei de la Poliție în redacția noastră... N-a fost o experiență foarte plăcută, să-ți vezi colegul luat pe sus de polițiști... Am rămas mască, nu știam ce-ar fi putut să se întâmple atât de grav.

— Să precizăm că descinderea polițiștilor s-a produs luni dimineață, spuse moderatorul.

— Da, luni... Pe Dragoș l-am cunoscut prin intermediul Vandei Roca, șefa mea... mi-a zis că urmează pentru el o

periodadă de probă și m-a rugat să-l învăț ABC-ul în materie de jurnalism... Zaharia venise din televiziune, fusese prezentator la Roata Norocului.

— Vi s-a părut ciudată apariția lui în redacție?

— Mda... n-a fost o modalitate clasică de selecție. Mai ales că Dragoș avea zero experiență în presa scrisă... Mi-am închipuit că trebuie să fi existat o explicație rezonabilă, pentru că Vanda este foarte exigentă când își alege colaboratorii.

— Și ce explicație rezonabilă ați găsit?

— Mi-a spus-o chiar el... Erau cunoștințe de familie, fiul Vande făcea meditații la engleză cu soția lui Dragoș.

— Aha, înțeleg...

Alina aștepta să fie interogată, nu dorea să dea senzația că-și învățase replicile pe de rost, ca să le turuie ca pe-o poezie. La rândul său, Florin intenționa să prelungească suspansul, avea tot interesul ca emisiunea să capete accente dramatice, iar publicul să stea în fața televizoarelor cu sufletul la gură.

— Ca să nu uit, apropo de Tudor, fiul doamnei Roca... Ce știți despre băiețel? Este rodul relației dintre Viktor Roca și soția sa?

— N-am de unde să cunosc acest aspect, îmi pare rău.

— Dar despre faptul că Vanda Roca mai fusese căsătorită?

— Haideți să ne înțelegem... Eu am avut și încă am o relație strict profesională cu doamna Roca. Nu mi-a făcut confidențe și nici nu m-a interesat viața privată a dumneaei, în mod special. *If you know what I mean...*

— *Excuse me?!*

Replica ei în engleză îl luase prin surprindere pe moderator. Jurnalista zâmbi.

— Mă scuzați... Din viteză. Am lucrat trei ani la Londra, pentru BBC.

— OK. Deci l-ați luat pe Dragoș Zaharia sub aripa dumneavoastră.

— E un fel de-a spune... Mi-e foarte greu să vorbesc despre el, despre cazul ăsta... N-aș vrea ca afirmațiile mele să cântărească într-un fel sau altul. Știți foarte bine, am acceptat să vin în emisiunea dumneavoastră după lungi insistențe, domnule Merticaru... deși v-am explicat că am rezerve.

Într-adevăr, Florin insistase cu zeci de telefoane și mesaje, se întâlniseră în final să negocieze termenii înțelegerii și bărbatul fusese pe punctul de a declina colaborarea când Alina se ridicase de la masă, spunând că refuză interviul pentru mai puțin de 8 000 de euro.

— Înțeleg cât de delicată este ancheta, reluă Alina, și prin ce momente dramatice trec ambele familii, Zaharia și Roca. *That's why*, repet, ar fi ultimul lucru pentru care am venit aici să încerc să influențez pe cineva. Vreau să fiu cât se poate de obiectivă, să las deoparte impresiile personale.

Precizarea îl făcuse pe Florin să scrâșnească. Nu așa se învoiseră. O chemase *tocmai* pentru impresiile personale, bănuind că nu deținea informații de senzație, care să-i conducă direct la ușa criminalului.

Îi dădu dreptate, de complezență.

— Vă înțeleg, cred că oricine în locul dumneavoastră ar proceda la fel.

Însă chestorul Lefter nu fu la fel de îngăduitor cu invitatul-surpriză. Sări în ajutorul colegului.

— Dacă îmi permiteți, doamnă sau domnișoară Cojocaru...

Jurnalista roși.

— Domnișoară...

— Deci, domnișoară Cojocar, știu din experiență că orice cuvânt nelalocul său, orice acuzație lansată fără probe, orice opinie greșită ar aduce în mod automat complicații, căci organele de anchetă ar fi obligate să verifice, să ia în calcul noile ipoteze... Totuși, eu, personal, și sunt convins că și telespectatorii noștri, așteptăm să ne spunei cum ați trăit momentele acelea de dinaintea apariției domnilor polițiști în redacția revistei RST.

— Adică?!

— Adică... ați apucat să-l cunoașteți, cât de cât, pe Dragoș Zaharia, căci ați lucrat împreună. Spuneți-ne cum a decurs relația profesională. L-ați ajutat să deprindă tainele meseriei de jurnalist?

În mod intenționat, Alina ținuse să-și precizeze din start punctul de vedere, ca să nu pară că venise cu lecția servită. Doar că, încet-încet, intenționa să ajungă în miezul problemei, iar eventualele scăpări deontologice să le pună pe seama emoțiilor inerente.

— Da, normal... I-am împrumutat manualul de jurnalism și în două săptămâni a reușit să se descurce mulțumitor... Nu-i tocmai ușor s-o iei de la zero, chiar dacă ai unele aptitudini.

La rândul său, avocatul Vicol găsi momentul să intervină.

— Șefa dumneavoastră spunea, în singurul interviu de după anunțul dispariției soțului, că Dragoș Zaharia nu se ridică la nivelul unui redactor de la RST. Credeți că a făcut un compromis, angajându-l chiar și în condițiile astea?

— Probabil doamna Roca are dreptate... Nu vreau să par lipsită de modestie, dar, vorbind în numele colegilor mei, o să spun că la RST avem printre cei mai buni jurnaliști.

Deci da, ar fi fost o minune ca un începător ca Dragoș Zaharia să se ridice la nivelul nostru într-un timp atât de scurt.

Îl văzu pe chestor agitat, căldura din platou îl înnebunise, încerca să-și facă vânt cu foile de pe masă. Fiind supraponderal, transpira repede și abundent. Abia aștepta pauza de publicitate. Până atunci, se întoarse către Alina pentru altă întrebare.

— Tot doamna Roca vorbea în interviu despre problemele financiare ale familiei Zaharia. Ați avut cunoștință despre asta, v-a mărturisit ceva colegul Dragoș Zaharia?

În sfârșit, un lucru palpabil. Trase aer în piept, înainte de a răspunde.

— Sigur că, în alea două săptămâni, am vorbit mult cu Dragoș. A trebuit să-i explic chestiuni legate de redactarea articolelor... Și, printre altele, l-am întrebat cum a ajuns la noi. *I was curious*. Mă rog, defect profesional... În contextul ăsta mi-a povestit despre experiența lui în televiziune și dificultatea de a-și găsi un alt job, ca actor... Nu mi-a spus-o în mod direct, cu subiect și predicat, însă am dedus că se afla într-un impas financiar... Și că postul de redactor la RST venise ca o gură de oxigen.

O informație primită în cască îl determină pe Florin s-o întrerupă pe jurnalistă, cu părere de rău.

— O să revenim asupra subiectului, vă rog păstrați-vă ideea, dar până atunci avem un telefon în direct, din partea unei persoane de sex feminin care pretinde că a avut o relație cu Dragoș Zaharia. Alo, sunteți pe fir?

— *Da, sunt... Bună seara, domnule Florin Merticaru, dumneavoastră și invitaților.*

— Am înțeles că nu doriți să vă dați numele...

— *Nu are rost... Am sunat pentru că vreau să vă spun prin ce experiență am trecut cu acest Dragoș Zaharia, despre care soția sa crede că este un înger.*

— *Și nu-i așa?!*

— *Concluziile o să le trageți dumneavoastră.*

— *Vă ascult. Vă rog.*

— *Eram la facultate când l-am cunoscut... Genul de bărbat sigur pe el, frumuseț, care te aburește din două vorbe, trei mișcări. Și eu am zis hai, să văd ce-o fi de capul lui... Două săptămâni am fost împreună, mă îndrăgostisem chiar, până l-am surprins sărutându-se cu alta. Nu m-a văzut, era noapte, ploua cu găleata... I-am dat papucii printr-un SMS, fără să-i explic ce și cum... Mi-am zis că poate omul are un proces de conștiință și-și dă seama singur unde a greșit. Da' de unde? Tot în noaptea aia a venit la mine în camera de cămin, stăteam cu o colegă... era nervos. A luat-o de mână pe colegă și a scos-o afară în pijamale, a înjurat-o, a încuiat ușa, pe urmă, foarte liniștit, și-a dat jos pantalonii, i-a așezat frumos pe marginea patului și mi-a cerut să... mă rog, să ne iubim.*

Povestea avusese darul să-l facă pe chestor să transpire și mai tare. Fața i se înroșise. Îl rugă pe avocat să-i împingă sticla cu apă.

Pauza făcută de femeia de la celălalt capăt al firului risca să se prelungească nepermis, așa că Florin o readuse în platou.

— *Așa, și... mai departe?*

— *Mai departe, i-am spus că am încheiat relația și l-am rugat să iasă imediat din cameră... El s-a aprins, că de ce mă port în felul ăla, de ce nu-i ofer o justificare... În fine, cert este că la un moment dat a încercat cu forța...*

— *A vrut să vă violeze?! traduse, rapid, chestorul.*

— *Da... Am țipat și norocul meu a fost că a venit întâmplător prietenul colegei mele de cameră, care avea cheia de la ușă.*

— *Și ați făcut plângere la Poliție?*

— *Nu... L-aș fi nenorocit, mi-a fost milă, sincer... Dar acum, când am citit și am văzut ce se întâmplă, n-am rezistat să nu vă spun care este adevărata față a acestui individ.*

Florin simți nevoia să nu lase lucrurile în stadiul ăla. Acuzațiile extrem de grave fuseseră lansate sub protecția anonimatului, fără ca Zaharia să poată da o replică.

— *Doamnă, mă auziți? Mai sunteți pe fir?*

— *Da, vă aud.*

— *Ați fi de acord să vorbiți cu fosta dumneavoastră colegă de cameră, care să confirme această poveste urâtă?*

— *Îmi pare rău... Ultima dată am vorbit cu colega mea acum opt ani. Mi-a spus că a câștigat la Loteria Vizelor și pleacă definitiv în America... De atunci, nu mai știu absolut nimic despre ea.*

— *Păi, mă scuzați, ne cereți să vă credem pe cuvânt?!*

— *Nu, domnule Merticaru. Sunt convinsă că Dragoș Zaharia are și alte victime. Pe această cale, le rog să-și facă puțin curaj și să vă sune. Atât am avut de spus. O seară plăcută în continuare.*

— *Stați puțin, nu închideți...*

Sunetul intermitent din cască ținu loc de răspuns.

— *Da, îmi pare rău că a închis. Iată, doamnelor și domnilor, asistăm la o serie întreagă de dezvăluiri incendiare, plecând de la afirmațiile fostei bone a familiei Roca, apoi mesajul despre trecutul tumultuos al studentei Vanda Roca, devenită ulterior proprietara revistei RST și, într-un fel ca să contrabalanseze acuzațiile dure la adresa acesteia, am avut telefonul anonim al unei presupuse victime a lui Dragoș Zaharia. Și asta nu-i tot! Numai aici, în exclusivitate la Kanal C, stăm de vorbă chiar acum cu domnișoara*

Alina Cojocaru, editor coordonator în cadrul revistei RST, subalterna Vandei Roca și, în același timp, fostă colegă cu principalul suspect în dosarul dispariției milionarului Viktor Roca.

Se adresează, apoi, Alinei.

— Mă scuzați că v-am întrerupt, ați văzut, la noi lucrurile evoluează din clipă-n clipă cu noi bombe de presă, noi informații de ultimă oră, la care, probabil, anchetatorii nici nu visează. Sper ca domnii polițiști să comute repede pe Kanal C, dacă n-au făcut-o până acum, pentru că nici nu știu ce pierd. Vă rog să vă reluați ideea, stimată domnișoară Cojocaru.

Jurnalista zâmbi, puțin încurcată.

— Unde rămăsesem?!

Avocatul Vicol îi dădu imediat un indiciu.

— Mi-am notat aici... Spuneți că jobul primit de Dragoș Zaharia la revistă ar fi fost pentru el ca o gură de oxigen.

— A, da! Mi-a mărturisit că fusese la o serie de interviuri, fără să fi găsit ceva care să-i convină.

— Și la revistă cum se simțea? Îi plăceau atmosfera, colegii?

— Înclin să cred că da.

— În cele câteva săptămâni în care l-ați ghidat, cu siguranță v-ați făcut o părere legată de relația lui Dragoș Zaharia cu șefa lui, cu Vanda Roca.

Întrebarea rămăsese subînțeleasă. Totuși, Florin încercă să fie mai explicit, pentru telespectatori.

— Cu alte cuvinte, Zaharia o simpatiza pe Vanda Roca? Sau dimpotrivă, o detesta?

Alina își luă un răgaz înainte de a răspunde, ar fi fost aiurea să pară că abia așteptase întrebarea.

— Cum să zic... nu ar fi avut motive să se plângă. Dimpotrivă. Vanda Roca l-a ajutat să se integreze... Nu doar că m-a pus pe mine să-i arăt primii pași în jurnalism, dar chiar ea l-a sfătuit cum și ce să scrie, i-a corectat textele, i-a dat indicații... Eram cumva geloasă, nu făcuse asta cu niciunul dintre noi, ceilalți, se vedea că dorea să-l susțină, să-l sprijine necondiționat.

— Și el cum a apreciat gestul?

— Nu vreau să greșesc... Tot ce mi-a spus despre Vanda Roca a fost într-un moment de euforie. Ieșiserăm amândoi în oraș, la un bar, să sărbătorim trecerea cu brio a perioadei de probă... Dragoș se ametea binișor și a început să mă descoasă despre Vanda Roca... de când o cunosc, cum e în particular, ce pasiuni are, ce o enervează, ce o binedispune... *anyway*, chestii din astea. Mi-a fost ușor să realizez că nutrise față de ea mai mult decât simpatie din punct de vedere profesional... De fapt, observasem încă din redacție că rămânea oarecum hipnotizat ori de câte ori avea contacte cu Vanda... mi-era clar asta, orice femeie își dă seama când un bărbat are un anume comportament față de sexul opus... Iar insistența lui de a afla amănunte în legătură cu șefa îmi confirmase bănuielile. O plăcea, fără doar și poate...

Înterupse monologul cât să bea apă și să-și pună ideile în ordine. Exasperat din cauza căldurii, chestorul îl întrebă pe Florin, la ureche, când venea pauza de publicitate. Moderatorul îl ignoră complet. Era conectat sută la sută la discursul Alinei.

— Până la un punct, mi s-au părut cât de cât normale curiozitățile lui, reluă jurnalista. Abia venise în redacție, dorea să-și cunoască șefa, să se integreze în noul colectiv... Pe urmă, după alte două pahare de whisky, mi-a

mărturisit, foarte direct, că se îndrăgostise de Vanda Roca... Am rămas șocată, vă dați seama. L-am avertizat să stea în banca lui, dacă vrea să lucreze în continuare la revistă, pentru că Vanda e căsătorită cu Viktor Roca, are un copil și nu pare genul de femeie care să se complice cu unul ca el... În fine, în momentul ăla, pusese totul pe seama faptului că se îmbătase și, probabil, la cât de armăsar se credea, îi făcuse plăcere să mă șocheze, să mă dea pe spate cu chestia asta... Acum, gândindu-mă la ce-a fost, îmi dau seama că-mi spusese, de fapt, adevărul.

Rămas cu gura căscată, avocatul Vicol își reveni din starea de perplexitate pentru a lansa următoarea întrebare.

— Și credeți că sentimentul ar fi putut fi unul reciproc? Adică și doamna Roca să fi fost îndrăgostită de Dragoș Zaharia...

Tânăra jurnalistă izbucni în râs. Cât de stupid să fii ca să pui problema în felul ăsta?

— *Are you kidding?!* Ați urmărit interviul Vandei Roca, de după dispariția soțului ei?

— Da, l-am văzut.

Bărbatul nu apucă să reia tirul întrebărilor, pentru că fu întrerupt de moderator, urma pauza de publicitate. Florin era tot numai zâmbet, după avalanșa de mesaje primite, emisiunea părea să spargă audiențele. Și pe bună dreptate, rămăsese până și el surprins de cele două intervenții telefonice. Bona din Italia o pusese la zid pe Vanda, iar fosta prietenă îl făcuse zob pe Dragoș. În plus, interviul cu Alina se dovedea a fi excepțional, din punctul său de vedere. Tipa își meritase fiecare bănuț.

Dintr-odată, avocatul găsisese motiv de ceartă cu ches-torul Lefter, își adresau reciproc cuvinte grele, în timp ce Alina îi privea îngrozită, așteptând să intervină cineva,

până nu era prea târziu. Florin se întoarse, în sfârșit, de la toaletă și îi calmă pe invitați, amenințându-i că îi dă afară din platou și nu-i mai primește vreodată în sediul televiziunii.

Regizorul anunță 30 de secunde până la finalul calupului de publicitate, tipa de la machiaj făcu ultimele retușuri pe figura obosită a chestorului, iar moderatorul reveni în direct.

— Doamnelor și domnilor, vreau să vă spun că în pauza de publicitate am citit o parte dintre mesajele trimise de dumneavoastră și multe dintre ele sunt extrem, extrem de interesante. În emisiunea de mâine seară vă promit că vom diseca aceste mesaje, dar până atunci vă citesc doar unul. Domnul Nicușor, din Botoșani, ne scrie, printre altele, citez ... *amintiți-vă cum acest Dragoș Zaharia a fost dat afară cu șuturi în fund de la postul de televiziune VIP TV, în urma unui scandal monstru. Individul are un caracter infect, nu m-ar mira să fie și criminal...* Dar, mă rog, să nu ne pronunțăm noi, asta ar putea stabili doar anchetatorii. Probabil că domnul Nicușor se referă la episodul în care Dragoș Zaharia l-ar fi bătut pe producătorul emisiunii Roata Norocului, după cum presa a relatat la vremea respectivă...

Singură în dormitorul de la etaj, în locuința sa din Voluntari, Daria Zaharia închise televizorul și începu să plângă înăbușit.

Înarmat cu pretextul, parțial adevărat, că fusese prins cu ancheta în dosarul Roca, inspectorul Ifrim își petrecuse noaptea în dormitorul amantei. La un moment dat, femeia insistase ca el să plece, să evite complicațiile cu soția, doar că după sticla de cabernet sauvignon și partida intensă de sex, polițistul adormise buștean. Așa că ajunsese acasă târziu, la trei ore după miezul nopții, când nevastă-sa îl simțise furișându-se în pat și, obosită fiind, amânase meciul sine die.

Când se trezi dimineată cu capul greu și se duse glonț în bucătărie, să-și pună de-o cafea tare, polițistul dădu peste Monica. Stătea picior peste picior, cu spatele la geamul deschis, într-un furou străveziu. Fuma Pall Mall. Așteptase cu mare nerăbdare să sune alarma de la ceas și să apară bărbat-su. Clocotea de mânie.

Inspectorul își turnă apă în ibric, apoi măsura de zahăr, porni aragazul și vru să se retragă în baie. Era doar în chiloți.

— La ce oră mi-ai venit azi noapte, Liviule?

În alte condiții, ar fi repezit-o. Se știa vinovat, așa că luă atitudinea defensivă, smerită, rugându-se în gând să se termine cât mai repede.

— Nu știu... Târziu, oricum. Scuze, te-am trezit?

Femeia trase din țigară până la filtru și aruncă chiștocul pe geam.

— Ai un tupeu fantastic! Unde dracu' mi-ai umblat? Iar ai dormit la curve?!

Polițistul zâmbi, intuiția nevesti-sii nu fusese departe de adevăr, doar că amanta lui Ifrim era, la limită, mai puțin curvă decât Monica.

— Știi ce, sunt foarte obosit. Discutăm când vin de la serviciu...

Dădu să-i întoarcă spatele. Monica ridică tonul.

— Normal că suntem obosiți, dacă toată noaptea am tras la rame... am futut păsărici!

Trânti o lingură din lemn pe blat, cât să-l facă pe bărbat să tresară.

— Monica, te rog... Am lucrat la cazul Roca. Întreabă-l pe Manolache.

Știa că n-o să-l sune vreodată. Deși în alte situații Monica manifesta un tupeu maxim, față de Horia Manolache păstra distanța regulamentară, aparent inexplicabil. Îi mărturisise soțului, la un moment dat, că se simțea foarte stingheră în prezența comisarului, avea rețineri mari să comunice cu el, dintr-un motiv pe care refuzase să-l divulge. La rândul său, nici Manolache nu părea foarte încântat să stea în preajma Monicăi. Se evitau reciproc, pe cât posibil.

Când auzi de comisar, îi sări țandăra și mai tare.

— Ce mă tot freci la cap cu Manolache?! Mie să-mi spui unde-ai fost, clar? Nu mă lua cu vrăjeli din astea ieftine, că, vezi Doamne, erai în anchetă la trei noaptea... Pe cine crezi că minți, așa, de la obraz?

Apa începu să fiarbă, polițistul puse trei lingurițe de cafea și luă ibricul de pe foc. Apoi, o înfruntă.

— Știi ceva?

— Ce?

— Mă duc să mă piș...

De data asta, se răsuci pe călcâie și plecă iute la baie. Femeia își scoase altă țigară din pachet.

Până când reveni îmbrăcat, gata de plecare, Monica reușise să se calmeze. Își băuse cafeaua și fumase trei țigări. Inspectorul era mulțumit că meciul se terminase fără victime, fără alți nervi și, eventual, farfurii sparte.

Îl găsi pe Manolache în fața laptopului, urmărea pe internet înregistrarea emisiunii lui Florin Merticaru, de pe site-ul televiziunii Kanal C. Își notase deja o pagină întreagă de observații. Acum, la rece, putea să discearnă balastul de eventualele piste bune de urmărit. În ciuda faptului că ar fi vrut să evite orice contact cu Merticaru, pe care îl disprețuia ca jurnalist, ultima emisiune fusese explozivă. Era obligat să-și calce pe orgoliu și să-i solicite ajutorul. Știa că, în caz contrar, și-ar fi aprins paie în cap, ar fi sărit cu gura pe el toți șefii Poliției, inclusiv procurorul Rusu. I-ar fi reproșat, pe bună dreptate, că nu știuse să profite de niște informații-beton, oferite pe tavă. Prea concentrat să traducă ceea ce Alina Cojocaru încercase să sugereze printre rânduri, comisarul abia observă figura de câine plouat a colegului său.

Inspectorul își luă cafeaua și-și deschise, la rândul-i, computerul. Căută pe internet reacții în urma emisiunii și fu surprins să constate cât de multe aberații puteau fi lansate în public cu o seninătate demnă de emisiunile pentru copii. Cu excepția bonei din Italia, ale cărei informații întăreau declarația fostului soț al Vandeii Roca, inspectorul nu credea o iotă din ce auzise în talk-show-ul

lui Florin Merticaru. Îi spusese asta inclusiv comisarului, cu câteva ore în urmă, chiar în timp ce-o urmăreau în direct pe fosta colegă a lui Dragoș Zaharia. Avea teoria lui conspiraționistă legată de diversiuni sau pur și simplu de dorința diverșilor indivizi de a face rău cu orice preț.

În schimb, Manolache nu și-ar fi iertat un comportament neglijent față de o eventuală nouă pistă.

După ce secretara Mia îi lăsa comisarului mapa cu documente, împrăștiind în cameră norul de parfum foarte scump, Ifrim scăpă un oftat prelung, conștient că poziția sa în Poliție n-o să-l ajute vreodată să abordeze genul ăsta de femeie. Era sigur că Mia avea standarde foarte ridicate în materie de bărbați, iar asta, culmea, în loc să-l demobilizeze, îl excita suplimentar. Visele erotice cu Mia în postură de stăpână de sclavi, călare pe el, îl bântuiau în unele nopți când era dezamăgit și de soție, și de amantă.

— Ce program avem, șefu’?

Comisarul își ridică privirea și rămase blocat, ca și cum Ifrim l-ar fi întrebat dacă i-ar surâde o partidă de sex în trei de tip sendviș, cu Mia la mijloc.

— Ce te uiți așa?! Am ceva pe față?!

În sfârșit, Manolache se dezmetici, se scutură ca de o senzație neplăcută de frig, realizează că fusese neatent la ce-i spusese colegul.

— Scuze... mă gândeam la ăștia... la Kanal C.

— Mai dă-i în mă-sa, Horia. Alergăm după potcoave de cai morți.

Manolache își verifică ceasul. Se ridică brusc.

— Aoleu! Tre’ s-o tundem. La nouă jumate ne vedem cu Vanda Roca. Mi-a confirmat, am uitat să-ți zic.

— Deci avem întâlnire cu soția milionarului...

— Da... De fapt, cu ea vorbim la sfârșit. A rămas că-i oprește pe toți în redacție. Vine inclusiv fotograful, vine și Alina Cojocaru.

Își închise laptopul și-și făcu ordine pe birou. Inspectorul îl privi circumspect.

— Păi... nu mai bine îi chemăm aici, să fie oficial, ca la carte?!

— Timpul ne presează. M-a sunat ministru' de Interne, la prima oră.

— Pe bune?!

— Era nervos, din cauza emisiunii.

— Să facă el anchetă, dacă are impresia c-o frecăm. Ce să spun...

— Mi-a zis că vrea urgent rezultate, altfel o să ia măsuri.

— Să ne pupe-n cur domnu' ministru, da?!

— Hai, lasă... Să mergem.

În drum spre redacția revistei RST, comisarul dădu telefoane. Îi lăsa mesaj lui Merticaru, la Kanal C, prin intermediul asistentei jurnalistului, cu rugămintea de a fi sunat. Era foarte important să afle numărul de contact al presupusei bone din Italia. Pe urmă, l-ar fi interesat mult SMS-urile și e-mail-urile trimise pe adresa emisiunii. Din sutele de mesaje, spera să găsească măcar o informație cu oarecare potențial, indiferent dacă fusese sau nu asumată, cu nume și prenume. Speră ca Merticaru să-i permită accesul la baza lui de date. În caz contrar, la limită, putea să-l amenințe voalat, să ceară ulterior mandat din partea unui judecător, dar, chiar și așa, cine îi garanta că Merticaru nu i-ar ascunde o parte dintre mesaje?

Șoferul opri mașina paralel cu trotuarul, în fața redacției. Polițiștii trecură pe lângă Alina și Nora, ieșite să fumeze

la cafeaua de dimineață, iar comisarul își scoase telefonul să-și anunțe sosirea. Vanda îl rugă să urce la etaj.

Fură întâmpinați de secretară, care le zâmbi protocolar și îi conduse în sala de ședințe. Se așezară pe două scaune alăturate, aproape de fereastră, refuzând deocamdată orice tratație.

— Imediat apare și doamna Roca. Vă roagă s-o așteptați cinci minute. Are pe cineva în birou.

— Sigur, nicio problemă, o asigură inspectorul, foarte jovial.

Femeia lăsă ușa deschisă la plecare. Ifrim se ridică de la masă și inspectă camera. Coperțile înrămate ale revistei RST, atârinate pe pereți, aveau titluri departe de preocupările lui. Îl atrăgeau însă fotografiile, majoritatea erau femei de succes din diverse domenii. L-ar fi atras și mai tare dacă ar fi fost dezbrăcate. Se opri în fața unui tablou. Tânăra elegantă, într-o rochie rubinie, nu-i spunea nimic. Nici titlul *Moștenitoarea imperiului Comper și-a deschis propria editură*. Se întrebă cum de reușea Vanda Roca să facă bani din afacerea asta, din moment ce internetul era plin de povești despre oameni cel puțin la fel de interesanți.

Tresări când Vanda îi salută din cadrul ușii.

— Bună dimineața. Scuze de întârziere. Am avut o vizită neprevăzută.

Apoi își trase scaunul în imediata apropiere a polițiștilor, chiar în capul mesei.

— Mi-a spus asistenta că nu doriți nimic. Cafea, ceai...

Comisarul îi răspunse politicos.

— Mulțumim, am băut la birou. Realitatea este că ne cam grăbim, doamnă Roca. Am putea începe?

— Sigur că da. Le-am transmis colegilor să rămână în redacție. Camera este OK, vă convine? Dacă nu, vă cedez biroul meu.

— A, nu! Este foarte bine aici.

— Atunci, vă stau la dispoziție. Să-i dăm drumul!

Se rezemă de spătarul scaunului, picior peste picior, în așteptarea primei întrebări.

— Știți, îndrăzni Manolache, am dori să discutăm întâi cu colegii, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Vanda îl privi senină, fără urmă de reproș. Se ridică și merse spre ușă.

— Foarte bine. Pe cine ați dori să chem?

Polițiștii se consultară, apoi comisarul decise.

— Pe domnul fotograf, vă rog.

— Imediat.

Auziră vocea secretarei, care ieșise pe hol să-l strige pe bărbat, rugându-l să urce la etaj.

Gică era aproape de vârsta pensionării, lucrase o perioadă la agenția de știri Agerpres, apoi la cel mai vândut cotidian național, până când, odată cu apariția telefoanelor mobile cu camere din ce în ce mai performante, importanța lui în angrenajul redacției scăzuse, proporțional cu salariul. Așa că se reprofilase pe fotografiile artistice făcute la diverse evenimente, inclusiv ale unor case de modă. La una dintre lansările lui Săndulescu, fusese remarcat de Vanda, care îl abordase pentru o colaborare cu revista.

Avusese contacte cu polițiștii în perioada în care lucrase la ziar, când, cel puțin teoretic, ar fi trebuit să ajungă printre primii la locul crimei. Și chiar reușise de multe ori performanța, își făcuse relații printre șoferii din Poliție, care îi trimiteau prompt, prin SMS, locația evenimentelor sângeroase. Contra cost, normal. Așa că *se nime-rea* să le facă poze victimelor înaintea criminaliștilor, fără să-l deranjeze nimeni.

Trase ușa după el și-i întinse mâna lui Manolache, bucuros de revedere.

— Vă salut, domnu' comisar, cu respect. Ce mai faceți?

Apoi îl salută și pe inspector. Se știa cu Manolache de pe teren, se intersectaseră cu ani în urmă, iar firea sa veselă, atitudinea deschisă, sinceră, gen *ce-i în gușă, și-n căpușă*, îl făcuseră dezirabil printre anchetatori, care în general manifestau un soi de repulsie față de jurnaliști.

Și pentru comisar era reconfortant să-l vadă din nou. Îl simpatiza, se înțeleseseră foarte bine, chiar ieșiseră la o bere.

— Sunt OK, nea Gică... Tu cum ești?

— Mai am puțin, trei luni, și gata! Ies la pensie, mă duc la pescuit. Mi-ajunge și mie, am nepot de crescut.

— Ei bravo, să-ți trăiască!

— Mulțumesc mult.

— Fata cum e? A rămas în București sau e la Brașov? Parcă ziceai că-i măritată cu un brașovean.

— Da, cum să nu, ați ținut minte... Da' n-a plecat, că nu-i dau voie. Păi, eu cu cine rămân? Cum să dorm singur în ditamai casa?! Mi-e frică de fantoma lu' nevastă-mea, domnu' comisar! Dumnezeu s-o ierte, că tare m-a chinuit.

Polițiștii zâmbiră. Fotografii își puse pe masă geanta cu aparatul Nikon digital și obiectivul puternic, care îl costaseră 2 500 de euro. Manolache ar fi stat la povești, însă îl văzu pe inspector foindu-se și realizează că aveau puțin timp la dispoziție.

— Da... Uite de ce suntem aici...

— Îmi închipui că-n legătură cu cazul doamnei Roca.

— Da, așa este. Aș vrea să te întreb câteva chestiuni foarte importante pentru noi și... aș dori să te gândești bine înainte de a-mi da un răspuns.

— Sigur, domnu' comisar... Vă ajut, cum să nu!

— Îl cunoști pe Viktor Roca?

— Da, normal... Am vorbit de câteva ori. M-a rugat să-i fac niște poze pentru firmele dumnealui. Ceva simplu, nimic artistic. Avea un utilaj scump, de milioane de dolari, în fabrica din Pipera. Se stricase și băieții cu service-ul, din Ungaria, i-au cerut fotografii înainte să vină în București să-l repare.

— Mda... Și cum ți s-a părut domnul Roca, așa, în particular?

— Nu prea vorbăreț. Da' am vorbit eu pentru amândoi, că mă știți doar, când mă pornesc... De treabă șefu', ce să zic, mi-a dat 1 000 de euro pentru 35 de poze. Boieru', tot boier!

— L-ai văzut vreodată împreună cu soția?

— Cu doamna Vanda? Niciodată! De ce?

— Avem o informație potrivit căreia șefa ta, Vanda Roca, ți-ar fi cerut la un moment dat să-i faci un serviciu, în afara atribuțiilor din fișa postului...

Bărbatul deveni dintr-odată sobru, se încruntă. Se strădui în zadar să-și dea seama unde bătea comisarul.

— Vă referiți la faptul că m-a rugat să-i duc mașina la spălătorie?!

— Nu.

— Atunci?!

Manolache menținu câteva clipe de suspans, până la intervenția inspectorului Ifrim, care lansă acuzația cât se poate de direct.

— Știm că Vanda Roca te-a pus să-l urmărești și să-l fotografiezi pe Viktor Roca. Fără ca acesta să afle, evident.

Luat prin surprindere, Gică fusese realmente uimit, o asemenea ipoteză nu i-ar fi trecut prin cap în veci.

Indignarea lui păru sinceră.

— Dar este absurd! Mă scuzați, domnule comisar, cine v-a spus gogomănia asta?!

Nu primi, pe moment, vreun răspuns din partea polițiștilor. Ifrim continuă tirul în locul colegului său, care se simțea jenat să-l chestioneze mai departe.

— Când ai fost ultima oară la Sinaia?

— La Sinaia?!

— Da...

— Nu țin minte exact... Demult. Să fie vreo opt, poate nouă ani. Da' ce legătură are?!

— Aș vrea să te concentrezi și să-mi spui dacă i-ai făcut vreodată poze lui Viktor Roca. În orice context, nu contează.

Bărbatul fu categoric.

— Nu! Cu siguranță, nu! Aș fi ținut minte, vă dați seama. Domnu' Roca nu-i un personaj oarecare în orașul ăsta... Dacă o mai fi trăind, săracu'...

Convins că fotografia spusese adevărul, comisarul trecu peste propria stare de disconfort și schimbă subiectul.

— În legătură cu noul coleg, Dragoș Zaharia... ce impresie ți-a făcut?

— Niciuna. Doar ne-am salutat de câteva ori... Eu trec des-tul de rar pe la redacție. Ne-am intersectat în oraș, la evenimente mondene. De ce să vorbesc aiurea, dacă nu-l cunosc?

— Și șefa? insistă Ifrim. Doamna Roca.

— Ce-i cu șefa?!

— Ce crezi despre ea?

Aici nu avea de ales. Trebuia să-și dea cu părerea.

— Sincer?

— Da.

— E o femeie dură, aprigă la mânie... dar dreaptă. Nu se ia de tine așa, fără motiv... Dacă-ți faci treaba de nota 10, ești prietenul ei cel mai bun... Și-i foarte parolistă. Ți-a promis

ceva, se ține de cuvânt... Știe să conducă afacerea, motivează oamenii, se implică tot timpul, la orice amănunt, cât de mic. Nu ne lasă de capul nostru.

Portretul profesional creionat de bărbat le era de prea puțin folos, așa că Manolache decise să-l întrebe dacă o cunoscuse și în particular, în afara redacției. Poate la evenimente de familie sau în alte împrejurări.

Gică se scărpină la ceafă, ca și cum ar fi fost pus în dificultate.

— În fiecare an, înaintea Crăciunului, Vanda dă o mică petrecere pentru angajați și familiile lor... plus prieteni, parteneri de afaceri, mă rog... Suntem puțini, vă dați seama, o mână de oameni. Are un local preferat în Centrul Vechi. Il Peccato.

Făcu o pauză, pentru a-și pune ideile în ordine. Oftă.

— Așa, și?

— Și... cum să vă zic... pe cât de scorțoasă și de serioasă este șefa la birou, pe atât de tare știe să se distreze.

— Venea cu soțul, cu familia?

— Nu, singură... După ce se încălzea puțin atmosfera, era de neoprit.

Sceptic ca de obicei, inspectorul vru să afle mai repede esențialul.

— Adică, ce făcea? Striptease la bară?!

— Ei, nici chiar așa... De exemplu, se urca pe mese și dansa.

— După câte pahare?

— Să știți că nu exagera cu băutura... Adică n-am văzut-o vreodată împleticindu-se, ținându-se de pereți sau mai știu eu cum... Nu, Doamne ferește!... La petreceri e foarte veselă, râde, spune bancuri, unele chiar porcoase... mă rog, haioasă rău șefa, în particular.

- Ce băutură preferă?
- Whisky, din câte știu.

Încercările inspectorului de a mai scoate și alte informații interesante de la fotograf dădură greș. Apoi, la final, îl rugă pe Gică s-o cheme sus pe colega lui, Alina Cojocaru.

Interviul din emisiunea lui Florin Merticaru făcuse destule valuri în presă, Alina devenise peste noapte foarte cunoscută. Dintr-o relativ obscură jurnalistă la RST, se transformase în ținta predilectă a comentatorilor de ocazie de pe rețelele de socializare. Ca de obicei în astfel de situații, unii îi apreciau *curajul de a spune adevărul*, alții o înjurau fără perdea, reproșându-i că prin vocea ei ar fi vorbit, de fapt, însăși Vanda Roca. Și că între cele două ar fi fost o înțelegere pentru a-l înfunda pe Dragoș Zaharia.

Jurnalista îi salută pe polițiști înainte de a-și trage scaunul, la oarecare distanță de ei. Se rujase cu un roșu aprins și se machiasse destul de strident. Aflase de la Vanda despre vizita anchetatorilor și se îmbrăcase cu exact aceleași haine cu care fusese la emisiunea de la Kanal C. Până și machiajul era identic.

Comisarul îi mulțumi anticipat pentru disponibilitatea de a sta de vorbă despre unele aspecte sensibile, cum ar fi relația privată cu colegii din redacție.

— Vă referiți la Dragoș Zaharia, *I presume*, îi răspunse Alina.

— Da, și la el... Am urmărit cu interes declarațiile dumneavoastră de la postul de televiziune.

— Nu-mi amintiți... Deja îmi pare rău că am acceptat interviul, la câți mă înjură pe internet.

— Lăsați, că sunt și oameni care vă apreciază.

— Mulțumesc, halal consolare, ce să zic... Apropo, dumneavoastră din ce categorie faceți parte?

Manolache ignoră întrebarea. Un răspuns sincer ar fi jignit-o inutil.

— Spuneți acolo, la un moment dat, că Dragoș Zaharia v-a mărturisit sentimentele sale față de Vanda Roca. Și că inițial ați crezut că e un bluf. Adică, băut fiind, încercase să vă impresioneze mințindu-vă, practic.

— Da... Dragoș nu este genul de bărbat care să vorbească serios tot timpul. Uneori, nici nu știam când glumea și când spunea lucruri grave, importante. Un tip foarte superficial, *if you know what I mean*.

— Îl cunoașteți atât de bine?!

Pusese întrebarea special cu scopul de-a irita. Calmă, sigură pe ea, nu-i era de mare folos. În schimb, dacă reușea s-o enerveze, măcar cât de cât, îi creșteau șansele de-a scoate ceva interesant.

Alina îl privi cu urme de reproș.

— Ce vreți să spuneți? Dacă ne-am tras-o?!

Planul comisarului dăduse primele roade, jurnalista începuse să fiarbă.

— A, nu! Scuze, nici prin gând nu mi-a trecut. V-aș fi întrebat direct, vă dați seama.

— OK.

— Doar că, nu știu... mi s-a părut că-l cunoașteți de prea puțin timp ca să-l caracterizați cu atât de mare precizie.

— Dar nu vă luați după mine, domnule...

— Manolache...

— ... domnule Manolache. Păi, ce sunt eu, psiholog?!... Dacă aș zice acum că partenerul dumneavoastră pare un tip arogant și insolent, n-o luați drept literă de lege... E pur și simplu impresia mea.

Remarca îl făcuse pe inspector să clipească des. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

Bărbatul își îndreptă arătătorul spre piept.

— Eu... arogant și insolent?!

— *Maybe*. Habar n-am!

Comisarul sesiză că Alina reușise să deturneze cu abilitate discuția, așa că interveni.

— Haideti să revenim la oile noastre... Așadar, Dragoș Zaharia vi s-a părut a fi un tip foarte superficial. Nu știați când glumea și când vorbea serios.

— Da.

— Și atunci, de ce credeți că într-adevăr se îndrăgostise de Vanda Roca?

— Așa am simțit... Observasem la el un anume comportament în preajma Vandei... pe care l-am conștientizat abia ulterior. Atunci, la bar, când mi-a făcut mărturisirea... știți la ce mă refer... avea o anume privire, tipic masculină.

Manolache ridică din sprâncene, a nedumerire.

— De pildă, cum mă privește colegul dumneavoastră acum...

Bărbații rămaseră blocați, iar Alina izbucni în râs.

— Scuze, *sorry*, glumesc! Nu intenționeam să vă provoc în niciun fel. V-am dat un exemplu.

Reușise să-l scoată din sărite pe Ifrim. În alte condiții, poate că polițiștii ar fi gustat gluma. Măcar comisarul, dacă nu și colegul său, ajuns întâmplător victima Alinei.

Jurnalista își așeză mâinile pe masă, ostentativ, cu un zâmbet arogant.

— Aștept să-mi puneți cătușele, pentru comportament indecent față de organele de anchetă.

Comisarul își dădu seama prea târziu că Ifrim avusesse dreptate, ar fi trebuit să discute cu ziariștii la sediul

Poliției, nu pe terenul lor, unde o individă ca Alina Cojocar u își permisesese să-i ia la mișto.

Puse piciorul în prag.

— OK, am înțeles, aveți un simț al umorului ieșit din comun. Să știți că nu am venit aici la un concurs de spus bancuri... Iar dacă întindeți coarda, o să fiu nevoit să vă citez pentru o declarație oficială... Preferați așa sau continuăm fără să ne batem joc unii de alții?

Replica își făcu efectul imediat. Jurnalista își retrase mâinile, scuzându-se pentru faza de adineauri. Apoi Manolache o întrebă despre relația cu Vanda, fără să primească alte informații decât cele pe care le spusese deja la Kanal C.

— Dar în particular, în afara redacției, cum este doamna Vanda Roca?

— Nu am cunoscut-o în particular.

— Nici la petrecerile de Crăciun?!

Pentru prima dată, Alina fusese prinsă în ofsaid. Fie nu înțelesese pe deplin sensul întrebării, fie în mod deliberat trecuse cu vederea evenimentele respective.

— Și acolo e vorba, practic, de redacție, se justifică jurnalista. Participă absolut toți colegii.

Comisarul nu avea de gând să înghită explicația fără să profite de ambiguitatea ei.

— Totuși, cred că nu făceați ședințe de sumar la petrecerea de Crăciun.

— Evident... Ne distrăm, în principiu. Mâncare, băutură, dans... uneori câteva ore, alteori până dimineață.

— Și, în acest context, cum era Vanda Roca?

Alina își luă un mic răgaz de aducere aminte. Apoi enumeră ca la școală.

— Dezinvoltă, veselă, exuberantă, prietenoasă și... cam atât.

— Spunea bancuri?

— Da... Știe o grămadă.

— Se amețea ușor de la băutură?

— Nu. N-am văzut-o în stare de ebrietate. Doar foarte veselă.

— Dansa pe mese?

— O singură dată, cred... Oricum, nimic obscen, dacă asta doreați să aflați.

Când Alina ieși din cameră ca s-o trimită la interviu pe colega ei Nora, polițiștii profitară pentru a schimba două vorbe.

— Tipa mi se pare lunecoasă... nesinceră, opină inspectorul.

— Dar ce motive ar avea?

— Nu știu. Îi este datorare șefei?

— Posibil...

— Sau nu-l înghite pe Zaharia.

Întrerupseră discuția odată cu apariția Norei. Atât ea, cât și alte patru colege, aveau să întărească portretul pe care Gică și Alina i-l creionaseră Vandei, cu mici observații personale — reale calități de antreprenor și manager, foarte bun comunicator, cu vaste cunoștințe despre industria de fashion, fin psiholog. Narcisa, tipa de la tehnoredactare, le confirmase faptul că în acea seară de vineri rămăsese cu Vanda Roca în redacție, până la închiderea revistei.

Între timp, secretara venise cu apă, cafea și ceai.

Când Vanda intră pentru a sta de vorbă cu polițiștii, în calitate de ultim interviuat, inspectorul Ifrim își puse

un ceai din termos. Șefa revistei RST luă loc în capul mesei și așteptă, în liniște, prima întrebare.

Comisarul își răsfoi agenda, în căutarea celei mai potrivite abordări.

— Înainte de toate, aveți să ne spuneți ceva?

Luată prin surprindere, Vanda încercă să traducă sensul cuvintelor lui Manolache, printr-o imperceptibilă dilatare a pupilelor.

— În ce sens?!

— Nu știu... Dacă s-a întâmplat ceva demn de interes de la ultima noastră discuție.

— În afară de informațiile apărute la televizor și în presă, nu am ce să vă comunic... din păcate.

Polițistul dădu pagina ca să se afle-n treabă. Mâzgălise desene abstracte, fără legătură cu ancheta.

— Apropo, ați văzut emisiunea de la Kanal C?

— Nu. Dar am citit comentarii în legătură cu ce s-a discutat în acea emisiune.

— E adevărat că aveți o relație tensionată cu soțul, din cauza copilului?

— Nu.

— Am putea vorbi cu băiatul, cu Tudor, în prezența dumneavoastră, despre tatăl său?

Riscase s-o abordeze frontal într-o problemă foarte delicată, tocmai pentru a-i urmări reacția. Femeia îl privi cu ușoare urme de indignare.

— Credeți că Tudor este suficient de matur încât o astfel de discuție, în special în *acest* moment, să nu-l afecteze emoțional?

Manolache nu insistă. Aflase esențialul.

— În legătură cu fosta bonă a copilului, cu doamna Florentina... în ce condiții a plecat de la dumneavoastră?

Vanda își scoase țigara electronică.

— Și-a dat demisia.

— V-ați certat?

— Nu. Deloc... Din câte știu, avea o relație cu un tip plecat la muncă în Italia. A preferat să-și găsească un job acolo, ca să stea împreună.

Explicația era credibilă, din punctul de vedere al comisarului, chiar dacă nu avea cum s-o verifice. Bărbatul se uită pe pereți, în aparență absent. Apoi deschise următorul front.

— În legătură cu fostul soț, doctorul Pompiliu Toader... este într-adevăr tatăl biologic al lui Tudor?

— Da.

— Doamnă Roca, știu că ține de intimitate, de viața privată, însă ajutați-mă să înțeleg... ne-ați putea spune de ce ați divorțat, deși erați însărcinată?

Tensiunea acumulată în aer stătea să explodeze la cea mai mică scânteie. Întrebarea polițistului o pusese pe Vanda, intenționat, într-o lumină foarte proastă. Însă părea pregătită să-și controleze reacțiile, trase un fum și cântări bine între cele două variante de răspuns.

Preferă să atace, la rându-i.

— Observ că vă ghidați ancheta după ce mai scrie presa de pe-o zi pe alta... Și că, în ochii Poliției, m-am transformat peste noapte din victimă în suspectă, din cauza unor frustrați, a unor indivizi mizerabili, avizi de publicitate pe spatele familiei Roca, și care, sub protecția anonimatului, își permit să arunce calomnii în stânga și-n dreapta... OK, haideți să vă ajut. În facultate, m-am culcat cu șaptesprezece studenți și patru profesori de la Medicină. Sunteți mulțumiți sau v-ar ajuta să vă dau amănunte?

Era evident că Vanda refuza să le dezvăluie aspecte din viața intimă. Așa că Manolache încercă să treacă peste ironiile femeii, fără să inflameze spiritele.

— Aveți dreptate, îmi cer scuze. Se spun multe prostii în spațiul public, mai ales de când cu Facebook-ul... Așadar, vă mențineți afirmațiile cu privire la Dragoș Zaharia.

— La ce vă referiți, mai exact?

— La faptul că avea o obsesie pentru dumneavoastră și nu suporta ideea că fusese respins.

— O clipă, vă rog...

Vanda o sună pe secretară și-i spuse să-i aducă laptopul. Inspectorul Ifrim se foi în scaun, nu apucase să deschidă gura, faptul că ținea loc de mobilier îl făcea să se simtă stingher.

Cu laptopul deschis pe pagina ei de Facebook, Vanda îi arată comisarului mesajul trimis de Dragoș Zaharia.

— Uitați...

Manolache citi, uitându-se pe ecran împreună cu colegul său: *Bună! Unde ești? Eu sunt la redacție, mai stau vreo 30 de minute. Dă-mi un semn, te rog. Love you!*

Apoi comisarul primi un SMS de la fosta soție, Amalia: *Am internat-o pe Anda la Spitalul Alexandrescu...* Se scuză și ieși pe hol să vorbească la telefon. Află că fiica lor făcuse pneumonie. Manolache își ieși din pepeni, îi reproșă Amaliei că îi spusese în ultimul moment. Era dreptul lui să știe dacă Anda se îmbolnăvea. O rugă să-l aștepte la spital.

Îl chemă pe inspector și-i spuse să continue discuția cu Vanda.

— Nu știu cât durează la mine... Ai bani de taxi?

Ifrim își verifică portofelul, găsi două bancnote de 50.

— Mă descurc.

— Vezi ce-i cu mesajul ăla de pe Facebook. Întreab-o dacă are și alte mesaje. Scoate tot ce poți de la ea.

Dintr-odată, inspectorul prinsese viață. Perspectiva de-a o ancheta pe Vanda îi dăduse aripi.

— OK, boss, se rezolvă... Hai, du-te. Sună-mă, să-mi spui și mie ce și cum.

Polițistul o salută pe Vanda înainte de a pleca, apoi ieși din redacție. În mașină, îi spuse șoferului că trebuia să ajungă de urgență la Spitalul Alexandrescu. Cu girofarul ridicat pe capotă, bărbatul de la volan călcă accelerația până la podea.

Îi părea rău că fusese întrerupt. Ar fi vrut să termine interviul cu Vanda. Doar că atunci când venea vorba despre unica lui fiică, nimic nu putea fi mai important. O iubea pe Anda enorm, ar fi făcut orice sacrificiu spre binele copilei. Suportase divorțul foarte greu tocmai din pricina Andei, știa că la rândul ei o să-i simtă lipsa cândva, iar asta îi rupea inima.

În general, comisarul nu avea resentimente, nu purta ranchiună, avea o disponibilitate enormă de a-i ierta pe cei care îl supăraseră. Însă față de fosta soție păstrase, odată cu divorțul (și implicit cu ruptura față de Anda), o mare doză de ostilitate, vecină cu ura. I-o luase pe fetiță de lângă el fără să clipească, printr-un act de răzbunare disproporționat în raport cu presupusa lui vinovăție. Dacă asta căutase, să-l pedepsească foarte dur, fără milă, atunci reușise cu vârf și îndesat. Pentru Horia Manolache, fiecare zi departe de fiica lui era, fără îndoială, suferința supremă căreia nu-i găsea leac. Se vedeau doar o dată pe săptămână, de obicei sâmbăta, mult prea puțin ca să-și vindece rănile.

Căutase inutil să-și canalizeze gândurile exclusiv spre munca de la birou, în speranța că accesele de mânie față de

gestul Amaliei se vor estompa și, în timp, vor dispărea. În mod inexplicabil, fosta soție păstrase o atitudine rece, distantă, de respingere chiar, deși divorțul așezase lucrurile în matca lor, bunurile comune se împărțiseră fără scandal, iar la singura problemă cu adevărat spinoasă, legată de Anda, comisarul cedase în cele din urmă, călcându-și pe inimă, pentru a nu-i provoca fetei traumele inerente procesului de încredințare a tutelei.

În timp ce șoferul făcea slalom printre mașini încălcând cel puțin o duzină de reguli de circulație, comisarul nu-i găsea Amaliei nicio scuză pentru comportamentul ei. Așteptase până în ultima clipă ca să-i spună că fetița lor se îmbolnăvisese. Măcar atât avea dreptul să știe! Pe măsură ce se apropiau de spital, simțea cum îl copleșea indignarea, se temea să nu facă vreo scenă urâtă, așa plin de nervi cum era.

Se întâlneau undeva în holul etajului trei, unde Amalia îi spusese că Anda adormise și ar fi bine să n-o trezească. Fără să comenteze, bărbatul intra iute în salon și o prinse pe fetiță de mână, lăsându-se pe vine, lângă pat. Copila avea perfuzii, iar imaginea îi provocă bărbatului un mare gol în stomac.

Oricât se abținu, îi dădură lacrimile. Nu suporta să o vadă suferind. În ultimii șase ani, Anda ajunsese pentru prima dată într-un spital. Iar comisarul nici măcar nu avea idee cât de grav era.

- Ce i-au dat? o întrebă pe Amalia.
- Antibiotice... Avea febră mare, 39 cu 7.
- Sigur e pneumonie?
- Da. I-au făcut radiografie...
- Și de ce ai adus-o atât de târziu?
- Hai să vorbim afară, te rog. Să n-o trezim.

Ieșiră în hol, unde comisarul fu nevoit să răspundă la telefon. Era șeful Poliției Capitalei, dorea să afle noi

amănunte în legătură cu dosarul Roca. Din nefericire, Manolache nu avea informații relevante. Ancheta înainta greoi, fără să fie neapărat din vina cuiva. Îi promise un raport scris, în cursul serii.

Reveni lângă Amalia, care își butona mobilul. Vorbise cu învățătoarea, îi explicase că Anda s-ar putea să lipsească de la școală în prima săptămână, cel puțin. Urma să înceapă cursurile la clasa pregătitoare. Alte emoții mari, pentru ambii părinți.

— Am fost cu Anda la medicul de familie, îi spuse Amalia. Am zis că-i vorba de viroză... doar știi, mai făcuse și anul trecut. Doctorița a ascultat-o cu stetoscopul și mi-a recomandat să-i fac o radiografie.

— Da' de unde o fi luat-o?! Cum o fi răcit la plămâni?

— Asta am întrebat-o și eu... Nu știa ce să-mi spună. Zilele trecute a stat la maică-mea. O fi scos-o pe-afară mai dezbrăcată. Știi cum e seara, se lasă rece, o fi transpirat la joacă și...

— Ai întrebat-o pe mama ta?

— Degeaba o întreb, oricum nu recunoaște. Asta e...

— Ce ți-a zis medicul? E tânăr, în vârstă?

— E o tipă la vreo 40–45 de ani, cred. Pare profesionistă... A, uite-o că vine.

Îi făcu semn înspre capătul holului. Doctorița ajunse în dreptul lor cu două dosare sub braț.

Manolache îi întinse mâna și se recomandă ca la locul crimei.

— Comisar Horia Manolache, de la Poliția Capitalei...

Știa că în unele împrejurări doctorii puteau fi mai atenți când aflau că au de-a face cu oamenii legii. Femeia în halat alb îi zâmbi, era probabil obișnuită cu astfel de metode de *intimidare*.

— Sunt arestată?!

— A, nu, scuze! Spuneți-mi vă rog cum e cu Anda Manolache. Am înțeles că ar avea pneumonie.

— Da... E bine că ați adus-o. Fără tratament, ar fi putut să evolueze rapid și imprevizibil.

— De unde credeți că i s-ar trage?

— Cauzele pot fi multiple... Important este să răspundă bine la antibiotice. Haideți să-i vedem temperatura.

Intrară în salon, unde doctorița îi puse Andei termometrul.

— Da, uitați. A scăzut la 37 cu 8 în aproape... două ore. O să fie bine. Mămica poate să stea cu fetița, în salon. Dacă dorește, bineînțeles.

Se uită la Amalia, care părea că visează. Comisarul o trezi.

— Deci... rămâi cu Anda peste noapte? Sau vin eu?

— A, da, rămân, sigur! Scuze.

— Am să vă dau mobilul, dacă se întâmplă să aveți nevoie de ceva... Eu oricum sunt de gardă la noapte. Voi fi la spital până dimineață.

Doctorița le spuse numărul de telefon, apoi se îndreptă spre ușă.

— Mă scuzați, trebuie să ajung în altă parte. Ținem legătura.

Comisarul îi întinse din nou mâna.

— Mulțumim mult. Rămânem datori.

— Nu se pune problema. La revedere!

Anda își deschise ochii și bărbatul se apropie să o mângâie.

— Hei, ce face prințesa noastră? Ne-am trezit?

După o săptămână de asediu, reporterii dispăruseră din fața casei familiei Zaharia. Se lămuriseră, în cele din urmă, că ar fi pierdere de timp să rămână cantonați acolo, din moment ce atât Dragoș, cât și Daria refuzaseră cu obstinație să le spună ceva. Nu smulseseră de la ei nici măcar un simplu *No comment*, în ciuda insistențelor. Îl mai văzuseră pe Dragoș prin curte, la fumat, sau pe Daria ieșind dimineața cu mașina la școală, unde îi era din ce în ce mai greu să dea ochii cu colegii din cancelarie.

Venit în vizită, Șerban urmărea pe internet, în biroul fratelui său, fragmente video cu Alina Cojocaru. Fuseseră preluate de majoritatea site-urilor de știri. Într-o cameră alăturată, Daria se afla în pragul depresiei, se lungise în pat îmbrăcată, cu șiroaie de lacrimi uscate pe obraji, incapabilă să asculte alte și alte justificări ale soțului ei. Oricât ar fi încercat să-l înțeleagă, ultimele dezvăluiri îl aruncau într-o adevărată gaură neagră. Acum, îi era peste puteri să-i mai convingă pe toți de nevinovăția lui. Pentru că până și ea își pierduse bruma de încredere. Prea multe acuzații, prea puține explicații credibile...

Cât despre Mihai, așteptase cu nerăbdare începerea școlii, întâlnirea cu copiii. Faptul că pentru el vacanța se prelungise în mod neașteptat, iar discuțiile dintre părinți se lăsau întotdeauna cu scânteii îl făcea să se simtă plin de tristețe. Nu înțelegea mare lucru, din moment ce ai lui hotărâseră să-l protejeze, pe cât posibil. Nici măcar jocurile de pe consolă și tabletă nu-i aduceau alinare. O vedea pe Daria foarte supărată, plânsă, iar explicațiile confuze, în loc să-l liniștească, mai tare îl afectau. Se temea de un posibil divorț, în mintea lui exista această îngrijorare permanentă, își iubea mult părinții și o eventuală ruptură l-ar fi făcut să sufere enorm. Încercările lui Dragoș de a-i spulbera temerile eșuaseră, din păcate.

Aflat în fața laptopului, Șerban ascultase, pentru a zecea oară, intervenția telefonică a tipei care pretindea că fusese agresată de Dragoș, în camera ei de cămin, în timpul studenției.

— Dar e o tâmpenie, nu înțelegi?! izbucnise Dragoș, de undeva din spatele fratelui său. N-a fost deloc așa!

— Nu pe mine trebuie să mă convingi... Întrebarea e ce motive ar fi avut femeia asta să mintă?

— Cum ce?! Banii, normal!

— Crezi că Vanda ar fi riscat să-i dea bani pentru o declarație mincinoasă?

— După cum știi, Vanda a riscat mult mai mult de-atât... Crede-mă, e malefică!

Șerban ajunsese la bucata de înregistrare video cu Alina în rolul principal. Declarația ei pusese încă un rând de cărămizi la cavoul pe care Vanda îl făcuse special pentru Dragoș.

— Drăguță colega ta...

Remarca lui Șerban avusese darul de a-l înfuria pe fratele său.

— Minte de-ngheață apele! O nenorocită!

— Și pe ea a plătit-o Vanda?!

— Nu știu... Tu crezi că eram nebun să-i spun că-s îndrăgostit de Vanda?! Chiar să fi fost așa, prin absurd.

— După câteva sticle de bere, ce știu eu?

— Mă cunoști, Șerban, dă-o dracului!... Tipa m-a băgat în căcat complet aiurea.

— Încă o dată te-ntreb: de ce?

După câteva secunde, Dragoș răbufni:

— Pentru că-i o fată bătrână, o curvă complexată, care vrea să se răzbune din cauză că am refuzat-o! S-a simțit lezată, ofensată în orgoliul ei narcisist... De aia, Șerban! Când am ieșit atunci în oraș, mi-a propus, la modul foarte direct, să continuăm distracția la ea acasă.

— Și tu, căsătorit fiind, i-ai zis NU... Așa, pur și simplu.

— Hai că mă enervezi! Ți se pare că joc teatru?

— Nu, dar... Ești ultimul tip care ar refuza o femeie, fie ea și complexată.

— OK, Șerban. Îți explic doar ție, că m-ai scos din sărite... Da, într-adevăr, recunosc, mă îndrăgostisem de Vanda. N-a fost doar un foc de paie.

— Aha... interesant. Deci Alina n-a mințit.

— Ba da! Nu i-am spus nimic despre Vanda, îți jur!

— Și atunci, de unde știa?

— Ori a intuit, ori i-a făcut confidențe Vanda.

— Stai puțin, să înțeleg. Deci erai îndrăgostit de Vanda, de aia ai refuzat-o pe Alina. Care a ghicit... sau a aflat motivul. Pe urmă s-a răzbunat cu prima ocazie.

— Da, așa mă gândesc... Îți dai seama că n-o să-i pot spune Dariei niciodată. De aia nici nu mă crede.

— Poate că ți-ar prinde bine o spovedanie, Dragoș.

Bărbatul își mușcă buza.

— Ar însemna sfârșitul relației noastre.

— Și alternativa unde duce? Nu tot acolo? Măcar ți-ai lua povara de pe suflet și ai fi împăcat față de ea.

— Mda... ușor de zis.

Dragoș se duse la fereastră să fumeze, în timp ce frațele său urmărea partea din emisiune cu bona familiei Roca, plecată în Italia. Varianta ei avusese darul de a echilibra balanța, de a arunca o serie de suspiciuni și asupra Vandeii. Iar mesajul anonim al bărbatului care amintea despre aventurile amoroase ale studentei la Medicină îi întărise lui Șerban convingerea că Dragoș îi spusese până la urmă adevărul.

Doar că adevărul lor nu coincidea, în punctele esențiale, cu adevărul din dosarul polițiștilor. Iar asta era deja o mare problemă.

— Bei cafea?

Propunerea lui Dragoș fusese în asentimentul fratelui său. Ce doi meraseră în bucătărie, apoi ieșiră pe terasa din spatele casei. Dragoș trase cu ochiul să vadă dacă reveniseră reporterii.

— Măcar bine c-am scăpat de presă... Ajunsesem să mă duc la baie cu lumina stinsă, de frică să nu-mi facă poze prin geam.

— Da... destul de neplăcut. Cum a rămas cu Mihai? Când îl duceți la școală?

— Deocamdată, nu știu. E foarte sensibil... Răutățiile colegilor l-ar dărâma... Și pe urmă, ce-aș putea să-i explic, la vârsta lui?

— Nu prea multe, într-adevăr.

Dragoș își aprinse țigara.

— Șerban, vreau să scap de ghipsul ăsta cât mai repede. Poți vorbi cu prietena ta, doctorița?

— Da, sigur. Fără probleme... O sun după-amiază. Crezi că-i în regulă, s-a vindecat?

— Nu contează. Nu-l mai suport, pur și simplu... L-aș tăia eu, dac-aș avea cum.

Se lăsară clipe de tăcere, spartă de motoarele unui Boeing 737 care tocmai decolase de pe Aeroportul Henri Coandă. Cei doi ridicară ochii spre cer, singurul loc de unde mai sperau la o minune.

Șerban sesiză oftatul înăbușit al fratelui său și-l strânse la piept. Era, până la urmă, tot ce putea face.

— Lasă, o să treacă și asta... Într-o oră, avem întâlnire cu Bianca.

Se desprinseră din îmbrățișare, iar Dragoș se strădui să nu izbucnească în plâns.

— Zici că tipa e OK?

— Da, absolut! Garantez pentru ea... Am fost colegi, o știu bine. E fată deșteaptă și foarte ambițioasă.

— Ați vorbit despre bani? Cât vrea?

— Încă nu s-a pus problema. Deocamdată, să vedem dacă acceptă dosarul.

— De ce nu l-ar accepta?!

— Pentru că își permite să fie selectivă. În locul ei, și eu aș proceda la fel.

Lângă gardul din spatele casei, Dragoș stivuisse lemnurile pentru grătar. Se duse într-acolo. Luă toporul cu mâna teafără, se lăsă pe vine și începu să lovească ușor un ciot rămas pe buturugă. Simțise nevoia să se detașeze emoțional, cumva. Să rămână cu gândurile lui. Șerban înțelese și-i lăsă suficient spațiu, intrând în living să se joace cu Mihai.

Pe Dragoș îl răscoliră amintiri de familie. Seara în care Șerban avea să se încaiere cu tatăl lor, Marin, din cauza abuzului de alcool și a comportamentului degradant, violent, n-o va uita niciodată. Se întorsese acasă băut și posac, depășise stadiul incipient, de euforie. Avea tabieturile lui, cum ieșea de la muncă intra direct în crâșma de peste drum, cu băieții, discutau politică, își înjurau șefii incompetenți și râdeau unii de alții. Formaseră o gașcă de șase petrecăreți, colegi de fabrică. Stabiliseră să cumpere băutură prin rotație, iar lui Marin îi venea rândul o dată pe săptămână, joia: câte o sută de votcă și o bere de căciulă. Pe urmă, dacă mai erau bani și chef de distracție, orice extra-consumăție se plătea din buzunarul fiecăruia.

În ziua de lichidare, gașca juca la comun variante combinate la Loto 6 din 49. Fiecare miza pe aceleași numere norocoase, în general legate de zilele de naștere ale membrilor familiei. Motiv excelent pentru nesfârșite planuri de vacanță în Insulele Canare, vile și mașini scumpe sau aventuri cu prostituate de lux. Doar că marea lovitură întârzia nepermis de mult. Unii se săturaseră să aștepte, insistau mai degrabă pentru trei beri în plus. Printre ei și Marin Zaharia, sceptic în legătură cu șansele de a-i surâde norocul din senin, după o viață-ntreagă plină de ghinioane. Căci cum altfel ar fi putut să-și scuze propria neputință decât aruncând vina pe ghinioanele care îi ieșiseră în cale la tot pasul? Mai întâi, desigur, neșansa de-a o fi întâlnit pe viitoarea lui soție, Rodica. Se îndrăgostise de ea nebunește și o ceruse de nevastă fără să-i pese că amândoi porneau de la nivelul mării, fără locuință, fără loc de muncă, fără moșteniri, ca doi tineri inconștienți, visători, prea puțin îngrijorați de ce-ar putea să le rezerve viitorul. Apoi, ghinion, picase din senin vestea că Rodica rămăsese

însărcinată. Deși terminase liceul în urmă cu patru ani și, în sfârșit, avea de gând să se înscrie la facultate, Marin își găsisse repede un job ca agent de vânzări, fără legătură cu ce-ar fi vrut să facă după terminarea studiilor. Rodica îl născuse pe Șerban și căsnicia începuse cu adevărat să se degradeze atunci când, la doar doi ani distanță, apăruse la fel de neașteptat Dragoș, fratele lui Șerban. Capul familiei se simțise dintr-odată împovărat de responsabilitatea uriașă căzută din senin pe umerii săi. Soția se ocupa exclusiv de copii și de casă, în realitate un apartament modest de trei camere, închiriat ca alternativă de a locui, claie peste grămadă, la părinții ei. Pe care Marin oricum nu-i înghițea sub nicio formă.

Și, în fine, ultimul și cel mai mare ghinion, deschiderea fabricii de ambalaje din localitate, cu acționariat olandez, și decizia de a-și depune CV-ul. Salariul bunicel îl făcuse captiv, nici nu era genul foarte ambițios, se obișnuise cu munca întrucâtva lejeră, deși avea un program rigid, de la 8:00 la 17:00, cu pauză de masă, însă ceea ce contribuisese esențial la decizia de a rămâne pe poziții fusese anturajul. Gașca de petrecăreți făcea toți banii. Nu i-ar fi părăsit pe tovarășii lui de pahar pentru nimic în lume. Doar ei îl mențineau pe linia de plutire, doar ei îi înțelegeau suferințele, îi apreciau glumele fără perdea și-l încurajau să-și bea până și ultimul leuț din casă. Era bula de evadare din viața pe care nu și-o dorise.

În după-amiaza aia, se certase cu amicii de pahar la un meci de fotbal televizat, Marin își susținuse favoriții cu vehemență, în ciuda jocului lamentabil, iar în final își vărsase nervii pe colegi. Ajuns acasă prost dispus, cu capul plin de alcool, găsisse din nou cauza tuturor neîmplinirilor în persoana soției. Când îl vedea în starea aia,

Rodica evita de obicei să riposteze, știa că bărbatul atât ar fi așteptat ca să explodeze și să-și piardă bruma de auto-control. Doar că fusese o zi foarte proastă și pentru ea, o chemaseră la școală ca să-i atragă atenția, de față cu alți părinți, în legătură cu absențele și comportamentul lui Dragoș, iar umilința o făcuse să intre-n pământ de rușine.

Fără să-i pese de problemele copiilor, Marin găsisese momentul să-și verse cu năduf sacul plin de nemulțumiri și frustrări, îi reproșase soției că nu era în stare să-i educe pe băieți, că doar pentru asta stătea acasă, iar el trăgea ca boul la jug. Avea și ea o sarcină de îndeplinit, atât îi ceruse, și iată rezultatul: eșec la școală, eșec în privința bunei purtări, eșecuri pe toată linia. O atinsese în punctul sensibil. Rodica, deși căpătase, în timp, oarecare imunitate, nu era o femeie de fier. Se umpluse paharul și, odată cu revărsarea lui, își luase inima-n dinți ca să-i pună bărbatului oglinda-n față, să-și vadă inclusiv sufletul negru, lipsit de compasiune și plin de venin. Îndrăzneala avea s-o coste. Transfigurat, cu nervii întinși la maximum, Marin ridicase mâna s-o lovească și atunci, pentru prima dată, Șerban se încumetase să-l înfrunte pe taică-su, îl oprise din furia necontrolată și îl forțase să se calmeze, imobilizându-l.

Câteva luni mai târziu, la înmormântare, cel mai afectat fusese Dragoș. Amicii de pahar ai răposatului se abținuseră cu greu să nu spună bancuri în timpul slujbei, iar imediat după, încinseseră o petrecere la bar, în amintirea tovarășului lor, prea repede trecut în lumea celor drepți. În schimb, în pofida greutăților financiare ulterioare dispariției bărbatului, Șerban și Rodica se simțiseră ușurați, eliberați de o mare povară, care ar fi putut să le aducă și mai multă suferință.

Destul de târziu avea și Dragoș să înțeleagă că fratele lui își iubise tatăl, dar nu putuse să-i ierte violența față de Rodica. Fusesse forțat să aleagă. Trebuia să admită că Șerban dovedise, la doar 18 ani, multă înțelepciune și maturitate. Un motiv în plus să-l admire și să-l prețuiască.

Se ridică de lângă stiva de lemne și abandonează toporul pe buturugă. Se gândi la imensa suferință a Dariei, făcând o paralelă cu ce se întâmplase în familia lui. E drept, nu ridicase mâna asupra Dariei, însă poate că o palmă ar fi durut-o infinit mai puțin decât scandalul cu Vanda Roca. Se îndoia că va reuși, vreodată, să repare tot răul.

Intră în casă, iar Șerban îl anunță că venise timpul să plece la întâlnirea cu Bianca. Cu inima strânsă, Dragoș urcă la etaj să-i spună Dariei. Deschise ușa dormitorului și o găsi întinsă pe pat, plânsă, cu ochii deschiși către nicăieri.

Încercă s-o mângâie, dar se trezi respins.

— Lipsesc două ore, cel mult. Mă duc să vorbesc cu avocata.

Daria nu-i răspunse. Jenat, bărbatul ieși pe vârfuri și trase ușa în urma lui.

În mașină, frații Zaharia păstrară tăcerea o perioadă. Apoi, Dragoș îndrăzni să întrebe.

— Măcar tu mă crezi că sunt nevinovat?

Mașina opri la semafor. Șerban nu-l văzuse vreodată atât de prăbușit. Nici măcar la înmormântarea tatălui lor. Îl privi cu o undă de tristețe.

— Da, te cred...

Mărturisirea avea să-i provoace lui Dragoș un oftat prelung, de eliberare. Să fi rămas singur în toată povestea ar fi echivalat cu pierderea oricărei speranțe.

Decise să-i spună ideea care-i trecuse prin cap cu o seară în urmă.

— Șerban, aș vrea să te rog ceva...

— Da.

— Ești singurul care ar putea să mă ajute... Nu știu cât va conta un avocat bun. Nu sunt convins că va fi suficient...

— Aha... și?

— Și vreau să-mi măresc șansele de a-mi demonstra nevinovăția.

— În ce fel?

— Tu ești expert în sisteme informatice... Știu că-ți plăcea să te distrezi, la un moment dat...

Șerban renunțase demult la genul ăla de distracție. Evitase complicațiile după ce în presă apăruseră primele cazuri de hackeri condamnați la închisoare, în urma unor anchete coordonate de agenți FBI trimiși special în România. Chiar dacă se jucase cu sistemele informatice ale unor companii doar pentru a le demonstra vulnerabilitățile de securitate, fără vreun scop infracțional, Șerban încetase preventiv, din proprie inițiativă, orice astfel de activitate recreațională. Înainte de a se angaja ca programator la firma multinațională de software, făcuse parte din categoria hackerilor care respectau anumite principii etice, așa-numiții *white hats*. Însă odată cu jobul extrem de bine plătit semnase o declarație confidențială obligându-se să nu fie angrenat în vreo activitate care ar fi putut prejudicia imaginea companiei.

— Dacă te referi la genul ăla de distracții, interveni Șerban, aș vrea să uiți ce intenționai să mă rogi.

Nu se așteptase la o reacție atât de categorică din partea fratelui său. Puse capul în pământ, complet demoralizat.

Lui Șerban i se făcu milă. Reveni, într-un târziu, asupra deciziei.

— OK, bine... La ce te-ai gândit?

— La două adrese de e-mail... Vanda Roca și soțul ei, Viktor.

Pentru Șerban, spargerea unor conturi de e-mail era o chestie la fel de ușoară precum mersul pe jos. Dar și la fel de periculoasă, dacă mergeai pe mijlocul străzii, fără să te asiguri.

Se uită la Dragoș puțin descumpănit, propunerea îl luase prin surprindere.

— Ce speri să afli?! Ai vreo bănuială?

— Nu... Mai degrabă, sunt disperat. Și văd asta ca pe-o ultimă soluție să descoperim ceva. Habar n-am ce, un capăt de ață cât de mic.

— Bine... Dă-mi adresele.

— Pe-a lui Viktor n-o am. Doar pe-a Vandei... aia de serviciu, de la revistă.

— E suficient... Sper că-i inutil să-ți spun că nu trebuie să știe nimeni despre asta. Nici măcar Daria.

Accentuase special unele cuvinte, folosisse tonul acela aspru, grav, în legătură cu care Dragoș avea doar amintiri urâte. Intenționase să-l facă să înțeleagă că violarea corespondenței prin accesarea unui sistem informatic se pedepsea cu închisoare. Și asta le mai lipsea acum, un dosar penal pe numele lui Șerban.

Opriră în parcare clădirii de birouri unde își aveau sediul câteva case de avocatură atrase de proximitatea față de Curtea de Apel. Dragoș fusese, încă din start, destul de sceptic în legătură cu șansele oricărui apărător de a-i demonstra nevinovăția. Auzise povești despre standardele etice foarte scăzute ale avocaților, despre combinații

reciproc avantajoase cu unii magistrați și despre cum se putea pierde un proces chiar și atunci când decizia judecătorului părea o simplă formalitate. Experiența neplăcută cu moșulețul senil trimis să-l apere din oficiu îi întărise convingerea că breasla avocaților era sufocată de șarlatani, impostori și diletanți.

Bianca Tudose îl îmbrățișă pe Șerban ca după o lungă perioadă în care nu se văzuseră. Blondă cu ochi albaștri și ochelari de vedere, îmbrăcată foarte elegant, într-o combinație de alb și negru, avocata îl surprinse în mod plăcut pe Dragoș prin trăsăturile fine, intelectuale, și atitudinea prietenoasă, caldă, în contrast cu imaginea standard pe care și-o făcuse despre avocați. Cu toate astea, ca prim impuls, îi trecu prin minte s-o ia la goană. Din tot baroul, cum de frate-su o găsisese tocmai pe femeia asta impecabilă? Mai lipsea să fie și bogată, lucru perfect plauzibil, ca să le dea și mai mult apă la moară indivizilor de pe internet care îl catalogaseră drept un fustangiu fără scrupule, capabil să le frângă inima soțiilor de milionari, cu unicul scop de-a se îmbogăți peste noapte. Inclusiv călcând peste cadavre.

Cei doi foști colegi de școală schimbă dintr-o suflare informații despre carieră și viața personală. Aveau cel puțin un punct comun, erau necăsătoriți și pasionați de munca lor. Pentru Șerban, blonda de la Drept fusese iubirea neîmpărtășită. Femeia se măritase la cinci ani după terminarea facultății cu decanul de la acea vreme al Baroului București. Atrasă de reputația decanului, de modul cum reușise să câștige procese pierdute încă din start, făcuse abstracție de diferența de vârstă și se lăsase prinsă în vârtejul iubirii. Doar că fericirea ținuse mult prea puțin, bărbatul își dezvăluise partea întunecată, în care micile plăceri

cu alcool, dame de companie și jocuri de noroc țineau de adevăratul său caracter, o perioadă foarte bine camuflat.

Între timp, Șerban se mai întâlnise întâmplător cu Bianca prin oraș, fără să reușească, din păcate, să-i trezească și alte sentimente în afara nostalgiei anilor de liceu.

Avocata se scuza față de Dragoș pentru divagație și intră în subiect.

— Am citit în presă cam tot ce-a apărut până în urmă cu... zece minute despre dosarul Viktor Roca. Pe scurt, m-ar interesa adevărul, oricât de greu ți-ar fi să mi-l spui. Am nevoie de adevăr ca să mă hotărâsc dacă mergem mai departe.

Apoi i se adresa fostului ei coleg de școală:

— Fără supărare, Șerban. Știi că sunt pe stil vechi, țin mult la principii.

Șerban o aprobă cu un gest scurt și-i puse întrebarea la care se gândise încă de când ajunsese acolo.

— Pot rămâne și eu sau preferi să discuțați între patru ochi?

— Din punctul meu de vedere, nu mă deranjezi absolut deloc.

Frații Zaharia stabiliseră, la propunerea lui Șerban, ca Dragoș să fie sută la sută sincer față de Bianca, pentru a-și mări șansele de a beneficia de serviciile avocatei. Iar acum Șerban voia să se asigure că fratele său își va respecta promisiunea.

La început, Dragoș avu mici rețineri să-și povestească întreaga aventură cu Vanda, apoi simți privirea hotărâtă a lui Șerban și începu să-și depene amintirile firească, ca în fața unui psiholog, fără teama că devine ridicol.

Finalul îl surprinse aproape în transă, oferind amănunte despre fuga disperată din casa familiei Roca, spaima

din acele clipe, cu durerile ascuțite de la mână, cu neputința de a lua legătura cu Vanda și dubiile cu privire la oportunitatea implicării Poliției. Întrebările avocatei veniră abia la sfârșit, când Dragoș își terminase spovedania.

Afară, în parcare din spatele clădirii, Șerban își manifestă bucuria. Reușiseră să o convingă pe Bianca să accepte cazul, fără să discute, deocamdată, nimic despre onorariu.

— Am avut emoții, îi spuse Șerban.

— Și eu... Nu mi-a fost ușor... Să nu uiți de spital. Vreau să scap de balastul ăsta.

Ridică mâna pusă în ghips.

— Da, o sun imediat pe Domnița... Hai să te duc acasă... Nu-mi place cum arăți, Dragoș. Ai nevoie de somn.

Își introduse ușor degetele între picioare și începu să respire sacadat, cu ochii închiși, ținându-se cu mâna dreaptă de tăblia patului, până când simți un freamăt în tot corpul și odată cu el scoase un țipăt înăbușit, de supremă plăcere. Avusese un vis erotic intens înspre dimineață și nu rezistase imboldului de a-și satisface pornirile firești, greu de stăvilit.

Anikó Bika se dădu jos din pat și merse împleticit până la baie. Se băgă sub duș, în semiîntuneric. Uitase să aprindă lumina, iar afară abia se crăpa de ziuă. Se trezea întotdeauna devreme, avea un program foarte strict, pe minute și pe ore, pe care îl respecta inclusiv în weekend. Doar așa reușea să-și mențină tonusul, fizicul de amazoană și starea permanentă de bine.

Se spală pe dinți, își dădu cu creionul dermatograf, cu puțin tuș, își trase chiloții, apoi sutienul și echipamentul

de fitness. Din dulapul cu uși glisante, luă umerașul cu hainele de birou, călcate la dungă și pregătite înainte de culcare, își bău *shake*-ul cu fructe și vitamine, deschise frigiderul și puse cutia cu micul dejun în geanta de sport.

Nu avea mesaje pe telefonul mobil. La 6:15, ieși din curtea casei la volanul unui Mini One roșu, mașină pe care o folosea în deplasările prin oraș. Pe celălalt bolid, Range Roverul Evoque de culoare albă, se așternuse un strat gros de praf de când stătea nefolosit, în bătaia soarelui.

Dacă nu se întâmpla vreun cataclism, în fiecare zi, de luni până vineri, între 6:30 și 7:45, Anikó alerga pe bandă, trăgea la fiare și, la final, făcea minimum zece ture de bazin de înot. Nu mai târziu de 8:30, ajungea la birou, la sediul central al grupului de firme Penta Grup, aflat în proprietatea magnatului Viktor Roca.

Aparent o mică piesă în angrenajul întregului mecanism de conducere, Anikó deținea în același timp funcțiile de director de comunicare și de asistentă personală a președintelui Consiliului de Administrație. Toate contactele lui Roca erau filtrate de Anikó, oricine dorea să ajungă la el avea de trecut o barieră. De altfel, mai nimeni nu știa numărul de telefon mobil al magnatului, apelurile către acesta fiind preluate, invariabil, de asistenta personală.

Din momentul în care Penta Grup rămăsese fără președinte, se crease pentru scurt timp un vid de putere. Însă Vanda ținuse o lungă ședință cu membrii Consiliului de Administrație și îl numise provizoriu în funcția de CEO pe Cosmin Dominte, unul dintre apropiații soțului ei. Datorită informațiilor și contactelor pe care le deținea, Anikó își păstrase un rol-cheie la nivelul conducerii. Chiar dacă unul neoficial, nefiind printre titularii Consiliului.

În ultimele zile, simțise că noul CEO își schimbase atitudinea față de ea. Cumva, bărbatul își dorea s-o înlăture încet-încet din cercul puterii, pe măsură ce serviciile tinerei asistente nu mai erau indispensabile. Fără sprijinul necondiționat al lui Viktor Roca, viața lui Anikó Bika tindea să se complice în cadrul corporației. Decisese să suporte cu stoicism scurta perioadă de tranziție și apoi să-și vadă de carieră pe alte meleaguri, mai însorite. Perspectiva unui nou început o provoca, îi menținea spiritul optimist, în pofida micilor neplăceri venite odată cu dispariția lui Roca.

Își mutase lucrurile din anticamera președintelui, acum avea un birou mic, pe același palier, departe de agitația din urmă cu doar câteva zile.

Intră pe internet să citească știrile, apoi își consultă agenda. Fusese sunată de un ofițer de la Poliția Capitalei, stabiliseră întâlnirea pentru 9:30, aici, la sediul central. Își scoase cutia cu micul dejun și mușcă din sendviș, cu gândul la ceaiul verde pe care i-l ceruse secretarei și, ca niciodată, întârzia să apară. Probabil încă un semn că lumea se cam săturase de protejata bossului.

Merse și-și luă singură băutura fierbinte, fără să-i reproșeze ceva colegei. Oricum ar fi fost inutil, apariția ei inopinată nu mai băga pe nimeni în sperieți. Știindu-se sub aripa lui Viktor Roca, își permisese să întindă coarda, să aibă o atitudine dură, superioară, chiar și atunci când nu era cazul, iar acum aroganțele aveau să i se întoarcă. Prea puțini îi înghițiseră îngâmfarea fără să-i poarte pică.

Primi un apel din partea agentului de securitate de la poartă, care o întrebă dacă aștepta vizita unor domni de la Poliție. Femeia îl rugă să-i conducă până la ea.

Își scoase oglinda din geantă pentru mici retușuri, pe urmă închise calculatorul și încercă să-și stăpânească emoțiile. Era prima dată când interacționa cu niște polițiști, alții decât cei de la Serviciul Rutier. După trei bătaii ușoare în ușă, comisarul Manolache și inspectorul Ifrim intrară în biroul fostei asistente a lui Viktor Roca. Făcură prezentările, iar bărbații se așezară în fața biroului.

— Beți o cafea, un ceai?

— Eu aș dori o cafea, îndrăzni Ifrim. Mulțumesc.

Anikó sună la secretariat, pe urmă își arată disponibilitatea de a le răspunde la orice întrebare. Comisarul îi remarcă puternicul accent de etnic maghiar, așa că vru să afle, pentru început, în ce împrejurări ajunsese în București.

— M-am născut la Sfântu Gheorghe și am terminat Științe Politice la Facultatea Petru Maior din Târgu-Mureș. După aia, am lucrat trei ani la cabinetul parlamentar al deputatului Szabics, de la UDMR. Într-o deplasare la București, m-am intersectat cu Viktor Roca, iar el mi-a propus să lucrez pentru firmele lui. Am luat-o ca pe o provocare interesantă, un pas înainte...

Secretara bătu la ușă și-i aduse cafeaua lui Ifrim. Inspectorul îi puse lui Anikó următoarea întrebare.

— Ne puteți explica rolul dumneavoastră în cadrul companiei?

— Sigur... În prezent, nu mai am cine știe ce atribuții, de când cu...

— Atunci reformulez. Care a fost rolul dumneavoastră, până la dispariția lui Viktor Roca?

— Eram director de comunicare și asistenta personală a președintelui.

— Asta însemnând...

— Însemnând că mă ocupam de agenda zilnică a domnului Roca. Răspundeam la apeluri, sunam în numele dumnealui, programam și anulam întâlniri, țineam legătura cu membrii Consiliului de Administrație și cu alte persoane importante din cadrul firmelor... Dar și cu partenerii și clienții noștri.

Comisarul interveni:

— Înțeleg că domnul Roca evita contactele directe inclusiv cu oamenii din subordine?!

— Pare anormal, dar când lucrezi cu peste 1 600 de angajați, când zilnic apar zeci de probleme și te sună zeci de persoane pentru diverse chestiuni mai mult sau mai puțin legate de activitățile companiei, atunci, în calitate de președinte, trebuie să rămâi concentrat pe lucrurile cu adevărat importante.

— Pe care i le comunicați dumneavoastră...

— Da. Căpătase încredere în mine... Singurul care mai avea numărul de telefon al președintelui era Cosmin Dominte, actualul CEO.

— Nici nu vreau să-mi imaginez cum arăta o zi obișnuită de muncă pentru dumneavoastră, cu atâtea responsabilități pe cap.

În alte condiții, remarca polițistului ar fi putut fi interpretată drept ironie, însă Anikó se gândea doar la cum să nu gafeze din cauza emoțiilor.

— Când îți place ceea ce faci și în plus primești în permanență confirmarea muncii tale, inclusiv sub formă de bonusuri anuale consistente... atunci lucrurile nu mai par atât de complicate, domnule ofițer.

Îi aruncă lui Manolache o privire care ar fi sedus și un stâlp de telegraf. Comisarul începea să înțeleagă de ce i-o suflase Viktor Roca de sub nas deputatului Szabics.

— În ultimele zile de dinainte de dispariția domnului Roca ați sesizat vreun comportament mai aparte în ceea ce-l privește? Era supărat, mai posac decât de obicei sau, dimpotrivă, mai vesel? V-a făcut vreo mărturisire cu caracter personal, ori în legătură cu activitățile firmei?

Asistenta deveni brusc meditativă. Își trecu mâna prin păr, fără a reuși să-și înăbușe suspinul. I se umeziră ochii.

— Credeți că a fost omorât?!

Luau pe nepregătite, polițiștii avură un scurt moment de derută. Ca de obicei în situații similare, comisarul ignoră întrebarea. Îi făcu semn colegului său să-și țină gura. Impresionat de reacția femeii, Ifrim fusese pe punctul de a-i oferi, inutil, explicații.

Anikó reveni.

— Mă scuzați... Lucrăm de atâția ani împreună... Spuneți despre zilele alea, de dinainte de...

— Da.

— Nu... Nu-mi amintesc să fi fost schimbat... S-a comportat la fel.

— Deci nu ați remarcat nimic special, ieșit din comun?

— Nimic.

— Povestiți-ne puțin despre ultima zi, cea de vineri... Cum a decurs?

Parcă pregătită pentru întrebare, Anikó își deschise agenda la pagina care-i trebuia. O împinse, încet, înspre comisar.

— Uitați, aici aveți tot... pe ore și pe minute.

Polițistul se uită încruntat pe notițe, împreună cu colegul său. Scrisul femeii era neinteligibil. Asistenta sesiză aspectul și se oferi să citească din agendă. Fusese o zi plină pentru Viktor Roca, cu participarea la ședința de dimineață a Consiliului de Administrație, pe urmă întâlnirea

cu un partener de afaceri din Ungaria, apoi cu un fost secretar de stat de la Ministerul Economiei, cu șefa unei fundații caritabile pentru sprijinirea copiilor născuți prematur, pauza de masă cu mâncare libaneză comandată pe internet, apoi deplasare la fabrica din Pipera, întâlnire în oraș cu deputatul Bulgaru, revenire la sediul central, pentru videoconferința cu filialele companiei din Ungaria, Cehia și Polonia și, la ora 18:35, discuții cu directorul general Cosmin Dominte, actualul CEO. Anikó ceruse permisiunea de-a pleca acasă înaintea întâlnirii dintre Dominte și Roca, era început de weekend și președintele îi dăduse liber până luni, lucru care se întâmpla destul de rar.

— A fost ultima dată când ați vorbit cu Viktor Roca?

— Da... Doamna Roca m-a sunat sâmbătă dimineață, pe la zece, să mă întrebe dacă știam ceva despre soțul ei.

— Și... cum vi s-a părut la telefon?

— Foarte supărată. Am încercat să o liniștesc... M-am gândit că trebuia să fi fost într-adevăr ceva grav, pentru că Viktor Roca avea o rigoare nemțească, obișnuia să-și respecte programul la virgulă. Inclusiv programul privat, cu familia.

— De ce spuneți asta?

— L-am surprins deseori vorbind la telefon cu soția... De asta și era speriată când m-a sunat. Comunicaui în timpul zilei, își cunoșteau reciproc agenda. Pentru orice întârziere, cât de mică, Viktor mă ruga s-o anunț pe doamna Roca și să transmit scuzele de rigoare... Am tras concluzia că țineau mult unul la celălalt.

Inspectorul Ifrim avea dubii cu privire la sinceritatea asistentei în unele momente. Pe lângă faptul că nu-i suporta accentul, instinctul îi spunea să ia cu rezerve

mărturisirile femeii. O întrebă despre ultimele comunicări electronice cu președintele companiei, SMS-uri, mesaje pe Facebook, pe WhatsApp sau pe e-mail.

— Domnul Roca nu are cont de Facebook, îi explică Anikó. Ultimul mesaj, din câte știu, i l-am trimis pe e-mail. Numai puțin, mă scuzați...

Intră pe internet și găsi mesajul.

— Uitați.

Le arată pe mobil un tabel completat în Excel.

— Raportul despre vânzările diviziei de piese auto pe primul trimestru al anului.

Polițiștii se uitară lung la cifrele alea, la fel de interesante ca discursul președintelui Ugandei la sediul central al ONU, despre pericolul încălzirii globale.

— După discuția cu Vanda Roca, ați încercat să dați de soțul ei, să-l sunați, să-i trimiteți mesaje?

— Nu... Mi s-a părut deplasat. Era o problemă de familie, până la urmă... Adică, aș fi făcut-o fără ezitare dacă m-ar fi rugat doamna Roca.

Ifrim se pierduse în ochii verzi ai asistentei. În locul lui Viktor Roca, i-ar fi fost imposibil să lucreze cu Anikó fără să-i tremure picioarele la gândul că ar putea să-i atingă sânii, fie și involuntar. Iar în locul soției lui Roca, i-ar fi fost imposibil să nu-și manifeste gelozia. Avea în față, la mai puțin de-un metru, o bombă sexy inteligentă, ghidată cu raze laser, care, atunci când exploda, făcea probabil adevărate ravagii.

Inclusiv lui Manolache îi venea greu să-și ducă până la capăt interogatoriul fără să și-o imagineze pe Anikó dezbrăcată. Se scutură ca electrocutat și își continuă tirul.

— Ce știți despre situația financiară a companiei?

— Din câte cunosc, anul trecut am avut un profit net de 4,6 de milioane de euro la nivelul corporației. Doar două firme au mers în uşoară pierdere, compensată de profiturile din celelalte activități... Sunt cifre oficiale, le găsiți în rapoartele de la ANAF.

— Deci nu existau motive de îngrijorare pentru Viktor Roca, din acest punct de vedere.

— Nu, absolut! Suntem o companie relativ mare, iar în ultimii ani nu am lipsit din topurile Camerei de Comerț. O spun cu mândrie, pentru că am contribuit și eu, într-o mică măsură... Din păcate, în lipsa președintelui, am îndoieli că lucrurile vor merge la fel de bine ca până acum.

— De ce?

— Pentru că este... sau era, mă rog... un adevărat vizionar, un antreprenor genial, un tip dedicat, care insista permanent să ne depășim propriile bariere, să privim dincolo de orizont, să visăm frumos...

Zâmbetul trist al femeii ascundea regretul neașteptatei despărțiri de fostul șef. Cel puțin, așa îl interpretă comisarul. Îndrăzni să calce pe un teren minat.

— Ce părere aveți despre ce s-a scris în presă în legătură cu cazul Roca?

Asistenta îl privi puțin surprinsă.

— La ce vă referiți, mai exact?

— Ați cunoscut-o personal pe Vanda Roca?

— Ne-am întâlnit de câteva ori. Dar fără să avem o relație, în adevăratul sens al cuvântului... doar respect reciproc, cred.

— Unii spun că lucrurile cam scârțâiau în familia Roca.

— Da, am citit... Părerea lor. Impresia mea a fost exact pe dos.

— De ce?

— V-am spus de ce... Vorbeau des la telefon, în timpul zilei. Viktor Roca, cel puțin, mi s-a părut că nutrea sentimente puternice față de soție... Posibil să mă fi înșelat, nu știu. N-am trăit în casa lor.

Manolache trase aer în piept înainte de a-i pune următoarea întrebare.

— Credeți că Roca ar fi fost genul de bărbat care să aibă o viață dublă?

— Adică o amantă?!

— Da...

Din nou, femeia zâmbi, de data asta ironic. Apoi râse.

— M-ați prins, nu-i așa?... Dacă vă gândiți la mine... de trei zile sunt singură. Am ajuns la capătul unei relații de patru ani cu un bărbat cu care intenționez să mă căsătoresc.

Inspectorul Ifrim îndrăzni în locul colegului său.

— Ne puteți spune cum îl cheamă pe fostul prieten?

— Vlad Stanciu... Îl găsiți la OTP Bank, sediul central.

Polițiștii îi mulțumiră pentru cooperare. Comisarul se uită la ceas, într-un sfert de oră aveau întâlnire cu Cosmin Dominte, ultimul din grupul de firme cu care discutase Viktor Roca în seara dispariției. CEO-ul de la Penta Grup preluase biroul lui Roca, de unde încerca să conducă afacerea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Doar că vestea dispariției șefului șocase pe toată lumea, de la portari până la cei din Consiliul de Administrație, oamenii își puneau întrebări, se temeau pentru viitorul lor, erau îngrijorați după ce corabia rămăsese, din senin, fără căpitan. Dominte avea calitățile lui, fără îndoială, însă în comparație cu *buldogul* Roca părea un maidanez jigărit, lipsit de personalitate. O parte dintre simplii angajați de la Penta Grup o vedeau pe Vanda drept succesoarea

soțului ei, în speranța că afacerea va merge mai departe fără mari cataclisme. Alții, dimpotrivă, o acuzau. Erau convinși că femeia diabolică scăpase de Viktor Roca și acum aștepta să se liniștească apele și să vândă grupul de firme cu prima ocazie.

Ca unul dintre puținii care începuseră să lucreze cu Roca încă de la demararea afacerii, Cosmin Dominte își cunoștea foarte bine patronul. Față de polițiști, avu doar cuvinte de laudă în legătură cu Viktor Roca și soția acestuia. O familie minunată, un exemplu pozitiv pentru cei din jur, pentru tinerii din România care visau să devină antreprenori. Le confirmă discuția de vineri seară, de dinaintea dispariției lui Roca, fără să aducă informații susceptibile să deschidă noi orizonturi.

Până să ajungă înapoi la sediul Poliției, comisarul primi pe e-mail raportul colegilor de la Criminalitate Informatică. Aceștia verificaseră apelurile telefonice ale soților Roca și ale lui Dragoș Zaharia, împreună cu comunicațiile pe internet și mesajele trimise pe Facebook. Potrivit raportului, ultima convorbire a lui Viktor Roca fusese chiar cu Vanda, cu circa două ore înainte ca bărbatul să plece spre casă de la sediul firmei. Lucru de înțeles, dat fiind că foarte puțină lume cunoștea numărul de mobil al magnatului. Apoi, apăreau în raport încercările repetate ale lui Zaharia de-a o contacta pe Vanda Roca, pe Facebook și prin mesaje trimise pe e-mail. Comisarul avea un mare semn de întrebare cu privire la respectivele mesaje, care mai degrabă veneau să susțină varianta lui Zaharia decât declarația Vandeii. Ce individ întreg la cap ar fi căutat-o pe Vanda imediat după ce îi omorâse soțul?! Din punctul lui de vedere, Manolache găsea o singură explicație:

ori Zaharia spunea adevărul și atunci era victima unor întâmplări nefaste, ori complotase împreună cu femeia, care ulterior se străduise să-l scoată unic vinovat.

Raportul *profilerului* Poliției creiona un portret din care ieșeau în evidență temperamentul vulcanic, uneori coleric, al lui Dragoș Zaharia, intelectul său peste medie și capacitatea de a-și gestiona emoțiile, fiind un tip curios, intuitiv, sociabil, egoist și încrezător, dominat de instincte sexuale. *Profilerul* îi comunicase comisarului că se afla în plin proces de culegere de informații, inclusiv pentru portretul psihologic al Vandeii Roca.

De la birou, polițiștii pleacă să stea de vorbă cu bunicii lui Tudor Roca, la care fusese băiatul în ziua dispariției tatălui său. Pe urmă, merseră la sediul firmei lui Șerban Zaharia, unde acesta le povestește în amănunt cum decursese întâlnirea cu Dragoș în acea seară, ce discutaseră și, nu în ultimul rând, care era părerea lui despre presupusa vinovăție a suspectului numărul unu. Admisese că, într-adevăr, putea fi bănuț de lipsă de obiectivitate în interpretarea unor evenimente sau reacții, însă îi rugase să nu-l bănuțască și de lipsă de sinceritate. Le spusese adevărul, exact cum îl aflate de la fratele său. Care, apropo, era capabil de multe prostii, dar în niciun caz de crimă.

După ce mănăcă în oraș, polițiștii se duseră la locuința lui Dragoș Zaharia. Îl preluară pe bărbat cu mașina și ajunseră la sediul revistei RST. Urmau să facă reconstituirea acelei zile, pas cu pas. Comisarul intenționa să găsească un motiv pentru a-i aduce față-n față pe Vanda și pe Dragoș, chiar dacă ar fi însemnat să forțeze puțin nota. Ar fi vrut să vadă reacțiile celor doi.

Dragoș rămase în mașină cu șoferul de la Serviciul Omoruri cât urcară polițiștii până la Vanda. Îi aștepta. Fusese pusă în temă, telefonic.

Femeia îi întinse comisarului cheia de la casa din Voluntari și hârtia cu parola de la interfon.

Le dădu și explicații.

— De săptămâna trecută, eu stau la părinți, împreună cu Tudor. Mi-e groază să revin acolo, credeți-mă...

Manolache insistă.

— Totuși, nu putem intra de capul nostru... Ne-ar trebui un martor. Ar fi bine să veniți chiar dumneavoastră.

— Domnule comisar, îmi face foarte rău să revăd locul ăla, în acest moment. Încerc să uit totul... Nici nu vă închipuiți cât de greu îmi este în fiecare seară, când pun capul pe pernă.

— Înțeleg.

Dezamăgirea de pe figura comisarului era vizibilă de pe Stația Spațială Internațională. Trebuia să se mulțumească, de data asta, cu refuzul elegant al femeii.

— Stați puțin, reveni Vanda... Rezolv imediat.

Formă un număr pe mobil și Manolache își dădu seama că pierduse partida.

Vanda îi zâmbi.

— Tocmai am vorbit cu Nicu, grădinarul nostru. O să vină el în calitate de martor. E bine așa?

Manolache încuviință anemic.

— Să-i lăsați cheia lui Nicu, vă rog.

— Da, sigur... Mulțumim mult.

— Nu aveți pentru ce, domnule comisar.

Polițiștii dădură să iasă. Manolache se întoarse din cadrul ușii.

— Încă ceva...

— Vă rog.

— V-am spus că avem o procedură standard... Ați fost de acord, la un moment dat, să faceți testul cu poligraful.

— A... da. Detectorul de minciuni, vreți să spuneți.

— Exact. Haideți să stabilim data și ora, ca să transmit, la rândul meu, mai departe. Specialistul nostru are multe programări în perioada asta.

— O clipă, să-mi consult agenda... Deci, săptămâna viitoare este exclus... De astăzi în două săptămâni, la ora 12:00... ce spuneți, ar fi bine?

— Da, e perfect doamnă Roca. Am reținut, rămâne bătut în cuie pentru ora 12:00.

Afară, în mașină, comisarul îl surprinse pe Dragoș Zaharia scărpînându-se la antebrațul rănit. Doctorul Moldoveanu îi tăia se de curând ghipsul.

— Mai doare? îl întrebă Manolache.

Bărbatul se uită nedumerit, nu pricepuse ce voia polițistul. Manolache se uită la mâna lui Dragoș și acesta înțelese, în sfârșit.

— Nu, deloc. Mă mănâncă pielea... Am făcut alergie de la ghips.

— Trece și asta... Așadar, să începem reconstituirea... Ați plecat de aici la volanul mașinii dumneavoastră, iar pe scaunul din dreapta spuneți că era doamna Vanda Roca.

— Da.

— Bine... Unde mergem în continuare?

Dragoș le dădu adresa Elvirei, de unde plecară mai departe în Voluntari, acasă la familia Roca. Grădinarul Nicu îi aștepta lângă poartă, plictisit, stând cu fundul pe bordură. Comisarul tastă combinația la interfon și, când intra în curte, lui Dragoș Zaharia începu să-i bată inima cu putere, se temu să nu facă un atac de panică. Oricât de mult și-ar fi dorit contrariul, emoțiile intense îl copleșiseră, trăia din nou sentimentul că îi amenința cineva viața, de undeva din livingul casei, ascuns în întuneric,

cu bâta ridicată deasupra capului. Din oțel să fi fost, și tot n-ar fi reușit să-și învingă neliniștea și frica. Iar asta nu-l ajuta deloc, probabil îl făcea să pară și mai vinovat în ochii polițiștilor.

Zece minute fură suficiente pentru reconstituirea scenei cu încăierarea dintre Dragoș și individul rămas necunoscut, jucat de inspectorul Ifrim. Polițiștii porneau de la prezumția că victima fusese Viktor Roca și atunci ar fi existat posibilitatea să se lovească, în cădere, de mânerul metalic al unui sertar. O astfel de lovitură la cap i-ar fi putut fi fatală, lucru de care-și dădea seama și Dragoș Zaharia. Ideea că ar fi omorât un om, chiar în legitimă apărare, îi crease o stare foarte proastă, îl descurajase profund. Dacă polițiștii i-ar fi pus cătușele în momentul ăla, nu ar fi protestat absolut deloc. Ar fi fost pe deplin împăcat cu soarta.

Procesul de reconstituire urmă apoi traseul indicat de Dragoș: acasă la Elvira, înapoi la sediul redacției RST, întâlnirea cu Șerban, pe urmă plecarea la Spitalul Universitar și, în final, întoarcerea în Voluntari, la locuința familiei Zaharia. Stabiliră să facă testul cu poligraful peste două zile.

Rămași în mașină doar cu șoferul, polițiștii încercară să tragă concluziile în drum spre birou.

Inspectorul Ifrim fu primul care deschise subiectul.

— Cel mai probabil, l-a îngropat pe Viktor Roca în pădurea Băneasa. E foarte aproape... practic, la o azvârlitură de băț.

Trecură pe lângă liziera pădurii. În sfârșit, comisarul își dădu seama că enunțul colegului sunase ciudat.

— Stai puțin. Cine l-a îngropat?

— Cum cine?! Zaharia! Tu încă mai ai dubii?!

— Nu știu ce să zic... Și ce propui?

— Nimic. Ar fi o nebunie să scormonim nouă sute de hectare de pădure, clar. Deși...

— Deși... ce?

— Mă gândeam să deschidem linia telefonică. Poate a văzut careva vreo mișcare.

— Crezi că merită? De ce n-ar fi sunat până acum?

— Încercăm. Oferim și 5 000 de euro recompensă pentru oricine furnizează informații legate de locul unde s-ar afla Viktor Roca.

— Dai tu banii?!

— Nu. O rugăm pe doamna Vanda să contribuie... Are tot interesul.

Propunerea inspectorului îl lăsase mască pe Manolache. Nu i-ar fi trecut prin cap, vreodată, să-i ceară bani Vandei pentru căutarea lui bărbat-su.

— O abordezi tu? îl întreabă pe inspector, circumspect.

— Cu mare plăcere.

— Bine, Liviule... Fac cinste c-o masă dacă rezolvi.

Se îndoia foarte tare că inspectorul chiar avea de gând să discute cu Vanda despre recompensă. Deși și-ar fi dorit să vadă reacția femeii.

Comisarul o sună pe fosta soție, să-și anunțe vizita mai pe seară. Amânase nepermis de mult să vorbească despre fiica lor, Anda. Imediat după ce Manolache închise mobilul, Ifrim o apelă, la rândul său, pe amantă. Își anunță venirea, însă nici pe departe ca să stea la taclale. De data asta, avea timp doar pentru o scurtă partidă de sex.

Era prins cu ancheta până peste cap, însă îi promisese Andei, cu o seară în urmă, c-o să-i aducă jocul LEGO Friends pe care fata îl văzuse la prietena ei. Avusese din nou meciuri cu fosta soție, dorința lui de-a se vedea mai des cu Anda se lovea de refuzul constant al Amaliei, prea puțin dispusă să cedeze. Bărbatul știa că Amalia îi descoperise punctul slab și acum găsea o plăcere sadică să se răzbune prosteste, ca și cum ar fi fost unicul lucru capabil să-i ridice moralul zdruncinat de divorț. De dragul fetei, comisarul își înghițea constant replicile tăioase, evita escaladarea conflictului, deși în alte condiții ar fi explodat la fiecare derapaj al femeii. Îi trecuse prin cap chiar să se împace, să trăiască într-un soi de căsnicie formală, fiecare cu viața lui, doar ca s-o poată vedea zilnic pe Anda. Însă Amalia era prea orgolioasă, nu ar fi acceptat un astfel de compromis, chiar dacă avea puține alternative. Se îngrășase în ultimii ani, din neglijență și dezinteres față de propria imagine, iar în final, mult prea comodă, preferase să-și schimbe garderoba decât să facă un efort pentru a-și reveni.

Manolache ieși din mall cu cutia de LEGO sub braț și-i spuse șoferului adresa următoarei opriri. La ora aia, Anda ar

fi trebuit să ajungă acasă împreună cu mama ei, care trecea s-o ia de la grădiniță după slujbă. Ar fi putut să o înscrie încă de anul trecut în clasa pregătitoare, la limită, însă preferase să repete grupa mare, la îndemnul unei colege a cărei fetiță, de vârsta Andei, avusese experiențe neplăcute fiind cel mai mic copil din clasă.

Polițistul sună la ușă cu un gol în stomac. Fiecare reîntâlnire cu Anda îi provoca emoții ca atunci când o văzuse întâia oară, în salonul de la maternitate.

Amalia îi deschise cu aceeași figură acră, de parcă bărbatul ar fi venit să-i pună sechestru pe mașina de spălat. Îl anunță că avea la dispoziție doar zece minute, își programase să meargă la dentist, deși știa foarte bine că asta însemna o nouă bătaie de joc la adresa fostului soț.

Manolache îi dădu Andei cutia de LEGO și o întrebă cum se descurcase la grădiniță.

— A fost foarte bine. Doamna educatoare ne-a prezentat o găină.

— O găină?!

— Da... Una adevărată. A făcut treabă mare pe covor și doamna s-a supărat.

Polițistul zâmbi. Se uită lung, să-și dea seama cât de reală fusese povestea.

Deja pregătită să iasă, Amalia îi explică printre dinți.

— Da, a venit un domn la grădiniță, le-a povestit despre găini. Sunt copii care n-au văzut în viața lor animale domestice.

Fetița începuse să îmbine piesele de LEGO, încântată de cadoul primit. Din grabă, sări peste o etapă și Manolache îi atrase atenția cu delicatețe, cât să n-o rănească.

Cu mâinile în șolduri, Amalia constată că timpul rezervat vizitei comisarului expirase.

— Haide Anda, gata. Trebuie să plecăm. Te joci după ce ne întoarcem.

— Vreau să mai stau, să termin construcția. Te rog, mami.

— Nu discut! Avem programare la doctor.

Lacrimile copilului fură inutile. Manolache interveni, gestul Amaliei îl înfuriase.

— Dacă știai că trebuie să mergi la dentist, de ce nu mi-ai spus? Aș fi trecut mai pe seară.

— Serios?! Ca să-mi bocească fiică-ta că nu i-ai adus jocul... că m-a înnebunit de cap dis-de-dimineată: când vine tata, când vine tata...

— Măcar lasă-mă să stau cu ea, cât intri tu la doctor.

— Nu pot, că-i programată și Anda.

— Atunci, trec când ies de la slujbă...?

Fetița prinse discuția din zbor și se entuziasmă.

— Da, da! Să vină tata diseară. *Please!*

Își împreună mâinile la piept, a rugăciune.

— La ora la care termini tu anchetele, Anda doar me demult.

În sinea lui, Manolache îi dădu dreptate, deși asta îi răscolise amintiri dureroase. Neglijarea familiei fusese principalul motiv invocat de Amalia cu ocazia divorțului.

— Încerc să vin până-n ora opt.

— Opt e târziu... Și, oricum, am treabă în oraș după stomato. Deci cade varianta pentru astăzi.

Înfrânt de argumentele fostei soții, polițistul își mângâie fata pe creștet, o îmbrățișă, îi spuse *Te iubesc* și plecă înainte de a-și da frâu liber emoțiilor. Până să ajungă lângă șoferul care îl aștepta în parcare din fața blocului, Manolache înjurase copios. Oricât ar fi încercat, îi era imposibil să reconstruiască puntea de comunicare fără un strop de bunăvoință din partea Amaliei.

Îl sună pe inspectorul Ifrim și-i dădu întâlnire la birou. Colegul său profitase de lipsa șefului ca să tragă o fugă până la amantă. Apelul lui Manolache îl surprinsese în pat cu Letiția, abia ce apucase să-i dea jos lenjeria intimă și să înceapă explorarea.

Speriată de perspectiva întreruperii partidei de sex, femeia se urcă repede peste el, jucăușă, și-l forță să grăbească lucrurile printr-o mișcare îndrăzneată, care pe inspector îl aduse aproape de extaz. Termină fără să-i pese de partenera lui, pe urmă își trase pantalonii și se pregăti să plece.

Dezamăgită, Letiția îl prinse de mână.

— Când ne vedem?

— Nu știu. Te sun.

— Tot așa, pe fugă? Mai bine vin eu și o facem în mașină, în parcare.

Bărbatul o privi ca și cum n-ar fi prins gluma.

— Ești supărată?

— Normal! Ce relație mai e și asta?! Cinci minute o dată la trei zile?!

— Leti... iubire, ți-am explicat. La mine lucrurile sunt complicate. Hai să nu le complicăm și mai tare, da?

— Crezi că ăsta-i visul vieții mele, să mi-o trag pe furiș cu un polițist, până ies la pensie?

Inspectorul se așeză pe marginea patului. Era prima dată când Letiția i-o spunea atât de direct.

— Te înțeleg, să știi... Dar ce viitor avem noi doi împreună? Eu sunt un parazit, Leti, recunosc. Trăiesc pe spinarea nevesti-mii, știam din start că ăsta va fi prețul. Iubirea trece la fel de repede ca o furtună de vară, crede-mă. Și pe urmă, cu ce rămâi? Cu pagubele!

— Ești un mare prost, scuză-mă, Liviule! Crezi că te-aș iubi pentru bani?!

— Când tragi linie, observi că doar banii contează. Restul sunt vorbe, iubi. Hai că m-așteaptă șefu', ne auzim la telefon. Pa!

O sărută din mers, înainte de-a ieși. I se făcuse foame, își luă o shaorma de la parterul blocului și chemă un taxi. Oricât de mult ținea la Letiția, nu se gândise nicio clipă să divorțeze. În lipsa confortului asigurat de părinții soției, și-ar fi pierdut în scurt timp orice urmă de afecțiune față de amantă. Ar fi ajuns, inevitabil, să se urască. Așa, de bine, de rău, avea o căsnicie acceptabilă, suporta cu stoicism crizele Monicăi, fie și numai pentru vacanțele *all-inclusive* din Turcia, plătite în fiecare vară de tata-socru.

La birou, îl găsi pe comisar ofticat, cu capsă pusă.

— Unde umbli?

— Mi-am luat shaorma... Da' ce-i, arde ceva?!

— M-a sunat Rusu.

— Și?

— A întrebat de unde avem 5 000 de euro pentru recompensă și de ce nu l-am anunțat și pe el.

— Și ce i-ai zis?

— Că banii îi dă Vanda Roca.

— Foarte bine! Și pentru atâta lucru ești sucărit?! Dă-l dracu' de prost, că ș-așa nu face nimic. Cu ce ne-a ajutat el în ancheta asta? Ce indicații prețioase ne-a dat?

Comisarul se ridică și se duse la fereastră. Se uită spre parcare din curtea interioară. Doi colegi de la Investigații Criminale ieșiră din mașina Poliției încadrând un bărbat încătușat. Un infractor de duzină, un recidivist, cel puțin după aspectul fizic.

— Am greșit, îi răspunse Manolache, într-un târziu.

— Cu ce-am greșit?!

— Nu trebuia să cerem bani de la unul dintre suspecti.

— Adică de la Vanda?!

— Da.

— Atunci să-i dea Rusu din buzunarul lui, dacă-i deștept!
Are vreo idee mai bună?

Secretara Mia intră să-i lase comisarului un fax de la minister și-i ceru permisiunea să plece acasă mai devreme ca de obicei. Când ieși, polițiștii se surprinseră reciproc uitându-se pofticioși la fundul femeii.

Manolache se îmbujoră, jenat.

— Ne-a chemat la el, mâine, la prima oră. Cu raport și plan de acțiune.

— Aha... Îl strâng șefii de coaie.

— Și pe mine mă strâng, Liviule. Deci... să recapitulăm.

Își deschise agenda și stiloul.

— Ce avem la capitolul certitudini?

— Din punctul meu de vedere, Zaharia este omul pe care îl căutăm.

— Îți amintesc că a trecut testul cu detectorul de minciuni.

— Asta nu ne spune aproape nimic. L-a lovit pe Roca acolo, în întuneric... Să-l credem că pe urmă a fugit fără să se uite în urmă?

— Poligraful nu minte.

— Dar mai dă și rateuri, după cum bine știi...

— OK. Atunci?

— Atunci, Zaharia l-a scos din casă și l-a îngropat undeva în pădurea din apropiere.

— Și dacă a făcut-o Vanda, după ce Zaharia a fugit? Dacă Vanda i-a dat lovitura fatală?

Întrebarea lui Manolache rămase suspendată. Inspec-torul avea mari dubii cu privire la implicarea Vandei. Argumentul său stătea, cumva, în picioare.

Își turnă cafea, apoi îi răspunse comisarului:

— O vezi pe tipa asta târându-și soțul de 90 de kile prin living, până la mașina din garaj, pe urmă săpând o groapă, ca să-l facă să dispară?!

— Dacă a avut un complice, da!

— Pe cine? Eventual pe Zaharia, nu?! Hai să fim serioși!

— Liviu, unu plus unu fac doi. Ne trebuie ceva nou pentru întâlnirea cu Rusu. O idee, o pistă, orice! În afară de recompensa de 5 000 de euro pentru care mi-a frecat ridichea.

Comisarul răspunse la telefon.

— Da... Când?... E credibilă?... Bine, trimite-mi urgent pe e-mail... OK, mersi.

Colegul său așteaptă în zadar explicații.

— Ceva noutăți?

— Nu știu... Să vedem. Îmi trimite ceva.

— Ce-ți trimite?!

— A sunat un tip la linia telefonică.

— Și?

— Ai răbdare... Uite, a și venit.

Descărcă în calculator înregistrarea convorbirii dintre operator și un bărbat care sunase să dea informații despre ce văzuse în acea seară de vineri. Dădu *play* și polițiștii ascultară fișierul audio. Dacă ceea ce tocmai auziseră nu era o farsă de prost gust, atunci aveau de-a face cu primul și singurul martor ocular din dosarul Roca. Și încă unul esențial. Doar că Manolache nu părea din cale-afară de entuziasmat, spre deosebire de inspector. La solicitarea operatorului, individul refuzase să-și spună numele, sub pretextul că dorea să evite complicațiile inerente calității de martor, cu timp pierdut la Poliție și la tribunal. Trecuse printr-o experiență similară după un accident rutier. Lucra ca taximetrist. Și nu, nu-l interesa nici măcar recompensa. Principalul motiv pentru care evitase să sune până atunci era altul: îi fusese

frică să nu afle nevastă-sa despre aventurile extraconjugale cu tinere pe care le ducea în pădurea Băneasa. În felul ăsta, nu mai dădea bani pe camere de hotel. Bărbatul pretindea că în seara respectivă trecuse cu mașina pe lângă un Volkswagen Golf oprit într-un loc ferit de priviri indiscrete, unde obișnuia el să-și ducă iubitele. La finalul convorbirii, descriesese amănunțit traseul până la locul cu pricina.

— Îl putem găsi pe individul ăsta? întrebă inspectorul, dintr-odată surescitat de noua perspectivă.

— Nu cred... A sunat de pe cartelă. Nu-i prost, și-a luat măsuri de precauție.

— Din câte știu, Zaharia are un Volkswagen Golf.

— Da, el și alte câteva mii de persoane...

— Coincidența mi se pare prea evidentă ca să n-o investigăm. Cine știe, poate tragem lozul cel mare.

— Am dubii, îi mărturisi, sec, Manolache.

Inspectorul nu știa cum să traducă apatia comisarului, când el era atât de agitat. În sfârșit, prinseseră un capăt de ață, un pont cu adevărat promițător.

— Văd că debordezi de optimism.

— Mda... Defect profesional.

— Aș paria pe Zaharia, da' nu știu dacă ai curaj să te prinzi.

— Bine. Mă prind... Cât pui la bătaie?

— Două sute?

— Bate palma și hai repede-n Băneasa, până nu se-ntunecă.

Polițiștii ieșiră în curte, unde șoferul îi aștepta cu motorul pornit. În pădure, urmând informațiile pe care comisarul și le notase în agendă, trecură pe lângă Ambasada SUA, apoi făcură stânga spre Grădina Zoologică, până în capătul străzii Vadul Moldovei, într-un luminiș unde, spre nord-est, în spatele unor stejari, taximetristul văzuse mașina suspectă, chiar în locul preferat pentru aventurile sale sexuale.

În afara cutiilor goale de bere și a unui prezervativ, nu găsiră nimic pe o rază de câțiva metri. Însă inspectorul se convingese că pontul primit făcea toți banii și, cu puțin noroc, avea să câștige pariul cu Manolache.

A doua zi, în biroul procurorului Rusu, stabiliră să înceapă de îndată operațiunea, cu polițiști și câini dresați să caute urme. La propunerea comisarului, aveau să folosească inclusiv detectoare de metal. Era de presupus că suspectul îngropase și hârlețul cu care săpase groapa. Fără să vrea, Manolache se trezi la un moment dat molipsit de frenezia inspectorului, mai ales că și Rusu manifestase același optimism bazat mai degrabă pe intuiție decât pe probe concrete, palpabile.

Până pe la orele prânzului, polițiștii de la Serviciul Omoruri rămaseră la fața locului, să coordoneze căutările. Luaseră încă de dimineață două perechi de pantofi purtate de Viktor Roca și Dragoș Zaharia, iar câinii fuseseră puși să depisteze, după miros, eventuale trasee.

— Mergem să mâncăm, șefu'?

Comisarul fu de acord cu propunerea colegului său. Oricât și-ar fi dorit să găsească ceva, trebuia să admită că procesul de căutare se putea prelungi. Împărțiseră zona în perimetre mai mici și îi instruiseră pe agenții cu câini să cerceteze locul minuțios, fără grabă.

La cantina Poliției, inspectorul primi un apel din partea Letiției. Voia să știe dacă să-l aștepte după program. Bărbatul îi spuse că avea treabă și îi închise brutal. După ultima discuție, intenționa să-i dea puțin de gândit în legătură cu viitorul relației lor.

De dimineată, Dragoș Zaharia se uitase pe internet la cele mai noi comentarii în legătură cu dosarul Roca. Dormise puțin și foarte prost, după o ceartă zdravănă cu Daria despre cum ar trebui să procedeze cu Mihai. Cei doi soți aveau păreri diferite, Dragoș susținea nevoia de colectiv, de școală, în pofida riscurilor evidente, în timp ce mama copilului manifesta aceeași atitudine ultra-protectoare, era speriată de posibilele reacții ale unor colegi care înțelegeau prea puțin greutatea cuvintelor. Apoi discuția luase o altă turnură, Daria îi reproșase actuala stare de fapt, comportamentul inconștient, derapajele cu Vanda și atitudinea ulterioară, nesinceră și deseori nonșalantă. Dacă ajunge la pușcărie, ea cum îi explică lui Mihai? Ce se va alege din relația lor, și așa aflată la limita dezastrului?

Îi spusese toate astea și multe altele printre lacrimi, cu aceeași vehemență. Dragoș rezistase o perioadă, strânsese din dinți ca să-și reprime reacțiile dure, nu era momentul s-o înfurie și mai tare, însă pe final își pierduse controlul și cearta se amplificase odată cu țipetele femeii. Apariția lui Mihai nu reușise să o calmeze, dimpotrivă, parcă o ambalase, îi dăduse motive în plus să continue pe același ton agresiv, până când, rămasă fără replici din partea soțului, trântise ușa și ieșise în spatele casei, locul ideal unde să-și ardă ultimele energii negative.

La rândul său, Dragoș ajunsese într-o perpetuă stare de agitație, fuma țigară de la țigară, iar orice comentariu negativ apărut pe internet îi provoca palpații. Acumulase o importantă cantitate de ură față de jurnaliștii care îl văzuseră vinovat din start și acum, în lipsa unor informații noi, se străduiau să aducă argumente dintre cele mai bizare. Emisiunea lui Merticaru de la Kanal C rămăsese campioana absolută a dezinformărilor și atacurilor sub centură.

Chestorul Lefter, secondat de avocatul Vicol, găsiseră certitudini acolo unde nimeni, nici măcar polițiștii, nu puteau proba implicarea lui Dragoș Zaharia. În pofida încercărilor moderatorului de a insufla note de echilibru, în ultimele ediții se crease un puternic curent de opinie defavorabil suspectului numărul unu. Curent susținut și de intervențiile telefonice în direct din partea unor persoane care avuseseră experiențe neplăcute cu Zaharia. Pe doi dintre ei îi cunoștea. Colegul actor cu care se intersectase și la castingul pentru reclama la berea Bucegi, plus un funcționar de la banca unde-și făcuse creditul imobiliar. Îi lovise pe amândoi cu pumnul într-un context nefericit, iar acum bărbații prinseră momentul ideal să se răzbune cu vârf și îndesat. Însă despre ceilalți nu-și amintea nimic. Erau, probabil, indivizi fără scrupule, plătiți de Merticaru să debiteze minciuni ca să ridice audiența emisiunii.

Avusese un prim impuls să sune în timpul show-ului TV pentru o replică dură, însă renunțase la idee în ultima clipă. Și-ar fi complicat inutil existența.

Se ridică de la birou să-l caute pe Șerban la telefon. Îl rugase să spargă conturile de e-mail ale soților Roca, spera ca schimburile de mesaje dintre cei doi să confirme măcar ipoteza unor probleme în căsnicie. Pentru că, așa cum stăteau lucrurile în momentul de față, Vanda și Viktor fuseseră cuplul ideal, fericiți și împliniți atât profesional, cât și în sânul familiei. Femeia nu ar fi avut absolut niciun motiv să scape de partenerul ei printr-o conspirație în urma căreia Dragoș devenise atât agresor, cât și victimă.

Apelul intră direct pe căsuța vocală, Șerban avea telefonul închis. Îi lăsa mesaj, apoi coborî în bucătărie, unde își mai turnă o ceașcă de cafea. Dariei nu-i trecuse supărarea, se uita, îmbufnată, la televizorul din dormitor, în timp

ce Mihai își găsisese de joacă în living, lângă mormanul cu piese LEGO.

Dragoș își aprinse țigara și se așeză pe buturugă, cu ceașca de cafea în mână. Era foarte încordat. Îi trecu prin gând s-o sune pe avocată. Simțea nevoia să discute cu cineva despre frământările lui, iar Șerban nu-i răspunsese. Doar că pe Bianca Tudose de-abia o cunoscuse. Ce să-i spună? Că rămăsese foarte singur, abandonat până și de soție? Ideal ar fi fost ca Daria să-și revină. Nu-i cerea neapărat sprijinul, doar un strop de înțelegere și de compasiune. Acum, când ar fi avut mare nevoie de ea, se prăbușise complet, aparent inexplicabil, pentru că în alte situații grele preluase povara și, cu forțe nebănuite, reușise să-i scoată la liman.

Auzi larmă în fața casei. Se duse repede într-acolo, speriat. Daria se certa cu doi reporteri de-abia veniți, care, dintr-un motiv numai de ei știut, găsiseră de cuviință să reia asediul. Evident, înregistrau altercația cu telefoanele mobile, așa că pentru Dragoș fu dificil să-și arate mânia. Încercă s-o calmeze pe Daria, însă intervenția lui avusese darul de-a încinge și mai tare spiritele. O tipă din televiziune, pe care-o știa, îl întrebă de după gard dacă se considera vinovat. Primi drept răspuns o salvă de înjurături din partea Dariei.

Cu mare greutate, Dragoș își convinse soția să intre în casă, unde Mihai se înroșise de atâta plâns. Bărbatul îl luă în brațe. I se rupea inima văzându-l cât suferea din pricina lui. Ar fi fost în stare de orice, chiar să fugă departe de propria familie, cu condiția să aibă siguranța că fiului său îi va fi bine. Dintr-odată, se simțea cu conștiința foarte încărcată, sentimentul de vinovăție îl copleșise, deși, culmea, mare lucru nu-și reproșa, în afara derapajului extraconjugal cu Vanda Roca. Problema era că acea *simplă* aventură făcuse ca lucrurile s-o ia la vale. Atât el, cât și Daria și Mihai, fuseseră

prinși sub avalanșă, pătimiseră enorm în ultimele două săptămâni și riscau să rămână cu sechele pentru restul vieții.

Încercă să-l binedispună pe Mihai, propunându-se partener de joacă pe consolă. Doar că băiatul, ca niciodată, îl refuză. Conștientiza oarecum gravitatea situației, rareori își văzuse părinții supărați mai mult de-o zi, iar explicațiile lor ambigue, incomplete, vădit neclare, îl băgaseră într-o ceață deasă. Însă, de departe, altul era principalul motiv al suferinței lui. Îl durea enorm că ceilalți copii mergeau la școală, în timp ce el fusese sechestrat în propria casă, fără alte explicații în afara evazivului *Tata are niște probleme*.

Incapabil să-l liniștească, Dragoș ceru ajutorul Dariei, care îl luă pe băiat în bucătărie și-i dădu să mănânce. Îi spuse despre reporterii nesimțiți din fața casei. Îi hărțuiau cu întrebări despre lucruri pe care tatăl său nu le făcuse.

— Ce lucruri? vru să știe Mihai.

Daria se gândi cum să-l lămurească fără să-l panicheze.

— Păi... au spus minciuni despre Dragoș, că l-ar fi lovit pe un bărbat.

— Și nu l-a lovit?

— Nu!

— Atunci, de ce nu pleacă? De ce stai în fața casei noastre și vă supără?

— Așa au primit ordin de la șefii lor.

Băiatul începu să mănânce, fără a da de înțeles că pricepuse pe de-a-ntregul motivul pentru care părinții lui se certau zi de zi.

— Mama...

— Da.

— Vreau să te întreb ceva.

— Spune.

— Tu și cu tata o să divorțați?

Luată prin surprindere, făcu ochii mari și se strădui să pară convingătoare, deși îi era greu să mintă.

— Nu! De unde ai mai scos-o și pe asta?!

Dimineață, când iarăși o năpădiseră lacrimile, își imaginase cum ar fi să înceapă o nouă viață, fără Dragoș. Doar ea cu Mihai. Respinsese ferm ideea. Considerase că ar fi un gest de lașitate să-l părăsească tocmai acum. Avea să reevalueze relația lor abia după ce se vor liniști apele.

Apoi o sună Cecilia. Îl lăsă pe Mihai în bucătărie să termine de mâncat și se închise în baie, să vorbească în liniște. Prietena ei își manifestă îngrijorarea, văzuse din nou agitație în fața casei, voia să știe dacă Daria era în regulă.

— ... da, au venit. Nu știu ce mai vor... Nu, n-am văzut emisiunea de aseară. Ce-au zis?... Dă-i dracu', că-mi vine să-i omor pe toți, numai minciuni spun... Cecilia, dacă ai ști ce-i în sufletul meu... De dimineață plâng întruna... Adineauri am discutat cu Mihai, la masă. M-a întrebat dacă divorțăm, îți dai seama?!... Nu, nu l-am dus încă, stă acasă. Mi-e frică... Nu vreau să te deranjez, ai și tu problemele tale... Bine, dacă e, te sun... Da, o să trec, mulțumesc mult... Te pup, pa!

Cecilia era singura apropiată căreia îi mărturisise calvarul prin care trecea. O simțise că empatiza cu necazul ei și că, în orice condiții, i-ar întinde o mână de ajutor sau măcar ar alina-o cu vorbe bune. Pentru Daria, orice mic sprijin conta enorm în momentele alea.

La etaj, în biroul său, Dragoș primi un apel de la Șerban, care îi transmise, fără să aștepte întrebarea, că deocamdată nu existau noutăți în legătură cu conturile de e-mail ale soților Roca. Intenționa să se ocupe în cursul nopții și să-i dea un semn a doua zi.

Pe urmă își aprinse țigara la geam, meditănd la presiunea din ce în ce mai mare care-i apăsa pe umeri. Dacă

ar putea da timpul înapoi, ar lua-o la fugă numai când ar vedea-o pe Vanda Roca. Avusese ghinion, evident. Mai întâi cu pierderea jobului, pe urmă cu încercarea nereușită de a-și găsi alternative în televiziune. Și, în final, picase de undeva din cer perspectiva incitantă de a lucra cu Vanda. Femeia fatală.

Auzi scrâșnet de roți și făcu legătura cu reporterii cantonați în fața casei. Probabil apăruseră și alții.

Ușa se dădu în lături și Daria intră speriată.

— Dragoș, au venit de la Poliție!

— Iarăși?! Ce mai vor?

— Nu știu...

Telefonul femeii sună violent.

— Da... Da, ies imediat la poartă.

Îi spuse lui Dragoș că la telefon fusese comisarul Manolache.

— Mă duc să-i dau drumul.

Bărbatul avu un presentiment ciudat. Îl trecu un fior. Merse din birou în dormitor, să urmărească desfășurarea de forțe din fața casei. În afara Loganului alb, pe care-l știa, polițiștii veniseră și cu o dubiță. Daria deschise poarta, iar în curte intrară comisarul Manolache, inspectorul Ifrim și doi indivizi de la forțele speciale de intervenție, înarmați până-n dinți. Scena părea de rău augur. Se întâmplase ceva, cu siguranță, însă Dragoș nu avea nici cea mai mică idee ce.

Îl auzi pe Manolache în holul de la parter. Decise să coboare, înainte să-l strige Daria.

Comisarul afișa o mină gravă. Îi spuse lui Dragoș să-și ia cartea de identitate și să-i urmeze.

— Unde mergem? îl întrebă.

— La Parchet.

— Aș putea să-mi sun avocatul?

— Da, chiar ar fi indicat. Aveți dreptul la un apel telefonic.

Sub ochii îngroziți ai soției, Dragoș vorbi cu Bianca Tudose. Îi spuse că polițiștii veniseră să-l ia de la domiciliu, pentru o vizită la Parchet. Probabil la procurorul Rusu. Comisarul Manolache îi confirmă, printr-o ușoară înclinare a capului.

Când Dragoș fu escortat până la dubiță, Daria își luă copilul în brațe și rămase neclintită în pragul ușii. Reporterii tăbărâra cu microfoanele, însă întrebările lor se lovira de atitudinea flegmatică a polițiștilor. Dubița se puse în mișcare cu girofarurile pornite, urmată de Loganul comisarului Manolache și de alte două mașini cu ziariștii care veniseră încă de dimineață.

În fața clădirii Parchetului, Bianca Tudose încerca să-și ascundă emoțiile în așteptarea clientului. Știa că o să afle amănunte din dosar mult prea târziu, odată cu Dragoș. Procurorii aveau prostul obicei de a-și crea din start un avantaj în raport cu avocații, le divulgau probele abia în ultimul ceas, pentru a-i pune în imposibilitatea de a-și construi strategia de apărare în tihnă, fără presiune. Rusu urma să-i aplice același tratament, mai ales că nu era vorba de un caz oarecare. Dovadă că începuseră să se adune jurnaliștii, două care de reportaj trăseseră în apropiere, iar agitația specifică marilor evenimente îi transmisese avocatei o stare de neli-niște. Bănuia că interveniseră elemente noi în anchetă, în niciun caz favorabile clientului ei.

Dubița Poliției trase chiar la intrare. Când Dragoș Zaharia coborî flancat de polițiști, reporterii săriră să-i pună întrebări și să-l filmeze. Bărbatul își păstră calmul, chiar zâmbi, însă fără să le răspundă. Apoi ușa din lemn masiv se închise în urma lui. Bianca apucă să-l salute, înainte ca jandarmul de la poartă să termine convorbirea cu procurorul

Rusu, care tocmai îi dăduse instrucțiuni în legătură cu persoanele venite la audieri.

În biroul procurorului intrară Dragoș, avocata Tudose, comisarul Manolache și inspectorul Ifrim. Bianca își scoase delegația, prezentându-se în mod oficial drept apărătorul lui Zaharia. Îi solicită procurorului acces la dosar, deși știa foarte bine că nu-l va răsfoi prea curând. Ceva îi confirmase senzația că lucrurile luaseră o nouă turnură, defavorabilă. Din atitudinea lui Rusu, aparent sobră, răzbătea un subtil aer victorios. Ca și cum reputeră deja o mare izbândă, însă deocamdată, dintr-un motiv lesne de înțeles, se ferea să-și afișeze bucuria.

Procurorul trase aer în piept și porni camera video.

— Domnule Zaharia, v-am chemat pentru că între timp au apărut la dosar elemente spectaculoase, surprinzătoare, care constituie probe materiale indubitabile... O eventuală recunoaștere a vinovăției, chiar și pe ultima sută de metri, ar putea să cântărească mult în fața instanței de judecată. Domnișoara avocat Tudose, aici de față, vă poate confirma.

Se uită spre Bianca, însă aceasta rămase impasibilă. Nici măcar nu clipi.

— Așadar, vă întreb încă o dată: l-ați omorât pe Viktor Roca, fie și în legitimă apărare?

Surprins de fermitatea procurorului, Dragoș ezită. Pentru câteva momente, inspectorul Ifrim crezu că bărbatul cedase și era pe cale să spună adevărul.

Zaharia îi răspunse hotărât:

— Nu!

Apoi, fără să se grăbească, Rusu deschise sertarul biroului și scoase o pungă transparentă, etichetată, specifică celor folosite pentru păstrarea corpurilor delictive. O ținu în aer cât să-i dea timp lui Dragoș să studieze obiectul din

interior, un cuțit de bucătărie cu lamă lungă, murdar, cu urme de pământ.

— Îl recunoașteți?

Dragoș rămase buimac, cu ochii ațintiți la punga transparentă. Nu-și dădea seama despre ce era vorba, surpriza fusese atât de mare încât îl paralizase complet.

Procurorul continuă expunerea, în lipsa unei reacții.

— Cuțitul a fost găsit în pădurea Băneasa, la mică distanță de locul unde a oprit un Volkswagen Golf de culoarea mașinii dumneavoastră, în seara dispariției lui Viktor Roca... Avem declarația martorului ocular... Pe acest cuțit s-au păstrat două amprente. Vă aparțin, fără dubiu... De asemenea, pe lama cuțitului sunt și urme de sânge care corespund cu cele găsite la presupusul loc al crimei. Este vorba despre sângele victimei, Viktor Roca.

Avocata avu un schimb de priviri cu clientul ei. Evident, îi reproșa că fusese pusă într-o situație de-a dreptul penibilă. Nu așa se înțeleseseră. O mințise și, în mod normal, ar fi trebuit să-l lase baltă chiar acolo, în toiul anchetei. Însă de dragul prieteniei cu Șerban decise să amâne momentul.

Zaharia încă nu reușise să iasă din starea de perplexitate. Deschisese gura în două rânduri, fără să poată articula vreun sunet. Lipsa reacției din partea clientului ei îi întărise Biancăi convingerea că făcuse o alegere profund greșită. Și că va trebui să iasă din joc cât mai repede cu putință.

Procurorul Rusu îi aduse la cunoștință învinuirile, potrivit Codului penal, iar în final luă decizia de a propune emiterea unui mandat de arestare preventivă pentru 30 de zile. Polițiștii urmau să-l conducă pe Zaharia la Tribunal, unde judecătorul avea să decidă, pe baza probelor din dosar, dacă se impunea arestarea.

În holul clădirii, Bianca îl rugă pe comisarul Manolache să-i permită să stea de vorbă două minute cu clientul ei. Voia să se convingă că nu greșea lăsându-l baltă.

Îl întrebă direct.

— Ai o explicație solidă?

Bărbatul îi înfruntă privirile și se decise să-i spună varianta lui în legătură cu descoperirea polițiștilor.

— Cuțitul este al Vandeii Roca...

— Da, și?!

— Știu că sună ciudat ce-o să-ți zic, dar ăsta-i adevărul... Viktor Roca era plecat în seara aia, iar Vanda m-a rugat s-o ajut să pregătească ceva de mâncare. Paste carbonara... Am tăiat șunca folosind cuțitul ăla. De aia apar amprentele mele... Crede-mă, îți jur că așa a fost! Vanda a premeditat totul, de la bun început.

Avocata ar fi vrut să-l creadă, însă justificarea lui Dragoș parcă prea era cusută cu ață albă.

— Din câte-mi amintesc, când ai venit cu Șerban la mine, te-am rugat să-mi spui adevărul.

— Da... Și ți-am povestit că m-am culcat cu Vanda. Restul mi s-a părut irelevant... Bianca, îți spun adevărul, uită-te în ochii mei!

Inspectorul Ifrim se apropie de cei doi și-i puse cătușele lui Zaharia.

— Haideți, vă rog. Ne așteaptă domnul judecător.

La ieșirea din clădirea Parchetului, Dragoș nu mai schiță niciun zâmbet. Cătușele de la mâini îl făcuseră să se piardă cu firea, intrase în stare de șoc, se mișca somnambulic, ghidat spre mașină de inspectorul Ifrim. Îi văzu ca prin vis pe reporterii care se înghesuiau să-i smulgă câteva cuvinte.

Odată ajuns pe bancheta din spate a Loganului, închise ochii. Se gândi la Daria și la Mihai. Nu, nu meritau să treacă prin acest calvar. Apoi își zise că, atât timp cât Șerban îl susținea, avea motive să spere. Fratele său credea necondiționat în nevinovăția lui. Însă pe avocată o dezamăgise. Chiar dacă fără intenție. De unde să-i treacă prin cap că Vanda Roca plănuise meticolos înscenarea, cu o imaginație bolnavă? Și cum să-l convingă pe judecător? Ce argumente să-i aducă, în afară de povestea cu paste carbonare? Părea o explicație ieftină, necredibilă. Reacția Biancăi fusese de înțeles. De aia Dragoș avusese mari rețineri când procurorul Rusu îi arătase cuțitul. Se temuse să nu fie ridicol cu scenariul său plin de scene de sex și romantism.

Rămase să aștepte singur într-o încăpere a Tribunalului. Își închipuia agitația reporterilor adunați în fața clădirii, pregătiți să surprindă momentul culminant al anchetei, cu suspectul numărul unu scos în cătușe și ulterior băgat în arest. În sfârșit, se făcuse dreptate! Publicul căpătase satisfacție. Vinovatul avea să plătească.

Aproape două ore îi trebuiră judecătorului de drepturi și libertăți să studieze dosarul. Când Dragoș intră în sală, îi veni inima la loc, într-o oarecare măsură. O văzuse pe avocată. Așadar, Bianca hotărâse să meargă mai departe, în ciuda incidentului de la Parchet.

Procurorul detașat la instanța Tribunalului prezentă probele acuzării, pe scurt, insistând asupra cuțitului descoperit de polițiști în pădurea Băneasa. Apoi făcu trimitere la articolul din Codul penal referitor la crimă și-i solicită judecătorului emiterea mandatului de arestare preventivă.

După un scurt moment de reflecție, judecătorul dădu cuvântul apărării. Avocata își închise agenda și se ridică pentru a-și expune punctul de vedere.

— Onorată instanță, domnule judecător, domnule procuror, vă rog să constatați faptul că Dragoș Zaharia are cazierul nepătat. Nu a avut, până în prezent, vreo încălcare a legii... Clientul meu nu pretinde că este nici familistul convins care să nu fi încălcat vreodată jurământul de fidelitate față de soție, dar nici bărbatul afemeiat, dispus să zboare din floare în floare, după cum l-au caracterizat unii. Ca orice om, a greșit... Și regretă profund acest lucru. Da, a avut o scurtă aventură cu Vanda Roca. Însă nu, nu el l-a omorât pe Viktor Roca!

Procurorul interveni.

— Vă rog să consemnați că Vanda Roca neagă așa-zisa aventură cu învinuitul.

— E consemnat la dosar, i-o retează judecătorul. Continu-ați, doamnă avocat.

— Din probele și declarațiile depuse reiese faptul că Dragoș Zaharia ar fi căutat-o insistent pe Vanda Roca imediat după presupusa crimă. Vă întreb, ce logică ar fi avut să procedeze astfel? Clientul meu spune că a fost lovit în casa familiei Vanda de o persoană pe care nu a recunoscut-o. La rândul său, Dragoș Zaharia ar fi lovit-o pe respectiva persoană cu pumnul, apoi ar fi fugit spre propria mașină. O reacție firească, fusese atacat pe întuneric, într-o casă străină. Era normal să-și abandoneze acolo telefonul mobil, în condițiile în care se speriasse destul de tare. Dar, dacă ar fi folosit cuțitul ca să-l omoare pe Viktor Roca, așa cum pretinde acuza-rea, apoi ar fi șters urmele, nu ar fi fost logic să-și recupereze și telefonul? Apoi, de ce s-au găsit doar două pete de sânge la locul presupusei crime? Nu rezultă, din probele administrate de Parchet, că urmele ar fi fost șterse de cineva. Să înțelegem că victima ar fi murit din alte cauze? Nu cumva cele două mici pete de sânge au fost special plasate acolo,

ca să conducă spre false concluzii? Domnule judecător, vă rog să constatați faptul că, înainte de orice, Dragoș Zaharia nu este un bărbat cu un coeficient redus de inteligență. Nu-l putem bănuși de prostie. Și atunci, dacă a fost atât de precaut încât să șteargă balta de sânge și să scape de cadavru, după cum pretinde acuzarea, prin ce minune și-a lăsat telefonul la locul crimei și a uitat să șteargă amprente de pe cuțit? Vă spun imediat și care este povestea acestui cuțit, principala probă a acuzării...

Avocata făcu o mică pauză, fragmentându-și discursul înainte de a expune varianta lui Dragoș în legătură cu seara în care fusese în vizită la Vanda Roca. Apoi aminti despre lipsa cadavruului și concluzionă că, din punctul de vedere al clientului ei, acesta ar fi fost victima unei înscenări.

— ... Așadar, domnule judecător, vă rog să nu dați curs solicitării Parchetului de eliberare a unui mandat de arestare preventivă și să înlocuiți această măsură punitivă cu interdicția de a părăsi localitatea. Clientul meu are o familie, un copil minor, și nu intenționează să se sustragă procesului de urmărire penală.

Bianca reușise să-l scoată pe Dragoș din starea de resemnare. Așa cum pusese problema, era convins că judecătorului îi va fi dificil să ia o decizie. Aproape de nicăieri, se ivise o mică undă de speranță. Audierea luă sfârșit fără ca magistratul să se pronunțe. Urma să o facă în cel mai scurt timp, după ce cântărea probele.

Ieșiți în holul tribunalului, Dragoș o rugă pe Bianca să ia legătura cu Daria, în cazul unei concluzii nefavorabile, pentru a o convinge că era nevinovat. Ar fi fost prea mult pentru el să știe că inclusiv cei foarte apropiați îl considerau criminal. Avocata îl prinse de mână încătușată și-i spuse să

aibă încredere că, până la urmă, vor izbândi. Indiferent de cum vor evolua lucrurile astăzi, la Tribunal.

Treizeci de minute mai târziu, polițiștii îl conduseră pe Dragoș până la Loganul din fața clădirii, făcându-și loc cu greutate printre reporterii care așteptaseră cu sufletul la gură deznodământul. Mașina porni spre arestul Poliției Capitalei, cu principalul suspect pe bancheta din spate, lângă inspectorul Ifrim. În urma lor, înconjurată de zeci de jurnaliști cu microfoanele ațintite asupra ei, Bianca Tudose dădu o scurtă declarație despre emiterea mandatului de arestare preventivă, precizând că, din punctul de vedere al apărării, probele strânse de Parchet erau neconcludente. Refuză să răspundă la întrebări, sub pretextul că ancheta era nefinalizată și orice informații oficiale puteau veni doar din partea procurorului criminalist. Odată ajunsă în mașină, o sună pe Daria Zaharia și stabilește să se întâlnească.

În timp ce Dragoș schimba primele vorbe cu colegii de cameră din arest, comisarul Manolache primi un apel din partea lui Rusu. Procurorul programase conferința de presă despre dosarul Roca și, ca de obicei, nu dorea să-și asume integral meritele. Cel puțin declarativ. Polițiștii fuseseră invitați să participe la show-ul lui Rusu, deși știau foarte bine că nu vor fi lăsați să vorbească. Urmau doar să facă parte din tabloul final, menit să ilustreze fructuoasa colaborare dintre Parchet și Poliție.

După o noapte albă, Daria apucase să doarmă foarte puțin înainte să se trezească Mihai. Urmărise la televizor conferința de presă a procurorului Rusu, apoi emisiunea de la Kanal C a lui Florin Merticaru, care se prelungea până după miezul nopții. Avocata lui Dragoș amânase întâlnirea, un eveniment neprevăzut îi dăduse peste cap agenda, însă apucase să-i explice, la telefon, despre cum ajunseseră amprente pe presupusa armă a crimei. În pofida momentului de ezitare, Bianca Tudose credea în continuare în nevinovăția lui Dragoș. Și încerca să-i dea și Dariei un dram de speranță.

Șerban trecuse pe-acolo sub pretextul că trebuia să-i arate lui Mihai o carte despre secretele jocului Minecraft, însă în realitate simțise că Daria avea mare nevoie de un umăr pe care să plângă. De un apropiat capabil să empatizeze cu suferința ei. Prietenele și colegile evitaseră să o sune, probabil șocate de ceea ce văzuseră la știri. Cu părinții, Daria rupsese de mult orice legătură. Plecată cu ani în urmă să lucreze ca asistentă într-un spital din Londra, maică-sa divorțase fără regrete, după ce se cuplase cu un medic sirian. La vremea respectivă, tatăl Dariei suferise un șoc, până s-o

întâlnească pe actuala soție, despre care Daria avea o părere foarte proastă. Le reproșase părinților divorțul și atitudinea de după ruptură, fapt ce răcise considerabil relațiile bilaterale, până la nivel de îngheț. După izbucnirea scandalului cu dosarul Roca, maică-sa îi dăduse un singur telefon, de complezență, fiind interesată în mod special de partajul ulterior preconizatului divorț al soților Zaharia. Cu tatăl ei se întâlnise întâmplător prin oraș, însă bătrânul nici măcar nu adusese vorba de problemele lui Dragoș. Se interesase doar de Mihai, o întrebase dacă poate să-i aducă un cadou la început de an școlar.

Cum părinții lui Dragoș muriseră, iar părinții Dariei erau ca și morți, îi rămăseseră puține refugii în caz de furună. Cu Șerban, rareori găsea puncte de convergență, chiar dacă apreciasse dorința acestuia de a-i fi de ajutor în momentele grele. Apoi, mai era buna ei prietenă din copilărie, Lucy. Trecuse recent printr-o cumpănă, după un grav accident rutier, așa că nu se știa care dintre ele avea o mai mare nevoie de consolare. Față de cealaltă amică, Cecilia, îi lipsea curajul pentru o spovedanie completă, până la capăt. Și nici nu credea că i-ar fi fost de folos. O bănuia că nu e în stare să se transpună în situația ei și că are o oarecare doză de ipocrizie. Nu excludea ca interesul Ceciliei pentru tragedia prin care trecea Daria să ascundă, de fapt, dorința de a se echilibra pe sine din punct de vedere emoțional. Pe principiul, *slavă Domnului, uite că sunt alții cu probleme și mai grave decât ale mele*.

Cu o seară în urmă, nu găsisese suficiente resurse pentru a-i explica lui Mihai de ce lipsea de acasă Dragoș. Până la un punct, băiețelul se jucase cu Șerban, apoi Daria amânase discuția și îi spusese o minciună înainte de culcare.

Acum, venise momentul adevărului. Îi dădu să mănânce și, stăpânindu-se cu greu să nu plângă, încercă să-i povestească varianta soft a aventurii lui Dragoș, faptul că tatăl lui fusese victima unei conspirații, a unor oameni care născociseră bazaconii.

— Ce oameni?

Întrebarea copilului, firească, o pusese în încurcătură. Hotărî să-i zică despre Vanda Roca, însă Mihai nu înțelese de ce tocmai mama prietenului său, Tudor, ar fi avut vreun interes să-i facă rău lui Dragoș. Rămas fără răspuns, băiatul intră în panică și începu să plângă cu sughițuri. Daria îl trase la piept, mângâindu-l. Cu ultimele resurse, femeia strânse din dinți ca să-și reprime lacrimile.

— Nu plânge, te rog!

Băiatul se opri dintr-odată și o privi în ochi.

— Și tata... unde-i tata? Când vine acasă?

Partea proastă era că nici măcar ea nu știa. Putea fi vorba de o lună, de două sau de ani de zile, în cel mai rău caz. Imposibil să-i spună, fără să-i provoace o imensă durere. I se rupea inima văzându-l cum aștepta înfrigurat ca mama lui să-i dea vestea cea bună: *Dragoș va veni acasă dintr-o clipă într-alta*.

— Tata o să lipsească o perioadă, puiule...

Știa că, mai devreme sau mai târziu, o să afle. Îi explică, aproape ca la școală, că Justiția se înșela uneori, oameni nevinovați ajungeau să sufere din cauza unor erori judiciare. Ajungeau să stea în închisoare, exact ca tatăl său.

— Mihai, nu mai plânge, te roagă mama... O să fie bine. Tata o să vină acasă...

Oricât s-ar fi străduit, nu reușea să-l liniștească. Băiatul îl iubea pe Dragoș, iar vestea că ajunsese în închisoare

îi provocase răni adânci, chinuitoare, greu de vindecat din două vorbe de alinare, fie ele și spuse cu toată dragostea.

Disperată, Daria îl sună pe Șerban, îl prinse în trafic, venea înspre Voluntari. Își luase concediu special ca să poată sta cu Mihai o perioadă. Dacă trăgea linie, Daria trebuia să admită că singura persoană de încredere, pe care se putea baza, era cumnatul ei.

Când îi deschise ușa, bărbatul îi îmbrățișă pe amândoi și-i dădu lui Mihai un joc nou pentru PlayStation. Spera să-i mai abată gândurile către lucruri care-i făceau plăcere. Daria se scuza, îi lăsa pe băieți în living și se duse la etaj, să se pregătească de plecare. Avea întâlnire cu avocata.

Înainte de-a ieși, îi explică lui Șerban cum să rezolve cu masa de prânz, îl sărută pe Mihai și-i promise c-o să meargă cât de curând împreună să-l vadă pe Dragoș. Bianca îi povestise despre posibilitatea unei vizite în arestul Poliției.

Își șterse lacrimile la volanul mașinii, înainte de-a deschide porțile cu telecomanda. În urma ei, se puse în mișcare o altă mașină, cu doi paparazzi de la un ziar de scandal. Orice eveniment insignifiant, orice fotografie banală se transformau instant în bombe de presă, în special după arestarea lui Dragoș. Publicațiile importante deschiseseră ediția de dimineață cu ample relatări despre cazul Roca, cu declarații din conferința de presă a procurorului Rusu, cu presupusa armă a crimei și argumentele anchetatorilor. Un singur lucru lipsea ca să fie tabloul complet: cadavrul magnatului Viktor Roca. Avocata Bianca Tudose evitase să aducă alte dovezi sau măcar raționamente în favoarea clientului ei, preferând să nu comenteze probele din dosar. Și Vanda Roca fusese la fel de refractară față de presă, așa că singurele informații oficiale rămăseseră cele furnizate de Parchet. Pentru că Dragoș Zaharia continua să-și proclame

nevinovăția (în ciuda dovezilor palpabile descoperite de polițiști), unele publicații aveau mari dubii cu privire la sănătatea mintală a acestuia. Cum putea nega un lucru atât de evident? Cu alte cuvinte, cât de nebun să fii ca să ai un astfel de comportament?!

Cu paparazzi în spatele ei, Daria ajunse lângă clădirea de birouri unde se afla cabinetul avocatei. Coborî în parcare și se uită lung spre mașina cu indivizii care-i făceau poze nestingheriți, de la nici zece metri. Dacă altădată i-ar fi muștruluit bine, acum se simțea prea obosită pentru așa ceva. Dispăru în clădire și urcă la etaj, unde Bianca o primi de îndată.

Se scuză pentru ziua de ieri, când amânase întâlnirea din pricina ei.

— Poate e mai bine că n-am discutat la cald, fu de părere avocata. Bei un ceai, o cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Cum se simte băiețelul?

Daria își coborî privirea, rezistă impulsului puternic de a-și exterioriza emoțiile. Avea un mare nod în gât.

— E acasă, cu Șerban...

— I-ai spus?

— Da...

— Și?

— Plânge... suferă, îți dai seama. Și mi-e ciudă că nu știu cum să-i alin suferința... I-am zis c-o să mergem să-l vedem... sper...

— Da... Trebuie să depunem o cerere. De obicei, nu sunt probleme.

— Ai mai vorbit cu Dragoș?

— Nu... Am depus la Curtea de Apel contestația împotriva mandatului de arestare. Dar n-aș vrea să-ți faci mari

speranțe. Așa cum stau lucrurile în momentul de față, orice complet de judecată ar fi înclinat să meargă pe mâna Parchetului.

Avocata se ridică să-și recupereze telecomanda de la aparatul de aer condiționat. Îi părea rău de situația în care se ajunsese, însă nu-și permitea luxul de a se transpune în pielea clienților. Ar fi fost prea riscant să se implice emoțional. I-ar fi diminuat din capacitatea de a fi obiectivă, de a privi cazul cu detașarea specialistului dispus să cântărească lucrurile cu mare finețe.

Reveni la birou.

— Îmi scapă ceva în legătură cu dosarul Roca. Și asta mă face să cred că Dragoș ar putea să spună adevărul.

Pentru câteva momente, Daria se însufleți.

— Și cum putem dovedi că-i nevinovat?

— Ei bine, sincer... deocamdată, nu știu... Asta-i marea problemă. Dar am speranțe că vom găsi o soluție ca să demonstrăm acuzațiile Parchetului.

— Totuși, nu pricep ce-i cu cuțitul ăla... Fă-mă să înțeleg mai bine.

— Dragoș mi-a povestit că, în contextul aventurii pe care a avut-o cu Vanda Roca, a fost acasă la ea într-o seară, când bărbat-su era plecat din țară. Vanda l-a pus să taie niște șuncă... Să pregătească ceva de mâncare... Știai despre chestia asta?

— Nu.

— Îmi pare rău, Daria, îmi închipui ce simți... dar, una peste alta, prefer să cred că Dragoș te-a înșelat, decât că ar fi un criminal.

— Deci... să înțeleg că totul a fost pus la cale, a fost premeditat de Vanda Roca?

— Dacă Dragoș spune adevărul, așa s-ar părea. Tu ce zici? Cine minte?

În așteptarea răspunsului, avocata își scoase telefonul să-și verifice mesajele. Daria ezita. Avea îndoielile ei. Apoi, dând timpul înapoi, amintindu-și de clipele fericite alături de Dragoș, refuza să admită că trăise atâția ani în pat cu un criminal. Cel mult, cu un bărbat care-o iubise doar până la un punct.

— Dragoș e nevinovat. Aș putea să jur!

O spusese cu siguranța femeii disperate să-și ajute partenerul.

— Și eu zic la fel, o completă Bianca. De aia am acceptat să mergem mai departe... Acum, te rog să mă scuzi, Daria, trebuie să ajung de urgență la Tribunal. Rămâne să depun cererea pentru vizită și te sun imediat ce am răspunsul, ca să te vezi cu Dragoș. OK?

— Bine... Îți mulțumesc mult.

Se despărțiră și Daria coborî la mașină, unde, înainte de a urca, îi zări pe cei doi paparazzi cu obiectivul foto scos pe geam. Îl sună pe Șerban, care o liniști în privința lui Mihai. Băiatul părea în regulă. Discutară despre preconizata vizită în arestul Poliției, iar Șerban se strădui s-o încurajeze. La final, Daria îl rugă s-o aștepte, avea să întârzie puțin prin oraș. Știa că, odată ajunsă acasă, singură între patru pereți, i-ar fi fost imposibil să nu cadă pradă deznădejzii. Să nu o copleșească gândurile negre, care oricum pusese stăpânire pe ea, chiar dacă aparent le ținea la distanță. Întâlnirea cu avocata îi făcuse bine, ca de altfel și evadarea din propria locuință, unde se simțea vinovată pentru incapacitatea de a-l consola pe Mihai.

Se uită din nou înspre reporteri. Prezența lor îi accentuase starea de neliniște. Decise să scape cumva de ei. Coborî

din mașină și merse pe jos o bucată. Îi zări în urmă, la mică distanță. Apoi coborî în stația de metrou, unde avea șanse mari să se piardă în mulțime. Luți pasul, intrând într-un șuvoi de oameni, spre disperarea celor doi paparazzi care încercau să țină aproape.

Ajunse în toaleta unui fast-food, zăbovi preț de zece minute, apoi luă primul tren oprit în stație. Se uită în jur și răsuflă ușurată. Reușise să-i piardă pe paparazzi. Însă o privea insistent un pensionar. Puse capul în pământ, jenată. Îi era teamă să nu fi fost recunoscută, după ce interviul cu George Constantinescu devenise viral pe internet. Se gândi să-și pună ochelarii de soare.

Ieșită la aer, trei stații mai departe, merse o perioadă fără direcție. Nu știa cu exactitate unde se afla, dar asta avea prea puțină importanță. Pur și simplu, îi făcea bine să se miște printre oameni. Doar că presiunea rămăsese acolo, chinuitoare, îi treceau prin minte aceleași întrebări fără răspuns, aceleași temeri cu privire la viitorul ei. Perspectivele arătau sumbru. Norii negri, de furtună, întunecau linia orizontului de jur împrejur. Oriunde s-ar fi întors, oriunde s-ar fi uitat, nu vedea nici măcar o rază palidă de soare. În lipsa lui Dragoș, era obligată să vândă casa și să returneze creditul. Pe urmă, dacă acuzațiile aveau să se confirme printr-o condamnare la ani grei de închisoare, intervenea inevitabil divorțul. Însă cel mai tare o frământa faptul că nu știa cât de mult va suferi Mihai. Ar fi fost în stare de orice sacrificiu, de orice gest nebunesc pentru a-l proteja.

Intră într-un parc de joacă, pustiu la acea oră, și se așează pe bancă. Își scoase mobilul să citească ultimele știri, cu riscul de a-și agrava depresia. Poza lui Dragoș ieșind în cătușe de la Tribunal era nelipsită de pe prima pagină a principalelor publicații. Verdictul jurnaliștilor fusese aproape

unanim, prezentatorul de la Roata Norocului îl omorâse pe magnatul Roca după o idilă cu soția acestuia. În speranța c-o să rămână și cu Vanda, și cu banii milionarului. Echipa de polițiști condusă de comisarul Manolache scotocea în continuare zone întinse din pădurea Băneasa, în căutarea *regretatului Roca*. Zaharia refuzase să-și recunoască faptele, în pofida probelor evidente, iar judecătorii aveau un motiv în plus să-l înfunde în pușcărie pentru mulți ani de-acum încolo.

Se ridică să plece, când primi un SMS pe mobil. Îl citi cu stupefacție: *Bună, Daria. Poți veni, ACUM, în Voluntari? Trebuie să lămurim lucrurile*. Mesajul era trimis de însăși... Vanda Roca! Daria își verifică ceasul și-i răspunse tot printr-un SMS: *Ajung în maximum 30 de minute*. Primi rapid confirmarea: *OK. Te aștept*. Pe urmă comandă un taxi de la Uber, îndreptându-se spre ieșirea din parc. Ar fi pierdut prea mult timp până să-și recupereze mașina din parcare de la cabinetul de avocatură.

În drum spre Voluntari, făcu zeci de supoziții. Propunerea surprinzătoare a Vandei nu avea cum să fie de bun augur. În niciun caz nu o chemase ca să-și mărturisească păcatele. Poate intenționa s-o tragă de limbă, să afle alte informații despre Dragoș, care să-l înfunde și mai tare. Sau poate, cine știe, voia să discute ca de la femeie la femeie, ca de la mamă la mamă, ca să-i explice că nu avusese acea aventură cu Dragoș și că tot ce apăruse în presă erau doar minciuni.

Cândva, o respectase. Văzuse în Vanda un model demn de admirat, văzuse în ea împlinirea propriilor vise. Pe urmă, odată cu izbucnirea scandalului, își schimbase radical părerea. Fusesse uimită de cât de ușor se lăsase manipulată, de cât de ușor se înșelase în privința Vandei. Nu era de mirare

că-l îmbrobodise pe Dragoș și, în final, reușise să le distrugă viața. În momentul ăla, o dușmănea de moarte, ar fi strâns-o de gât fără mari regrete.

Îi mulțumi șoferului de la Uber, coborî din mașină și rămase câteva clipe în fața porții înainte de-a suna la interfon. Se auzi un clic și apăsă pe mâner. Din cauza emoțiilor, simți un ușor frison atunci când făcu primii pași pe alee. Grădina arăta superb chiar și în lipsa lui Viktor Roca.

Undeva în dreapta remarcă BMW-ul Vandei. Bătu insistent la ușă. Nu primi răspuns. Îndrăzni să intre, yala fusese descuiată. Pași cu sfială în living.

Nicu Cercel se trezi cu capul greu. Petrecuse cu un camarad cu care muncise pe vremuri în Spania, în construcții. Își amintiseră de perioada de haiducie, când nu aveau obligații, erau foarte tineri și spărgeau banii pe distracții. În principal, pe băutură și femei.

Pe urmă, Nicu își găsise aleasa inimii, se însurase la nici 23 de ani, făcuse doi copii și revenise în țară cu familia după un conflict cu patronul, sătul să muncească printre străini și dornic de un nou început. Bun meseriaș, se angajase la una dintre primele firme din Penta Grup, unde în scurt timp se făcuse remarcat pentru conștiinciozitatea și priceperea lui. Glumeț din fire, îi atrăsese atenția inclusiv marelui boss, care văzuse în el calitățile unui viitor administrator, instalator, electrician, zidar, șofer, curier, grădinar și, în general, cam orice avea nevoie la o proprietate de milioane de euro cum era cea din Voluntari. Așa că Viktor Roca îl scutise de atribuțiile de serviciu pentru a-i da alte sarcini, mult mai bine plătite.

La rândul său, Nicu îmbrățișase ideea cu entuziasm, se mândrea că lucra direct pentru familia Roca, avea o oarecare libertate de mișcare și, în plus, îi dublaseră salariul. Dacă la început se temuse c-o să se plictisească — în fond, ce mare brânză era de făcut pe lângă casa unui milionar? —, pe urmă constatasese că nu-i ajungea timpul. Vanda nu-l plăcuse din start, dintr-un motiv nedeslușit, îl umilea în mod frecvent, îl trimitea să-i facă diverse cumpărături în momente nepotrivite și adeseori îi reproșa calitatea lucrărilor de grădinărit. Era punctul său slab, fără îndoială. Însă, ambițios din fire, Nicu reușise să fure meseria de la alții, să se documenteze de pe internet și, în cele din urmă, s-o surprindă până și pe exigenta Vanda.

Disparația protectorului său îl șocase, de două săptămâni nu avea în cap decât perspectiva pierderii jobului, mai ales că Vanda îi limitase programul la doar trei zile pe săptămână, fără să-i ofere explicații.

Își făcu cafeaua la ibric și ieși în balcon să fumeze. Copiii nu se treziseră încă, iar soția lucra în tură de noapte la fabrica de pâine. Bărbatul plănuia să curețe terenul de tenis, să tundă gazonul și să repare instalația de udat grădina, care avea mici probleme la două dintre aspersoare. Pe urmă, avea de gând să schimbe apa din piscină și să vopsească, preventiv, poarta metalică de la intrare. Vanda făcea crize de nervi dacă vedea mici urme de rugină.

În drum spre Voluntari, Nicu își lăasă copiii la școală, pe urmă opri să-și cumpere țigări și suc. Parcă mașina în fața casei, iar când intră în curte și zări BMW-ul Vandeii, îi scăzu brusc entuziasmul. Chiar nu avea chef de alte reproșuri.

Pentru început, mătură terenul de tenis, trecu peste zgură cu tăvălugul, o stropi cu furtunul și, la final, refăcu marcajul cu praf de var. Știa că, din nefericire, în lipsa lui

Viktor Roca, se străduise inutil ca totul să arate impecabil. Vanda rareori juca tenis, iar Tudor nici atât, dacă nu-l împingea taică-su de la spate.

Merse apoi să pornească tractorașul Honda de tuns gazonul, un utilaj scump, destinat suprafețelor foarte mari, de peste zece hectare, dar pe care Viktor Roca insistase să-l cumpere doar pentru plăcerea de a-l conduce prin curte din când în când. Dădu la cheie fără succes. Își aminti că săptămâna trecută descoperise defecțiunea de la sistemul electric și, luat cu alte treburi, uitase să cumpere piesa respectivă. Ar fi putut amâna operațiunea până după weekend, însă cu riscul de a primi o săpuneală zdravănă.

Scoase mobilul și o sună pe Vanda, fără nicio tragere de inimă. Avea nevoie de bani ca să repare tractorașul. Doar că apelul intră, în final, pe mesageria vocală.

Nicu înjură, își aprinse țigara și porni agale spre casă. Bătu la ușă, apoi îndrăzni să apese pe clanță. Strigă, preventiv, încă din prag.

— Doamna Vanda!

Ceea ce văzu în living îl îngrozi, provocându-i stări convulsive de vomă. Preferă să iasă rapid la aer și să sune, precipitat, la 112.

În scurt timp, criminaliștii și ofițerii de la Serviciul Omoruri aveau să ajungă în casa familiei Roca, unde zăceau fără suflare două femei. Vanda Roca și Daria Zaharia muriseră! Medicul legist speculă în legătură cu cauzele celor două decese. Din primele observații, rezulta că fusese vorba despre crimă, urmată de sinucidere. Ambele comise cu cel puțin douăzeci și patru de ore înainte.

Inspectorul Ifrim își puse mâinile-n cap. Fix asta le trebuia ca să fie complet dosarul Roca!

— Ce zici, șefu’? Tare, nu?

La rândul său, comisarul Manolache părea răvășit. Ieșise afară ca să-i lase pe tehnicienii criminaliști să-și facă treaba. În fața ușii de la intrare, cu fundul pe iarbă, Nicu fuma țigară de la țigară. Tocmai le povestise polițiștilor, cu lux de amănunte, cum făcuse descoperirea macabră. Prăbușită în mijlocul camerei, Vanda Roca fusese lovită în cap cu un obiect greu, o girafă din bronz abandonată ulterior undeva pe covor, în timp ce Daria Zaharia își găsisese sfârșitul pe unul dintre fotolii, într-o baltă de sânge. Își tăiasse venele cu cuțitul, fără să lase vreun ultim mesaj. În mod firesc, polițiștii ar fi urmat să găsească amprente de femeie pe cuțit, ca și pe statueta din bronz.

În fața casei apărură și primii reporteri, alertați probabil de unul dintre subalternii lui Manolache. Comisarul se strădui să-și păstreze calmul, prezența presei îi dădea motive în plus de surescitare. Îl sună pe comandantul Poliției ca să-l pună la curent cu primele informații, iar când închise îl văzu în curte pe procurorul Rusu. Se salutară, apoi Manolache îi rezumă povestea în câteva cuvinte. Livingul familiei Roca era încă plin de criminaliști care prelevau probe și filmau fiecare detaliu. Medicul legist își terminase examinarea preliminară. Înainte de-a pleca, le promise lui Manolache și lui Rusu un raport complet imediat după autopsie, în cel mai scurt timp. După opinia lui, probabil că Vanda fusese lovită prin surprindere, lipseau urmele unei încăierări între cele două femei. Analiza dinamicii loviturii avea să le aducă date suplimentare.

La rândul său, Rusu simți nevoia de-a raporta evenimentul. Se retrase spre piscină, de unde îl sună pe șeful său direct, apoi pe procurorul general, cu care vorbise în mai multe rânduri de la deschiderea dosarului Roca. Urma să-l

țină la curent în continuare. Amândoi se așteptau la presiuni uriașe din partea presei. Deciseră să furnizeze informații oficiale abia după concluziile medicului legist, întărite de constatările criminaliștilor.

Încă marcat de tabloul cu cele două femei găsite fără suflare, inspectorul Ifrim își aminti de fiul soților Zaharia. Îi spuse comisarului că, odată cu moartea Dariei, băiețelul rămăsese, practic, în grija nimănui. De fapt, în grija bunicilor, în cel mai fericit caz. Dragoș era în arestul Poliției, încă nu aflate despre tragedie, dacă nu cumva se grăbise presa să publice informații neoficiale, obținute pe surse. Manolache îl trimise pe Ifrim să stea de vorbă cu Dragoș Zaharia și să încerce să *profite* de șocul emoțional pentru a-i smulge o eventuală mărturisire. Bănuia că bărbatul se va considera, pe bună dreptate, principalul vinovat pentru moartea soției și, pe fondul căderii psihice, va înceta să-și mai susțină inocența. Chiar dacă era fascinat, în continuare, de locul crimei, inspectorul fu de acord să plece spre arestul Poliției. Într-o mare măsură, îl atrăgea și perspectiva de a-i smulge lui Zaharia o spovedanie completă. Aștepta cu înfrigurare momentul, mai ales că pusese pariu cu Manolache.

Când îl văzu, inspectorul își dădu imediat seama că Zaharia nu știa. Gardianul îl adusese într-o cameră folosită, de obicei, pentru interogatorii. Bărbatul părea mai degrabă îngrijorat, își lăsase barbă și încerca să ghicească scopul vizitei lui Ifrim. Socotea curios faptul că inspectorul venise singur, fără comisarul Manolache.

Polițistul își trase scaunul într-un colț al mesei. Mai venise și în trecut cu vești proaste pentru rudele victimelor, însă acum contextul era diferit. Persoanele implicate în activități criminale de competența Serviciului Omoruri proveneau în general din medii foarte sărace și aveau educație

precară. De multe ori, băutura reprezenta principalul catalizator al conflictelor sângeroase. Ifrim avusese experiențe la limita grotescului cu soțiile unor victime care, culmea, se bucuraseră la aflarea veștilor tragice, fără să-și ascundă imensa ușurare că scăpaseră de vreun bărbat bețiv și violent.

În dosarul Roca nu era vorba nici pe departe despre oameni fără căpătâi. Dimpotrivă. Tocmai asta stârnise imensul interes în jurul cazului. Odată cu ultimele evenimente, povestea celor două familii, Roca și Zaharia, întrecea în dramatism orice telenovelă la care se uitaseră cu sufletul la gură românii după revoluția din 1989. Se adeverise că, în ciuda eforturilor de creație din industria de divertisment, viața bătea filmul.

Inspectorul nu-și făcuse un plan. Îl întrebă pe Zaharia ce mai știa despre băiețelul său. Dimineață, Dragoș discuta cu avocata. Aflase de la ea că Șerban își luase concediu ca să stea cu Mihai.

— Știți numărul de mobil al fratelui dumneavoastră?

— Da... De ce?

În loc de răspuns, polițistul își scoase telefonul și i-l dădu. I-l împinse, ușor, pe masă. Dragoș se uită lung, fără să priceapă.

— Sunați-l... Poate vi-l dă pe Mihai, să vorbiți cu el.

Nu știa cum să interpreteze gestul lui Ifrim, însă tenația era prea mare. Formă numărul și Șerban îi răspunse după primul apel. Într-adevăr, venise acasă la ei, în Voluntari. Acum stătea la masă, în bucătărie, împreună cu Mihai. Dragoș ceru să i-l dea la telefon. După o scurtă ezitare, frațele său se conformă. Băiețelul începu să plângă, părând confuz, și îl întrebă despre Daria. Tulburat, Dragoș nu înțelese mare lucru, până când Șerban îi spuse despre absența Dariei și faptul că o sunase în zadar, atât ieri seară, cât și în

cursul dimineții. Aflase doar că se întâlnise cu avocata, iar din punctul ăla nu mai știa absolut nimic.

Zaharia avu un presentiment negru. Se uită la polițist și întrerupse, brusc, convorbirea. Îi întinse telefonul.

— Aveți să-mi spuneți ceva?

Așteptă încordat confirmarea că nu era ceva chiar atât de grav pe cât i se citea inspectorului pe față.

— Da...

— S-a întâmplat vreo nenorocire?!

Pe un ton care se voia compătimitor, Ifrim îi dădu vestea. După primele investigații, reieșea că Daria Zaharia se sinucisese, nu înainte de-a o lovi mortal pe Vanda Roca. În lipsa părinților, se punea de urgență problema tutelei pentru Mihai.

Rămas fără replică, împietrit de durere, bărbatul își prinse capul în mâini.

— Sunteți sigur că s-a sinucis?!

Inspectorul îi confirmă sec. Pe urmă, îi dădu din nou telefonul și-l rugă să-l sune pe fratele său.

Scurta convorbire dintre frații Zaharia fu încărcată de dramatism, pe Dragoș îl năpădiră lacrimile. Șocat la aflarea veștii, Șerban rămase inițial fără cuvinte. Cu noduri în gât, promise c-o să aibă grijă de Mihai și o să ia legătura cu avocata.

Chiar dacă plecase cu intenția de a juca murdar, Ifrim amână momentul. Văzându-l pe Zaharia la pământ, distrus, parcă cerșind îndurare, avu un sentiment de înțelegere față de suferința bărbatului. Asta în ciuda faptului că-l considera principalul responsabil pentru întreaga tragedie. Îl bătu ușor pe umăr înainte de a ieși din încăpere.

Revenit în celulă, Dragoș se lungi în pat, cu fața la pernă. Cei trei colegi de detenție îl ignorară. Erau concentrați la

partida lor de poker pe țigări. Unul dintre ei deschise televizorul pe Realitatea TV, genericul jurnalului de știri tocmai rula pe ecran. Presentatoarea, o tipă blondă care în lipsa machiajului ar fi speriat copiii înainte de culcare, citi de pe prompter vestea de ultim moment: *BREAKING NEWS! Crimă, urmată de sinucidere în casa milionarului Roca!* Pentru amănunte în direct, de la fața locului, legătura fu preluată de o reporteriță abia ieșită de pe băncile școlii. Având în fundal locuința familiei Roca, tânăra începu să turuie cu entuziasm despre investigațiile criminaliștilor, ajunși acolo încă de dimineață. Informațiile, deocamdată neoficiale, indicau două victime, Vanda Roca și Daria Zaharia, ultima fiind considerată responsabilă pentru crimă și sinucidere.

Din studioul televiziunii, prezentatoarea aminti despre dosarul Roca și arestarea lui Dragoș Zaharia, apoi încercă să mențină atenția telespectatorilor printr-o discuție cu psihologul de serviciu al postului TV, rugat să intervină telefonic. Specialistul își manifestă convingerea că Daria Zaharia cedase nervos și, probabil pe fondul unei altercații cu Vanda Roca, reacționase violent, omorând-o. Cum anume ajunsese în casă la familia Roca, rămânea o mare enigmă. Însă mobilul era clar. O disprețuia pe Vanda, o dușmănea, o considera principalul vinovat pentru drama prin care trecea familia Zaharia. După gestul criminal, veniseră remușcările și, inevitabil, decizia de a se sinucide.

Colegii de celulă ai lui Dragoș întrerupseseră partida, rămăseseră blocați, uluiți, cu cărțile de joc în mână, ochii în televizor și gurile deschise. Știrea de senzație fusese mai mult decât își putuseră închipui, îi lăsase mască. Practic, stăteau în aceeași cameră cu soțul unei criminale, care la rândul său era criminal! O familie de criminali! Doi monștri!

Contrabandistul de țigări îl luă la mișto pe Zaharia.

— Alo, domnu', fiți amabil. Ne dați și nouă un autograf?

Găinarii râseră. Dragoș avu un prim impuls să sară la bătaie, apoi renunță. Nu era în stare nici măcar să vorbească, se simțea de parcă fusese dat printr-o mașinărie de tocat carne. Îl durea tot corpul și îi zvâcneau tâmpilele. Nu-și putea șterge din cap imaginea Dariei zăcând într-o baltă de sânge. De ce? De ce s-o fi omorât pe Vanda? Și, mai ales, de ce să-și ia viața, când avea un copil de crescut?!

Treizeci de minute mai târziu, gardianul deschise ușa și-l strigă. Îl aștepta avocata, în aceeași încăpere unde îi dăduse cumplita veste inspectorul Ifrim.

Bianca își scoase agenda.

— M-a sunat Șerban. Îmi pare nespus de rău, Dragoș...

Bărbatul se strădui să-și înăbușe lacrimile.

— Ce ți-au zis polițiștii? Îl întrebă avocata.

— Nu foarte multe... Că ar fi omorât-o pe Vanda, apoi s-a sinucis.

— Și? Tu ce crezi că s-a întâmplat?

Ridică din umeri. Își încleștă maxilarele înainte de a-i răspunde.

— Când se enervează, Daria e... mă rog...

— Cum e?

— Impulsivă...

— Și eu sunt la fel, când mă enervez... Și tu, nu-i așa?

— Da... Dar de aici până la crimă și sinucidere, parcă-i prea mult... Refuz să cred!

— OK, înțeleg... Din păcate, o să dureze ceva până să am acces la dosar. În lipsa probelor strânse de anchetatori, ne bazăm doar pe supoziții... Pe antecedente și probabilități. Întrebarea este dacă Daria era genul de femeie care, atunci când vă certați la cuțite, să amenințe cu gesturi extreme.

— Vrei să spui, să amenințe că se sinucide?

— Exact.

— O să fiu foarte sincer cu tine... Da, s-a întâmplat în câteva rânduri... Însă, te rog să mă crezi... n-am avut nicio dată temeri că o s-o și facă. Niciodată!

— Să înțeleg că era modul ei de-a se victimiza.

— Într-un fel, da... Modul ei de-a mă face să conștientizez că greșisem... Știi ceva de Mihai? Cum se simte?

După ce-și notă două idei în agendă, avocata îi răspunde.

— Șerban mi-a spus că încearcă să țină lucrurile sub control... Deocamdată, a găsit o altă explicație pentru lipsa Dăriei. Însă, la un moment dat, va trebui să... Apropo de Mihai, se va pune problema ca judecătorii să ia rapid o decizie în legătură cu tutela copilului. Are bunicii?

— Ai mei s-au prăpădit, iar bunicii dinspre Daria... am mari îndoieli că ar fi dispuși să-l crească.

Îi dădură lacrimile. Plânse în voie, fără să-i pese de avocată. Trecu un timp până să-și revină, iar Bianca îi respectă, în tăcere, suferința. Își imagina cam ce-ar putea fi în mintea bărbatului, cât de mult îl tortura sentimentul vinovăției.

— Părinții Dăriei sunt divorțați, îi explică Dragoș. Mama ei și-a refăcut viața în Anglia... și taică-su s-a recăsătorit cu o femeie care avea deja doi copii.

— Am înțeles. E complicată situația.

— Da... Probabil că o să caute Șerban o bonă. Nu poate sta tot timpul cu Mihai.

— Ar mai fi o posibilitate, dar cu șanse incerte de izbândă. Să-i convingem pe judecători să meargă pe varianta arestului la domiciliu.

— Există precedente, când e vorba de acuzații de omor?

— Nu prea, ăsta-i necazul... Dar situația e diferită, clar. Vorbim despre un copil.

— Și dacă nu acceptă?

— Atunci fratele tău rămâne singura variantă. Lasă-mă să vorbesc cu el, să văd ce zice... dacă-i de acord.

— Nu-i nevoie să-l întrebi. Șerban ține foarte mult la Mihai.

— Îmi pare rău, Dragoș, că treci prin momentele astea... Și vreau să te ajut. Dar avem nevoie și de puțin noroc.

— Mda... Puțin mai mult...

Își prinse din nou capul în mâini, obosit. Nu credea în minuni. Nu văzuse minuni. Iar Bianca Tudose, în pofida competenței și a dorinței de a-l salva, avea limitele ei. Pe care și le recunoștea cu onestitate.

— Vreau să te rog ceva, îi spuse bărbatul, într-un târziu.

— Sigur. Orice.

— Ți-aș rămâne veșnic îndatorat... Țin foarte mult să ies din arest măcar două ore. Pentru înmormântarea Dariei.

Avocata își notă în agendă. Pe Dragoș îl străbătu un fior, care îi umezi ochii.

— Îți promit că fac tot posibilul. Merg astăzi în audiență la președintele Tribunalului.

— Mulțumesc, Bianca... Mai treci pe-aici?

— Da, sigur. Te țin la curent.

Bărbatul se ridică și ieși, înainte să izbucnească în plâns. O făcu în drum spre celulă, fără să-i fie jenă de gardian. Se lungi în pat și-și puse perna pe cap. Colegii renunțaseră demult la partida de poker. Urmăreau fascinați ediția specială a emisiunii lui Florin Merticaru, care titrase mare pe ecran, cu litere negre pe fundal galben, *Familia criminală din Voluntari*. Primise deja informații pe surse despre schimbul de SMS-uri dintre Vanda Roca și Daria Zaharia, cu puțin timp înainte de producerea tragediei. Chestorul Lefter și avocatul Vicol comentau înfierbântați ultimele evenimente, invocând lipsa de respect a anchetatorilor pentru

jurnaliști, care așteptau cu sufletul la gură conferința de presă a procurorului Rusu sau măcar un comunicat sec din partea Parchetului. Orice știre banală despre destinul familiilor Roca și Zaharia devenea automat cel mai citit articol pe internet. Orice întâlnire între prieteni, orice discuție pe stradă sau la birou începea invariabil cu bomba zilei. Inclusiv ședința de guvern debutase cu luările de cuvânt ale miniștrilor de Justiție și de Interne, pe aceeași temă. Pe cât de impresionant era spectacolul mediatic, pe atât de mare se dovedea a fi drama celor direct implicați.

Dragoș Zaharia se întrebă, pentru prima dată, dacă mai avea vreun rost să trăiască.

După o seară perfectă, în care își bătuse propriul record de audiență, Florin Merticaru se pregătea pentru o nouă performanță. În mod excepțional, venise sâmbătă la prânz în sediul televiziunii, de unde urma să transmită ediția specială dedicată dosarului Roca. Mai exact, dedicată înmormântării celor două victime, Vanda Roca și Daria Zaharia. Ca un făcut, se nimerise ca ambele evenimente funebre să aibă loc în aceeași zi, la cimitire diferite. Mană cerească pentru presa de scandal pregătită să intre cu cizmele în intimitatea familiilor îndoliate. Pe lângă reporteri, la porțile cimitirelor aveau să năvălească sute de gură-cască, să se convingă cu ochii lor că cele două femei, devenite între timp la fel de cunoscute ca părintele Arsenie Boca, muriseră cu adevărat. Și nu de moarte bună, din nefericire.

La cimitirul Izvorul Nou, slujba de înmormântare a Dăriei Zaharia a fost foarte scurtă, adaptată canoanelor Bisericii Ortodoxe în cazul morții prin sinucidere. Un văr de-al Dăriei lucra la Patriarhie și pusese o vorbă pe lângă unul dintre ierarhi. Puținele rude și cei câțiva prieteni apropiați așteptau să-și încheie preotul slujba, iar sicriul să fie coborât în locul de veci. Doi fotoreporterii reușiseră să treacă de

cordonul de securitate și încercau, discret, să prindă cât mai multe cadre cu Dragoș Zaharia, ieșit din arestul Poliției special pentru a participa la înmormântarea soției. O dronă a postului de televiziune Kanal C zbura silențios la mică înălțime, transmițând în direct imagini din cimitir. Mulțimea de gură-cască fusese oprită în fața porții de la intrare de către agenții Poliției locale. Departamentul de la locul unde se ținea slujba, lumea comenta ce văzuse la televizor cu o seară în urmă. În special femeile de vârstă a treia își doreau ca Dragoș Zaharia să putrezească în închisoare. El era cauza tuturor relelor. Din pricina lui muriseră trei oameni, iar doi copii minori rămăseseră fără părinți. Cât tupeu să vină acolo, la cimitir!

Sprijinit de fratele său, Dragoș își luă rămas bun de la Daria, presărând un pumn de țărână pe sicriu. Dacă ar fi ridicat capul în acel moment, i-ar fi văzut pe părinții soției care îl priveau cu ură. Îl prinse de mână pe Mihai, care insistase să vină la cimitir s-o conducă pe mama lui pe ultimul drum. Se lăsă în genunchi, la nivelul copilului, și-i șopti ceva la ureche. Apoi îl îmbrățișă lung, ca pentru zilele, lunile și anii ce vor urma. Șerban îl luă în brațe pe Mihai și-i spuse fratelui său, înainte de a se despărți, că-i va transmite un mesaj important prin intermediul avocatei. Să aibă încredere în el, până la capăt.

Retras la umbra unui copac, inspectorul Ifrim se plictisise singur în cimitir. Urmărise slujba de înmormântare de la oarecare distanță, fără niciun chef. Ar fi preferat să fi venit altcineva în locul său. Evenimentele de genul ăsta îl deprimau.

Îl preluă pe Dragoș Zaharia și-l conduse până la parcare din fața cimitirului, prin mulțimea de oameni care

îl huiduia. Vreo doi îl scuipară, dorindu-i o moarte lentă, în chinuri.

Când mașina Poliției demară, Dragoș avu iarăși acel impuls de a-și pune capăt zilelor. Bănuia cam ce-l așteaptă odată întors în celulă. Traficantul de țigări i-o promisese, stătea la cotitură, să-l prindă într-un moment de neatenție.

Își găsi colegii din arest ținându-i în fața televizorului, urmărind ediția specială a emisiunii lui Florin Merticaru. Se terminase transmisiunea în direct, prin intermediul dronei, iar chestorul Lefter și avocatul Vicol despicau firul în patru. Comentau reacția mulțimii de curioși, cum îl înjuraseră și-l scuipaseră pe Zaharia. Pe bună dreptate, spuneau ei. Centrala telefonică a postului Kanal C fusese blocată de sutele de apeluri simultane. Oamenii doreau să-și spună părerea, prezența lui Zaharia la înmormântarea soției stârnise un val de indignare, puțini erau dispuși să manifeste compasiune față de suferința bărbatului. Însă toți păreau a fi de acord că băiețelul familiei Zaharia, ca de altfel și cel al familiei Roca, aveau mare nevoie de ajutor, în special sub formă de consiliere psihologică.

După o serie de intervenții telefonice, Florin Merticaru dădu legătura reporteriței aflate în fața cimitirului Bellu, unde începuse slujba de înmormântare a Vandei Roca. La Bellu, mulțimea de gură-cască și de jurnaliști era și mai mare, iar agenții de securitate se străduiau să nu scape situația de sub control. Rudele și apropiații veniți să-și ia rămas bun de la Vanda nu încăpuseră în biserică, majoritatea așteptau afară. Printre ei se aflau angajații revistei RST, parteneri de afaceri, oameni din conducerea grupului de firme al lui Viktor Roca, vedete din lumea mondenă, foști și actuali demnitari. Diferența dintre cele două evenimente funebre era frapantă. Pe cât de modestă fusese înmormântarea

Dariei, pe atât de impresionantă părea ceremonia de la cimitirul Bellu.

La un moment dat, cortegiul ieși din biserică, în frunte cu cei șase preoți care terminaseră slujba și acum se îndreptau spre cavoul familiei Roca. Din studio, folosind imaginile transmise prin intermediul dronei, Florin Merticaru începu să comenteze în direct evenimentul, cu trimiteri către contextul în care fusese omorâtă Vanda. Comunicatul Parchetului, foarte sărac în informații, lămurise schimbul de SMS-uri pe care-l avuseseră cele două victime cu puțin timp înainte de producerea tragediei. Apoi, în același comunicat, medicul legist confirmase decesul Vandei în urma unei lovituri puternice la cap, cu un obiect dur, ca și moartea Dariei, cauzată de gestul sinucigaș. Ampretele celei din urmă fuseseră găsite atât pe presupusa armă a crimei, cât și pe cuțitul cu care își tăiasse venele. Chestorul Lefter interveni peste Merticaru pentru a preciza că discuția dintre cele două femei ajunsese, probabil, în stadiul de ceartă violentă, Daria Zaharia își ieșise din fire și o lovise mortal pe soția milionarului Roca. Excludea, din start, ipoteza premeditării. Dovadă că remușcările o împinseseră spre sinucidere.

Pe urmă, avocatul Vicol prezintă viața regretatei Vanda Roca, al cărei parcurs profesional, unul de excepție, nu avusesese nimic în comun cu absolvirea Facultății de Medicină. Presupusa relație amoroasă dintre Vanda și Dragoș Zaharia, negată de femeie, fusese, probabil, punctul de cotitură care declanșase nebunia de după: două crime și o sinucidere!

Traficantul de țigări rânji înspre Dragoș.

— Și a fost bine când i-am tras-o doamnei răposate? Ne-am distrat?

Râse laolaltă cu găinarii. Dragoș strânse pumnul, se ridică brusc din pat și-l lovi pe bărbat în maxilar, cu putere,

pe neașteptate. Individul masiv, plin de mușchi, își reveni din stupoare și-l trânti pe Dragoș la podea, unde se dezlănțui sălbatic. În plină încăierare, traficantul urlă de durere. Dragoș îl mușcase până la sânge. Rănit, bărbatul reacționează ca o fiară încolțită, își înmulți loviturile, până când se deschise ușa și doi gardieni săriră să-i despartă.

Sub ploaia de înjurături, Dragoș fu scos din celulă și dus, pe umeri, până la infirmerie. Asistenta îi opri cu greu sângerarea, avea arcada spartă la ochiul stâng și fața îi era tumefiată, plină de vânătăi. Dacă n-ar fi intervenit la timp gardienii, ar fi fost mult mai grav.

Femeia îi puse pansamentul cu Rivanol și-l privi cu dispreț. Urmărise și ea cazul Roca, știa foarte bine cine era pacientul VIP pe care gardienii i-l aduseseră pe jumătate mort. Îi dădu, totuși, două calmante și un somnifer, iar bărbatul îi mulțumi abia șoptit. Pe urmă, adormi și avu un coșmar: traficantul de țigări îl legase de mâini și de picioare, îl băgase de viu într-un sicriu și-l îngropase în cripta Vandei Roca.

Țipă în somn și se ridică în capul oaselor. Asistenta apără dintr-o încăpere alăturată. Dragoș era singur în salonul cu patru paturi. Mirosul puternic de dezinfectanți îi întoarse stomacul pe dos.

— Am adormit?!

— Da.

— Cât e ceasul?

— Patru și zece.

— Mi-e foarte sete... Aș putea să beau niște apă, vă rog?

Fără niciun chef, femeia îi umplu paharul cu apă.

— Mulțumesc.

Ar fi vrut să-i spună că nu omorâse pe nimeni, însă renunță la idee. Ce folos? Oricum nu l-ar fi crezut.

Politiștii care îl aduseseră în salon își făcură din nou apariția. Unul dintre ei, mai în vârstă, aproape de pensionare, îl examinează sumar.

— Poate să meargă? o întreabă pe asistentă.

— Cred că da.

— Perfect! Haideți cu noi, domnu' Zaharia... Hai, mișcă!

Dragoș coborî din pat și se clătină. Capul îi vâjâia, îl simțea greu cât un vagon de lemne. Nu-i întinse nimeni mâna să-l sprijine. Se ținu de pereți și începu să pășească, încet, spre ieșire.

Perspectiva de a petrece noaptea în aceeași cameră cu traficantul de țigări îl înfiora. Prefera să-și ia singur viața, decât să moară de mâna unui interlop. Pe hol, polițistul în vârstă îl împunse cu bastonul, să se miște mai repede. Îi simțise în ceafă transpirația grea și halena de băutor profesionist de spirtoase.

În sfârșit, ușa se deschise și avu o surpriză. Intră în rezerva cu un singur pat destinată VIP-urilor și infractorilor care aveau nevoie de protecție. Se întoarse să le mulțumească și gardianul bătrân îl împinse brutal cu bastonul în burtă, înainte de a-i trânti ușa-n nas. Auzi încuietorea.

Merse la oglindă și-și văzu fața tumefiată. Își pipăi pansamentul de la arcadă, locul era foarte dureros. Apoi își lăsă capul pe pernă, conștient că-i va fi imposibil să adoarmă din nou fără somnifere. Măcar scăpase de colegii de cameră.

Liniștea grea, întreruptă când și când de uși trântite, îl apăsa mai tare decât s-ar fi așteptat. Într-un fel, găinarii ăia reușiseră să-i distragă atenția de la gândurile negre. Rămas singur, începu să plângă. Ar fi vrut să-l creadă pe Șerban, să spere până la capăt. Dar chiar și așa, ce-i putea rezerva viitorul? Indiferent de rezultatul procesului, fiul său îi va reproșa moartea mamei, iar asta era o povară imposibil de dus.

Se ridică și se duse până la chiuvetă, să bea apă, când auzi din nou încuietorea. Fu chemat afară, unde aceiași polițiști îl conduseră în camera de vizite. Îl aștepta Bianca Tudose.

Ridică din sprâncene văzându-l în starea aia.

— Ce s-a întâmplat, ce-ai pățit?!

— Nimic... M-am bătut...

Dragoș îi povesti, pe scurt. Apoi vru să afle noutăți de acasă.

— Ce știi de Mihai? Cum e?

— A avut a doua ședință cu doamna psiholog... Am vorbit cu ea, mi-a spus că reacționează OK, comunică, sunt speranțe că va trece cu bine peste momentul ăsta.

— A zis ceva despre mine?

— Din câte știu, nimic care să te îngrijoreze.

— Șerban?

— Se descurcă... A avut interviuri cu bone, mi-a zis că i-au plăcut două dintre ele. Una poate sta opt ore pe zi, cealaltă nu are obligații.

— N-am apucat să-ți mulțumesc pentru Daria... A însemnat foarte mult să fiu acolo...

Își feri privirea, în speranța că Bianca nu-l va surprinde înlăcrimat. Avocata scoase agenda.

— Am depus cererea la Tribunal. Să vedem dacă acceptă arestul la domiciliu.

— Când ar trebui să se judece?

— În câteva zile, sper.

— Și tutela copilului?

— Cât de repede, în regim de urgență... Așadar, te-ai decis, ești OK în privința lui Șerban?

— Da, cu condiția să vrea și el.

— Am vorbit, vrea.

— Țasta-i singurul lucru care mă mai ține în viață, Bianca.

— Știi ceva, nici să nu te gândești! Ne-am înțeles?

Bărbatul lăsa capul în jos, obosit. Rămaseră tăcuți până când avocata se ridică și veni să-l ștergă pe față, ușor, cu un șervețel umed. Rana de la arcadă începuse să sângereze din nou.

— Să te duci la infirmerie, să-ți schimbe pansamentul.

Gestul protector al femeii îl surprinsese. Revenită la locul ei, avocata încercă să întrevadă ceva prin ceața deasă din jurul dosarului Roca.

Dintr-odată, schimbă tonul.

— Aș vrea să te întreb un lucru, Dragoș...

Îl trezise din starea de apatie.

— Sigur. Te ascult.

— După cum o cunoști pe Daria, crezi că, într-un acces de furie, ar fi putut s-o lovească mortal pe Vanda?

Nu reușise să găsească nici el un răspuns categoric. Îl măcina îndoiala. Dacă, totuși, Daria a lovit-o? Ar fi avut suficiente motive.

— Nu știu ce să-ți zic... Sincer, aș greși să bag mâna-n foc că n-a făcut-o.

— OK, apreciez faptul că nu te ferești față de mine. Avem amândoi de câștigat... Și încă ceva: dă-mi un motiv puternic pentru care Daria nu s-ar fi sinucis.

Bărbatul rămase câteva clipe pe gânduri, chiar dacă știa răspunsul.

— Îl iubea foarte tare pe Mihai... Nu suporta ideea ca băiatul nostru să sufere, în orice context. Era conștientă că dispariția ei l-ar fi distrus sufletește.

După ce-și notă în agendă, avocata se pregăti să plece. Îi promise c-o să revină cu vești de-acasă.

Întors în camera din arestul Poliției, Dragoș se uită în oglindă la pansamentul însângerat. Închise ochii.

Mutat în casa din Voluntari a fratelui său, Șerban reușise să găsească bona ideală pentru Mihai. O tânără de 27 de ani, GrațIELA, care lucrase în Italia pentru o familie de români, iar de puțin timp revenise în țară. Studiase Psihologia la o facultate particulară, iar după absolvire nu-și găsisese un loc de muncă decent, așa că preferase să emigreze. Însă dorul de părinți și de prieteni îi schimbaseră planurile. Anunțul lui Șerban îi atrăsese atenția, îi plăceau mult copiii, iar jobul avea să-i prindă bine până la finalizarea studiilor de masterat.

După ce tânăra preluase povara de pe umerii lui Șerban, acesta își găsisese timp pentru ce-l rugase Dragoș. Făcuse o cercetare amănunțită pe internet în legătură cu trecutul familiei Roca, căutase în mod special informații despre Viktor Roca. Unele oficiale, altele ascunse în așa-zisa parte întunecată a internetului, la care Șerban avea acces în virtutea trecutului său de hacker.

Ajuns în Top 300 cei mai bogați români, cu o avere estimată la peste 650 de milioane de euro, Viktor Roca își clădise imperiul pas cu pas. Născut într-o familie modestă, de țărani din comuna Ciceu, în apropiere de Miercurea Ciuc, tânărul absolvent de liceu agricol intrase în afaceri cu un gater de tăiat lemne furate, apoi trecuse la nivelul următor, o fabrică de cherestea pe care ulterior o vânduse unei multinaționale cu sediul la Viena. Cu banii obținuți din tranzacție, afacerile aveau să-i explodeze odată cu mutarea în București și racolarea unui general în rezervă de la Serviciul Român de Informații. Generalul cooptase, la rândul său, alți colegi de breaslă ieșiți din sistem, care îl ajutaseră pe Roca

să investească milioane de euro în imobiliare. Milioanele se triplaseră în scurt timp, odată cu explozia din sectorul imobiliar, iar Viktor Roca avusese inspirația de a reinvesti nu doar în alte afaceri, cât mai ales în oameni de valoare: ofițeri din Poliție și din SRI, inspectori de la Fisc, politicieni de rang înalt, directori de ziare și patroni de televiziuni. Un afacerist care se perfecționase din mers, absolvise Facultatea de Economie târziu, la maturitate, când, de altfel, hotărâse să-și întemeieze o familie alături de Vanda și de fiul ei, încă nenăscut. Foarte discret, magnatul își limitase aparițiile publice, preferând un soi de anonimăt nespecific milionarilor români. În schimb, fusese de acord ca soția să-și expună imaginea, să reprezinte familia la întrunirile simandicoase, unde educația, charisma și frumusețea Vandei oricum l-ar fi eclipsat.

Grupul său de firme deținea afaceri importante în telecomunicații, construcții, turism și energie regenerabilă, o parte din profitul consistent rezultând inclusiv din contracte cu statul. Fapt ce avea să genereze, la un moment dat, suspiciuni de corupție legate de supraevaluarea unor lucrări de asfaltare în județul Mureș, unde Viktor Roca menținuse relații foarte strânse cu parlamentarii și aleșii locali. Scandalul se stinsese însă subit, fără urmări pentru magnat.

Apoi, Șerban reușise să spargă conturile de e-mail ale soților Roca. Cele mai multe dintre mesaje aveau legătură cu afacerile acestora. Evident, ultimele e-mail-uri erau din ziua dispariției lui Viktor, respectiv cu zece ore înainte să fie omorâtă Vanda. Nu găsisese nimic ieșit din comun, care să-i atragă atenția. Cei doi soți comunicaseră între ei foarte rar. La Vanda, descoperise inclusiv mesajele trimise de Dragoș, în acel weekend. Contul lui Viktor, în schimb, conținea multe e-mail-uri de la o anume Anikó Bika, director de PR

în cadrul grupului de firme Penta. Toate, fără excepție, erau despre aspecte strict profesionale.

Însă Șerban altceva căutase: banii lui Viktor Roca. Așa că următorul pas venise, cumva, de la sine. Intrase în serverul principal al Penta Grup, ca să dea de urma tranzacțiilor financiare efectuate în ultima perioadă. Cu doar patru zile înainte de dispariția magnatului fuseseră făcute plăți consistente către o anume firmă Tatran Invest Corp, cu cont deschis la Valiant Bank AG. Banca avea sediul în orașul elvețian Berna, într-o clădire de pe strada Bundesplatz numărul 4. Pe Șerban îl frapase suma foarte mare: 150 de milioane de euro, transferați în trei tranșe de câte 50 de milioane. Căutările ulterioare prin metode de piraterie informatică aveau să-i confirme suspiciunile. Tatran Invest Corp, firmă offshore cu sediul în Cipru, era administrată de Anikó Bika, o femeie cu dublă cetățenie, română și maghiară. Aceeași Bika din corespondența privată a lui Roca. Șerban își pusese imediat întrebarea logică de ce un director de comunicare din cadrul Penta Grup avea acces nerestricționat la sume atât de mari din banii grupului de firme, printr-un cont netransparent, deschis la o bancă din Elveția. Putea fi vorba de banii personali ai lui Roca sau de fondurile folosite de Penta Grup în tranzacții de import-export. În ultimul caz, Roca ar fi folosit o firmă offshore pe post de intermediar, ca să evite taxe și impozite de milioane de euro.

Devenise vital să afle amănunte despre Anikó Bika. Transferase din serverul Penta Grup CV-ul femeii și date legate de activitățile directorului de PR. La momentul angajării, Anikó Bika ocupase poziția de Asistent Manager. Uitându-se la poza din CV, Șerban pricepuse rapid de ce Viktor Roca o preferase în calitate de asistentă personală. Era o femeie frumoasă, fără doar și poate.

Suficient de frumoasă cât să-i sucească mințile. Ca să afle traseul ulterior al celor 150 de milioane de euro din contul elvețian, Șerban avusese nevoie de câteva ore de muncă. Folosise o cartelă preplătită, anonimă, ca să se conecteze la internet, iar de acolo la serverul băncii Valiant Bank AG. Operațiunea de *hacking*, extrem de riscantă, se izbise de un soft de protecție ultra-performant. Realizase imediat că i-ar fi trebuit un cal troian special conceput, multă răbdare și un dram de noroc ca să obțină informația. Riscul părea uriaș și nici nu avea timp la dispoziție. Atunci, îi venise ideea să spargă contul de e-mail al lui Anikó Bika. Mesajele private ale asistentei lui Roca nu-i aduseseră elemente noi, spectaculoase, însă îi atrăsese atenția newsletter-ul de la CIB Bank, o bancă din Ungaria. Existau șanse destul de mari ca femeia, care avea dublă cetățenie, să dețină un cont bancar în Ungaria, la CIB Bank.

Presupunerea lui Șerban se adeverise. Conectat fraudulos la serverul băncii, cu ajutorul unei false accesări din partea sucursalei CIB Bank deschisă în orașul Debrecen, reușise să obțină extrasul de cont al femeii. Efortul meritase toți banii. La mai puțin de douăzeci și patru de ore după dispariția lui Viktor Roca, toți cei 150 de milioane de euro transferați de Penta Grup către firma offshore Tatra Invest Corp ajunseseră în contul personal al asistentei lui Roca! Între timp, din suma respectivă fuseseră scoși 1 486 000 de euro într-o singură tranșă. Anikó Bika apărea ca fiind unica persoană împuternicită să ridice cele 150 de milioane de la CIB Bank.

Pentru Șerban, informațiile erau mult prea evidente ca să fie doar simple coincidențe. Relația dintre Viktor Roca și asistenta lui avea ramificații adânci în Ungaria. Șeful de la Penta Grup descoperise, probabil, o metodă de a sifona

importante sume de bani din România, cu ajutorul lui Anikó. Moartea lui Roca o îmbogățise, practic, pe Anikó Bika. Așadar, Șerban putea presupune că Bika ar fi fost direct interesată ca Roca să dispară. Își cristalizase deja concluzia: singură, sau cu ajutorul unui complice, Bika îl omorâse pe șeful ei pentru a rămâne cu banii. Nu excludea deloc posibilitatea ca între cei doi să fi existat și relații intime.

Rămăsese, însă, un mare semn de întrebare în mintea lui Șerban. Care fusese rolul Vandei în toată povestea? De ce mințise în legătură cu implicarea lui Dragoș? Chiar crezuse că Dragoș l-ar fi omorât pe Roca?

Până să dezlege misterul, avea de mers, în continuare, pe urmele lui Anikó Bika. Hotărâse să facă două lucruri: să verifice dacă femeia a rămas în București și să-și dea seama dacă între ea și Viktor Roca fusese vorba și de altceva în afara relației strict profesionale.

După masa de prânz, Șerban discută cu bona înainte de a pleca. Grațiela urma să rămână cu Mihai pentru câteva ore și voia să se asigure că nu vor fi probleme.

— Te rog să mă suni dacă se ivește ceva.

Își luă rămas-bun, îl îmbrățișă pe băiat și merse până la mașina parcată în stradă. Găsise adresa lui Anikó Bika în serverul de la Penta Grup, își notase și numărul de mobil, însă nu intenționa să o sune decât în ultimă instanță, în lipsa oricărei alternative. Dacă Bika era implicată în moartea lui Viktor Roca, gestul lui Șerban de-a o contacta ar fi stârnit suspiciuni din partea femeii.

Opri pe strada Armenească, la numărul 12. Trase cu ochiul în curtea casei, fără să observe vreo mișcare. În cutia poștală fuseseră lăsate mai multe pliante publicitare. Bărbatul sună la interfon, găsise pretextul și falsa identitate în

cazul în care Anikó l-ar fi întrebat ce dorea. Doar că nu-i răspunse nimeni.

Reveni în mașină. Vorbi la telefon cu Grațiela, părea mulțumită că reușise să-l culce pe băiat. Apoi întrerupse brusc convorbirea, când o femeie în vârstă deschise poarta de la numărul 13. Sări ca din pușcă de la volan și din doi pași fu în fața porții. O strigă de pe trotuar.

— Fiți amabilă, doamnă! Sărut mâna...

Bătrâna se întoarse surprinsă. Șerban îi zâmbi larg.

— O caut pe vecina dumneavoastră, Anikó Bika.

— Aaa, domnișoara Anikó. Drăguță fată... Sunteți prieteni?

— Cunoștințe... Are telefonul închis, nu pot să dau de ea.

Am sunat și la interfon.

— Săptămâna asta n-am zărit-o... De obicei, o văd dimineața, când pleacă la serviciu. Știți, eu mă scol devreme, să ud grădina... O fi plecată din oraș, mai încercați cu telefonul.

— Mulțumesc mult, așa o să fac. O zi bună vă doresc!

— La fel, domnule drag.

Avea nevoie de confirmarea faptului că Bika părăsise domiciliul. Formă pe mobil numărul anticamerei noului CEO al Penta Grup, iar secretara îl anunță, amabilă, că Anikó Bika demisionase. Așadar, presupunerile lui Șerban se adeveriseră. Femeia își luase zborul spre țări mai calde, unde să-și cheltuie liniștită *moștenirea* de 150 de milioane de euro. În urma ei, două familii fuseseră, practic, distruse. Vanda și Viktor Roca muriseră în condițiile știute, la fel și Daria Zaharia, în timp ce pe Dragoș îl așteptau ani grei de pușcărie. În plus, doi copii rămăseseră fără părinți. Pentru Șerban, era neclar de ce polițiștii nu aprofundaseră pista cu Anikó Bika, deși putea înțelege, până la un punct, că, fără abilitățile lui de hacker, anchetatorii pedalasera în gol.

Acum, avea de ales între a le împărtăși noile informații și a încerca să dezlege singur ițele întregii afaceri. Prima variantă îi surâdea cel mai puțin. Din punctul lui de vedere, polițiștii își arătaseră limitele. Nu-i credea capabili să rezolve dosarul într-un timp rezonabil și se temea pentru viața fratelui său. Într-un moment de supremă deznădejde, cine știe dacă Dragoș nu ar fi tentat să urmeze destinul soției...

Așa că luă hotărârea de a merge pe cont propriu, cu toate riscurile. Își făcuse un plan extrem de îndrăzneț, aproape nebunesc. Pentru început, o sună pe fosta lui colegă de școală, Bianca Tudose. Stabiliră să se vadă la biroul avocatei.

Bianca îl primi după ce termină discuția cu unul dintre clienți. Îi spuse despre întâlnirea cu Dragoș, fără să-i povestească și partea cu bătaia pe care o încasase fratele său.

— Și cum l-ai simțit? o întreabă Șerban.

— Cam... fără speranță, admise avocata. Recunosc, nu am știut cum să-i ridic moralul. Nu-mi place să mint. Și așa e deprimat, dacă i-aș fi zis că va fi bine, că judecătorul îi va da arest la domiciliu... deși sunt șanse extrem de mici... m-aș fi simțit vinovată pentru suferința lui. Înțelegeți?

— Da...

— Cum e cu bona, se descurcă?

— Așa pare. Lui Mihai îi place.

— Mă bucur.

— Ce urmează, acum, în dosarul lui Dragoș?

— Păi, mâine se va discuta cererea cu privire la arestul la domiciliu. L-am avertizat pe Dragoș să nu-și facă iluzii, tocmai pentru a evita un șoc emoțional în caz de eșec... Pe urmă, probabil săptămâna viitoare, instanța va decide în legătură cu tutela copilului.

— Există și posibilitatea ca judecătorul să-l încredințeze Autorității Tutelare?

— Adică, să-l dea pe Mihai la orfelinat?

— Da.

— Doar ca ultimă variantă. Sper să nu se ajungă acolo. Ar trebui ca instanța să constate că tu, sau oricine ar fi dispus să preia tutela, nu aveți capacitatea de a fi părinți. Trebuie să te avertizez, va fi o anchetă a Direcției de Asistență Socială. O să-ți dea niște teste, o să-ți pună întrebări, o să-ți verifice istoricul, o să-i roage pe colegi, prieteni și rude să participe la această anchetă socială. Ești pregătit?

— Sigur. Absolut.

— OK... Șerban, adopția unui copil vine la pachet cu o responsabilitate uriașă. Sper să fii conștient de întregul tablou, pentru că, odată ce ai făcut pasul, e imposibil să mai dai înapoi.

— Înțeleg, Bianca. Și îți mulțumesc că mă susții.

— După tragedia asta cumplită, Mihai trebuie să aibă o familie... Iar tu, până una, alta, vei fi nevoit să-i ții loc și de tată, și de mamă.

— Sunt pe deplin conștient.

Apelul pe mobil pică la țanc, pe bărbat îl năpădiseră emoțiile. Avocata răspunse la telefon și se retrase pentru a vorbi. Rămas singur în cameră, Șerban citi din nou bilețelul pe care intenționa să i-l transmită fratelui său prin intermediul Biancăi. Îi scrisese un mesaj aparent ambiguu, însă știa că Dragoș avea să-i înțeleagă pe deplin semnificațiile.

— Mă scuți, era ceva urgent, îi spuse Bianca, atunci când reveni. Nu te-am întrebat, bei o cafea?

— Nu, mulțumesc. Știu că ești extrem de ocupată, așa că încerc să scurtez vizita. Mai am o nelămurire...

— Te ascult.

— Tehnic, ce se întâmplă cu Dragoș de-acum încolo?

— Nimic, în mod deosebit. Parchetul o să finalizeze actul de trimitere în judecată, apoi începe procesul. Probabil, cu Dragoș în stare de arest preventiv, dacă mâine nu se întâmplă vreo minune.

— Aha... Deci Dragoș o să vină mâine la Tribunal.

— Da.

— Și în rest, când va ieși de-acolo? Vreau să zic, cu ce ocazii va mai ieși din arest, măcar temporar?

— Păi, ori de câte ori îl citează la Tribunal sau la Parchet.

— La Parchet?!

— Da. Ancheta nu este finalizată. Sunt convinsă că procurorul Rusu îl va mai chema cel puțin o dată, ca să-i smulgă declarația de recunoaștere a vinovăției.

— Și... cum se întâmplă asta? Procurorul sună la arest și cere să fie adus Dragoș la Parchet?

— Ei, nu chiar! Există o procedură standard, care teoretic mă implică și pe mine. Procurorul Rusu semnează cererea în baza căreia polițiștii de la Serviciul Omoruri îl preiau în custodia lor pe Dragoș și îl duc la Parchet pentru a fi anchetat.

— Înțeleg că vei fi și tu acolo?

— Da, așa ar trebui... Dar de ce mă întrebi toate astea?

— Aș vrea să vin și eu, când se întâmplă. Să-l încurajez, să simtă că-i sunt alături... Ai putea să mă suni, te rog?

— Sigur.

Bărbatul dădu să se ridice, apoi își aminti.

— A... încă o rugămintă.

Scoase bilețelul împăturit, pentru fratele său. I-l întinse.

— Mâine, la Tribunal, poți să-i strecori mesajul ăsta lui Dragoș?

— Despre ce-i vorba?

— Nimic special... Câteva cuvinte din partea mea.

— OK. Se rezolvă.

— Mulțumesc mult, Bianca.

Femeia își puse bilețelul în agendă și se ridică să-l conducă pe fostul ei coleg.

Se îmbrățișară, înainte ca Șerban să iasă.

— Ținem legătura.

Revenit în Voluntari, îi găsi pe Grațiela și pe Mihai jucându-se. Se bucură că băiatul părea să revină, încet, încet, la vechile deprinderi, deși tristețea evidentă de pe chip avea să-l însoțească mult timp de-acum încolo.

O rugă pe tânăra bonă să stea cu Mihai încă două ore, apoi se duse la etaj, în biroul lui Dragoș. Cu aceeași cartelă preplătită, folosind două false conexiuni securizate care plecau din sediul Ministerului de Interne, reuși să intre pe serverul Poliției Capitalei, de unde extrase o serie întreagă de documente. În special cele legate de dosarul Roca. Pe urmă, accesă fraudulos baza de date de la Aeroportul Internațional Otopeni. Primi confirmarea că Anikó Bika plecase din țară cu destinația Budapesta, la scurt timp după ce demisionase de la Penta Grup. Cumpărase biletul de pe site-ul companiei Tarom, la clasa business.

Șerban avea acum în calculator suficiente documente de studiat cât să-l țină treaz toată noaptea. Luase legătura cu unul dintre foștii amici cu abilități de hacker, căruia îi propusese să-l pună în contact cu Angel313, pseudonimul de pe internet al unui tip capabil să obțină diverse chestii ilegale, pentru suma corectă.

Spre dimineață, Șerban apucă să doarmă două ore. Își făcu o cafea tare, urmări jurnalul de știri la televizor și așteptă să se trezească Mihai. Avusese mare noroc cu bona,

care îl sunase să-i spună că întârzie 20–25 de minute, din cauza traficului.

Audierea lui Dragoș Zaharia la Tribunal stârnise un interes pe măsura evenimentului. Se judeca solicitarea bărbatului de a fi transferat în arest la domiciliu. Avocata Tudose invocase faptul că Zaharia nu era recidivist, nu avea de gând să se sustragă urmăririi penale și, cel mai important, trebuia să aibă grijă de băiatul minor, rămas fără părinți. Carele de reportaj ale televiziunilor se instalaseră la prima oră în parcare de lângă Tribunal. Jurnaliștii veniți să relateze, pas cu pas, agonia lui Dragoș Zaharia în drumul său către Infern fuseseră cuprinși de agitația specifică transmisiunilor în direct.

Dintr-un motiv numai de el știut, Șerban hotărâse să rămână acasă. Deschise televizorul pe Realitatea TV și urmări ediția specială dedicată evenimentului de la Tribunal. În sfârșit, îl văzu pe Dragoș coborând din mașina Poliției, cu cătușe la mâini. Nebărbierit, foarte trist, cu urme de vânătăi pe frunte, arăta ca un animal hăituit, împăcat cu soarta. Reporterii nu apucaseră să-i pună întrebări pentru că mașina trăsese în imediata apropiere a intrării din spatele Tribunalului. Se mulțumiseră să-l filmeze și să-l fotografieze.

Apariția avocatei stârni din nou forfotă printre jurnaliști, care se buluciră cu microfoanele. Bianca Tudose fu soră, ca de obicei, își expuse punctul de vedere și își exprimă speranța că judecătorul va ține cont de situația dificilă a unui minor rămas în grija nimănui. Unul dintre reporteri îi atrase atenția că Tudor, fiul familiei Roca, aflat într-o postură similară, rămăsese la bunici. Numai că Bianca era pregătită, le explică pe îndelete că părinții lui Dragoș Zaharia muriseră, iar cei ai Dariei divorțaseră, fiind acum în imposibilitatea de-a prelua tutela băiatului. Temporar,

fratele lui Dragoș se oferise să stea cu Mihai până la găsirea unei soluții definitive.

Evenimentul de la Tribunal risca să se lungească, așa că Șerban coborî în living, să discute cu Mihai și cu Grațîela. Îi dădu indicații bonei în legătură cu restricțiile pe care i le impusese băiatului. Nu avea voie să se uite la televizor decât pe anumite posturi. Dorea să-l protejeze de știrile despre părinții lui.

— Plec în oraș pentru trei ore, îi spuse înainte de a ieși din casă. Vorbim la telefon.

Îl îmbrățișă pe Mihai și îi promise c-o să-i aducă ceva. O surpriză. Deși triști, ochii băiatului sclipiră.

În mașină, Șerban se uită în oglindă. De trei săptămâni, își lăsase barbă, începea să nu mai semene cu bărbatul din cartea de identitate, șaten, proaspăt bărbierit, cu început de chelie frontală și ochelari de vedere cu ramă fină, metalică. Puse GPS-ul pe telefon și se lăsă ghidat în trafic, până ajunsese pe strada Vaslui. Opri în fața casei cu numărul 38. Trimise un SMS, apoi așteptă.

Poarta se deschise și un tânăr grasuț, brunet, cu capul mare și părul creț, îi făcu semn să intre. Angel313 se uită cu suspiciune de-a lungul trotuarului, înainte de-a reveni în curte. Era tatuat pe mâini cu coduri de bare și nu părea deloc genul vorbăreț. Îl primi pe Șerban în garajul pe care îl amenajase drept atelier mecanic.

— Ia zi-i, boss, cu ce te-ajut? Sper că n-ai microfoane pe tine...

Se întinse, precaut, să-l pipăie pe sub tricou. Șerban nu schiță niciun gest de împotrivire. Fusesse avertizat în legătură cu Angel313. Tânărul accepta foarte greu clienți noi, și doar cu recomandare din partea unei persoane de încredere. Amicul lui Șerban din cercul de hackeri intra, pare-se, în această categorie.

Îi explică, pe scurt, ce îi trebuia, în regim de maximă urgență. Apoi, îi întinse *memory-stick*-ul și plicul cu bani. Restul, la predarea mărfii. Bătură palma, iar Șerban primi asigurări că totul va fi gata în timp util.

În mașină, vorbi la telefon cu Grațiela. Părea în regulă cu Mihai, tocmai mâncase și avea de gând să se joace pe consola PlayStation. Îi propuse bonei să-l scoată în curte, să arunce mingea la coșul de baschet.

Un sfert de oră mai târziu, opri în parcare a unui hipermarket. Intră la magazinul de optică medicală, de unde își cumpără o pereche de ochelari cu ramă neagră, din plastic. Vânzătoarea ar fi vrut să-i bage pe gât și lentilele, însă Șerban o refuzase, politicos. Următorul popas fu la raionul de jucării, de unde alege un LEGO. Mai departe, puse în coș semipreparate din carne, iaurturi, unt, pâine, portocale, mere, apă plată, trei pizza congelate, iar în final luă de la cosmetice vopsea de păr L'Oreal, nuanța castaniu închis.

În drum spre Voluntari, Șerban trase o fugă până la apartamentul său. Goli frigiderul în două sacoșe, trase din congelator cutia de înghețată, pe urmă întrerupse alimentarea cu apă și coborî siguranțele de la tabloul electric. Cu toate astea, spera să nu lipsească chiar atât de mult.

Îl găsi pe Mihai la consolă, insistențele bonei de a-l scoate în curte nu dăduseră roade. Când văzu jocul, băiatul azvârli *controller*-ul pe canapea și sări să deschidă cutia. Șerban o nimerise, îi cumpărase chiar naveta spațială preferată, din seria *Star Wars*, pe care i-o promisese părinții de Crăciun.

La etaj, în biroul fratelui său, Șerban intră pe YouTube și dădu căutare după cuvintele-cheie *Cum ne vopsim singuri acasă*. Urmări trei filmulețe și-și făcu o idee despre tehnica folosită de hairstyliști. Avea să se descurce, cu siguranță. Pe

urmă, deschise televizorul pe postul de știri. După cum îl prevenise Bianca, Tribunalul respinsese cererea lui Dragoș. Rămânea în arestul Poliției, pentru cine știe cât timp.

Lui Șerban asta nu-i schimba cu nimic planurile. Știa foarte bine ce avea de făcut. Îl aștepta, din nou, o noapte albă, în care să pună la punct ultimele detalii. Își programă cronometrul să-l anunțe când expirau următoarele douăzeci și patru de ore.

Începuse să aibă emoții.

De dimineață, se gândise intens la mesajul lui Șerban. N-ar fi fost prima dată când fratele său se pregătea să-l surprindă, însă deocamdată avea prea puține indicii ca să ghidească despre ce era vorba.

Singur în camera din arestul Poliției rezervată VIP-urilor, Dragoș urmărise la televizor comentariile de după ultima apariție publică. Deși avocata îl avertizase, judecătorul îl mâhnise profund, sperase până-n ultima clipă într-o decizie care să țină cont de interesul lui Mihai. Din nefericire, Tribunalul considerase că Dragoș Zaharia își pierduse, odată cu comiterea faptelor, și capacitatea de a-și crește copilul în bune condiții. Iar asta îl înfuriase la culme, țipase la judecător, se zbatuse, lovise cu pumnii când un gardian sărise să-l imobilizeze.

I se părea o nedreptate strigătoare la cer. De ce să-l umilească în halul ăla? În fond, era nevinovat până la sentința definitivă!

Cel mai tare îl întrista faptul că lumea îl arăta cu degetul, îl făcea să se simtă ca ultimul ticălos. Un monstru, un criminal care provocase atâtea tragedii! Fără aventura aceea cu Vanda, nu s-ar fi întâmplat nimic. Chiar dacă, în adâncul

sufletului, știa că păcătuisese înșelând-o pe Daria, în realitate își asumase păcate mult mai mari.

În coșmarurile nocturne îi apărea deseori soția lui Viktor Roca. Și nu întotdeauna în chip de vrăjitoare. Dimpotrivă. O visa în momentele de maxim erotism, de parcă suferințele diurne i-ar fi fost insuficiente. Se trezea brusc, plin de sudoare, speriat, cu un sentiment de culpabilitate intens.

Auzi zgomot pe hol și se uită la ceas. Se gândi ce-ar fi făcut într-o seară de vineri dacă ar fi fost liber și nu reuși decât să-și adâncească starea de depresie. Apoi gardianul îi împinse tava cu mâncare prin fanta specială din ușă. Avea paste cu sos de roșii și vagi urme de carne, ca pentru început de weekend. Slăbise mult în ultimele zile. Stresul și supărarea, pe de-o parte, și mâncarea proastă, pe de altă parte, contribuiseră din plin.

Se uită lung la farfurie, mușcă din colțul de pâine și deschise televizorul. Pe Kanal C, show-ul lui Florin Merticaru trata același subiect cu mare priză la public: dosarul Roca. Telespectatorii intrau în direct să-și exprime indignarea, tupeul lui Dragoș Zaharia de a cere arest la domiciliu depășise orice limită. Sperau că va primi ceea ce merita, adică închisoare pe viață. Alții, mai puțini, înjurau sistemul de Justiție, greoi, incapabil să ia cea mai bună decizie pentru copilul familiei Zaharia.

După prima înghițitură renunță la colțul de pâine. Închise televizorul, nu mai suporta să se vadă pus la zid, în imposibilitatea de a se apăra.

Încuietoearea ușii îl făcu se tresară. Gardianul îl chemă pe hol.

— Hai, afară!

Se conformă, mirat de vizita neașteptată.

— Unde mergem?

Întrebarea rămase suspendată în aer. Parcurseră holul în liniște, până în fața unei uși normale, fără vizor. Gardianul ciocăni de două ori, apoi apăsă pe clanță și-l îndemnă pe Dragoș să intre. La birou, un polițist în civil tocmai scria într-un registru. În fața polițistului, în picioare, îl văzu pe... Șerban! Fratele său! Ce căuta acolo?! Purta sacou, ca nicio-dată, își vopsise părul, își lăsase barbă și avea alți ochelari, cu ramă neagră. Făcu imediat legătura cu bilețelul pe care i-l dăduse Bianca la Tribunal. Se forță să-și păstreze cum-pătul, orice-ar fi.

Polițistul îi întinse lui Șerban registrul și-i dădu un pix.

— Semnați aici.

Șerban se conformă, apoi scoase o pereche de cătușe. Se îndreptă spre Dragoș. Acesta se uită, încremenit, la fra-tele său.

— Mâinile, vă rog.

Dragoș întinse mâinile, tremurând. Se auzi un clic.

— Unde mergem?!

De data asta, primi un răspuns din partea polițistului.

— La Parchet. Vă așteaptă procurorul Rusu...

Pe urmă, i se adresă lui Șerban.

— Ne vedem în două ore, colega.

— Sigur, îi spuse Șerban. Mulțumesc mult. O seară plăcută.

După aceea, îl împinse pe fratele său spre ușă, iar gardia-nul îi însoți până la ieșire. Când ajunseră în parcare, Șerban deschise portiera din spate a mașinii cu geamuri fumurii, îl ajută pe Dragoș să se urce, apoi se instalează la volan.

— Unde mergem?!

Punea aceeași întrebare pentru a treia oară în ultimele zece minute. Șerban porni motorul și zâmbi.

— La bulgari, Dragoș...

Până să ieșim din București, îmi tremuraseră picioarele încontinuu. Am rămas pe bancheta din spate, protejat de geamurile fumurii, în timp ce Șerban mi-a povestit cum a pus la cale evadarea. Măsluise un document cu antetul Parchetului și semnătura procurorului Rusu, își făcuse o legitimație de polițist la Serviciul Omoruri, își procurase cătușe, împrumutase Loganul de la un prieten și găsisese cel mai prielnic moment să dea lovitura: vineri seara, când în arestul Poliției era, de obicei, o atmosferă relaxată, de început de weekend. Riscase enorm, mizând pe faptul că, înarmat fiind cu documentul *oficial* din partea procurorului, polițiștii vor considera că este vorba despre ceva de rutină — confruntarea lui Dragoș Zaharia, la Parchet, cu martorul care ar fi urmat să-l înfunde.

Un simplu apel telefonic către procurorul Rusu, pentru confirmare, i-ar fi dat planul peste cap. Și mai mult, Șerban s-ar fi ales cu un dosar penal de toată frumusețea.

Îl întrebasesem încă din primul moment despre Mihai și mă asigurase că băiatul era în regulă. Rămăsese pe mâini bune. Câteva zile urma să stea cu bona, sub supravegherea

Biancăi. Pe fosta lui colegă o rugase printr-un e-mail trimis în ultima clipă să țină permanent legătura cu Grațiela, care la rândul-i primise instrucțiuni în legătură cu implicarea avocatei.

Șerban se aștepta ca adevărata lui identitate să fie aflată în decurs de câteva ore. Fusesse înregistrat de camerele de supraveghere din arestul Poliției. Până atunci, aveau suficient timp să ajungă în Bulgaria, iar de acolo să treacă în Serbia și, mai departe, în Ungaria, destinația finală.

Însă pe cât de primejdioasă și de spectaculoasă fusese evadarea, pe atât de mare putea fi dezamăgirea dacă intuiția lui Șerban cu privire la implicarea lui Anikó Bika se dovedea la fel de greșită ca decizia mea de a mă culca cu Vanda Roca. Îmi explicase, cu lux de amănunte, cum găsise informațiile despre transferul celor 150 de milioane de euro și strânsa relație dintre Viktor Roca și asistenta lui cu dublă cetățenie, care între timp demisionase și plecase din țară. Deși de obicei mă feream să trag concluzii pripite pe baza unor informații lunecoase, nesigure, recunoscusem că Șerban acționase mânat de impulsuri raționale.

Ținea enorm la mine. Simțise că dacă aș fi rămas în continuare în arest, cu ștampila CRIMINAL pusă pe frunte, aș fi fost tentat să abandonez lupta și să renunț la viață. În cazul în care aventura noastră se va termina prost, în primul rând Șerban va suferi consecințele, în timp ce eu voi ajunge acolo de unde plecasem. Nu eram deloc convins că, în locul lui, aș fi fost capabil de același gest, care să meargă până aproape de sacrificiu.

Îl privesc admirativ, în timp ce conduce. Cât sânge-rece a putut avea, în condițiile alea!

Din sens opus, apare o mașină de Poliție cu girofarurile în funcțiune. Mă fac mic în spatele lui Dragoș și spun Tatăl nostru în gând. Ne intersectăm fără incidente.

— Am scăpat! exclam, uitându-mă prin luneta mașinii.

— Mai avem 12 kilometri până la granița cu bulgarii, mă anunță Șerban.

— Și după aia care-i planul?

— Mergem la un motel de lângă Ruse, am rezervat o cameră. Schimbăm mașina, apoi o luăm pe Bulevardul Bulgaria, spre granița cu Serbia.

— Și ce facem la motel?!

— Ne pregătim de drum, ai să vezi... O să tragem pe dreapta acum, să ne aranjăm puțin pentru poliștii de frontieră.

Semnalizează și oprește spre ieșirea din parcare. Scoate un aparat electric de tuns și mi-l dă împreună cu oglinda de voiaj.

— Tunde-te periuță și dă-ți barba jos, Dragoș.

Mă uit lung la aparat, iar Șerban îmi întinde noua mea carte de identitate.

— Cam așa ar trebui să arăți când ajungem la vamă.

Cum ar veni, cu părul foarte scurt, ochelari de vedere și proaspăt bărbierit. Cel care îmi aranjase fotografia pe calculator fusese cu siguranță un profesionist.

— Când ai apărut ultima dată la Tribunal, purtai barbă. Sper ca transformarea să fie suficientă.

— Și eu sper. Tu rămâi așa?

— Deocamdată... Ia-i și pe ăștia.

Probez vechii lui ochelari cu ramă metalică, însă fără dioptrii. Pe urmă încep să mă tund. Nu țin minte să fi avut vreodată părul atât de scurt. La spate mă tunde Șerban. În final, reușesc să-mi dau jos și barba. Cu ochelarii

pe nas, arătam fix ca în poza din buletin. Eram un oarecare Vladimir Costea, din București, sectorul 5. Cobor și apoi urc în dreapta șoferului.

La Punctul de trecere a frontierei Giurgiu, începuse să mă ia tremuratul din nou. Șerban renunțase din start la ochelarii cu ramă neagră, iar acum avea o identitate la fel de falsă ca a mea. Încearcă să-mi distragă atenția ca să uit de emoții. Lângă barieră, la doar două mașini în fața noastră, vameșii români erau la datorie.

Făcuserăm o oră și jumătate de la București, cu tot cu oprirea din parcare. Teoretic, mai aveam încă 30 de minute până în momentul în care se presupunea că ar fi trebuit să revin în arestul Poliției, după confruntarea de la Parchet. Adică până la descoperirea faptului că evadașem, devenind astfel cel mai căutat fugar din România.

Ca să evit comportamentul suspect, generator de suspiciuni, încerc să-mi închipui că joc un rol într-o piesă de teatru. Reușesc să mă calmez, așa că vameșii nu-mi acordă o atenție specială. Cel mai tare îmi era frică la verificarea cărților de identitate, nu știam în ce măsură documentele noastre false ar putea să declanșeze alarma. Mă întrebam dacă nu cumva, între timp, alarma fusese deja dată. Un simplu telefon la Parchet ar fi fost suficient pentru ca vânătoarea să înceapă înainte ca noi să fi părăsit țara.

Polițistul de frontieră ne scanează din priviri. Inima mi-o ia razna când Șerban îi întinde actele. Îmi trece prin cap că sacrificiul fratelui meu putea fi în zadar.

Intrăm pe teritoriul Bulgariei și abia atunci îmi dau seama cât de bine își disimulasе Șerban emoțiile. Îmi zâmbesc, ca să-mi transmită din încrederea lui.

În camera de motel din Ruse, Șerban intră la duș și scapă de vopseaua din păr, se bărbierește, iar în final își

pune alți ochelari. Scoate încă două buletine, cu noile noastre identități false. Eu rămâneam neschimbat. Toate măsurile de precauție pe care și le luase trebuie să-l fi costat o căruță de bani. Măcar să fi meritat, îmi zic, conștient că greul de-abia acum începea. Nu știam ce era în mintea lui Șerban, ce planuri își făcuse în legătură cu Anikó Bika.

Înainte de-a pleca spre Serbia, mâncăm pe fugă două sendvișuri cumpărate din București. Profit de ocazie ca să-l descopăr pe Șerban. Nu-mi place să rămân legat la ochi. Ultima dată când bâjbâisem prin întuneric, în casa familiei Roca, aventura se terminase prost.

— Dacă ajungem sănătoși la Budapesta, care-i următoarea mișcare?

Mă privește ca atunci când, copii fiind, făceam vreo năzbâtie, iar el se străduia să limiteze consecințele.

— O căutăm pe Bika, îmi răspunse foarte senin.

— Și după ce-o găsim, *dacă* o găsim?!

Șerban ridică din umeri.

— Nu știi, Dragoș... Vedem la fața locului.

În parcare a motelului, schimbăm Loganul cu un Fiat Albea gri, cu numere de Bulgaria. O altă măsură de precauție, la care nu m-aș fi gândit dacă aș fi fost în locul lui Șerban. Cu aplicația Google Maps deschisă pe telefonul mobil, pornim spre granița sârbo-bulgară. În ianuarie, sârbii făcuseră noi pași în drumul spre integrarea în UE, traficul de frontieră se relaxase pentru cetățenii din spațiul comunitar, astfel că puteam intra în Serbia doar cu buletinul.

Trecuseră aproape patru ore de la evadare. Puteam presupune că polițiștii declanșaseră deja vânătoarea. Apucaserăm să ajungem la bulgari, aveam un avans consistent,

iar Șerban îmi spusese că erau șanse mici ca polițiștii să ne caute tocmai la Budapesta. Mai ales că folosiserăm o rută ocolitoare.

Speram ca Mihai să fie bine. M-ar fi tentat să vorbesc cu bona, să mi-l dea la telefon, însă știam că aș fi riscat inutil.

Stresul și oboseala din ultimele zile mă doborâseră, la propriu. Ațipisem pe scaunul din dreapta șoferului. Se întunecase de ceva vreme, iar Șerban conducea prudent, ca de obicei.

Mă trezisem în toiul unui vis urât.

— Cred c-am adormit, îi mărturisesc, jenat. Unde suntem?

Mă uit pe telefonul mobil, fără să aștept răspunsul. Până la punctul de trecere a frontierei cu Serbia rămăseseră 4,6 kilometri.

Îl anunț pe Șerban.

— În cinci minute, suntem la graniță...

De data asta, am reușit să-mi controlez emoțiile fără probleme. Am trecut la vecinii noștri sârbi după miezul nopții, iar acum căutam traseul ideal până la Budapesta. Și un loc unde să înnoptăm.

Într-adevăr, ne grăbeam, nu plecaserăm într-o vacanță, însă Șerban socotise că, dacă ajungem epuizați în capitala Ungariei, vom fi incapabili să luăm cele mai bune decizii.

Rămas singur în parcare, în timp ce-l așteptam pe Șerban să vină de la recepție, mă cuprinde deznădejdea. Nu mai eram deloc convins că vom reuși. Dimpotrivă. Îmi imaginam scena în care inspectorul Ifrim îmi pune din nou cătușele. Voi ajunge în aceeași cameră cu traficanții de țigări, iar de data asta individul își va

duce treaba până la capăt. Mă va scuti să-mi iau singur viața. Lumea va spune că s-a făcut, în sfârșit, dreptate.

Când revine cu cheia de la cameră, frati-miu mă vede schimbat.

— Ce s-a întâmplat, Dragoș?

— Hai să ne întoarcem, îi zic.

Propunerea îl șochează.

— De ce?!

— Pentru că nu are rost. Sunt vinovat, trebuie să plătesc.

— Nu fi copil! Cu ce-ai greșit?!

— Din cauza mea a murit Daria.

Conștient că aveam nevoie de sprijin, Șerban urcă în mașină și mă prinde de mână.

— Hei, de ce îți complici existența?! De ce îți bați singur cuie în talpă? Dacă privești lucrurile din perspectiva asta, nu știu ce să zic... Îți cer doar să ai încredere în mine, în intuiția mea... Am împins lucrurile mult prea departe, Dragoș, ca să mai dăm înapoi. Aș regreta toată viața că am avut posibilitatea să te ajut și n-am reușit. Dintr-o prostie, practic.

— Dar nu e nicio prostie, nu înțelegi?! Sunt vinovat!

Îmi sprijin fruntea în palme și-mi dau lacrimile. Mă trezesc la pieptul fratelui meu.

Mă imploră să nu renunț.

— Te rog, haide să mergem până la capăt. Amândoi am avea imens de pierdut, în cazul unui eșec... În schimb, dacă se adevărește ceea ce presupun eu... poate că, cine știe...

În sfârșit, urcăm în cameră. Opriserăm înainte la o benzinărie, de unde Șerban cumpărase de mâncare. După un duș fierbinte, ne culcăm.

E sâmbătă dimineața. Reușisem să nu mă foiesc foarte tare, ca să-l las pe Șerban să se odihnească. Avea de condus aproape 700 de kilometri până la Budapesta. Eu, unul, nu mă simțeam în stare. Mă temeam să nu fac vreun accident, după ce în cursul nopții ațipisem doar câteva minute. În rest, îmi trecuseră prin cap scenarii sumbre care se încheiau, inevitabil, cu polițiștii îndreptând pistoalele spre noi. Mai fusese, apoi, și imaginea Dariei. Îmi amintisem de momentele fericite, când ne bucuram de fiecare mică izbândă a lui Mihai sau de clipele vesele, în care băiatul nostru ne făcuse să râdem. Mă chinuia o întrebare: oare Mihai conștientiza sau intuia măcar că avusesem de-a face cu moartea Dariei? Dacă nu, ce se va întâmpla cu noi după ce va înțelege? Voi avea vreo șansă, cât de mică, să rămânem prieteni?

Șerban s-a trezit pe la șase și și-a dat imediat seama că nu reușisem să dorm. Când a ieșit de la baie, m-a întrebat dacă eram pregătit de drum.

— Hai jos să bem o cafea, îi zic. Poate au și țigări.

— Ne grăbim, Dragoș. La prima benzinărie, rezolvăm și cu cafeaua, și cu țigările, și cu micul dejun. Mâncăm în mașină, OK?

Oricât mi-aș fi dorit să-l contrazic, de data asta el conducea ostilitățile. Alegem să urmărim drumul european E75, centura ocolitoare a Belgradului, apoi să trecem în Ungaria pe la Szeged, la doar 60 de kilometri de granița cu România.

Fără incidente la frontiera sârbo-ungară, aveam să ajungem la periferia Budapestei după aproape opt ore de condus, cu o mică pauză de masă în apropiere de Szeged.

În parcare a unei benzinării MOL, Șerban introduce în telefon adresa unde bănuiam că stă Anikó Bika, găsită

în baza de date a băncii la care își deschisese contul alimentat cu banii lui Viktor Roca. Trebuia să ajungem până pe strada Vas Gereben, la numărul 112, într-o zonă de case. Șerban îmi arată CV-ul asistentei lui Roca, sustras din serverul Penta Grup.

Poza femeii îmi urcă, brusc, pulsul.

— Dar o știu pe tipa asta!

Mă uit la Șerban, care aștepta explicația.

— Mi-a arătat-o Vanda Roca. Spunea că-i amanta soțului ei!

— Ești sigur?!

— Aproape sigur... În fotografia despre care ți-am povestit, cu Roca sărutând-o pe presupusa amantă... Acolo era surprinsă din profil, dar asemănarea e prea izbitoare ca să fie doar o simplă coincidență.

— Dacă se confirmă ce spui tu, înseamnă că Vanda știa despre relația soțului ei cu asistenta Bika... Și atunci înseamnă că ambele femei ar fi avut motive serioase să scape de Viktor Roca.

Și eu făcusem același raționament. În timp ce Bika ar fi acționat mânată de un eventual refuz al magnatului de a divorța, rămânând astfel cu banii, Vanda ar fi avut, în plus, și satisfacția răzbunării pentru adulter. Doar că Vanda murise. Bika rămăsese singura noastră șansă de a afla adevărul.

Nu înțelegeam un lucru. Viktor Roca i-ar fi transferat lui Anikó Bika cele 150 de milioane de euro doar dacă intenționa să-și părăsească soția pentru a rămâne cu asistenta personală. Altfel, ce sens avea să scoată atâția bani din țară?! Și, dacă Roca hotărâse să se despartă de Vanda, atunci presupusa crimă a lui Anikó Bika rămânea

fără mobil. Ar fi avut tot ce și-ar fi dorit: și pe Viktor, și banii lui!

Îi explic lui Șerban raționamentul și îmi dă dreptate. Îl întreb dacă își făcuse un plan în legătură cu Bika.

— Dacă dăm de ea, cum procedăm în continuare?

Ridică din umeri mai senin decât m-aș fi așteptat.

— Nu știu... Dar am sentimentul că Bika este cheia.

În drum spre următoarea destinație, mă uit pe un site de știri din România. La douăzeci și patru de ore de la evadare, polițiștii reușiseră să ascundă informația. Dintr-un motiv care îmi scăpa, preferaseră să nu ceară ajutorul populației pentru prinderea fugarilor. Presupuneam că lucrurile aveau să se schimbe pe măsură ce își dădeau seama că timpul trecea în defavoarea lor.

— Nimic nou pe frontul de Est, îi zic lui Șerban. Deocamdată, liniște absolută. Presa încă nu a aflat.

— Dar și când o să afle...

— Oare Mihai e bine?

— Sunt convins că da... Bianca și Grațiela se ocupă, le-am dat temă.

— Le-ai spus cât lipsești?

— Câteva zile, maximum o săptămână, sper...

Cartierul unde locuia Anikó Bika era plin de verdeață, o combinație de case vechi, boierești, și vile moderne de milioane de euro. Cu siguranță, muritorii de rând nu-și puteau permite să locuiască în zonă.

În apropiere de imobilul cu numărul 112, Șerban oprește pe cealaltă parte a străzii. Clădirea mare, relativ nouă, cu acoperiș plat, avea parter și două etaje, iar curtea ocupa până într-o mie de metri pătrați. Dincolo de gard erau parcate două mașini cu numere locale. Din pricina

panoului de lângă bariera de la intrare, imobilul aducea mai degrabă cu sediul unei firme.

Șerban coboară să citească inscripțiile de pe panou. Erau în maghiară, dar asta nu l-a împiedicat să tragă concluzia că în clădire ar avea de fapt sediul cinci firme. Se întoarce în mașină și se declară sceptic cu privire la șansele s-o găsim acolo pe Anikó Bika. Era sâmbătă după-amiază, cine să lucreze la ora aia?

— Încercăm marea cu degetul? îl întreb pe Șerban, care nu vedea altă soluție decât să intre în clădire.

— Sper să găsesc pe careva.

Cât e el plecat, verific din nou site-urile de știri din țară. Bomba explodase! Polițiștii dăduseră un comunicat sec prin care cereau ajutorul populației pentru prinderea mea și a lui Șerban. Fără explicații legate de contextul în care evadasem. Pozele noastre stăteau la loc de cinste pe primele pagini ale tuturor publicațiilor. În lipsa informațiilor oficiale, jurnaliștii făcuseră speculații despre eveniment, unii dintre ei mergând până la teorii ale conspirației, cu polițiști care ne înlesniseră intenționat evadarea, pentru ca ulterior să ne urmărească pas cu pas și să obțină astfel probe decisive împotriva mea. Încercaseră să ia legătura și cu avocata Bianca Tudose, însă fără succes. Refuzase să comenteze. La fel și reprezentanții firmei de software la care lucra Șerban. Știau doar că își luase concediu. Și procurorul Rusu se eschivase. Aruncase culpa exclusiv pe umerii Poliției. Iar jurnaliștii, chiar și cei mai sceptici dintre ei, ajunseseră la unison la concluzia că Dragoș Zaharia își recunoscuse, practic, vinovăția, odată cu fuga din arest.

Când se întoarce la mașină, îl pun pe Șerban la curent cu noutățile. La rândul său, îmi povestește discuția cu portarul, singura persoană pe care o găsisese în clădire.

— A fost un chin, tipul abia rupea engleza. L-am întrebat direct despre Anikó. I-am zis că suntem prieteni, că vin din Bulgaria și nu ne-am mai văzut de ceva timp.

— Și?

— De-abia luni vine la birou.

— I-ai cerut un număr de telefon, o adresă?

— N-a vrut să-mi dea nimic. Cică nu știe. El doar păzește clădirea. Dar pe Anikó a remarcat-o... cum altfel?!

— E aiurea să așteptăm până luni.

— Mda...

Scoate pe bordul mașinii hârtiile despre Anikó, inclusiv CV-ul femeii.

— Am un număr de mobil, din documentele de la bancă, însă îmi trebuie un pretext bun s-o sun și să-i cer adresa. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să devină suspicioasă.

Mă uit pe CV-ul fostei asistente a lui Viktor Roca. La rubrica *Studii*, apărea un master în Economie la o universitate din Barcelona. Învățământ la distanță.

— Am o idee, îi zic lui Șerban. Ce-ar fi s-o suni ca din partea universității din Spania?

— Aha... Și?

— Și te prezinți frumos, sunt asistentul decanului cutare — vedem pe internet cum îl cheamă — tocmai am ajuns în Budapesta, la un simpozion pe teme științifice care are loc mâine, la prânz, și aș dori să vă înmânez personal invitația din partea conducerii facultății. Cum aș putea să vă găsesc?

— Crezi că ține figura?

— De ce nu?!

— Pur și simplu pentru că n-o văd pe Anikó Bika interesată de un astfel de simpozion.

— Mda... S-ar putea să ai dreptate... Și atunci?

— Atunci rămâne să verificăm cât de bine își protejează datele Direcția de Administrare Fiscală din Budapesta.

Coboară din mașină și se mută pe bancheta din spate, unde își deschide laptopul. Se conectează la internet cu ajutorul telefonului mobil cu cartelă anonimă, preplătită, apoi, printr-o conexiune de la un IP fals, accesează serverul Fiscului din capitala Ungariei.

Zece minute mai târziu își notează adresa de acasă a lui Anikó Bika. Potrivit informațiilor de la Fisc, aceasta locuia într-o suburbie aflată la nord-vest de Budapesta, la circa o jumătate de oră de mers cu mașina, în apropierea parcului Telki.

Entuziasmat, Șerban își face traseul pe mobil și pornim la drum.

— Crezi că-i bună adresa? îl întreb.

— De ce nu? Bika are acolo o proprietate pentru care plătește impozit.

— Și dacă o găsim, ce?

— Dragoș, ai puțină răbdare... Pas cu pas, da?

Oricâtă răbdare aș fi avut, nu înțelegeam de ce evita să discutăm despre ce va urma atunci când ne vom intersecta cu asistenta lui Roca. Refuzam să cred că nu-și făcuse un plan.

Față de București, traficul din Budapesta mi se pare suportabil. Orașul îmi plăcea, însă nu aveam dispoziția necesară, gândurile mi se abăteau, inevitabil, spre casă. Spre Mihai, în primul rând.

Oprim să mâncăm într-un fast-food fără pretenții, unde ne uităm pe știrile din România. Presa îi ridiculiza pe polițiști, fugiserăm de sub nasul lor. Partea proastă era că fuseserăm dați în urmărire internațională prin Interpol.

Pozele noastre apăreau pe site-ul cu cei mai căutați infractori.

— Cât timp crezi că avem?

Șerban mânca din inerție; părea descurajat de când citise știrea cu Interpolul.

— Nu știu ce să zic, Dragoș...

Acum, *eu* eram cel care încerca să-l scoată din pasa proastă.

— Cu noile acte de identitate, va fi greu să ne găsească.

— Mda...

Când am ieșit spre parcare unde lăsaserăm mașina, începuse să plouă mărunț. Aplicația Waze ne-a ajutat să ajungem la adresă fără probleme. Locuința din suburbia Budapestei unde ar fi trebuit să stea Anikó Bika era o vilă cu două etaje. În curte, Șerban a sesizat, din mers, prezența unui Ford Kuga cu numere de Ungaria. Am oprit pe dreapta, la o distanță suficient de mare încât să nu atragem atenția, și am parcat lateral între două mașini ale unor vecini de-ai lui Anikó. De-acolo, aveam vizibilitate bună către intrarea în curtea asistentei lui Roca.

Șerban își luase un aparat foto Nikon profesional. A încercat să surprindă detalii, s-a uitat la ferestrele casei prin obiectivul puternic, apoi și-a notat numărul de înmatriculare al Fordului.

Am așteptat mai bine de-o oră fără să se întâmple nimic. În curând se înnopta și riscam să fim dați pe mâna poliției maghiare de către cine știe ce individ cu spirit civic care ne-ar fi putut considera suspecti. Am sesizat lumină la una dintre ferestre, însă Șerban nu putea să distingă nimic prin perdeaua groasă din spatele geamului.

Au mai trecut două ore de așteptare încordată. Nu înțelegeam ce urmărea, de fapt, Șerban. Unde voia să ajungă?

Mă pregăteam să-i propun să căutăm un motel, când m-a prins de mână și mi-a făcut semn. În fața ușii de la intrare se afla o femeie care tocmai se pregătea să plece. Când s-a întors spre noi, becul de pe peretele casei dădea suficientă lumină, moment bun ca Șerban s-o fotografieze. Ne-am uitat pe ecranul digital. Aveam, în sfârșit, confirmarea. Era Anikó Bika!

După ce iese pe poartă cu Fordul din curtea casei, Șerban pornește mașina și încearcă să n-o scape din ochi. Păstrăm distanța în vreme ce femeia conduce prudent, previzibil, așa că pentru moment nu ne facem griji că ar putea să dispară subit. Însă situația se schimbă când Fordul părăsește șoseaua intens circulată și virează la dreapta, pe un drum secundar. Stingem luminile farurilor.

Șerban mă îndeamnă să urmăresc traseul pe telefonul mobil:

— Uită-te pe Google Maps, te rog.

Suntem într-o zonă împădurită, mergem circa doi kilometri până dăm de primul obstacol serios. Două porți metalice grele, acționate cu telecomandă, se interpun între noi și mașina lui Anikó. Aflu de pe Google traducerea textului *Hozzáférs tilos! Magántulajdon!* scris în maghiară, pe o plăcuță, cu litere roșii: *Accesul interzis! Proprietate privată!* Îi spun lui Șerban, care intuise mesajul. În prelungirea porților din metal vedem gardul de delimitare a proprietății. Are până într-un metru șaptezeci. Decidem să camuflăm mașina printre copaci, undeva în afara drumului pietruit.

Din fericire, gardul nu era electrificat, așa că îl sărim fără probleme. Însă mi-e teamă să nu dăm peste niște câini lăsați de capul lor. Urmăm pe jos traseul mașinii, la mică distanță de calea de acces rutier. După vreun sfert

de oră de mers prin pădure la lumina telefonului mobil, îl întreb pe Șerban dacă n-ar fi bine să amânăm aventura pentru a doua zi. Prin pădure, pe întuneric, începusem să tremur de frig și de frică.

Îmi face semn să-l urmez, fără să ezite. Pare foarte hotărât, de parcă în joc ar fi viața lui, nu a mea. Mergem încă jumătate de kilometru și zărim, în sfârșit, lumini. Șerban privește prin obiectivul aparatului foto și îmi spune că ajunseserăm în apropierea unei cabane din lemn.

Fordul lui Anikó Bika era parcat lângă un Land Rover. Bănuim că femeia venise în vizită la proprietarul cabanei, care probabil ar fi foarte fericit să ne ia la întrebări dacă ne-ar dibui. Încercăm să ne apropiem, însă când ajungem la nici 50 de metri de cabană, auzim lătrat de câini. Mi-e teamă și să respir. Orice creangă uscată care ne trosnește sub tălpi îmi îngheață inima. Hotărâm să stăm nemișcați, până se liniștesc câinii. Ceea ce părea că nu se va întâmpla prea curând. Ne mirosiseră și acum lătrau ca scoși din minți. Măcar bine că erau legați, altfel demult ne-ar fi luat urma.

Auzim în noapte o voce aspră, de bărbat. Își liniștise, pe moment, animalele. Nici eu, nici Șerban nu apucăm să-l vedem. Rămânem acolo, lungiți pe covorul de frunze, încă o bună bucată de timp, până când Șerban îmi șoptește că zărise prin obiectivul foto silueta bărbatului. Îi sugerez să ne retragem, câinii dădeau din nou semne de agitație. Cel mai probabil, Anikó va rămâne în cabană peste noapte. Nu ne-ar ajuta cu nimic să fim deconspirați.

Facem cale-ntoarsă, iar pe drum vorbim despre ce șanse am avea să aflăm identitatea proprietarului cabanei.

— S-ar putea să fie complicele femeii, îi zic, apropo de ce se întâmplase în casa familiei Roca în seara în care un

individ, posibil chiar criminalul, mă lovise cu bâta peste mână.

Șerban se ferește să se pronunțe, părând preocupat să ieșim cât mai repede din zona împrejmuită. În cele din urmă, sărim gardul.

În mașină, ne uităm peste pozele făcute din apropierea cabanei. Nimic concludent.

- Și acum? îl întreb.
- Dormim. Cu rândul.
- Unde, aici?!
- Ai altă propunere?
- Nu știu... Poate la un motel?
- Nu cred că ar fi o idee bună.
- De ce?
- Vreau să aflăm cine-i tipul.
- Și... cum o să facem asta?
- Vedem... mâine dimineață.

Își rabatează scaunul mașinii în poziție orizontală și se învelește cu o haină.

- Dorm eu primul, OK? Mă trezești peste trei ore.
- Bine.
- Dacă ți-e frig, pornește motorul.

De data asta, comportamentul lui Șerban mă scosese din sărite. În alte condiții, cu siguranță că aș fi trecut cu vederea. Însă acum mi se părea prea mult să mă lase să orbecăi, când aveam în față o problemă de viață și de moarte. Pe de altă parte, ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit ar fi fost să ne certăm. Eram conștient că riscase enorm de dragul meu. Că era foarte obosit și stresat și că în mintea lui se ducea o luptă dificilă între dorința de a mă ajuta și puternicul instinct de autoapărare.

Deschid internetul pe telefonul mobil, nu înainte de a-l cupla la bateria mașinii. Știam că veștile proaste aveau să mă deprime și mai tare, dar tentația era uriașă. Ca și impulsul de-a o suna pe bona lui Mihai.

Realizez, prea târziu, că n-aveam numărul ei de telefon. Iar să sun acasă ar fi fost o prostie. Cu siguranță polițiștii abia așteptau să-mi intercepteze convorbirea și, eventual, să mă localizeze. Așa că renunț la idee.

Odată cu fuga noastră, jurnaliștii Țesuseră scenarii complexe, majoritatea fanteziste, în legătură cu neglijența inexplicabilă a polițiștilor și chiar complicitatea acestora, fără să aducă argumente credibile în favoarea ultimei variante. Circulasera informații false despre prezența fraților Zaharia în diverse zone ale țării, ba în nordul Moldovei, pe lângă Mănăstirea Humorului, ba în vestul țării, într-un sat din județul Timiș. Doi români stabiliți peste hotare ne zăriseră în Nicosia, capitala Ciprului. Declaraseră sus și tare, într-un ziar de scandal, că intraserăm într-o agenție de turism, probabil pentru a zbura către alte destinații. Nimeni nu părea să ne caute în Ungaria.

Ceea ce putea fi și de bine, și de rău. Dacă într-adevăr ne luaseră urma, interesul lor era să păstreze discreția.

Citesc despre Daria și, din nou, îmi vine să mor. Chiar dacă, printr-un foarte mare noroc, judecătorii m-ar considera în final nevinovat, nu știu cum aș putea trăi gândindu-mă că Mihai a rămas fără mamă din pricina mea. Eu declanșasem totul. Și oricâte circumstanțe atenuante mi-aș găsi, oricâte scuze, acestea păleau în fața adevărului.

Mă cam luase frigul, dar am evitat să pornesc motorul, ca să nu-l trezesc pe Șerban. O să-l las să doarmă până dimineată. Chiar dacă simțeam acut oboseala, aveam îndoieli că aș fi în stare să ațipesc. Am închis telefonul și

am lăsat lacrimile să curgă în voie. Imaginea lui Mihai rămăsese unicul lucru capabil să mă țină în viață.

La un moment dat, am tresărit și mi-am dat seama că visasem. Cu puțin înainte de răsăritul soarelui, încălzisem mașina și căldura mă toropise. M-am frecat la ochi, constatând uimit că Șerban se trezise.

Mă simt în culpă.

— Scuză-mă, n-am mai rezistat...

Îmi reproșează că nu-l trezisem după primele trei ore, cum fusese vorba.

— Bine că ai dormit tu, îi zic... Măcar unul dintre noi să fie odihnit, cât de cât.

Așteptăm în mașină până se luminează, apoi Șerban scoate dintr-o sacoșă două sendvișuri. Prevăzător, cum-părase de la benzinărie apă și ceva de mâncare, în drum spre locuința lui Anikó Bika. Plănuise filajul din timp, chiar dacă nu-și imaginase că vom avea parte de o aventură prin pădure.

Rupe o bucată de ciocolată:

— Vrei?

— Mersi. Prinde bine.

Și mai bine ar fi prins cafeaua fierbinte asortată cu țigara. Însă mă mulțumesc cu ce am. Îi cer lui frati-miu permisiunea să fumez măcar. Cobor din mașină și îmi întind oasele, nu fusese chiar cea mai reușită noapte din ultima vreme.

Sting țigara și îl întreb ce urmează.

— Mergem la cabană.

— Și dacă dăm peste câinii?

În loc de răspuns, Șerban deschide portbagajul și scoate cheia de desfăcut roțile. Părea o armă suficient de bună, cu condiția să-l atace câinii pe el primul.

Sărim gardul și mergem prin pădure paralel cu drumul forestier pietruit. N-aș zice că mă dădeam în vânt după aventură, însă surplusul de adrenalină mă ajuta să uit, pentru moment, de neputința de a-mi alina propria suferință. Până la cabana din luminiș, încerc să nu tresar la orice zgomot suspect. Dacă ne-ar surprinde stăpânul proprietății, ar fi imposibil să găsim o explicație fără să stărnim suspiciuni. Mai ales că limba maghiară îmi era la fel de familiară ca mandarina. Știam să spun în ungurește doar *Szeretlek — Te iubesc*. Sunt convins că asta m-ar ajuta acolo, în pădure, la fel de mult ca o șalupă Piranha cu motor Yamaha în doi timpi.

E opt fără zece când ajungem în preajma cabanei. Păstrăm o distanță mai mare. Vântul nici măcar nu adia, deocamdată câinii stăteau liniștiți, nu ne simțiseră, totul părea încremenit. Într-o dimineață de duminică, n-ar trebui să ne așteptăm la cine știe ce vânzoleală, mai ales că eram departe de civilizație.

Cu aparatul foto la ochi, Șerban se străduiește să surprindă primele mișcări. Doar că timpul trece fără să se întâmple nimic. După prima oră de observații, mă ofer să preiau eu sarcina. Stăm lungiți pe creasta unui mic povârniș, camuflați de copaci și tufișuri, având în obiectiv ușa de la intrarea în cabană. La un moment dat, îmi venea să renunț, s-o las baltă, mi se părea caraghios, așteptarea noastră putea fi complet inutilă. Anikó Bika își petrecea weekendul în casa de vacanță, probabil cu prietenul ei. Și? Ce dovedea asta? Dacă Bika se întorcea în oraș abia peste vreo două zile, atunci nu făceam decât să pierdem vremea pe-acolo. Oboseala începea să-și spună cuvântul, mi-era frică să nu cedez nervos.

Îi șoptesc lui Șerban temerile mele. Se scurseseră aproape trei ore de când urmăream, încordați, împrejurimile cabanei.

— Propun să ne întoarcem...

Frați-miu îmi face semn să tac. Privind prin obiectivul foto, văzuse cum Anikó Bika tocmai trântise portiera mașinii; își terminase mini-vacanța. Ieșise din lumină cu Fordul și se îndreptase spre oraș. Am zărit-o la volan, era singură. Am intrat în panică și l-am tras de mână pe Șerban.

— Haide, repede, să mergem!

— Las-o pe Bika. Oricum e departe...

Aștept explicații, iar Șerban se grăbește să mi le dea.

— Pe noi ne interesează bărbatul din cabană.

— Cum așa?! îl întreb.

— Am o intuiție.

— Ce intuiție?

În loc de răspuns, își scoate aparatul foto de la gât și mi-l întinde.

— Stai aici și pune obiectivul fix pe ușa de la intrare. Mă interesează să surprinzi figura bărbatului.

— Care bărbat?!

— Ăla care o să apară imediat... Rămâi aici, te rog. Nu te miști orice s-ar întâmpla, m-ai înțeles?

Apoi a ieșit în drumul forestier și s-a îndreptat spre cabană, înainte să apuc să protestez. Câinii au început să latre când i-au simțit prezența. Noroc că erau legați.

Am dus aparatul foto la ochi și am apropiat imaginea, ca și cum aș fi fost la doi pași de Șerban. Cu inima strânsă, l-am urmărit cum bate la ușă. Am apăsat pe declanșator, ca să fiu sigur că funcționează. În sfârșit, în prag a apărut un bărbat care purta ochelari de soare și

i-am încadrat figura pe display-ul aparatului. Câinii s-au domolit dintr-odată.

Presupun că discutau în engleză. Șerban gesticula, arătând spre intrarea în *rezervație*. La rândul său, proprietarul cabanei îi dădea niște explicații. S-au salutat și și-au strâns mâinile, iar Șerban s-a întors pe drumul forestier, înspre oraș. În urma lui, câinii începuseră din nou să latre.

A trecut pe lângă mine, la vreo zece metri distanță, și a mers mai departe, ca și cum ar fi uitat de unde plecase. Pe urmă s-a abătut din drum și a intrat în pădure, într-un loc unde bărbatului din cabană i-ar fi fost imposibil să-l vadă.

Am pornit în întâmpinarea lui, iar când ne-am intersectat l-am surprins extrem de agitat.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Îți povestesc îndată. L-ai prins?

— Cred că da...

— Verifică, te rog.

În timp ce caut ultimele poze, Șerban se uită pe telefonul mobil. Afișez pe display cel mai reușit cadru cu figura individului din cabană. Mă înfioară un gând. Habar n-am de ce observasem de-abia acum. Probabil emoțiile fuseseră de vină.

Îi arăt fotografia lui Șerban. O studiem câteva clipe, apoi Șerban pune lângă ea ecranul telefonului său mobil, pe care deschisese o poză de-a lui Viktor Roca. Ne uităm unul la altul, conștienți că aveam în față ori o coincidență uluitoare, ori dezlegarea misterului din dosarul Roca.

— Ce crezi? mă întreabă.

Pe telefonul mobil, Viktor Roca apărea grizonat și cu barbă, în timp ce bărbatul care se vedea pe ecranul aparatului foto avea părul blond și era proaspăt bărbierit.

Ochelarii de soare ascundeau, însă, un lucru esențial: forma și culoarea ochilor. În rest, puteam presupune că își vopsise părul și se bărbierise. Asemănarea părea izbitoare.

— Da! exclam, cuprins de entuziasm. Nouăzeci la sută e Viktor Roca!

— Și eu am aceeași impresie...

— Ce i-ai spus?

— O aiureală. Că vin din Polonia și caut un prieten. Un oarecare Ferenc Szibor, din Budapesta, care îmi spusese că are o cabană de vacanță în zonă. Intenționam să-i fac o surpriză.

— Ați vorbit în engleză?

— Da. Știe engleza foarte bine.

— Și nu crezi c-a intrat la bănuieli, dacă într-adevăr e vorba de Viktor Roca?

— Mă tem că da... Aș propune să acționăm cât de repede.

— Ai vreo idee?

— Îhî... E cam periculos, însă altceva nu-mi trece prin cap.

— Zi-mi!

Eram dispus să-mi risc viața la fiecare pas acum, că descoperisem o posibilă explicație, deși deocamdată aveam mai multe întrebări decât răspunsuri. Dar exista o bună șansă să aflăm adevărul și hotărâsem să merg mai departe, indiferent de consecințe.

— Fii atent cum facem, Dragoș... Eu mă întorc și bat din nou la ușă, iar tu mergi până în apropierea cabanei, pe latura opusă câinilor.

Mi-a explicat planul în câteva cuvinte. Zece minute mai târziu, pășeam prin pădure până la locul stabilit. Din spatele copacului, socotesc vreo 15–20 pași până la ușa cabanei. Îl văd pe Șerban din profil, cum așteaptă să-i

deschidă cineva. Fug iute până la colțul construcției din lemn, având în mână cheia metalică din portbagaj.

Când individul iese în prag, ascund țeava la spate și mă alătur lui Șerban, fără să scot un cuvânt. Pentru că purta ochelarii de soare, nu-mi dădusem seama dacă și cât de tare îl surprinsesem. Îi întind mâna.

— Dragoș Zaharia.

Mă lasă cu mâna întinsă. Dintr-odată, se întoarce pe călcăie, evident panicat, și încearcă să ne trântască ușa-n nas. Mă izbesc cu umărul, împreună cu Șerban, iar șocul îl doboară la podea pe bărbat, suficient cât să-i sară ochelarii. Îl privesc în ochi și înlătur orice dubiu: Viktor Roca trăia! Era chiar în fața noastră, uluit, speriat, rămas fără replică.

Până să-și revină, îl strâng de gât, pe la spate, în timp ce Șerban îi pune cătușele cu care mă scosese din arestul Poliției. Pe urmă, îl trag până pe scaun, de picioarele căruia îl leg zdravăn cu cablurile de la televizor. Îi spun lui Șerban să stea cu ochii pe el, cât căutam prin cabană, ca să mă asigur că nu mai era nimeni.

Stăm amândoi față-n față cu Viktor Roca, pe două scaune. Eu îi fac poze cu aparatul Nikon, iar frati-miu cu telefonul mobil. Îi șoptesc să le trimită pe e-mail avocatei, pentru orice eventualitate.

Roca mă privește cu un soi de rictus în colțul gurii. Părea că trecuse peste momentul de derută și încerca să ne înfrunte, să ne sfideze.

— Felicitări pentru evadare... Sunt foarte curios cum de m-ați găsit atât de repede... Anikó?

Mă feresc să intru în jocul lui. Deocamdată, noi conduceam ostilitățile. Mă consult cu Șerban, departe de urechile magnatului. Revin și mă uit în ochii lui. Simt cum

mă cuprinde un sentiment de ură. Încet, încet, îmi întunecă mințile. Aș fi capabil să-l torturez ca pe cel mai odios criminal în serie, până recunoaște tot, iar în final să-i dau lovitura fatală. Să răzbun astfel moartea Dariei.

— De ce?! De ce toate astea?

Zâmbește ca și cum ar fi fost de neatins, undeva foarte sus, pe un pedestal. Afară, câinii lătrau ca apucații de când intraserăm.

Îi ridic mâinile încătușate și i le izbesc pe masa din lemn masiv pe care o trăsesem în dreptul lui. Pare surprins. Îl pun pe Șerban să stea cu genunchii pe antebrațele bărbatului, să-i imobilizeze mâinile, apoi ridic țeava din portbagajul mașinii și lovesc cu putere peste degetele lui Roca. Urletul de durere îmi confirmă că îmi făcusem bine treaba. Îi rupsesem falangele.

Ridic țeava deasupra capului, să lovesc din nou. Mă imploră să n-o fac.

— Nuuuu, nu! Te rog!

Îi zic lui Șerban să-și ia genunchii de pe mâinile bărbatului.

— Deci, revin cu întrebarea... De ce?

Din degetele lui Roca țâșnise sânge. Nu-mi păsa, cât încă era capabil să vorbească.

— Am fost nevoit să dispar, îmi explică Roca. Aveam un dosar la DNA, cu prejudiciu de zeci de milioane de euro... Din nefericire, mai devreme sau mai târziu mă aștepta o condamnare la ani grei de pușcărie... Dacă aș fi putut rezolva altfel, Dragoș... Am încercat și cu procurorul, și cu șefa lui, am ajuns inclusiv la ministrul Justiției...

— Și cine a venit cu ideea înscenării crimei?

— N-ai să mă crezi... Vanda!

— De ce?

— Pentru că ai apărut tu și... pentru că și-a dat seama că o plăceai... Și a mai fost un motiv foarte puternic...

— Care?

— Anikó Bika... Vanda aflase despre relația noastră, pusese un detectiv să ne urmărească. Spera că, odată fugit din țară, sub o altă identitate, o să rup relația cu Anikó... Preferase să nu-mi spună că știa...

— Până când...

— Până când și-a dat seama că nu voi renunța la Anikó... Ar fi trebuit să vină cu copilul aici, în Ungaria, de unde să plecăm definitiv în America de Sud.

— Și ce s-a întâmplat?

— A aflat că am transferat în contul lui Anikó o sumă importantă de bani, înainte de a dispărea.

— Adică 150 de milioane de euro în trei tranșe.

M-a privit uluit. Nu se așteptase să știu până și asta.

— Exact... Moartea mea nu-i asigura nici măcar un cent din moștenire. După cum știi, Tudor nu e copilul meu... Vanda a semnat un contract prenupțial prin care renunța la orice pretenții în caz de divorț sau deces... Când și-a dat seama că voi rămâne cu Anikó, a înnebunit.

— În ce sens a înnebunit?!

— A început să mă șantajeze... Mi-a cerut 100 de milioane de euro.

— Altfel, ce...?

— Altfel, trimitea la DNA probele care să dovedească înscenarea... Să dovedească faptul că, în realitate, fugisem în Ungaria împreună cu amanta.

Simțeam cum mi se urca sângele la cap, clocoteam de mânie. Într-o clipă, mi-am dat seama că moartea Dariei nu fusese deloc întâmplătoare.

Îl îndemn din priviri pe Roca să-și continue povestea până la capăt.

— Nu puteam accepta șantajul...

— Și atunci ai pus la cale altă înscenare.

— Nu! Jur! Îmi pare rău pentru soția ta, dar nu aveam nici cea mai mică intenție să o implic.

— Mai exact...

— Am vorbit cu un profesionist să scape de Vanda... I-am spus să pară un accident sau așa ceva... Mi-a cerut amănunte, așa a aflat despre tine și despre Daria... A fost alegerea lui cum să procedeze.

— Și de unde știi că nu minți?

— N-ai cum să știi... Individul i-a trimis un SMS soției tale de pe telefonul Vandei, a omorât-o apoi pe Vanda și, în final, a înscenat sinuciderea... Îmi pare rău, Dragoș. Sincer.

Înclinam să nu-l cred. Oricât de profesionist ar fi fost criminalul plătit de Roca, înscenarea purta mai degrabă amprenta magnatului.

— Unde l-aș putea găsi pe bărbatul respectiv?

— Nicăieri, din păcate... Nu-l cunosc, mi-a fost recomandat de un interlop. Am vorbit o singură dată, la telefon.

Afară, câinii tăcuseră. Ușa de la intrare s-a deschis și în prag a apărut Anikó Bika. I-a scăpat sacoșa din mână când l-a văzut pe Roca legat de scaun, încătușat, cu degetele însângerate.

Până să ne dezmeticim, femeia ajunsese din doi pași la dulapul de lângă ușă, de unde a scos un pistol pe care l-a îndreptat spre noi. Fuseserăm luați prin surprindere, orice gest necontrolat putea fi și ultimul, Anikó părea hotărâtă să-și salveze iubitul cu prețul vieții noastre.

S-a apropiat de Roca și mi-a cerut să-i scot cătușele. M-am uitat la Șerban, căutând soluția salvatoare.

Frați-miu s-a îndreptat spre Roca, i-a desfăcut ușor cătușele și i le-a întins lui Anikó. Cumva temătoare, femeia le-a luat, moment bun s-o lovesc cu țeava peste pistol. Arma s-a descărcat în perete, înainte de-a cădea. La rândul meu, am primit un cot în plină figură, m-am dezechilibrat și m-am prăbușit peste o veioză. Șerban s-a năpustit spre Anikó, însă femeia părea să cunoască arte marțiale. Mă temeam c-o să devenim victime.

L-am prins pe Șerban în brațe după ce încasase un picior în piept și l-am tras iute spre ieșire. Am dispărut în pădure, înainte să apuce Anikó să reacționeze.

După cinci minute de sprint, simțeam cum mi se taie respirația. I-am strigat lui Șerban să mă aștepte, moment în care am auzit cum latră câinii, din ce în ce mai aproape. Îmi era clar că Roca îi lăsase liberi și îi trimisese pe urmele noastre. Nu știam cât mai aveam până la gardul care delimita proprietatea, mă înfiora gândul că voi fi încolțit de animalele alea. Șerban m-a tras de mână, m-a îndemnat să alerg cu ultimele resurse. Țeava din portbagaj rămăsese în cabană, în ultimă instanță puteam lovi cu geanta în care pusesem aparatul foto și pe care o țineam la piept.

Din câte auzeam, câinii se apropiaseră la mică distanță de noi. Am tras cu ochiul peste umăr, gâfâind, și am încercat să-l ajung din urmă pe frați-miu. Era în fața mea, la vreo zece metri. M-am împiedicat de niște crengi și am căzut lângă un trunchi de stejar. Am strigat după ajutor.

— Șerban!

S-a întors să-mi întindă mâna și mi-a spus că eram foarte aproape de gard. La fel de aproape de noi ajunseseră și câinii lui Roca. L-am zărit pe primul dintre ei, un

rottweiler mare cât un vițel, care fugea cu limba scoasă, arătându-și colții. Mi-era greu să nu-mi imaginez cam cât de inegală ar fi lupta.

Mai athletic decât îl știam, Șerban a reușit să sară gardul. Cu doi pași înainte de limita proprietății, am simțit în ceafă răsuflarea câinelui. M-am întors și i-am trosnit una peste bot cu aparatul foto, apoi am încălecat gardul. De cealaltă parte, Șerban încerca să țină câinii la respect cu o creangă groasă. Unul dintre rottweileri mă prinsese de pantaloni, celălalt mă mușca de picior. Am urlat de durere. Cățărat pe gard, am scăpat de unul dintre câini, în timp ce frati-miu îl lovea peste ochi pe animalul încleștat în mușchii gambei mele. În sfârșit, m-am prăbușit după gard.

Ajuns în mașină, Șerban a pornit motorul și mi-a spus să-mi fac un garou la picior cu breteaua de la geanta aparatului foto. M-am curățat de sânge cu apa minerală din sticla rămasă pe bancheta din spate. Speram să nu se infecteze.

Am gonit pe drumul forestier, de teamă ca nu cumva să ne ajungă Roca din urmă cu unul dintre SUV-urile de la cabană. Am răsuflat cumva ușurat abia când am intrat pe șoseaua de centură a Budapestei.

Însă, din nefericire, eram conștient că nimeni n-o să ne creadă povestea. În câteva ore, Viktor Roca o să fugă împreună cu Anikó Bika spre cine știe ce paradis latino-american, cu milioanele de euro din conturi și identități false.

— Am dat-o în bară, îi zic lui Șerban, dezamăgit. N-avem nicio probă împotriva lui Roca... totul a fost în zadar.

Șerban îmi întinde telefonul mobil și mă pune să deschid un fișier audio.

— L-am înregistrat pe Roca în timp ce-și mărturisea păcatele.

Când aud vocea magnatului în difuzorul de la telefon, îmi vine inima la loc.

— Ești un geniu, frati-miu!

Îl pup pe obraz, de fericire.

— Trimite-l avocatei, te rog.

— Biancăi?

— Da.

Îmi dictează adresa de e-mail și în trei minute reușesc să încarc fișierul și să-l trimit.

— Gata, s-a făcut!

— Acum urcă-l și în *cloud*, pe Google Drive, să avem o copie de siguranță... Inclusiv poza cu noua față a lui Roca.

— OK, imediat.

Mă bucurasem ca un copil, pentru prima dată după săptămâni de depresie. Fără *nebunia* lui Șerban, aș fi așteptat, resemnat, condamnarea la ani grei de închisoare. În sfârșit, vedeam clar o rază de lumină.

— Unde mergem? îl întreb.

— Caută pe Google Maps cea mai apropiată autogară... Luăm autobuzul până în Szeged, la granița cu Serbia. Apoi urmăm același traseu, cu trenul prin Bulgaria, spre București, via Vama Giurgiu.

— Crezi că Roca o să pună Poliția pe urmele noastre?

— Presupun că nu. Mai degrabă se va grăbi să-și lichideze afacerile din Ungaria și s-o șteargă... Până diseară, aș băga mâna-n foc c-o să dispară. Cu tot cu Bika.

— Și... cine va plăti pentru moartea Dariei?

— Nu știu, Dragoș... Îmi pare rău...

Avem mari emoții când ne intersectăm cu o mașină a Poliției maghiare. Șerban reduce viteza până la limita

Adrian Onciu

legală. Pe urmă intră în Budapesta și aplicația Waze îl ghidează spre autogară.

Cumpărăm bilete și avem răgaz două ore să mâncăm și să vorbim despre ce-o să facem odată ajunși acasă. Îl întreb pe Șerban dacă aș putea să-l sun pe Mihai. Îmi spune să mai am puțină răbdare. Încă nu eram în afara oricărui pericol.

Epilog

Comisarul Manolache își termină cafeaua de dimineață și închise computerul. Ziarele își păstrasera nota ultimelor zile, fiind extrem de acide, de virulente, la adresa Poliției și a Parchetului. Pe bună dreptate. Anchetatorii se înșelaseră amarnic, ca niște diletanți. Dragoș Zaharia se dovedise a fi nevinovat. Milionarul Viktor Roca își bătuse joc de polițiști și fusese pe punctul de a comite crima perfectă.

Scăpase inclusiv criminalul profesionist plătit de Roca, responsabil de moartea Vandei și a Dariei. Dacă în legătură cu fostul șef al Penta Grup anchetatorii mai aveau unele informații, despre autorul crimelor din Voluntari lipseau până și cele mai vagi indicii. Existau șanse foarte mari ca bărbatul să nu fie nici măcar identificat, darămite prins. Iar Roca și amanta lui, cu milioanele de euro scoase din țară, începuseră probabil o nouă viață departe de oricine i-ar fi putut da pe mâna Interpolului.

După ce fusese anchetat mai bine de zece ore și adusese dovezi clare în sprijinul afirmațiilor sale, Dragoș Zaharia hotărâse să se răzbune pe incompetența polițiștilor și pe toți cei care îl umiliseră în ultimele săptămâni. Îl contactase pe jurnalistul George Constantinescu și acceptase să-și spună

povestea în fața camerelor de filmat, în pofida rugăminții lui Șerban de a aștepta verdictul judecătorilor. Interviuul fusese ca o bombă cu hidrogen, Dragoș nu se ferise deloc să pună degetul pe rană și să-i acuze pe anchetatori, în frunte cu procurorul Rusu, de lipsă de profesionalism. Își vărsase toată supărarea în acel interviu, conștient că nu i s-ar putea întâmpla nimic mai rău decât i se întâmplase deja.

Puși în postura de a fi ridiculizați, capii Poliției fuseseră constrânși să găsească țapul ispășitor. Nimeni altul decât Horia Manolache. Comisarul simțise că zilele lui de interimat în fruntea Serviciului Omoruri erau numărate. Câștigase, în final, pariul cu inspectorul Ifrim, dar ce folos? Degeaba intuise că în dosarul Roca se strecuraseră întrebări rămase fără răspuns. Venise momentul să plătească.

Inspectorul Ifrim intră în birou prost dispus. Văzuse și el comentariile din presă. Se așează și-și deschise calculatorul.

— Neața, șefu'! Ce mai scriu cretinii?

— Nimic... Dacă te iei după ăștia, ar trebui să-ți zbori creierii.

— Nu mai fi supărat. Vrei, nu vrei, viața merge înainte. Cu bune, și cu rele.

— Dacă Rusu m-ar fi ascultat când i-am zis că nu-i cușeră treaba cu moartea Dariei Zaharia...

— Dă-l în mă-sa de dobitoc! Ai văzut, tot el cu coada pe sus. A aruncat vina pe noi.

Telefonul comisarului zbârnâi. Răspunse aproape monosilabic, apoi închise.

Se uită spre inspector, abătut.

— Vorbești de porc și...

— Porcul la ușă! Ce voia Rusu?

— În legătură cu deshumarea celor două femei... Trebuie semnate documentele, ne-a chemat la Parchet.

- Acum?!
- La unsprezece jumate.
- OK... Până atunci, avem de mers pe undeva?
- Da.
- Unde?
- În oraș.

Stabilise o întâlnire cu administratorul cimitirului. Inspectorul Ifrim își bău cafeaua la foc automat, apoi polițistii coborâră în parcare a instituției.

Șoferul îi văzu supărați și evită să deschidă vreun subiect. Lăasă radioul să meargă. În București, traficul sufo-cant de dimineață îl posomorî și mai tare pe comisar. Până la cimitirul Izvorul Nou, unde fusese înmormântată Daria Zaharia, făcură aproape trei sferturi de oră.

Opriră în fața porții principale, iar Ifrim îi spuse lui Manolache că prefera să rămână în mașină, să butoneze la telefonul mobil. Comisarul coborî și merse pe alea pie-truită, până spre biserica din capătul opus al cimitirului.

Tresări atunci când îl văzu pe Dragoș Zaharia. Era împreună cu fiul său, Mihai, și cu fratele lui, Șerban. Cei trei țineau în mâini candelă roșii și se îndreptau spre locul de veci al Dariei Zaharia.

Polițistul avu un moment de ezitare. Dădu să intre în biserică, apoi se răzgândi. De la distanță, îi urmă pe mem-brii familiei Zaharia până aproape de mormânt. Fuseseră înștiințați despre deshumare, iar Dragoș își dăduse acordul.

Așteptă undeva în spatele unui copac, ferindu-se să-i tulbure cu prezența lui. Abia când Dragoș se ridică din genunchi și-l trase de mână pe fiul său, avu comisarul curaj să se apropie. Cei doi se intersectară, iar Șerban îl luă pe Mihai și își continuă drumul, lăsându-l pe Dragoș să dis-cute cu polițistul.

Se priviră în ochi fără să-și spună nimic.

Manolache decise s-o șteargă înainte ca situația să devină imposibil de suportat.

Reușiseră să se acomodeze destul de repede în casa de pe plaja orașului panamez Puerto Armuelles, din provincia Chiriquí. Anikó Bika redecorase două dintre camere la scurt timp după ce se instalaseră, dându-le un aer mai modern. Chiar dacă era puțin probabil să fie recunoscuți cu noile înfățișări, evitau să iasă din casă în timpul zilei. În mod special Viktor nu se simțea în siguranță, oricâte eforturi depusese iubita lui pentru a-i spulbera temerile. Discutaseră aprins despre o posibilă mutare în capitala statului Panama, într-un cartier foarte aglomerat, sau chiar într-o altă țară, unde ar fi avut mai multe șanse să rămână un cuplu șters, oarecare.

Bărbatul presupunea, pe bună dreptate, că în ultimii ani se multiplicaseră canalele prin care statul român primea informații de la milioanele de emigranți plecați în căutarea unui trai mai bun. Serviciul de Informații Externe strângea date inclusiv despre fugarii aflați pe lista neagră a Interpolului, iar Viktor Roca înclina să creadă că șansele de a fi prins și, eventual, extrădat, creșteau dacă ar fi continuat să rămână într-o zonă exclusivistă, relativ izolată, cum era cea de pe malul Oceanului Pacific. Hotărâse cu o seară în urmă să se mute cât mai repede într-un apartament modest din capitala Ciudad de Panamá, iar de acolo să revină în Europa. Oricât încercase să se liniștească, sentimentul acut de frică îl urmărea peste tot. În plus, îi sărea țandăra din orice fleac și începuse să bea.

Se lăsase întunericul de ceva vreme. Anikó abia plecase să cumpere de mâncare de la un magazin din apropiere, când Viktor ieși pe terasă cu paharul de whisky în mână. Nu-și imaginase că o să-i fie chiar atât de greu. Trecerea bruscă de la agitația unei zile de muncă în fruntea companiei sale la liniștea apăsătoare, chinuitoare, din ultimele săptămâni îi crease o stare foarte proastă. Nu-i lipsea nimic ca să poată trăi regește încă două sute de ani, o avea și pe Anikó, însă temerea de a nu fi prins îl măcina încontinuu.

Se așeză pe balanșoar și își aprinse trabucul. Din spațele unui palmier, un bărbat scund, la vreo 50 de ani, cu pielea arsă de soare, profită de moment ca să apese pe declanșatorul aparatului foto cu obiectiv puternic, capabil să facă poze și în condiții de luminozitate scăzută. Apoi se uită pe display. Reușise, printr-o întâmplare norocoasă, să-i ia urma magnatului Viktor Roca...

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.